Friedrich Gerstacker

PIRATII DE PE MISSISSIPPI

COLECTIA WESTERN

FRIEDRICH GERSTACKER

PIRAŢII DE PE MISSISSIPPI

Traducerea: LAZĂR ILIESCU

V.1.0

COLECTIA WESTERN

FRIEDRICH GERSTACKER
DIE FLUSSPIRATEN DES MISSISSIPPI
Editura ALBATROS
1975

CUVÂNT ÎNAINTE

Încă în vremurile de demult, când statele; apusene mai treceau drept teritoriu al Uniunii, când apele uriaşelor fluvii nu erau încă brăzdate de corăbii cu abur, legăturile comerciale cu interiorul ţării fiind întreţinute doar de bărci-cu-chilă şi de flaturi[1], denumite foarte potrivit şi „Arce”, pe una din numeroasele insule de pe Mississippi, anume „Stack” sau „Crowsnest Island” – sau numărul Nouăzeci şi patru, cum i se zice acum – se înjghebă un cuib de tâlhari, care nu numai că ucideau şi prădau tot ce le venea la îndemână, dar înfiinţaseră şi o fabrică de bani, tipărind bancnote false pe care le răspândeau pe întreg teritoriul apusean. Legile nu erau destul de aspre şi nu apărau îndestul pe locuitorii Uniunii, aşa că *„Backwoodsmenii*[2]*“* erau siliţi să ia ei înşişi cuvenitele măsuri de apărare.

Într-o ţară unde un sfert din întreaga populaţie se află întotdeauna pe drum, e foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să descoperi o crimă, deoarece, dacă nu te ajută întâmplarea, rar ai alte dovezi decât faptul că omul pe care-l cauţi nu mai este. Nici chiar rudele sale cele mai apropiate nu-l plâng, căci numai la moartea lui nu se gândesc. Şi-l închipuie plecat undeva, după vreo afacere în Texas sau în altul din statele cele noi şi speră că, mai devreme sau mai târziu, îl vor vedea întors acasă.

Orice crimă are însă marginile ei. Rămânând nepedepsiţi, tâlharii deveniseră din ce în ce mai agresivi, ceata se înmulţise peste măsură, aşa că, până la urmă, descoperirea lor s-a înfăptuit. Între timp în Arkansas şi în Texas se organizaseră aşa-numitele „Uniuni ale orânduitorilor[3]“ care atacară colonia de bandiţi de pe insula învecinată, pedepsind atât de îngrozitor pe cei vinovaţi, încât cei ce nu au fost prinşi şi ucişi şi-au luat lumea în cap, izgoniţi în cele mai depărtate colţuri ale Americii. O parte din aşa-numita „Bandă a lui Morrell” era în strânsă legătură cu

---

[1] *Flat-boot –* barcă mare cu fundul plat.

[2] *Backwoodsman* – colonist din pădurile seculare ale Americii de Nord.

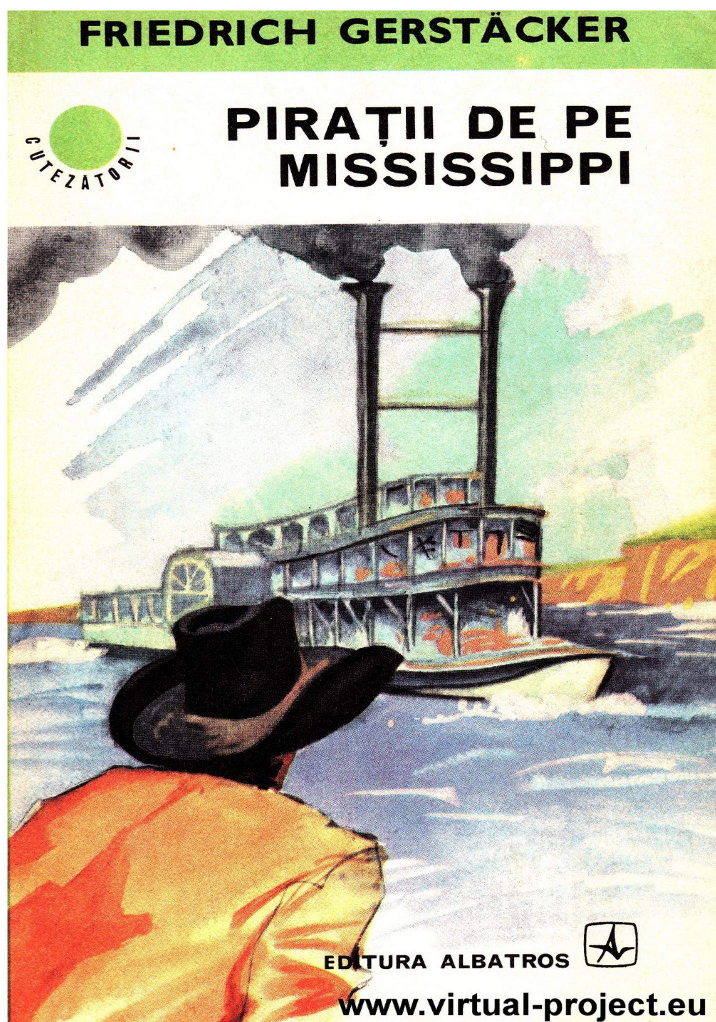
[3] „Uniunile de orânduitori” erau asociaţii de voluntari înfiinţate din iniţiativă privată în noile state americane înainte de stabilirea organelor de guvernământ locale. Aveau ca scop apărarea ordinii, prevenirea crimelor şi instaurarea justiţiei.

aceşti piraţi de pe fluviu. Morrell însuşi fu prins şi, dacă nu mă înşel, trimis la puşcărie pe viaţă. Cei ce căzură însă în mâinile „Backwoodsmenilor” nu mai apucară să zacă în puşcărie.

A fost o zi sângeroasă care a pus capăt pentru totdeauna tâlhăriilor acestora.

Acţiunea povestirii mele, în care am descris, pe cât am putut, viaţa reală a acestor bandiţi, se desfăşoară în oraşul Helena şi în împrejurimile sale. Adevărata insulă însă de care e vorba, se afla ceva mai în aval decât cea care poartă numărul Şaizeci şi unu.

AUTORUL

1
BĂTRÂNUL FERMIER

Acolo unde Wabashul desparte cele două state frăţeşti, Illinois şi Indiana, îndreptându-şi undele limpezi către fluviul Ohio, de unde încep să alunece printre ţărmuri stâncoase şi abrupte, printre verzi păşuni de munte şi prerii pline de flori sau pe sub umbrele severe şi solemna tăcere a codrului sumbru, de-a curmezişul a mii de colţuri paşnice, spre a murmura şi plescăi, a se juca şi hârjoni cu papura sau, ici şi colo, cu câte o tufă de sălcii, când lunecând încet şi tacticos peste pietrişul rotund şi peticele verzi de iarbă, când repezindu-se încrâncenate şi furioase către mijlocul albiei, de unde, prinse de curentul opus, trimit mici valuri ce sclipesc şi scânteiază – acolo, în primăvara anului 184… pe o coamă de deal împădurită, se aflau doi bărbaţi, ale căror puşti zăceau azvârlite în iarba bogată de alături. Dealul acesta se împotrivea dinspre miazăzi curgerii apei şi o silea să dea, vâjâind şi zbătându-se, înapoi; aşa că ea o lua pe de lături şi nu izbutea nici cu plescăitul ei linguşitor şi nici cu năvala valurilor mânioase să înduplece matahala aceasta ţeapănă să cedeze măcar o palmă de loc din moşia sa.

Unul din cei doi bărbaţi era încă tânăr, voinic, să tot fi avut douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, iar după portul lui ai fi zis că-i mai degrabă marinar decât vânător. Pe părul său blond şi creţ purta o pălărioară uşoară şi fudulă din muşama, cu o panglică de jur împrejur, care flutura fără astâmpăr în vânt. Haina albastră de marinar înfăşură nişte umeri de care nici Hercule nu s-ar fi ruşinat, iar cămaşa roşie de lână avea în jurul gâtului o legătură neagră de mătase. Pantalonii croiţi din pânză albă de doc erau ţinuţi de o curea îngustă şi bine strânsă, de care era prinsă şi teaca de piele cu un cuţit simplu, marinăresc.

Că totuşi, se simţea acasă la el şi în sânul pădurilor, lucrul ăsta îl dovedeau mocasinii atât de meşteşugit lucraţi pe care îi purta în picioare, precum şi vânatul doborât de mâna lui şi anume un urs tânăr, impunător, care zăcea acum la picioarele sale, întins pe iarba plină de sânge. Alături veghea un câine de vânătoare, mare, cu dungi negre şi cenuşii, cu ochii mereu aţintiţi asupra vânatului. Limba care-i atârna încă, respiraţia precipitată a

animalului, ba chiar şi o rană destul de mare în carnea umărului stâng, din care încă mai picura sânge, dovedeau cât de anevoioasă fusese vânătoarea asta pentru el şi cât de costisitoare biruinţa asupra acestui duşman mai puternic.

Cel de-al doilea vânător, un bătrân de vreo şaizeci de ani, era fără îndoială mai prejos decât tovarăşul său mai tânăr, în ce priveşte vigoarea şi puterea, totuşi nici una din mişcările sale nu-i trăda vârsta înaintată. Ochii săi aveau încă focul tinereţii iar pe obraji lucea acelaşi roşu aprins care vădeşte sănătatea. După obiceiul vechilor colonişti din pădurile seculare ale Americii, purta o cămaşă vânătorească de bumbac cu franjuri, nişte *Leggins*[4] de piele şi încălţări grosolane. În cureaua pantalonilor însă, în locul cuţitului îngust, marinăresc, pe care îl purta tovarăşul său, avea o lamă grea, ascuţită, un aşa-zis cuţit „Bowie”, iar pătura făcută sul îi atârna peste umăr, legată cu o fâşie de rafie.

Se vede că, după atâta osteneală, vânătorii se lungiseră şi ei în iarbă, vrând să se odihnească puţin. Şi în timp ce, sprijinindu-se în cotul drept, urmărea cum apune soarele, bătrânul rupse deodată tăcerea.

— Tom, zise el, nu trebuie să rămânem prea mult aici. Soarele a început să apună şi cine ştie cât mai avem de mers până să ajungem la fluviu!

— Nu-ţi fie teamă, Edgeworth, răspunse tânărul întinzându-şi mădularele şi privind de sub umbra rămurişului spre înaltul cerului care le zâmbea. De partea cealaltă, unde se văd dungile acelea luminoase, curge Wabashul. Nu ne-au mai rămas de făcut nici măcar o mie de paşi şi Flat-boatul, oricâtă bunăvoinţă ar avea, tot nu poate să fie aici astă-seară. Cum se întunecă, trebuie să tragă undeva la mal, căci nici Dumnezeu, cu toate ostile lui de îngeri împreună, n-ar fi în stare, pe întunericul ăsta, să se ferească de mulţimea de snaguri[5] şi de trunchiuri de copaci, cu care e împănat fluviul. Şi apoi, de unde i-am lăsat noi şi până aici, mai au de străbătut cel puţin cincisprezece mile, pe când noi am întretăiat cotul pe care îl face fluviul.

— Parcă ai cunoaşte bine meleagul ăsta? zise bătrânul.

— Cred şi eu, răspunse gânditor celălalt. Am vânat doi ani întregi pe aici şi ştiu fiecare pom şi fiecare pârâu. Era pe timpul

---

[4] *Leggins* – jambiere.

[5] *Snag* – crengi sau rădăcini de copaci care îngreunează sau periclitează navigaţia fluvială.

când îl cunoscusem pe Dickson, cu goeleta căruia am plecat mai târziu în Brazilia. Bietul de el nu s-ar fi gândit niciodată că va avea parte de o moarte atât de groaznică!

— Nu mi-ai povestit asta niciodată.

— Poate am s-o fac astă-seară. Până una alta eu zic să poposim aici şi, cum o crăpa de ziuă, să mergem şi să aşteptăm la mal până ce soseşte şi Flatul nostru.

— Toate bune, dar cum ducem vânatul? Chiar dacă nu e prea departe până acolo, totuşi am avea destul de cărat.

— Nici gând! Lăsăm totul aici, răspunse tânărul ridicându-se şi strângând şi mai tare cureaua. Dacă flăcăii vor să mănânce carne de urs, apoi să vină ei singuri să şi-o ia.

— Dar dacă trec mai departe, fără să oprească?

— Nici vorbă de aşa ceva! zise Tom; şi apoi Bill, cârmaciul, ştie că trebuie să ne aştepte prin părţile astea, în caz că nu am fi sosit înaintea lor. Aşa că n-avem de ce să ne temem că s-ar putea să rămânem pe aici. Ei drăcie! Că doar corabia n-are să plece fără căpitanul ei!

— Prea bine! zise bătrânul Edgeworth, urmând pilda tovarăşului său mai tânăr şi pregătindu-se de plecare. Atunci propun să tăiem mai întâi coastele şi câteva bucăţele mai bune, să atârnăm restul aici şi să pornim devale, la stânga, unde, dacă ne luăm după înfăţişarea copacilor, trebuie să fie un pârâu. Căci de apă proaspătă avem neapărată nevoie la noapte!

Întrucât măsurile acestea de prevedere erau obligatorii, cei doi bărbaţi se puseră pe treabă, vrând să se mai folosească de lumina zilei. Aflară pârâul şi, în preajma lui, o sumedenie de crengi şi ramuri uscate, o bună parte din ele fiind putrezite pe jumătate. Totuşi, cele mai multe erau destul de bune pentru un foc de tabără şi, foarte curând, coastele ursului împuşcat sfârâiră pe jarul ce se făcuse, în timp ce vânătorii stăteau întinşi pe păturile lor, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor.

După cum a putut înţelege şi cititorul din convorbirea lor, cei doi oameni făceau parte din pasagerii unui Flat-boat care plecase de la ferma lui Edgeworth, aşezată lângă fluviul Wabash, cu o încărcătură de whisky, ceapă, mere, şuncă de cerb afumată, piersici uscate şi porumb, spre New Orleans sau oricare alt punct de debarcare, unde sperau să-şi poată vinde în condiţii avantajoase produsele lor. Bătrânul Edgeworth, un bogat fermier din Indiana, proprietarul vasului şi al încărcăturii, avea cu dânsul şi o însemnată sumă de bani, urmând ca într-unul din oraşele din

sud, poate chiar la New Orleans, să cumpere alte mărfuri pe care să le ducă cu sine în localitatea lui de reşedinţă, situată într-o regiune mai izolată. Se stabilise abia cu doi ani în urmă pe malurile Wabashului, venind de la Miami, din statul Ohio. Nu se simţise însă prea bine acolo, din pricină că populaţia mereu crescândă a oraşului izgonea şi îndepărta vânatul. Şi omul nostru tot mai voia „când şi când”, cum spunea el, să vadă o urmă mai acătării în pădure, ca să nu cadă cu totul în braţele melancoliei.

La rândul său Tom, înrudit pe departe cu primul şi rămas orfan, nutrea şi el, de câţiva ani, dorinţa de a se stabili pe malurile Wabashului. Pe neaşteptate îşi schimbase intenţiile şi, întâlnindu-l întâmplător pe bătrânul Dickson, un bun prieten din tinereţe al tatălui său, se întorsese iar la îndeletnicirea marinărească.

Se îmbarcase atunci la Cincinnati pe goeleta construită de Dickson, care ducea o încărcătură de cereale din teritoriile nordice, spre New Orleans unde, după vânzarea lor, avea să încarce marfă pentru Havana, pentru ca apoi să navigheze o vreme pe coastele sudice ale Americii, până când, aşa cum amintise mai devreme Tom, soarta maşteră îl nimerise şi pe el.

Deşi nu se întorsese decât de puţină vreme din peregrinările sale de-a lungul şi de-a latul pământului, totuşi, i se păru că acasă nu găseşte nimic care să-l poată hotărî să se stabilească într-un loc. De aceea se alătură numaidecât şi cu plăcere lui Edgeworth, în călătoria acestuia pe meleagurile sudice ale fluviului şi dovedea o atât de mare indiferenţă faţă de posibila desfăşurare a viitorului său, încât Edgeworth însuşi clătina deseori din cap. Arătându-i că ar fi vremea ca şi el să se întoarcă odată acasă şi să devină un fermier de ispravă. Altfel, în mijlociii atâtor tovarăşi care-şi irosesc pe mare viaţa, fără grija zilei de mâine şi fără nici un rost, prea s-ar sălbătici şi s-ar pierde.

Pentru a înviora oarecum monotonia unei călătorii cu Flatul, se hotărâseră, acolo unde fluviul făcea o cotitură foarte mare, să sară pentru câtva timp pe ţărm, luând puştile cu ei şi, spre norocul lor, împuşcaseră numaidecât o sălbăticiune de toată frumuseţea. În răstimpul acesta corabia, silită să înainteze urmând toate meandrele fluviului, îşi continua călătoria ei înceată, sub supravegherea a cinci *Hosiers*[6], dusă către miazăzi de apele fluviului.

— Aşa îmi place să trăiesc în pădure, zise Tom după o tăcere

[6] *Hosier* – poreclă dată locuitorilor statului Indiana.

mai îndelungată, întinzându-se pe pătură şi privind la crengile care ardeau, luminate de jăratecul de dedesubtul lor. Aşa se mai poate trăi. Costiţe de urs şi vreme frumoasă. Ne mai lipseşte doar puţintică miere Dar, la urma urmei, carnea asta tânără e bună şi fără miere. Fulgere şi tunete! Uneori, când zăceam lungi! Pe punte, cum stau aici sub copacii aceştia atât de minunaţi şi priveam pe cer la stelele din înălţimi, deodată simţeam cum mă apucă dorul de acasă – ce să-ţi spun Edgeworth – ştii ce înseamnă dorul de acasă?

— Dorul de acasă? Nu! răspunse bătrânul oftând, în timp ce punea praf de puşcă în armă, acoperindu-i apoi închizătorul cu basmaua ce o purta la gât şi punând-o apoi jos, alături de dânsul. Lucrul ăsta nu, dar alte doruri am avut destule... Mai bine să nu vorbim de ele; n-aş vrea să-mi stric seara. Dar parcă voiai să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în Brazilia cu Dickson sau cum zici că îl mai chema?

— Ei, dacă asta poate să te amuze puţintel, mormăi Tom, apoi înseamnă că ai gusturi ciudate! Dar, aşa suntem noi oamenii! Preferăm să auzim lucruri triste despre alţii decât lucruri vesele despre noi înşine. Dar, în sfârşit: povestea mea e destul de scurtă.

Tocmai ne strecurasem prin gura unui fluviu oarecare, San Jose şi ne gândeam să vindem indigenilor şi proprietarilor de plantaţii încărcătura noastră de whisky, făină, ceapă şi vase de cositor, cu care – mai ales cu acestea din urmă – nădăjduiam să facem o afacere bună. Cum, din pricina înserării, nu izbutisem să ajungem la o anumită plantaţie, cu o frânghie solidă ne-am priponit corăbioara de un palmier, care nu se afla prea departe de ţărm, ne-am gătit fiertura care însemna hrana noastră, ne-am acoperit cu plasele ce trebuiau să ne apere de ţânţari şi ne-am culcat.

Nimănui nu-i trecu prin cap să puie o santinelă sau să ia vreo măsură de prevedere. Socoteam că pe aici nu ne păştea nici o primejdie şi că nu ni se poate întâmpla nimic.

Nu ştiu cât de târziu era când Dickson, care dormea alături de mine, mă înghionti, întrebându-mă dacă nu aud nimic.

Fără să mă trezesc bine, mi se pare că i-am răspuns printr-un mârâit şi l-am drăcuit, spunându-i să mă lase în pace. Apoi am adormit iar, când, deodată, simţii că iar mă scutură, de data asta însă destul de nepoliticos, apucându-mă de umăr şi şoptindu-mi cât mai încet cu putinţă: „Trezeşte-te, Tom! Trezeşte-te! Pe mal

se petrece un lucru necurat!” – „Păzea!” am ţipat atunci, sărind în sus. Abia atunci mi-au venit în gând diavolii roşcaţi şi-mi spuneam că s-ar putea ca ei să aibă şi pe acolo aceleaşi slăbiciuni pe care le au şi sălbaticii noştri. Şedeam acum unul lângă altul, fiecare acoperit de plasa lui împotriva ţânţarilor şi pândeam cu urechea dacă nu cumva prindem vreun zgomot, care să ne dea de bănuit. Şi deodată îl văzui pe Dickson sărind de la locul lui şi strigând: „Săriţi, oameni buni, aici sunt ticăloşii!” Şi, în timp ce eu îmi căutam repede cuţitul pe care nu-l puteam găsi, Dickson se pare că se poticnise, încurcându-se în reţeaua subţire a plasei împotriva ţânţarilor. Am auzit cum sare cineva pe punte şi, când mi-am întors privirea într-acolo, am zărit două făpturi întunecate, alunecând ca nişte umbre peste bord şi aruncându-se asupra lui.

În momentul acela, nu ştiu cum, îmi veni la îndemână o spiţă de la o roată, de care ne slujisem cu o seară înainte. Era singura armă ce ne putea fi de folos. Am ridicat-o cu iuţeala fulgerului, am strigat către ceilalţi:

— Mai aveam trei marinari şi un băiat la bord – să taie frânghia de care era prinsă corabia şi i-am pocnit în cap pe cei doi tâlhari negricioşi, care în aceeaşi clipă săriră, sau mai bine zis, căzură peste bord; căci, pe reteveiul meu am găsit în dimineaţa următoare sânge şi resturi de creier.

În timp ce şi ceilalţi oameni încă pe jumătate adormiţi apărură împleticindu-se, băiatul îşi păstrase sângele rece şi cu o secure care atârna acolo din întâmplare tăiase frânghia, aşa că în clipa următoare goeleta, luată de reflux, porni în josul apei.

Alţi doi dintre marinari, Meiers şi Howitt, m-au încredinţat mai târziu că şi ei cotonogiseră alte cinci secături care rămăseseră agăţate de marginile corăbiei. Nu ştiu însă dacă e adevărat. Sărmanul nostru căpitan fusese însă omorât. Pieptul lui era străpuns de o suliţă şi căpătase o lovitură de măciucă în cap. Când am ajuns în sfârşit la celălalt ţărm şi am putut iar să răsuflăm, l-am găsit ţeapăn şi fără viaţă, zăcând pe punte.

— Şi ce s-a ales de încărcătură?

— Am vândut-o chiar în săptămâna aceea. După care am luat nişte mărfuri foarte căutate la noi, le-am încărcat pe „Charlotte”, aşa se numea goeleta şi, după patru luni de zile, am acostat teafăr şi odihnit la Charlestown, unde locuia văduva lui Dickson. Biata femeie şi-a jelit cât a putut bărbatul, dar banii pe care i-am adus au mai mângâiat-o puţintel. Oricum, după patru săptămâni

s-a căsătorit cu proprietarul unei plantaţii din vecinătate. Aşa e ursita!

— Cel puţin femeia asta a aflat unde i-a rămas bărbatul, şopti ca pentru sine bătrânul. Ştia că e mort, ştia şi cum murise. Câţi părinţi însă nu-şi aşteaptă luni şi ani de zile copiii, îşi închipuie că în fiecare străin ce trece pe uliţă, în fiecare călător care bate noaptea la uşa lor, văd chipul iubit, mult aşteptat, pentru ca în cele din urmă să-şi mărturisească sieşi că aceştia sunt morţi – morţi de foarte multă vreme şi că vreun rechin sau vreun lup le-a sfârtecat hoiturile sau le-a ros oasele.

— Ei, Doamne, zise Tom, în timp ce punea pe foc câteva cioturi, e o poveste veche! Câţi nu se prăpădesc, singuri-singurei în pădurile astea, fără să mai socotim pe cei înghiţiţi de ape şi despre care rudele lor nu mai aud nimic sau doar la cine ştie ce răstimp. Câte mii nu se pierd călătorind pe mare! Nimeni nu poate schimba nimic şi nici eu măcar nu m-am străduit să socotesc de câte ori am fost în primejdie de moarte.

— Se întâmplă totuşi ca uneori ei să se întoarcă la ai lor, zise bătrânul puţin mai vesel. Când aceştia îi socotesc de-acum morţi de-a binelea, ei bat deodată la uşa casei părinteşti pe care de atâta amar de vreme n-au mai văzut-o, deşi au dorit-o atât de fierbinte şi părinţii, plângând, dar vărsând lacrimi de bucurie, îşi deschid braţele pentru a primi la sânul lor pe copilul nesupus şi totuşi atât de drag!

— Da, răspunse Tom destul de nepăsător, asta nu se întâmplă prea des. Vapoarele înghit astăzi nenumărate vieţi omeneşti. Le înghit cu droaia! Dar văd că ţi-a alunecat pătura şi ai rămas descoperit, zise el deodată, reluându-şi locul de adineauri. Ce-i drept, noaptea e călduroasă, dar nu prea e sănătos să te culci pe pământul jilav.

— Sunt obişnuit, răspunse bătrânul, cu totul adâncit în gândurile sale tulburi.

— Chiar dacă eşti obişnuit, pătura e aici ca să te foloseşti de ea!

— Se vede treaba că acolo unde m-am întins erau niscaiva rădăcini sau chiar pietre – simţeam că îmi apăsa umerii ceva. De aceea m-am şi dat la o parte.

— Putem să ne convingem foarte uşor, zise Tom cu bunăvoinţă. De altfel ar fi mult mai nimerit să ne facem un culcuş dintr-o grămadă de frunze uscate, decât să ne culcăm pe pământul ăsta uscat şi tare. Ridică-te puţintel şi, într-un sfert de

ceas, totul are să fie gata.

Edgeworth se ridică şi se apropie de flacăra ce pâlpâia, împingând spre ea cu piciorul câţiva buşteni pe jumătate arşi, care alunecaseră de o parte. Între timp, Tom ridicase pătura începând să caute rădăcinile ascunse dedesubtul ei.

— Să le ia naiba, începu el să râdă. Cred şi eu că nu te poţi odihni cumsecade. Dedesubt era un maldăr întreg de oase de cerb şi nu de rădăcini! Cum de n-am văzut asta mai degrabă? Şi zicând acestea, zvârli oasele înspre focul aprins, apoi începu să adune cu mâinile şi cu picioarele frunzişul presărat de jur împrejur până ce izbuti să facă un strat moale pe care să se poată dormi. Aşternu apoi pătura deasupra, mai puse câteva crengi uscate în preajma focului, pentru la noapte, îşi scoase mocasinii, se dezbrăcă de haină pe care apoi şi-o trecu doar peste umeri şi se întinse cât era de lung pe pătură, vrând să doarmă câteva ceasuri în aşa fel, încât să nu piardă corabia care trebuia să sosească în dimineaţa următoare.

Edgeworth, dimpotrivă, ridicase unul din oasele azvârlite în preajma lui şi îl privea cu o atenţie de care un asemenea obiect nu se prea bucură de obicei.

— Ei – nu eşti ostenit? îl întrebă în sfârşit tovarăşul său de drum, care voia să se culce. Lasă mortăciunile alea şi culcă-te mai bine. Acuşi, acuşi se luminează de ziuă fără să ne dăm seama.

— Astea nu sunt oase de cerb, Tom, zise bătrânul, aplecându-se spre flacără, pentru a vedea mai bine osul pe care îl ţinea în mână.

— Ei, atunci sunt de urs sau de lup, mormăi Tom cu limba împleticită şi aproape adormit.

— Urs? Tot ce se poate, răspunse gânditor bătrânul. Da, s-ar putea să fie de urs. Totuşi, nu ştiu cum, dar mie mi se pare că e un os de om…

— Dă-i un picior în burtă câinelui, să nu mai scurme cu ghearele pământul, strigă supărat marinarul. Oase omeneşti… din partea mea să fie şi aşa; numai că ce caută oasele omeneşti… şi deodată sări sprinten şi treaz de-a binelea de pe pătura lui, privind încruntat şi cu teamă copacii din preajmă.

— Ce e cu dumneata? întrebă speriat Edgeworth. Ce ai?

— Să mă ia dracu, răspunse gânditor Tom, continuând să privească speriat în jurul lui, dacă nu cred…

— Ce crezi? Ce ţi s-a întâmplat?

— Să fie cu adevărat un os omenesc?

— Aşa îmi vine să cred. Pare să fi fost coapsa unui om. Căci pentru un cerb e prea mare, iar pentru un urs e prea lung. Dar ce e cu dumneata?

Tom se grăbi să-şi încalţe mocasinii şi sări iarăşi în picioare.

— Dacă ăsta e os omenesc, atunci ştiu al cui era. Eu însumi l-am acoperit cu crengi şi cu frunze, atunci când l-am descoperit. Din pricina asta erau aici atâtea lemne pe jumătate putrede, îngrămădite la un loc. Într-adevăr, ăsta e locul şi ăsta e stejarul sub care i-am săpat groapa. Crucea – nodul ăsta care iese în afară – l-am făcut eu însumi cu tomahawkul meu, încercând să cioplesc o cruce în trunchiul copacului. Sărmanul om…

— De ce a murit şi cine era el?

— Cine era el, numai Dumnezeu ştie; eu nu! Dar a avut parte de *o* moarte jalnică. Un marinar a cărui corabie se afla acolo jos, unde aşteptăm să sosească mâine şi corabia noastră, l-a omorât ca pe un lup; şi asta doar pentru câţiva dolari!

— Îngrozitor! zise bătrânul şi se întinse iar pe pătura lui, punând lângă el osul, în timp ce Tom îşi reluă şi ei locul pe care-l părăsise, sprijinindu-şi capul în mâini.

— Căutam stupi de albine, începu să povestească Tom, privind ţintă în pământ şi cu totul covârşit de vechi amintiri, când Bill…

— Marinarul? întrebă Edgeworth.

— Nu el, ci nenorocitul acela, răspunse Tom.

— Şi cum îl mai chema?

— Nu şi-a spus niciodată numele celălalt; de altfel nici n-am stat mai mult de patru zile împreună; dar, după cât am înţeles, era de prin Ohio. Bill lăsase să se înţeleagă că avea câţiva dolari şi secătura aceea încercase în aceeaşi seară să-l provoace la un joc de cărţi, în timp ce noi eram adunaţi în jurul focului. Zadarnic însă, căci Bill nu voia să joace. Lucru care-l întărâtase pe nemernicul acela. Din păcate, peste câteva nopţi, nu ştiu în ce chip, acesta izbutise totuşi să-l ia cu el, ducându-l departe de noi. În aceeaşi seară ne-am oprit să înnoptăm în apropierea prăpastiei unde am tras astăzi mai întâi asupra ursoaicii; căci, plecând de la mica prerie în care ne aflam, pornisem într-acolo, urmărind un roi de albine. A doua zi n-am mai văzut însă pe nici unul din ei, iar când, pe înserate, am ajuns pe malul apei, corabia plecase.

Am rămas acolo peste noapte. Trebuie să mai fie acolo un trunchi bătrân de sicomor, care crescuse aproape strivit între

două stânci, neputându-se desprinde de ele; chiar în preajma lui am aprins focul nostru. Când, în dimineaţa următoare, am ajuns sus, pe bancul de nisip, atenţia ne-a fost atrasă de mulţimea zăganilor ce se îndreptau într-o anumită direcţie.

— Ia minte, mi-a spus însoţitorul meu, un vânător din Kentucky, în tovărăşia căruia plecasem atunci după vânat, ţine minte ce-ţi zic: aflǎ că secătura aia de marinar nu se poate să nu se fi descotorosit de şchiop, ucigându-l!

— Şchiop, interveni bătrânul speriat, de ce i se spunea şchiop?

— Pentru că avea piciorul drept puţin mai scurt decât cel stâng, aşa că parcă şchiopăta niţeluş. Şi într-adevăr, cum suntem acum sus – nu pot să uit ceea ce am văzut atunci, chiar dacă ar fi să treacă şi o mie de ani – iată, aici zăcea trupul, iar zăganii... dar ce e cu dumneata, Edgeworth? Ce s-a întâmplat? Eşti...

— Oare... şchiopul sau... Bill, cum îi spuneai dumneata – nu avea o cicatrice pe frunte?

— Ba da... O cicatrice mare, roşiatică... îl cunoşteai?

Bătrânul îşi apăsă amândouă mâinile pe frunte şi, îndurerat, se prăbuşi pe pătura lui.

— Ce e cu dumneata, Edgeworth? Pentru Dumnezeu, omule, ce ai? strigă marinarul, sărind de la locul său, speriat de-a binelea. Vino-ţi în fire!

— Cine era nenorocitul acela?

— Copilul meu – fiul meu! răspunse plângând în hohote bătrânul şi îşi acoperi ochii cu degetele lui îngheţate, aproape moarte.

— Dumnezeule! izbucni Tom. Îngrozitor! Sărman, sărman părinte!

— Şi nu l-aţi îngropat, întrebă acesta după o lungă pauză, în timpul căreia se străduise să-şi vină în fire.

— Ba da, răspunse tânărul, cu glasul stins şi plin de milă, l-am înhumat vânătoreşte. Nu aveam cu noi decât micile noastre tomahawkuri indiene, iar pământul era uscat şi vârtos – dar am impresia că prea te chinuiesc cu vorbele mele...

— Povesteşte-mi mai departe – te rog – spune-mi tot ce ştii! îl imploră tatăl.

— L-am culcat aici, sub stejarul ăsta şi de oriunde se găsea, am adus prăjini şi crengi, pentru ca nici un animal sălbatic, oricât ar fi el de puternic, să nu-l tulbure – căci urşii nu se ating de cadavre – şi cu tomahawkul meu am încercat să fac în trunchiul copacului o cruce.

Edgeworth privea în pământ tăcut şi galben la faţă ca un mort. După o pauză scurtă şi dureroasă, se ridică în sfârşit, privi în jurul lui, trist şi tremurând, apoi zise şoptind:

— Va să zică, noi stăm aici pe o groapă – groapa lui! – şi sărmanul, bietul meu William a trebuit să aibă un sfârşit atât de groaznic! Nu se cuvine însă ca oasele lui să rămână mai departe risipite, pradă vântului şi furtunilor. Ai să mă ajuţi să le îngrop, nu-i aşa, Tom?

— Din toată inima – numai că nu avem unelte!

— În corabie sunt două cazmale şi câteva târnăcoape.

— Oamenii au să ne ajute. Vreau neapărat să dau fiului meu – fie chiar şi după atât amar de vreme – onorurile din urmă. E tot ce pot să mai fac pentru el.

— Vrei să ne mutăm popasul de partea cealaltă a focului? întrebă Tom.

— Crezi cumva că mi-e teamă de locul unde putrezeşte bietul meu copil? întrebă bătrânul. E şi asta o revedere, chiar dacă e una nespus de dureroasă. Credeam că voi mai avea o dată fericirea să-l strâng la pieptul meu şi iată că aflu osemintele lui risipite în pustietate. Acum însă, noapte bună, Tom – trebuie să fii tare ostenit din pricina eforturilor din timpul zilei, aşa că să dormim puţintel pentru ca zorile să ne găsească treji şi gata de treabă.

Desigur că bătrânul se întinse pe pătura lui închizând ochii, mai mult din dorinţa de a-l cruţa pe tovarăşul său mai tânăr. Somnul însă nu voi să coboare pe pleoapele sale împovărate de lacrimi şi când răcoarea dimineţii, cu adierea ei, trecu susurând prin vârfurile molifţilor şi stejarilor, el se ridică, înteţi flacăra aproape stinsă a focului şi, la lumina acesteia, începu să strângă osemintele risipite în jur.

Trezindu-se, Tom începu să-l ajute în tăcere şi se apropie de locul unde, la vreo treizeci de paşi depărtare de flacără, ghemuit lângă nişte ulmi, se afla Lupu. Dar, cu toate că amândoi se cunoşteau foarte bine, câinele cel bătrân îl primi neprietenos, mârâind ameninţător.

— Lupule, bătrâne, nu ţi-e ruşine? grăi tânărul, apropiindu-se de el. Puturosule, se vede treaba că visezi… şi-mi arăţi dinţii…

Câinele însă nu voi de loc să se potolească şi mirii şi mai tare, dar în acelaşi timp dădea încet din coadă, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Te cunosc foarte bine şi ştiu că mi-eşti prieten, dar aici tot nu trebuie să vii!”

Tom se opri şi-i zise lui Edgeworth, care tocmai venea spre el:

— Priveşte mai bine câinele ăsta – are ceva acolo în frunziş şi nu vrea să mă lase mai aproape. Ce poate să fie?

Edgeworth se apropie de câine, îi dădu capul la o parte şi descoperi – între labele credinciosului animal – craniul fiului său. Şi, în timp ce îl ridica suspinând, câinele nu contenea să sară cu labele asupra lui, scheunând şi lătrând.

— Câinele e deştept şi îşi dă seama că e vorba de oase omeneşti, glăsui marinarul.

— Dumnezeu mi-e martor! Cred că şi cunoaşte ale cui sunt oasele, strigă speriat bătrânul. Bill îl crescuse de mic şi, din clipa când învăţase să meargă, nu pleca niciodată în pădure fără să-l ia şi pe el.

— Lucrai ăsta nu-i cu putinţă. Oasele n-au cum să-şi fi păstrat mirosul. Câţi ani are câinele?

— Opt ani – dar nu e câine care să simtă mai bine o urmă, răspunse bătrânul. Lupule – vino-ncoace, zise bătrânul chemând câinele care continua să scheune. Vino-ncoace, cuţule – îţi mai recunoşti stăpânul, pe bunul tău Bill?

Lupu se aşeză, îşi înălţă capul lunguieţ, privi plin de credinţă în ochii stăpânului său şi neliniştit, ridică de câteva ori când una, când alta din labele din faţă şi scoase deodată un urlet atât de jalnic şi dureros, încât bătrânul nu se mai putu stăpâni. Îngenunche în faţa câinelui îi trecu braţele în jurul gâtului acestuia şi lacrimile fierbinţi care îl podidiră, uşurară întrucâtva apăsarea inimii sale. În timpul acesta Lupu îi lingea şi-i mângâia fruntea şi obrajii, încercând de câteva ori să-şi pună laba pe umărul lui.

— E absurd! zise Tom, covârşit parcă de o nelinişte ciudată. Câinele simte miros de rămăşiţe omeneşti şi se poartă întocmai ca şi când ar simţi sânge. Dacă laşi câinii lângă sânge omenesc, încep să se vaite şi să scoată urlete, de parcă li s-ar rupe inima de durere.

— Lasă-mă să cred, Tom! se rugă bătrânul, ridicându-se copleşit de durere. Îmi pare bine să văd, chiar la un animal, că păstrează amintirea unui om. Prea multe dureri ne prilejuieşte viaţa, ca să mai distrugem cu propriile noastre mâini şi bruma de mângâiere ce ni se oferă!

O împuşcătură, venind dinspre partea unde se afla fluviul, întrerupse cuvântarea bătrânului.

— Fir-ar să fie! strigă Tom. Oare să fi sosit băieţii cu Flatul?

Abia s-a luminat de ziuă!

— Fă-mi te rog pe plac şi strigă-i aici! îl rugă Edgeworth.

În clipa următoare, tânărul nostru îşi şi luase arma pe umăr, pornind în direcţia apei. Edgeworth îngenunche la picioarele stejarului care, ani întregi, îşi întinsese braţele ocrotitoare peste rămăşiţele fiului său, rugându-se fierbinte câteva clipe, până când auzi cum se apropie paşii celor ce veneau acum dinspre corabie. Se ridică şi le ieşi înainte, întâmpinându-i hotărât şi liniştit.

Odată ajuns pe malul fluviului, Tom povestise oamenilor cele întâmplate, aşa că aceştia, de cum sosiră, se apucară, tăcuţi şi cu toată seriozitatea, să pregătească groapa îngustă care trebuia să primească în ea osemintele tânărului dispărut. Le aşezară cu grijă înăuntru şi acoperiră groapa, făcând deasupra o moviliţă, după care, tot atât de tăcuţi ca şi înainte, luară pe umeri prada vânătorească pe care le-o arătase Tom, cărând-o la bordul corăbiei.

— Ha, ha! îi întâmpină cârmaciul, care rămăsese pe punte, un bărbat cu înfăţişare sălbatică, ameninţătoare, cu obrajii ciupiţi de vărsat şi cu lungi plete negre, atârnându-i în dezordine după tâmple. Carne de urs! Să-mi crape ochii dacă asta nu-i cea mai nimerită ispravă pe care o face bătrânul nostru căpitan în ultimii ani!

— Grăbiţi-vă însă, băieţi; trebuie s-o luăm cât mai repede din loc. Pierdem momentul prielnic şi apa scade cu fiecare ceas.

— Ne mai întoarcem o dată sus, zise unul din băieţi.

— Dar ce naiba mai e acolo?

— Sus nu mai e nimic. Vrem doar să cărăm acolo cărămizile de la bucătăria noastră şi, pe cât e cu putinţă, să facem cu ele o piatră de mormânt.

— Ce, v-aţi prostit? Cu ce vreţi să gătim pe urmă?

— O să luăm altele la Vincennes, zise Tom. De altfel n-are să-ţi strice dacă ai căra şi dumneata până sus câteva din ele!

— Am fost tocmit să fiu cârmaci şi nu hamal! mormăi omul nostru, culcându-se pe punte. E o prostie că v-aţi apucat să răscoliţi nişte oase descoperite acolo sus şi care ar fi putrezit şi fără amestecul vostru!

Oamenii nu răspunseră, ci îşi încărcară povara, urcând apoi clina râpoasă a malului. Cu aceste cărămizi înălţară un fel de monument funerar deasupra gropii, împrospătară semnul crucii, cioplit în scoarţa stejarului şi voiau tocmai să părăsească locul

unde Edgeworth stăruia încă să rămână, cuprins de durere şi regrete. În aceeaşi clipă însă acesta se trezi din visarea lui, strânse mâinile oamenilor, luă puşca la umăr, chemă câinele şi porni în fruntea celorlalţi la vale, spre malul apei.

După o jumătate de ceas, vâslele grele ale ambarcaţiunii pe care trebuiau să o împingă până în dreptul curentului începură să scârţâie şi să se tânguie. Astfel aceasta se urni încet către mijlocul fluviului, croindu-şi apoi mai departe făgaşul ei liniştit şi uniform. Când luntrea cea mare pluti cum trebuie în mijlocul curentului, oamenii ridicară vâslele şi se întinseră în voie, culcaţi pe scânduri, bucurându-se de cele dintâi raze ale soarelui care, acum, strălucea în toată splendoarea lui deasupra unei mări imense şi verzi de frunze.

Ţinându-şi câinele între genunchi, Edgeworth şedea pe platforma din spate a vasului, privind tăcut şi îndurerat perdeaua copacilor ce se pierdeau din ce în ce mai mult în zare, copaci ce străjuiau mormântul fiului său, adumbrindu-l.

2
ÎNCĂIERAREA – SMART ŞI DAYTON

În Helena[7] domneau o forfotă şi o viaţă neobişnuită. Ai fi zis că toată populaţia din împrejurimi se adunase aici. Se vedeau pretutindeni pilcuri de oameni puşi pe tocmeală, unii purtând cămăşile de vânătoare garnisite cu ciucuri coloraţi ale coloniştilor din pădurile seculare ale Americii, alţii – orăşeni ceva mai şlefuiţi – îmbrăcaţi în *blue-jeans* de culoare albastră. Gesticulau cu însufleţire şi vorbeau cu glas tare, ceea ce denota că aveau de discutat lucruri deosebite.

Lângă Hotelul Union, unde era şi cel mai căutat birt al oraşului, se adunase o bună parte din mulţimea aceasta. Şi birtaşul, un om înalt şi slab, cu părul blond, cu umerii obrajilor proeminenţi, cu nasul ascuţit ieşind mult în afară, dar cu nişte ochi albaştri blânzi, pe scurt tipul adevăratului yankeu, de o bună bucată de vreme urmărise cu vizibilă plăcere forfota din faţa pragului său. E drept că înăuntrul hotelului erau destule de făcut şi vrednica stăpână a casei nu ştia de ce să se apuce mai întâi. Ajutată de un negru şi de celelalte slugi, se trudea să-şi mulţumească oaspeţii şi să pregătească aşternuturi pentru cei ce locuiau prea departe de Helena. Hangiul însă continua să rămână liniştit, cu totul nepăsător faţă de forfoteala din casă.

Fie datorită schimbului de cuvinte, fie şi din pricina băuturilor spirtoase, conversaţiile, la început paşnice, se înfierbântaseră din ce în ce mai mult. La început se auziseră nişte înjurături şi ameninţări izolate, răzbătând prin gălăgia obişnuită până ce, deodată, un ţipăt şi o înghesuială sălbatică dovediră că, în sfârşit, interveniseră şi actele de violenţă pe care birtaşul, urmărind totul cu zâmbetul pe buze, se pare că le dorise.

Cu bustul puţin înclinat, cu amândouă mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor şi cu umărul drept rezemat de usciorul uşii lui, nu se clintea din loc şi i se putea citi pe faţă cită plăcere îi făcea încăierarea asta care trebuia neapărat să fi corespuns dorinţelor sale.

[7] Orăşel din Arkansas, situat pe malul fluviului Mississippi.

Cel care lovise întâi era un irlandez mărunţel cu părul roşu ca focul şi cu o barbă şi mai roşie, fără haină pe el, într-o cămaşă cu gulerul descheiat şi cu nişte pantaloni de nankin, cam scurţi şi înguşti, fapt care îi dădea o înfăţişare oarecum caraghioasă. În alte împrejurări însă Patrick O'Toole nu era nici caraghios şi nici glumeţ, mai cu seamă dacă i se urcaseră la cap câţiva stropi de whisky sau avea vreun motiv oarecare pentru o încăierare „rezonabilă”, cum spunea el. Deşi nu căuta cearta cu lumânarea, era totdeauna cel din urmă care pleca dintr-un loc, unde cât de cât mai era cu putinţă vreo încăierare în toată legea.

Oricât de dreaptă ar fi fost acum cauza lui Patrick, sau Pat, cum i se zicea de obicei în întreg orăşelul, de data asta nu i-a mai mers. Căci abia izbutise să-şi trimită adversarul la pământ, că cea mai mare parte a celor ce luaseră prea puţin sau nu luaseră deloc parte la ceartă, se şi repeziră la el, vrând să răzbune pe cel ce căzuse.

— Înapoi!

— Căraţi-vă, secăturilor – pui de lupoaică! ţipa irlandezul, împărţind în stânga şi în dreapta nişte pumni atât de bine calculaţi, încât fulgerător îşi îndepărtă adversarii la o distanţă apreciabilă.

— Luptă dreaptă! ţipa el, suflecându-şi repede mânecile cămăşii care îi alunecau necontenit în jos. Să jucăm cinstit, nemernicilor, unul contra unul sau unul contra doi-trei, nu însă opt sau nouă. Lua-v-ar ciuma! Vă sparg capetele şi terci fac din ele şi din creierii voştri, tâmpiţilor!

— Joc cinstit! se auziră câteva strigăte din mijlocul gloatei, căutând să împingă înapoi pe cei dornici de luptă. Cel ce căzuse adineauri se şi ridicase de jos, acoperindu-şi cu mâna stângă vânătaia cu care se alesese la un ochi, în timp ce, cu dreapta, scoase repede de sub vestă un cuţit pe care îl ascunsese până atunci, repezindu-se cu un ţipăt de sălbatică şi neînfrântă mânie asupra irlandezului, care îl aştepta liniştit.

Fără să se mai mişte de la locul său, roşcovanul pară lovitura, îşi apucă adversarul de încheietura mâinii, trântindu-l pentru a doua oară la pământ şi crezu că simţul de dreptate al celor ce-l înconjurau va împiedica pe altcineva să facă o încercare asemănătoare.

Mulţimea însă nu-i era deloc favorabilă. Mai întâi îl scoaseră pe cel învins din mâinile sale; după aceea însă furtuna se dezlănţui, de data asta cu pustiitoare îndârjire, împotriva lui.

— La pământ cu câinele irlandez! Jos cu el! Începură să urle cu toţii. A îndrăznit să pună mâna pe un cetăţean al Statelor Unite! Ce caută veneticul ăsta pripăşit de peste ocean?

— Zvârliţi-l în apă! urlă un ins cu umerii laţi, cu faţa palidă şi cu o cicatrice adâncă, abia vindecată, care i se întindea de la colţul stâng al gurii până după ureche, dându-i o înfăţişare sinistră. În apă cu el! Secăturile astea irlandeze şi germane nu fac decât să strice preţul muncii pentru bieţii noştri muncitori cinstiţi! În Mississippi cu canalia asta cu picioare subţiri. Acolo n-are decât să încingă un *hornpipe*[8] cu păianjenii de apă. Şi, scoţând un şuierat nu atât de puternic pe cât de straniu, se năpusti asupra irlandezului, luat prin surprindere şi la început îl clinti din loc. Totuşi, n-ar fi fost în stare să-l doboare pe boxerul acesta experimentat, dacă nu s-ar fi aruncat asupra lui mai întâi cei ce se aflau în apropiere şi apoi şi alţi câţiva, de pe margini. Înşfăcat în acelaşi timp din mai multe părţi, O'Toole fu trântit la pământ.

— În Mississippi cu tâlharul ăsta! urla gloata. Legaţi-i mâinile la spate şi lăsaţi-l să plutească. În Irlanda cu el! Pe drum poate să închirieze o corabie! ţipă un altul. Şi, chiar dacă vreo câţiva din cei mai puţin duşmănoşi, care nu doreau cu nici un chip ca o simplă ceartă să capete o întorsătură serioasă, săriră să-l scape pe cel biruit, aceştia fură uşor îndepărtaţi şi gloata, chiuind de veselie, începu să-şi târască victima înspre apele fluviului.

Situaţia lui O'Toole era cum nu se poate mai gravă. El însuşi ştia prea bine cât de porniţi erau locuitorii din Helena împotriva lui, ca să nu-i fie teamă de ce i se putea întâmpla. Pe de altă parte, era greu de închipuit că strădaniile lui de a se împotrivi ucigaşilor, i-ar fi adus vreun folos. Numărul duşmanilor era covârşitor iar apropierea fluviului nu le mai lăsa răgazul necesar să chibzuiască. Dimpotrivă, părea că le şi încurajează intenţiile.

Un singur om se aruncă totuşi, pe neaşteptate, în mijlocul furioşilor şi, apucându-l pe irlandez de braţ, împiedică năvala celorlalţi. Omul acesta nu era, nici mai mult nici mai puţin, decât amabilul nostru birtaş Jonathan Smart, care strigă deodată „Ho! Destul!” atât de autoritar, încât s-ar fi crezut că însăşi gloata aceea l-ar fi ales judecător şi arbitru.

Totuşi, mulţimea nici nu se gândea să rabde această intervenţie nedorită.

— Dă-te înapoi, Smart – lasă omul şi du-te dracului! Alte şi alte

[8] *Hornpipe* – un dans marinăresc.

înjurături începură să curgă din mulţime. Smart însă nu se mişca din loc şi cu voce hotărâtă le strigă:

— Blestemat să fiu, dacă o să vă atingeţi de un fir din părul lui!

— Atunci aşa să fie! ţipă unul din gloată şi, scoţând un pistol mititel din buzunar, ochi şi trase asupra yankeului. Spre norocul salvatorului prea altruist, arma nu luă foc. Dar Jonathan Smart nu era omul care să rabde ca cineva să tragă asupra lui. Cu o mişcare fulgerătoare, trase de sub haina lui un cuţit măcelăresc lung de doisprezece ţoii şi în secunda următoare îl repezi atât de năprasnic asupra omului care se dădea îngrozit înapoi încât, dacă l-ar fi nimerit, fără îndoială că i-ar fi spintecat ţeasta. Omul însă care văzuse prea bine în ochii celui întărâtat ce soartă îl aşteaptă, sări cu un ţipăt în lături, astfel că numai vârful cuţitului îl nimeri şi-i atinse în treacăt umărul, pentru ea, alunecând apoi, să-i despice, în cădere, haina până la marginea de jos.

Lovitura fusese dată cu prea multă chibzuinţă pentru ca cineva să mai poată pună la îndoială hotărârea omului nostru. Ochii acestuia continuau să privească atât de înciudaţi şi de furioşi pe cei din jurul lui, încât, speriaţi şi aproape fără să vrea, ei dădură drumul irlandezului. Nici nu se văzu bine pe picioare că acesta se şi arătă gata să reia lupta care aproape că îi fusese fatală. Dar Smart îi ţinu braţul drept într-o strânsoare de fier şi, înainte ca oamenii năuciţi să-şi fi venit în fire şi să ia o hotărâre, birtaşul nostru, trăgându-l pe irlandez, o luă din loc şi amândoi dispărură în han.

— Mii de blesteme! strigă deodată matahala de adineauri, cel cu crestătura pe obraz. Cum adică? Să înghiţim noi asta? Cine e oare secătura asta de yankeu cu picioare lungi, care îndrăzneşte să vină aici în Arkansas şi să poruncească unei mulţimi întregi de oameni cumsecade ce au şi ce nu au de făcut? Daţi-i foc, să ardă cu casă cu tot!

— Aşa să şi facem! Hai, băieţi, luaţi focul din chiar bucătăria lui! ţipa şi urla ceata sălbăticită. Jos cu cârciuma asta! Bestia tot nu vrea să ne dea pe datorie!

Ceata se îndrepta – gata de orice nelegiuire – spre casa ameninţată şi cine ştie cât de departe ar fi mers, înfuriaţi cum erau, dacă în faţa lor nu s-ar fi ivit un bărbat care, cu semnele lui prietenoase şi rugătoare, ridicându-şi braţele şi vorbindu-le cu glas tare, nu le-ar fi cerut să-l asculte câteva clipe. Era un om înalt, subţire, cu fruntea înaltă, cu părul şi ochii negri şi cu nişte

buze frumoase, aproape femeieşti. Ţinuta lui avea în ea ceva poruncitor şi totuşi plin de mlădiere, iar îmbrăcămintea, din cea mai bună stofă neagră şi rufăria albă ca neaua, arătau de asemenea că nu făcea parte din tagma oamenilor acelora sau, în orice caz, că avea o ocupaţie care, prin natura ei, il ridica deasupra celor ce-l înconjurau. Era în acelaşi timp şi medic şi avocat şi sosise aici abia de un an, venind din statele nordice. Mulţumită purtării şi cunoştinţelor sale, nu numai că îşi câştigase, într-un timp relativ scurt, o clientelă solidă, dar fusese ales şi judecător de pace, atât în oraş cât şi în întreaga regiune.

— Oameni buni, li se adresă el celor care, în mod surprinzător, se supuseseră chemării sale. Oameni buni, gândiţi-vă la ceea ce vreţi să faceţi. Ne aflăm aici sub puterea legilor Statelor Unite şi tribunalele sunt gata au numai să vă apere pe voi împotriva samavolniciei altora, ci şi pe alţii împotriva samavolniciei voastre. Domnul Smart nu numai că nu v-a insultat, ci, mai mult, v-a împiedicat de a face o faptă necugetată, care ar fi putut avea urmări grave pentru mulţi dintre dumneavoastră. Ar trebui, dimpotrivă, să-i fiţi recunoscători. De altfel Domnul Smart e, din toate punctele de vedere, un om de onoare!

— Să-l ia dracu! strigă cel care scăpase de cuţitul birtaşului. Recunoscător… om de onoare… o secătură al cărei cuţit m-ar fi tăiat în felii ca pe o portocală.

— În iad cu el! Să dăm foc cuibului – ăsta e sfatul meu!

— Oameni buni, îl întrerupse judecătorul, dacă Domnul Smart v-a jignit cumva, sunt sigur că va face tot ce se poate, pentru a-şi îndrepta greşeala! Veniţi cu mine, ne vom duce liniştiţi la el şi sunt sigur că vreo câteva cuvinte prieteneşti spuse de el şi câte un pahar sau două de whisky cu care îi va cinsti pe cei de faţă, vor izbuti să pună iar la punct lucrurile. Sunteţi de acord?

— S-o ia dracu de treabă – da! strigă omul cu cicatricea. Să facă cinste! Dar dacă s-o întâmpla să mai îmi iasă în cale vreodată, apoi blestemat să fiu dacă nu vâr în el cuţitul meu de nouă ţoii!

— Păcat că nu l-a nimerit blestematul meu de terţirol[9], şuieră celălalt printre dinţi – Iua-l-ar ciuma pe negustorul care mi-a vândut marfa asta proastă!

— Haideţi, băieţi, înăuntru! strigă vlăjganul cu cicatricea. Smart n-are decât să se arate! Şi dacă nu vrea, atunci… să-i ţină dracu lumânarea!

[9] Pistol mic de buzunar, prevăzut cu una sau două ţevi.

— Să mergem – să mergem! începu să urle ceata. Să ne dea de băut! Că de nu, facem ţăndări din totul!

Haita dezlănţuită porni chiuind spre hotel şi cine ştie dacă vorbele împăciuitoare ale avocatului n-ar fi dus aici la înfruntări şi mai primejdioase. Smart însă îşi cunoştea prea bine oamenii. Ştia că, o dată lăsaţi să între în casă, el ar fi fost cu totul în mâinile celor ce erau deja pe jumătate beţi şi silit să le facă toate poftele dacă nu voia să-şi primejduiască nu numai averea, ci şi viaţa. Aşa că, în clipa când căpeteniile bandei se iviră la uşa lui, le ieşi în prag înainte, cu puşca în poziţie de tragere, ameninţând că va împuşca pe cel dintâi care va îndrăzni să pună piciorul pe prima treaptă a scării.

Smart era cunoscut ca bun trăgător, aşa că din ţeava puştii pe care el o ţinea ameninţător pândea o moarte sigură. Dar şi de astă dată avocatul interveni ca mijlocitor între cele două părţi, îl încredinţă pe yankeu că oamenii adunaţi acolo nu mai aveau gânduri duşmănoase faţă de dânsul şi îl sfătui să dea deoparte puşca, astfel încât să nu mai rămână nimic care să amintească de cearta şi de încăierarea de adineauri.

— Şi acum, zise el, încheindu-şi cuvântarea, fă bine şi dă-le oamenilor câţiva *quarţi*[10] de whisky. Au să bea în sănătatea dumitale. Tot e mai bine să trăim în pace şi prietenie cu cei ce vieţuiesc alături de noi în oraş şi în casă, decât în ceartă şi dihonie!

La cuvintele liniştite ale avocatului, pe care îl cunoştea de mai demult ca om de treabă şi, la nevoie, ca foarte hotărât, yankeul lăsă în jos ţeava puştii, fără a-şi lua degetul de pe trăgaci şi răspunse, de data asta prietenos:

— E foarte frumos din partea dumitale, Domnule Dayton, că ţi-ai dat silinţa să împiedici cearta şi vărsarea de sânge. Cunosc pe mulţi dintre colegii dumitale, care n-ar fi făcut aşa ceva. Ca să te convingi că nu am nimic împotrivă să reiau bunele mele relaţii cu aceşti oameni de treabă, îmi face plăcere să le ofer un întreg *gallon*[11], cu o condiţie însă: să-l bea afară! În hotelul meu locuiesc o mulţime de doamne şi domniile lor vor fi desigur de acord să bea câte un brandy în aer liber, fără ca prezenţa femeilor să-i tulbure.

— Cum – brandy? strigă omul cu cicatricea. Vrei într-adevăr să

---

[10] *Quart* — un sfert de gallon, adică ceva mai puţin de un litru.

[11] *Gallon* – măsură anglo-americană pentru lichide (în Anglia – 4,54 l., iar în SUA – 3,785 l.).

ne dai un *gallon* de brandy şi să declari în acelaşi timp că regreţi cele ce s-au întâmplat?

— Se înţelege că vreau! răspunse Jonathan Smart cu un tremur batjocoritor în colţurile gurii. Şi chiar un brandy de piersici, făcut în casă. Domnii sunt de acord?

— Ei, mii de sape şi de vâsle – se înţelege că da! luă cuvântul gălbejitul. Să sosească afară cana cu brandy – cu fustele alea care sunt înăuntru, un om cumsecade tot nu s-ar simţi bine! Dar cât mai repede, Smart! Fii mulţumit că suntem în toane bune astăzi. Aşa că nu ne lăsa să aşteptăm prea mult.

Peste cinci minute, un negru mătăhălos, cu un păr de lână şi cu trăsăturile feţei aidoma etiopienilor, se ivi în deschizătura uşii, privind bănuitor când în dreapta când în stânga şi ţinând cu braţul stâng o voluminoasă cană de piatră iar cu cel drept o jumătate de duzină de păhăruţe de tinichea. Ceata celor ce aşteptau îl primi cu strigăte de bucurie şi fiecare începu să încerce băutura, vrând să vadă dacă era cu adevărat rachiul bun ce li se făgăduise. Porniră apoi chiuind spre fluviu, se urcară la bordul unui Flat-boat şi băură şi făcură gălăgie până noaptea târziu. Dayton rămăsese câteva clipe pe loc, privind gânditor şi fără să scoată un cuvânt la cei ce se îndepărtau gălăgioşi. După câtva timp, Smart îl deşteptă însă din visarea sa. Îşi rezemă puşca, sus, de un stâlp al verandei şi coborî să stea de vorbă cu judecătorul care îi venise în ajutor.

— Vă mulţumesc, Sir, zise el, întinzându-i prieteneşte mâna, vă mulţumesc pentru cuvântul pe care l-aţi spus, în clipa cea mai potrivită.

— Nu mi-am făcut decât o datorie cetăţenească, răspunse zâmbind judecătorul. Mulţimea ascultă cu bunăvoinţă de cuvântul unui om hotărât. Şi, dacă acest cuvânt e rostit şi în momentul cel mai potrivit, atunci poate să facă minuni.

— Numai că, îşi dădu cu părerea Smart, clătinând din cap şi aruncând o privire posomorită asupra fluviului, oameni ca ăştia nu se prea sperie nici de câteva cuvinte prieteneşti şi nici de arme duşmănoase. Sunt în cea mai mare parte oameni care, în afară de viaţa lor, n-au nimic de pierdut pe lume şi care, dat fiind că nu dau nici o para chioară pe viaţa lor, înfruntă orice primejdie. Mă bucur totuşi că am scăpat atât de ieftin. Vărsarea de sânge e totdeauna neplăcută. Dar vă rog, poftiţi puţin înăuntru, în sala de mese, vin şi eu numaidecât; mă reped o clipă s-o văd pe bătrâna mea în bucătărie şi să dau câteva dispoziţii!

— Mulţumesc, răspunse judecătorul, dar trebuie să mă duc acasă. Au sosit astăzi eu vaporul nişte scrisori. Şi, în afară de asta, aştept şi o vizită în legătură cu nişte treburi importante. Dacă vreţi totuşi să-mi faceţi o plăcere, treceţi puţintel mai târziu pe la mine şi aduceţi şi pe bătrâna dumneavoastră Lady. De altfel mai am unele lucruri de discutat cu dumneavoastră.

— Bătrâna mea va trebui din păcate să rămână acasă, zise zâmbind yankeul. Avem casa plină de oaspeţi şi, în ce mă priveşte pe mine, e cam mult de când n-am mai fost la Doamna Dayton. Sper însă că năbădăioşii ăia n-au să vină iar?

— N-avea nici o grijă, îl linişti judecătorul. Gloata e sălbatică şi înfierbântată, întrucâtva şi crudă. Nu-i cred însă capabili de o răutate premeditată. Ar fi putut în primul moment de înverşunare să dea foc casei, dar, o dată mânia potolită, nu se mai gândeşte desigur nici unul să-ţi facă vreun rău.

— Cu atât mai bine, zise Jonathan Smart. De altfel nici de temut nu mă tem prea mult – când lipsesc, Scipio al meu stă de pază, iar o chemare a goarnei de la fereastră ajunge la urechile mele oriunde m-aş afla în Helena. Aşa că, la revedere. Peste o jumătate de ceas sunt la dumneavoastră.

Zicând acestea hangiul intră în casă, în timp ce judecătorul porni spre locuinţa lui. După câteva clipe Smart se află în faţa „jumătăţii” sale, precum ea însăşi obişnuia să-şi spună şi pe care, fie din pricina prea multelor treburi ce-o aşteptau, fie din cauza scenei ce se petrecuse adineauri, o găsi în cea mai proastă dispoziţie.

Doamna Smart nu era însă nicidecum femeia care săptămâni întregi să poarte ascunsă în inima ei vreo supărare sau vreo nemulţumire. Ce avea pe inimă, trebuia neapărat să iasă la iveală. Aşa că, de îndată ce-şi văzu stăpânul şi bărbatul pătrunzând în bucătărie, îşi trase pe ceafă boneta pe care o purta pe cap chiar şi acolo, ea s-o ferească de dogoarea jăratecului, îşi sprijini pe şolduri amândouă braţele, ţinând încă linguroiul cel mare în mâna dreaptă şi îşi întâmpină bărbatul cu glas arţăgos:

— Aşa… ce năzbâtii grozave a mai făcut astăzi stimatul meu domn? Cum îşi întoarce omul puţin spatele, cum se întâmplă vreo nenorocire! Nu poţi să dai la cuptor un cozonac, fără ca Domnul Smart să nu-şi fi vârât mai întâi degetele şi nasul!

— Doamnă Smart, o întrerupse Jonathan, care era prea bine dispus ca să se lase tulburat de supărarea nevestei sale, am

salvat astăzi viaţa unui om şi lucrul ăsta cred că…

— Mofturi, mofturi, îl întrerupse plină de râvnă Doamna Smart. Ce-i tot dai înainte cu vieţile omeneşti? Ce mă interesează pe mine viaţa altor oameni? Ar trebui să te gândeşti la viaţa femeii tale, dar ţie ce-ţi pasă? Ce-i pasă regelui creaţiunii dacă nevastă-sa se speteşte muncind? Ce-i pasă dacă eu trudesc aici cu sudoarea frunţii mele ca să câştig pâinea noastră cea de toate zilele, în timp ce el azvârle pe stradă vedrele de brandy ca şi cum le-ar fi găsit pe uliţă? …

— … merită toată osteneala, continuă Smart liniştit, ca şi cum n-ar fi auzit nici una din vorbele Doamnei Smart.

— Eu însă îţi spun: ai fi trebuit să ţii seama de toate astea, continuă şi mai supărată femeia. Ar fi trebuit să ţii seama, dacă te-ai fi gândit măcar atâtica la propria ta carne şi la propriul tău sânge. Dar ce-ţi pasă ţie cum creşte şi cum se face mare Filipică? Ai să duci de râpă şi cârciuma şi toate celelalte. Şi când bietul băiat o să fie destul de mare, n-o să aibă nici măcar unde să-şi pună capul – tată denaturat ce eşti!

— Tatăl ăsta denaturat, pe când era copil, n-avea nici el unde să-şi pună capul, zise Domnul Smart zâmbind cu bunătate şi frecându-şi mâinile amândouă. Domnul Smart-senior i-a dat însă tot felul de îndemnuri bune, care şi ele, au rodit, aşa că, după câţiva ani buni, Domnul Smart-junior a fost în stare să ridice aici cel mai bun hotel din toată Helena.

— Acum, Smart-senior a murit şi Smart-junior a devenit la rându-i Smart-senior; aşadar, dacă, în ordine firească, Smart-junior, acum…

— Termină o dată cu prostiile tale cu Smart-senior şi junior – du-te să-ţi vezi de treabă, ai grijă de caii din grajd, trimite-mi-l pe negru aici şi spune-i să culeagă nişte fasole din grădină. O să trebuie să se ducă şi până la băcănie, să ia butoiul cu zahăr. Of, omule, ai să mă bagi în mormânt cu nebuniile tale! …

— … va urma sfaturile lui Smart-senior, tot aşa cum Smart-senior a ascultat atunci de sfaturile tatălui său – continuă imperturbabil yankeul, atunci sunt toate speranţele ca şi fără amestecul nostru, Smart-junior să-şi poată câştiga existenţa în mod cinstit.

— Să vină Scipio la mine! strigă acum Doamna Smart, de data asta într-adevăr furioasă, bătând din picior şi lovind măsuţa din preajma ei cu coada linguroiului. Auzi, Jonathan? Scipio să vină la mine! Şi acum cară-te de aici, omule, care nu vrei decât să mă

vezi moartă. Că de nu, Dumnezeu mi-e martor, te dau afară din bucătărie! Şi, cât ai clipi din ochi, apucă polonicul de bucătărie, cu coada lungă de aramă şi-l vârî în cazanul plin cu apă clocotind, care fierbea şuierând pe plită.

Domnul Smart ştia totuşi că, în pofida acestor cuvinte bătăioase, rostite adesea de către Doamna Smart, nu se ajunsese niciodată la acte de violenţă. Doamna Smart cunoştea mult prea bine caracterul bun şi serios al soţului ei, spre a nu îndrăzni un asemenea lucru. Pentru a pune capăt însă acestui neplăcut schimb de cuvinte şi pentru a-şi îmbuna soţia, de altfel o femeie cuminte şi credincioasă, Domnul Smart se retrase încetişor până în dreptul uşii, apoi, punând mâna pe clanţă, întrebă liniştit dacă Doamna Smart mai are ceva de poruncit, dat fiind că el pleacă, având câteva drumuri de făcut.

Doamna socoti această retragere drept o recunoaştere tacită a autorităţii ei. Îmblânzită puţintel şi potolită, turnă înapoi în căldare apa clocotindă din polonic, îşi şterse cu şorţul ei alb sudoarea de pe fruntea înroşită şi, pe jumătate supărată încă, dar pe un ton mai scăzut, răspunse:

— Nu, Domnule Smart – dacă treburile dumneavoastră vă cheamă în altă parte decât acasă, nu e nevoie să vă interesaţi nici de treburile mele. Un singur lucru trebuie să vă spun totuşi: caii…

— Au căpătat nutreţul lor şi au fost îngrijiţi, răspunse Smart.

— Şi butoiul cu zahăr? …

— E în bar…

— Dar fasolea? …

— A fost culeasă de Scipio acum o jumătate de oră! …

— Şi cele două camere, care trebuiau dereticate pentru noii-veniţi? …

— Sunt gata să-i primească în orice moment, răspunse zâmbind Jonathan. Domnul Smart şi Scipio au avut grijă de toate. Altceva?

Cucoana – de data asta supărată de-a binelea că nu mai avea nimic de cârtit – începu să-şi cate de treabă din ce în ce mai plină de râvnă şi mai aprinsă la faţă, tot răscolind cărbunii pe care încercase zadarnic, de două ori la rând, să aşeze un cazan de fier, mare şi greu. Jonathan însă, văzând-o cum se luptă, se repezi numaidecât, apucă de toarte cazanul, îl împinse la loc aşa cum trebuia, se întoarse zâmbind către jumătatea lui, care acum abia dacă mai bombănea uşurel, îi apăsă pe obrazul înroşit şi

bun, o sărutare grăbită şi totuşi destul de caldă, apoi, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, începu să fluiere cât putea de tare „Yankee Doodle[12]“ şi, cu paşi grăbiţi, ieşi pe uşă afară.

---

[12] Cântec american foarte popular în timpul Războiului de independenţă (1775-1783).

3
HOTELUL UNION ŞI CLIENŢII SĂI

Ai văzut vreodată, cititorule, o sală de mese a unui restaurant american? Nu? Păcat! N-ar mai fi nevoie să ţi-o descriu. Întocmai ca gările de pe reţeaua căilor noastre ferate, tot aşa şi sălile restaurantelor sunt, pe toată întinderea Uniunii, parcă din aceeaşi familie: au o asemănare indiscutabilă, care poate fi constatată şi în nord şi în sud şi în marile, luxoasele saloane în care se consumă stridii, în statele din răsărit cât şi în cele mai obişnuite *grog shops*[13]. Tejgheaua, fie că are deasupra o placă de marmură, fie că e tivită de jur împrejur cu nişte zăbrele murdare de lemn, e garnisită cu tot felul de sticluţe cu piperment[14] şi Staunton bitter, pentru ca oricare client să-şi poată turna, în paharul lui, câteva picături din aceste alcooluri tari, aşa cum îi place. Pe rafturile celelalte strălucesc şi scânteiază carafele cu alte amestecuri colorate, îmboldind clienţii la băutură. În spaţiile lipsite de sticle sunt rânduite portocale şi lămâi, iar în policioarele de deasupra se văd sticlele de şampanie cu gâtlejurile înfăşurate în hârtie plumbuită, precum şi lichioruri dulci cu etichete în toate culorile. Şi cu toate acestea, niciodată călătorul nu se va simţi ca la el acasă în localurile amintite, fie că li se spune „hotel” sau „han”, „tavernă” sau *„Boarding-house”.* Afară poate de unele locuinţe particulare – totul în America e în aşa fel pregătit încât să mulţumească şi să încânte doar pentru moment. Călătorul nu se poate bucura de o adevărată tihnă şi linişte, deşi aceste case de oaspeţi sunt, de fapt, făcute pentru aceasta.

Tot aranjamentul interior e o dovadă a acestei stări de lucruri. Numai în faţa căminului sunt aşezate câteva scaune; şi, din obişnuinţă, oaspeţii se adună chiar şi în toiul verii acolo, scuturându-şi lulelele în cenuşa din vatră. Nici unul nu se aşază la masă, cu paharul lui, ca să stea la taifas o jumătate de ceas cu vreun prieten, nici unul nu se rezemă comod în fotoliu, urmărind

---

[13] *Grog shop* - cârciumă, tavernă.

[14] Lichior de mentă.

cu privirea pe cei ce vin sau pleacă. Stau în grupe mai mari sau mai mici împreună, golindu-şi grăbiţi paharele, urmărind la repezeală cu privirea conţinutul gazetei şi ieşind repede, să-şi vadă de treburi sau să se amuze.

Nici Hotelul Union nu făcea excepţie de la această regulă aproape generală. Cum intrai pe uşă, dădeai cu ochii de barul, unde un tânăr n-avea mâini destule ca să umple paharele oaspeţilor. Căminul era pe stânga, în timp ce pe dreapta se aflau trei ferestre cu vederea spre Strada Ulmului iar, lângă uşă, alte două înlesneau prin verandă o privelişte spre Strada Frontului, spre debarcader şi spre fluviu. În mijlocul sălii acesteia spaţioase se afla o masă pătrată cu nişte picioare voluminoase, iar deasupra ei se vedeau câteva ziare: *State-Gazette, Cherokee Advocate* şi *New-Orleans-Bulletin,* împrejurul ei, o duzină de scaune, o oglindă mică şi, pe bordura căminului, nelipsitul ornic după moda americană.

Cel mai interesant lucru erau însă grupurile de oameni adunaţi în diferitele porţiuni ale camerei. Numai două persoane şedeau pe scaune şi anume de o parte şi de alta a căminului, ca două ornamente ale acestuia. Întorceau spatele celor prezenţi, ţinându-şi picioarele în sus, rezemate de pervazul căminului.

Oaspeţii cei mai de seamă erau, fără îndoială, tânărul avocat Robins din Helena, un fermier de la Little Rock, un tânăr mătăhălos care, deşi îmbrăcat într-un frac de culoarea cerului senin şi purtând o pălărie neagră, roasă, de fetru, părea mai degrabă un marinar, precum şi aşa numitul Mailrider[15], care ducea călare, între Helena şi Strongs Postoffice, aproape de fluviul Sf. Francisc, geanta de piele cu corespondenţă. Discuţia se învârtea acum în jurul încăierării de adineauri, pe care ei putuseră să o urmărească de la fereastră. Mailriderul, un omuleţ mititel şi sfrijit, de vreo douăzeci şi cinci de ani, era deosebit de mirat cum fusese cu putinţă ca o atât de mare mulţime de oameni voinici şi înfuriaţi să se lase intimidată mai întâi de un singur ins şi apoi de altul fiind împiedicaţi să se răzbune.

— Domnilor! interveni el zelos în discuţie, întrebuinţând mereu titlul acesta, ca şi cum ar fi vrut să convingă pe ascultătorii săi că şi el face parte din această tagmă, domnilor, am impresia că bărbaţii din Arkansas au început să degenereze. Principiul democraţiei dispare. Principiile monarhice care se infiltrează din Apus devin, pe zi ce trece, tot mai periculoase. Domnilor, mă tem

[15] Mailrider – factor poştal călare.

că vom apuca ziua când la Washington vor alege şi încorona un rege… un rege pe care îl va chema – Henry-Clay[16].

— Henri-Mofturi! îl întrerupse dispreţuitor fermierul. Dacă ar fi să se întâmple asta, atunci şi-ar păstra regele lor şi în răsărit. De trecut peste Mississippi n-are să treacă. Mă pun eu zălog pentru asta! La dracu! Părinţii noştri care au căzut pentru copiii lor şi dorm acum, s-or întoarce cu spinarea spre noi în gropile însângerate, scârbiţi şi ruşinaţi că urmaşii lor, care astăzi se numără cu milioanele, nu mai sunt în stare să păstreze ceea ce ei, când erau doar câteva mii, au smuls unui duşman mult superior ca număr. Astea sunt doar idei aiurite pe care numai străinii le aduc cu ei. Crescuţi în lanţuri şi ocară, ei nu pot concepe că un popor poate exista dacă nu e dus de nas de vreun rege. Dracu să-i ia! Nu ştiu în ce carte am citit de curând cum se târăsc şi dau din coadă lingăii de peste apa cea mare, făcând tot felul de mofturi! Lua-i-ar ciuma să-i ia! Lepădăturile astea ar trebui să vină o dată aici, în Arkansas. Ne-om asmuţi câinii asupra lor!

— Ha-ha-ha, începu să râdă avocatul cel mărunţel. Howitt porneşte la vânătoare. Potoleşte-te, viteazule cetăţean! Potoleşte-te! De astfel de primejdii ne fereşte constituţia noastră!

— Mofturi constituţia! mormăi Howitt. Dacă nu ne vom păzi noi înşine, apoi nici constituţia şi nici avocaţii n-au să ne păzească. Cea dintâi ar fi călcată în picioare iar ceilalţi s-ar înrola repede sub steagul cel nou. Toate astea s-au mai întâmplat o dată. Fermierul, el e sâmburele adevărat, căci tocmai peticul său de pământ ar suferi de pe urma unei orânduiri vitrege. El, fermierul, sau, mai bine zis, poporul, el chezăşuieşte constituţia. Şi o ţară fără popor, chiar de-ar avea cea mai bună constituţie, nu înseamnă nimic!

— Tocmai asta zic şi eu, îl întrerupse cu vocea lui piţigăiată Mailriderul, care nu prea înţelegea ce voia să spună celălalt. Tocmai de asta mă mir cum de se lasă un popor să fie intimidat şi condus de un singur om. Fir-ar să fie! Păcat că nu eram şi eu acolo, i-aş fi arătat eu yankeului – şi se uită împrejur dacă nu cumva hotelierul era şi el în odaie – ce înseamnă să te pui rău cu nişte cetăţeni americani liberi.

— Ba dimpotrivă, răspunse fermierul liniştit, eu m-am bucurat

---

[16] Om de stat american (1777-1852). A candidat fără succes la alegerile prezidenţiale din 1836 şi 1844.

văzând că oamenilor le-a venit mintea la loc. Luându-mă după cele auzite de mine până acum despre Helena, aproape aş fi crezut că locuitorii ei sunt toţi nişte secături certate cu legea. Îmi pare bine că acum plec de aici, având o cu totul altă părere. Nu e nici o nenorocire când inteligenţa unui popor mic şi liber se revarsă câteodată spumegând, dacă, până la urmă, revine în albia ei.

— Foarte puţini sunt cei care vor dormi la noapte în acelaşi pat, zise râzând omul cu fracul albastru. Cheflii ăştia încep cu o cană de brandy şi nu m-ar mira să aflu că au terminat cu un butoi întreg. Ţipetele şi râsetele lor le aud până aici.

— De fapt, ce s-a petrecut astăzi aici? întrebă acum fermierul, adresându-se celorlalţi. Am sosit tocmai când au înşfăcat pe irlandez şi între timp mi-am dus şaua în odaia din dos. A fost cumva zi de judecată?

— Zi de judecată? zise cel cu fracul albastru. Asta nu, ci cu totul altceva: casa şi pământul lui Holk au fost vândute la licitaţie.

— Holk. Casa bogătaşului Holk? întrebă uimit Howitt. Nu e cu putinţă. Abia săptămâna trecută am fost pe aici şi nici pomeneală de aşa ceva!

— Ei, da! Lucrurile se schimbă, zise râzând cel cu fracul albastru. După cum ştii şi dumneata, Holk plecase cu Flatul la New Orleans. Se vede treaba că pe drum s-a lovit de vreun *snag* sau mai ştiu eu ce altă nenorocire s-a întâmplat, aşa că, pe scurt, corabia a dispărut fără urmă. Acum cinci zile a sosit băiatul lui Holk aici.

— Holk avea un băiat? întrebă fermierul. Ştiu că nu era căsătorit.

— Dintr-o căsătorie anterioară, răspunse omul în albastru. Sunt unii oameni care îi cunoşteau familia. Tânărul Holk ar fi dorit să rămână pe meleagurile astea. Dar, a doua zi după sosirea lui, s-a îmbolnăvit de friguri. Urmarea a fost că, plin de scârbă, el n-a mai vrut să rămână aici şi a hotărât să-şi scoată la mezat întreaga avere. Licitaţia a avut loc chiar azi dimineaţă. Şi, cu vaporul care a sosit după-amiază, tânărul a şi plecat spre Baton Rouge.

— Măi, să fie! Repede şi-a mai aranjat lucrurile! Atunci locul ăsta frumos trebuie că a fost vândut pe o nimica toată, zise Mailriderul care sosise şi el în timpul încăierării.

— Nu prea! răspunse avocatul. Terenurile astea de construcţie

aproape că sunt cele mai frumoase din Helena aşa că s-au găsit mai mulţi amatori. Chiar şi judecătorul Dayton ar fi fost dispus să cumpere. Până la urmă însă a câştigat hotelierul care, aşa cum cerea proprietarul, a plătit cu bani peşin. Smart trebuie să fi câştigat bani buni aici în Helena.

— Minunat, minunat, mormăi printre dinţi fermierul. Holk mi-a povestit o dată că n-are în America nici căţel nici purcel şi că vrea să vândă bruma sa de avere ca să plece apoi în Germania.

— Ei da, zise râzând omul în albastru, asta era slăbiciunea lui: voia să pară încă tânăr. Spunea mereu că nu e adevărat că fusese căsătorit. O ştiţi pe văduva cea tânără, stând colo – alături de Dayton – glăsui el, arătând cu policarul peste umăr, în timp ce îşi strâmba faţa nu prea frumoasă, într-un râs hidos şi plin de răutate.

— Biata femeie, zise, auzind cuvintele acestea, un tânăr negustor care tocmai se apropiase. Umblă pe stradă ca o fantomă – se zice că-l iubise tare mult pe Holk!

— Ba erau chiar logodiţi, adăugă avocatul. Nunta trebuia să se facă la întoarcerea lui din New Orleans. Numai că omul spune şi soarta dispune. Acum Mississippi e patul lui de nuntă, iar propria lui corabie, sicriu. Trebuie să fie groaznic să ştii că te afli în fundul apei, strivit între scândurile unei lăzi, că, pe zi ce trece, te subţiezi şi devii mai uşor şi totuşi să nu poţi să te ridici iar ca să vezi lumina zilei.

— Cam prea multe Flaturi s-au prăpădit în timpul din urmă, zise gânditor fermierul. Atâta ştiu că numai din Little Rock au pornit trei, care n-au ajuns niciodată la destinaţie. Ar trebui ca statul să facă ceva mai mult, pentru a curăţa fundul apei, în porţiunea navigabilă, de nenumăratele trunchiuri de arbori care stau înfipte ameninţător tocmai unde nu au ce căuta. Doamne Dumnezeule, câţi oameni n-au pierit din pricina asta şi câte mărfuri n-a înghiţit nesăţiosul ăsta de Mississippi!

— La urma urmei, vina cea mai mare tot oamenii o poartă, zise supărat omul în albastru. Când i se năzare vreunui flăcău, care în viaţa lui nu şi-a curăţat încă tălpile de acest lut al lui Dumnezeu, să încarce nişte marfă pe care s-o transporte pe apă, îl vezi că îşi construieşte sau cumpără o rablă de Flat-boat, îşi pune în el catrafusele, se aşază la cârmă şi gândeşte: mă duce ea apa unde vreau eu să ajung. N-am decât să mă las în voia ei! Da, da, plutim, plutim, până ce rămânem agăţaţi undeva şi atunci e prea târziu. Cu Mississippi nu e de glumit şi mulţi şi-au

pierdut şi avere şi viaţă, numai de dragul unui fleac de patruzeci sau cincizeci de dolari, cât i-ar fi costat un cârmaci bun.

— Cer iertare, zise fermierul. Eu ştiu că toţi cei care plecaseră din Little Rock aveau la bord piloţi. Oameni care îşi dăduseră cuvântul lor că de zece şi chiar cincisprezece ani fac această meserie pe Mississippi. Şi, cu toate astea, s-au prăpădit! Din păcate, oamenilor ăstora nu le poţi citi şi în inimă. Mulţi din ei se dau drept piloţi, bizuindu-se pe norocul lor, care îi va duce sănătoşi până la capătul călătoriei. În cel mai bun caz ajung să cunoască şi ei, încetul cu încetul tainele fluviului şi câştigă bani buni. În cel mai rău caz însă, dacă ştiu să înoate, tot izbutesc să-şi ducă până la mal, stimabila lor persoană.

— Poate că au navigat cu adevărat, zise râzând omul în albastru, dar pe vreo corabie cu aburi şi anume ca fochişti sau ca spălători de punte. Pe un vapor nici nu prea au ce învăţa. Cel mult la cârmă. Şi unui pilot de pe o corabie cu aburi nici prin gând nu-i trece să devină iar pilot pe Flat-boat, unde nici mâncarea nu e atât de bună şi nici leafa atât de mare.

— Domnii vorbesc despre pilotul care de curând a fost zvârlit pe malul de aici? întrebă un omuleţ uscăţiv, cu chipul smochinit şi brăzdat, cu părul alb ca zăpada şi cu ochii scânteietori, cenuşii, care se desprinsese din alt grup, apropiindu-se. Da, da, era un exemplu clasic de fractură a oaselor: coapsa dreaptă – şi gamba stângă – peroneul – patru coaste pe partea stângă – tot braţul drept sfărâmat, oasele străbătând haina – regiunea occipitală grav rănită. Omul totuşi nu era mort. Am socotit că e o datorie de onoare pentru mine să prelungesc cu încă o oră, măcar, viaţa celui atât de grav rănit. A fost însă cu neputinţă. Omul ţipa mereu cât îl ţinea gura.

— Doamne Dumnezeule, zise fermierul înfiorându-se. Cel mai elementar simţ de milă ar fi trebuit să îndemne pe cineva să dea cu ceva în cap bietului om. Ce se întâmplase oare cu el?

— Au explodat cazanele vaporului „General Brown”, răspunse avocatul. Cred că au murit cincisprezece persoane.

— Încolo, nu prea mulţi grav răniţi, adăugă doctorul cel mărunţel. Doi negri cu capul retezat – unul mai rămăsese atârnat de câteva ligamente şi de o fâşie de piele, iar unei femei i-a fost strivit pieptul.

— De fapt, de ce e nevoie să ştim atât de exact toate astea? spuse în gura mare un fermier, îndepărtându-se scârbit din preajma lui. Dumnezeu mi-e martor că ne strici şi pofta de

mâncare, doctore!

— Cer iertare, răspunse omuleţul, cazurile astea sunt nespus de preţioase pentru ştiinţă. Şi părerea mea e că nicăieri pe lume nu se află un loc mai potrivit pentru a face studii cu privire la răni şi la cadavre, decât aici, pe malurile lui Mississippi. Înainte ca să se întâmple cazul acela interesant de la Fourche la fave, am locuit vreo trei săptămâni în oraşul Victoria, la confluenţa râurilor Whiteriver şi Montgomerys Point; şi în fiecare săptămână, uneori chiar zi de zi, apele aduceau tot felul de cadavre. Odată am văzut un cadavru care, tocmai peste osul şoldului drept…

— La dracu cu dumneata! ţipă deodată furios omul în albastru. Mii de balene şi de foci! Eu ştiu să rabd multe ghionturi şi în viaţa mea am văzut mult sânge curgând, dar când auzi cum cineva despică-n patru toată durerea şi mizeria de pe lume, mestecând apoi tacticos, ţi se face deodată lehamite şi nu ştii cum să-ţi astupi urechile!

— Unor oameni, care nu au nici o înţelegere pentru ceea ce înseamnă ştiinţă, strigă omuleţul nostru înfuriat, apăsându-şi şi mai tare pe frunte pălăria cenuşie de mătase, oameni care nu cunosc decât pielea semenilor lor, nevrând să afle dacă această piele e umplută cu oase sau cu bumbac, pentru astfel de oameni orice explicaţie ştiinţifică pe care cineva cu mintea întreagă s-ar osteni prosteşte să le-o dea, ar fi zadarnică şi nu văd de ce mi-aş pierde timpul atât de folositor, numai ca să le fiu pe plac!

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns sau să învrednicească pe ceilalţi cu o privire, puse mâna pe umbrela roşie, ponosită de bumbac, care era rezemată de scaunul alăturat şi porni spre uşă grăbit şi gesticulând fără încetare.

— Slavă Domnului că s-a dus. Mi-e frică ori de câte ori se întâmplă să fiu alături de el. Nu ştiu de ce, dar am impresia că începe să miroasă a hoit când intră el în odaie, zise avocatul.

— E oare medic consultant? întrebă fermierul, după ce îl urmărise câtva timp cu privirea.

— Medic? Doamne fereşte! zise râzând omul în albastru, localnicii l-au poreclit astfel, deoarece nu-l auzi povestind decât de răni, cadavre şi operaţii chirurgicale. Din pricina asta s-a şi întâmplat ca unii străini să-i ceară de câteva ori sfatul în unele cazuri de boală. Şi lucrul ăsta i-a costat scump!

— Cred că nici unul nu i-a mai călcat a doua oară pragul! zise fermierul.

Omul în albastru începu să râdă zgomotos, zicând:

— Într-adevăr, nici unul. Nici un om viu nu se poate lăuda că a fost vreodată tratat de doctorul Monrove. Cele cinci persoane pe care le-a îngrijit aici – toţi străini sau de curând emigraţi, repede au încetat din viaţă şi acum stau conservaţi în spirt şi Dumnezeu mai ştie în ce, fie întregi, fie bucăţi-bucăţi în aşa-zisa lui cameră de studiu. Din pricina asta, nici o îngrijitoare n-a mai vrut să stea în casa lui. Până şi cea din urmă a plecat deznădăjduită, când odată, în miez de noapte, i-a adus un cap de om, proaspăt tăiat, pe care, aşa zicea el, îl furase din groapa unui călător străin înmormântat aici. Într-adevăr, pe aici trecuse o caravană de emigranţi şi unul dintre ei se îmbolnăvise de friguri, murind. Ceilalţi l-au îngropat pe loc şi au pornit mai departe chiar a doua zi de dimineaţă.

— Groaznică plăcere trebuie să fie aceea de a te desfăta cu asemenea scene de groază! zise înfiorat fermierul.

— Da şi ce e mai trist, e că lucrul ăsta a devenit la el o adevărată patimă! îl întrerupse avocatul. Când acum câtva timp auzise de aşa-zisa lege a lynchului, la Fourche la fave şi de preotul metodist care fusese ars, aproape că omorâse cu pintenii un cal, numai şi numai ca să ajungă la timp acolo şi să pună mâna pe resturile carbonizate ale ucigaşului, ceea ce se pare că a şi izbutit. Iată de ce, în afară de lupii din pădure şi de zăganii plecaţi în căutarea stârvurilor, nu se încumeta nimeni spre locuinţa lui şi trebuie să mărturisesc că nici pe mine nu m-ar putea îndemna ceva să-i calc pragul!

— Eu am fost de câteva ori acolo. E oribil!

— Nu s-a mai auzit nimic despre cei doi inşi care au scăpat din mâinile orânduitorilor? întrebă fermierul. La Little Rock se spunea că mulatrul şi Cotton ar fi scăpat cu fuga.

— Da de unde! îl întrerupse avocatul. Cei din Fourche la fave nu-i prea ţinuseră de scurt. Voiau doar să scape de vagabonzii ăştia; nu-i interesa ce se va alege de ei. Fugarii însă au fost văzuţi în săptămâna următoare la Hot Spring County şi cum Heathcott, căpetenia orânduitorilor, era chiar din partea locului, cei doi fuseseră urmăriţi cu o furie şi o stăruinţă care nu lăsau nici o îndoială cu privire la bunele intenţii ale urmăritorilor. Cotton însă e un vulpoi bătrân şi cred că, pe vremea asta, trebuie să fi trecut de mult peste apa fluviului Mississippi.

— Mda, îi taie vorba omul în albastru, unii zic că l-au şi zărit dincolo, în Victoria. Pe ăsta n-o să-l mai vedem în Arkansas!

— Să-l fi ars oare indianul cu adevărat pe predicator? întrebă

negustorul nostru din Helena, stând încă la îndoială. E drept că aşa au scris toate gazetele de aici, dar eu n-am vrut niciodată să cred lucrul ăsta. Cum de ar fi îngăduit legile noastre aşa ceva?

— Legile – fleacuri! strigă dispreţuitor omul în albastru. Ce putere au legile, dacă poporul face cum îl taie capul? Legile sunt făcute pentru muierile bătrâne şi pentru copiii care se lasă duşi de nas de orice conţopist. Dacă nu te poţi apăra singur aici, apoi nici legile nu te pot ajuta!

— În privinţa asta, sunt cu totul de altă părere, zise fermierul, tocmai legile au adus Uniunea pe treapta pe care se află astăzi şi datoria fiecărui bun cetăţean e să le apere. Că în mijlocul sălbăticiunilor se mai găsesc încă întinderi asupra cărora n-au izbutit încă să-şi exercite influenţa lor binefăcătoare, asta o ştiu şi eu, după cum ştiu că violenţele cer şi contramăsuri violente. Încolo însă, pentru cetăţeanul Uniunii n-ar trebui să fie nimic mai sfânt decât legile acestei Uniuni, căci numai ele sunt chezăşia libertăţii ei. Dar, domnii mei, s-a făcut târziu şi eu aş vrea să ajung la Colbys încă înainte de a se întuneca – aşadar, noapte bună! Peste câteva zile vin iar pe aici şi atunci, Broadly – zise el către negustorul din Helena – vom putea să încheiem târgul. Aşa cred. Mai am doar câteva mici datorii de plătit acolo sus. Dar atâţia bani câţi îmi trebuie tot au să-mi rămână. Aşadar cu bine! Şi, zicând aceasta, plăti la bar ceea ce avea de plată, ceru să i se aducă afară coburul, îl aşeză peste şaua roibului, care, legat de ţăruş, râcâia cu copitele pământul, se urcă pe el, mai salută o dată pe ceilalţi şi porni pe Strada Ulmului mai departe, înspre pădurea de la marginea orăşelului.

4
LOCUINŢA LUI SQUIRE DAYTON

Când „Squire[17]“ sau „Doctorul” Dayton (căci în Helena el primea când cea dintâi, când cea de-a doua denumire) se despărţi de Jonathan Smart, el se îndreptă spre una din marginile cele mai depărtate ale orăşelului, unde se afla o casă micuţă dar frumoasă, împrejmuită de o pădure seculară. Arborilor imenşi din imediata apropiere li se retezaseră coamele, în aşa fel încât acestea să nu mai atingă paşnicul acoperiş al clădirii, ai cărei pereţi albi contrastau plăcut cu jaluzelele vopsite în verde deschis. În ceasul acesta luna care începuse să se ivească pe cer se oglindea limpede şi luminoasă în geamurile de cristal al uneia din ferestrele deschise ale etajului întâi, lux care în ţinuturile simple ale vestului american se întâlneşte foarte rar.

Dar şi interiorul acestei căsuţe nu prea mari se potrivea cu înfăţişarea ei exterioară, modestă şi confortabilă. E drept că aranjamentul nu era prea solemn sau somptuos. Totuşi, mobilele masive de mahon, perdelele albe ca zăpada, fotoliile şi scaunele elastice capitonate cu stofă de Damasc de culoare închisă reflectau destul de limpede bunăstarea şi chiar bogăţia celor ce locuiau aici. O seamă de alte lucruri mărunte, ca de pildă micile figurine drăgălaşe, aşezate pe măsuţele laterale, dantele abia începute de o mână de femeie, măsuţa de cusut de lângă fereastra din stângă cu coşuleţul de împletit, numai şi numai din răchită, revărsau asupra acestei camere atât de liniştită şi de intimă, acel farmec pe care, oricât de somptuoasă ar fi o încăpere, numai prezenţa unei femei i-l poate da.

În jurul măsuţei rotunde trasă în apropierea sofalei, măsuţă pe care se afla un ceainic englezesc pântecos, şuierând şi scoţând aburi, se adunaseră câţiva oameni bine dispuşi. Şi stăpânul casei, suspomenitul „Squire”, care tocmai sosise şi bătea la uşă, aruncă o privire plină de curiozitate, aproape împovărată de tristeţe, spre ferestrele luminate, auzind râsetele vesele ale celor din casă.

---

[17] *Squire* – formulă de politeţe folosită în America, mai ales pentru judecătorii de pace.

În aceeaşi clipă râsetele încetară sau fură cel puţin acoperite de sunetele unui vals, pe care nişte degete îndemânatice le scoteau din coardele măiestre ale unui pian cu coadă. Şi Domnul Dayton fu nevoit să tragă de şnurul clopoţelului pentru a-şi anunţa prezenţa slugilor sale, care stăteau adunate sus, pe scară, ascultând melodiile atât de dragi.

Ajuns însă în casă, toată buna sa dispoziţie părea să fi pogorât iar în sufletul său. Cel puţin ochii săi priveau mai vesel şi mai degajat. Cu paşi grăbiţi sui cele câteva trepte şi, în clipa următoare, se trezi printre ai săi, înconjurat de zgomotul şi bucuria acestora.

— În sfârşit – în sfârşit! strigă pianista, sărind de pe scaunul din faţa pianului şi întâmpinându-l pe Domnul Dayton. Cam prea mult ne-a lăsat să-l aşteptăm stimatul şi severul nostru domn.

— Adevărat? zâmbi Squire-ul, salutând prietenos pe cei aflaţi în cameră şi depunând o sărutare pe fruntea soţiei sale care îl întâmpinase. Oare i-a fost azi într-adevăr dor de mine cumnăţichii mele?

— Astăzi chiar că i-a fost, răspunse râzând fata, în timp ce cu o mişcare a capului îşi îndepărtă de pe frunte părul lung şi întunecat.

— Numai astăzi? Se vede că amabilul şi severul domn judecător de pace are o părere prea proastă despre presupusa dumisale slugă, dacă îşi închipuie că aceasta s-ar simţi bine, fie chiar şi o singură clipă doar, în lipsa lui. Astăzi însă lucrurile mai au şi o altă latură. Iată, aici e Domnul Lively, care te aşteaptă de mai bine de un ceas, cu cine ştie ce taină în inima lui, căci, în tot cursul acestei ore binecuvântate, n-a scos o vorbă – de asemenea Doamna Breidelford…

— Vă cer iertare, scumpă domnişoară, o întrerupse doamna, care până atunci stătuse ca pe cărbuni, neştiind cum să vorbească mai degrabă, căci oricum nu-mi vine să cred că v-aţi putea plânge cum că mi-ar fi lene să vorbesc. Sunt chiar convinsă de contrariu. Eu, domnişoară, îmi cunosc slăbiciunea şi, aşa cum spune atât de frumos onorabilul Domn Sothorpe, lucrul ăsta înseamnă primul pas pe calea cea bună, atunci când îţi dai seama de slăbiciunea ta. E drept că răposatul soţul meu – un înger al bunătăţii şi blândeţii – pretindea contrariul. Ştiţi dumneavoastră, Squire Dayton, că inima lui bună voia să mă facă să cred că, într-adevăr, nu trăncănesc prea mult? Dar eu i-am spus: „Breidelford, nu vorbi cu păcat – eu ştiu cum sunt – da,

Breidelford, eu îmi cunosc slăbiciunea şi, dacă ţie ţi se pare că nu vorbesc prea mult, eu, în sinea mea, ştiu foarte bine că e un cusur, pe care însă, dat fiind că îl cunosc, îmi voi da silinţa să-l îndrept!”

— O ceaşcă cu ceai, scumpă Doamnă Breidelford? o întrerupse Doamna Dayton, încercând să-i domolească neînfrânata vorbărie, poftiţi, serviţi-vă! Adela însă, folosindu-se de pauza intervenită, se repezi din nou la pian şi odaia începu iar să duduie de cadenţa dansului îngânat de clapele vibrânde ale pianului, încât continuarea autobiografiei pe care începuse să o depene Doamna Breidelford fu înăbuşită.

— Mailriderul n-a fost încă aici? întrebă Domnul Dayton când liniştea se lăsă iar pentru scurtă vreme.

— Mailriderul nu! Dar domnul Lively ar vrea să-ţi vorbească, zise Adela, clipind şăgalnic din ochi către tânărul care nu părea să se simtă în largul său.

Într-adevăr, James Lively şedea de parcă n-ar fi fost în stare să numere până la trei. I se părea că se împiedică de propriile sale mădulare. Ba îşi punea piciorul drept peste cel stâng în aşa fel încât ajungea cu el până în mijlocul odăii, ba îşi vâra sub scaun amândouă picioarele, ba îşi împreună mâinile, învârtindu-şi amândouă policarele în jurul propriei lor axe. Apoi, cu braţul drept apuca de jos piciorul drept al scaunului, încercând în chip şi fel să zgârie cu unghiile lacul, după care, cu braţul stâng scotea o batistă mare de mătase din buzunar, pentru ca numaidecât să o împăturească, vârând-o cu grijă la loc. James se simţea ca un peşte pe uscat sau ca un iepure pe gheaţă şi, chiar dacă din când în când îndrăznea să ridice ochii spre fata cea sprinţară şi frumoasă, întâlnea ochii ei ştrengăreşti şi îşi pleca repede faţa, care se făcea roşie ca racul. Apoi, dintr-o aprigă dorinţă de a fugi, îşi vârî mâna adânc sub scaun – acolo unde îşi pusese pălăria pe care însă, mai târziu, la un semn al lui Dayton, tânăra mulatră o luase ca s-o pună deasupra pianului – şi, văzând că n-o mai găseşte, părea că stă pe jăratic, deznădăjduit şi cufundat în căptuşeala moale a scaunului său.

De fapt, James Lively nu era nicidecum atât de ruşinos şi de bleg. Crescut în mijlocul pădurii, în întregul County[18] nu găseai agricultor şi vânător mai bun. De un curaj aproape nebunesc, îndrăznise de curând să lupte cu o panteră, învingând-o. Iar în ce priveşte boxul, îi biruise pe cei mai buni. Dar, ca să dovedească

---

[18] County (în SUA) – ţinut (unitate mai mică decât districtul).

toate aceste calităţi, era neapărat nevoie să se afle în mijlocul pădurii. Într-o societate în care erau şi femei, nu avea curajul să deschidă gura. Şi chiar dacă – la fel ca Doamna Breidelford – îşi cunoştea propria slăbiciune, totuşi nu izbutea să-şi înfrângă sfiala care îi paraliza şi limba şi mădularele. Niciodată însă nu fusese în asemenea hal. Se pare că principala vină o purta Adela, cu aluziile ei spuse cu jumătate gură. În cele din urmă, vrând să pună capăt acestei scene, Squire Dayton se apropie de tânăr:

— Slăvit fie Cerul, Domnule Lively, ce mai face tatăl dumitale şi cum merg treburile fermei?

Cuvintele acestea izbutiră să readucă încrederea de sine şi curajul în inima tânărului.

Cuvintele de întâmpinare şi aluzia la casa, la părinţii lui şi la locul său de baştină fură pentru acest om al pădurii ca o vrajă binefăcătoare. Se ridică de pe scaun, răsuflă adânc, strânse repede mâna ce i se întindea şi răspunse uşurat, de parcă i s-ar fi luat cine ştie ce greutate de pe inimă:

— Mulţumesc, Squire! Sănătoşi toţi – potrivit cel puţin. Doar vaca noastră plăvană s-a îmbolnăvit, aşa că am venit ieri cu ea în oraş. Mai aveam încă o treabă pe aici, adăugă el aruncând o privire plină de sfială spre femei, în timp ce chipul i se roşise iar ca focul. Numai că… numai că nu ştiu…

— E oare ceva ce mă priveşte numai pe mine? întrebă Squire-ul.

— Te rog, tinere, nu te sfii! se amestecă deodată Doamna Breidelford. Să nu crezi că, dacă suntem doamne, nu ştim şi noi să păstrăm un secret tot atât de bine ca şi bărbaţii. Dimpotrivă, Domnule Lively, dimpotrivă. Eu de pildă ştiu că vorbesc puţintel cam prea mult, asta e slăbiciunea mea. Şi la urma urmei, de ce ne-a dat bunul Dumnezeu gură şi limbă? În ce priveşte însă secretele, sărman răposatul meu Breidelford zicea – cu toate că nu e frumos să ne lăudăm noi înşine, dar bietul şi dragul meu om zace acum rece şi ţeapăn în mormânt – zicea anume: „Luizo, prea eşti discretă, nici zece inchizitori n-ar fi în stare să-ţi silească limba să destăinuie ceea ce nu vrei tu. Cred că mai degrabă ţi-ai muşca-o în mii de bucăţi!” Aşa zicea Domnul Breidelford, dar…

Un „Allegro” răsunător prilejuit de degetele sprintene ale Adelei o întrerupse iarăşi pe Doamna Breidelford şi Lively, care, până acum se străduise zadarnic să răspundă întrebării lui Squire Dayton, izbuti în sfârşit să respire şi el.

— Nu, Squire, zise el şi, cum în clipa aceea nu ştia ce să facă cu mâinile sale, deznădăjduit, le vârî în buzunarele hainei, din care însă – conştient că nu se cuvenea să facă lucrul acesta – le scoase iarăşi repede, ca şi cum ar fi dat acolo de nişte jăratic. Nu, Squire, dar mama zicea – tata zicea – să vă întreb, dacă, n-aţi vrea să poftiţi la noi mâne, dumneavoastră şi cu cele două Doamne şi să staţi – să rămâneţi cât vă face plăcere la noi. Mama zicea…

Adela deveni atentă. Doamna Breidelford însă, deşi această invitaţie nu-i fusese adresată personal, se crezu obligată să răspundă şi, fără să lase cel mai mic răgaz celorlalţi, se înălţă de la locul ei, se aplecă puţin şi, aruncând tânărului Lively o privire pe deasupra ochelarilor ce-i purta pe nas, zise:

— O, Doamna Lively e deosebit de amabilă, Sir, prea amabilă. Şi dacă e drept că, în aceste zile, când apele fluviului au început să crească şi când atâtea şi atâtea mărfuri ce ne sosesc ne dau mult de lucru, tot atât de adevărat e şi faptul că ar trebui să facem rost de o săptămână sau două, pentru a ne vizita vecinii şi a reînnoi cu ei vechile şi bunele noastre legături prieteneşti. Domnul Breidelford avea dreptate când zicea: „Luizo, habar n-a: cât e de frumos când poţi trăi în pace şi prietenie cu vecinii tăi. Buna convieţuire înseamnă jumătate din satisfacţiile vieţii.” Sper că săptămâna viitoare, cel mai târziu luni, să am această plăcere. Vă rog, Domnule Lively, să transmiteţi salutările mele mamei dumneavoastră. Şi, zicând acestea, se aşeză iar şi îşi goli ceaşca repede, ca şi cum, după efortul de adineauri, avea nevoie de puţină linişte şi de o băutură întăritoare.

Uimită de râvna arătată de Doamna Breidelford, Adela uitase şi de pian şi de tot şi chiar James, care cunoştea destul de bine renumele de care se bucura în oraşul Helena Doamna Breidelford, amuţise şi se întreba dacă nu cumva, din greşeală, o invitase şi pe ea. După cele întâmplate, nu-i mai rămânea decât să-şi ascundă supărarea. Dar îl apucă groaza gândindu-se că chiar în dimineaţa aceea avusese prilejul să afle părerea mamei sale cu privire la Doamna Breidelford. Aşa că îşi putea închipui ce-au să se mai bucure ai săi de boroboaţa pe care o făcuse.

Speriat, privirile îi rămăseseră agăţate de trăsăturile blânde ale chipului Doamnei Dayton, nemai îndrăznind să şi le îndrepte spre chipul ştrengăresc al fetei. Şi Doamna Dayton îi zise cu un zâmbet pe buze:

— Te rog să transmiţi mamei dumitale cele mai calde salutări

din partea mea, Sir. Vom căuta să facem tot ce ne stă în putinţă. Am dori totuşi ca şi dânsa să se arate mai des pe la noi şi să ne viziteze când are drum pe aici. Te rog acum să te aşezi mai aproape de masă. Pofteşti cumva ceai? Te rog serveşte-te singur! Ce mai face tatăl dumitale?

— Mulţumesc, doamnă, mulţumesc, răspunse James care, stând acum cu spatele către Adela, începuse să răsufle uşurat. E din ce în ce mai bine! Am fost iar împreună la vânătoare de urşi, aşa că vă puteţi închipui că nu mai e tocmai pe moarte. Puţintică febră nu-l sperie şi-i trece repede!

— Tot desculţ umblă prin pădure? întrebă Adela, alunecând în fotoliul ce stătea lipit de uşă, lângă sofa, în aşa fel încât să poată privi în faţă pe tânărul colonist din inima pădurii.

James începu iar să se foiască neliniştit pe scaunul său. Îşi descheie nasturii de la haină, simţind că se înăbuşe. Doamna Breidelford însă se agăţă şi de această întrebare pusă de stăpâna casei, căutând să dea ea un răspuns:

— Da, da. Domnişoară Adela, zise ea, adresându-se tinerei fete, în ce priveşte umblatul desculţ...

Domnul Dayton o întrerupse însă, pentru a scăpa fata, atrăgând-o pe Doamna Breidelford într-o discuţie aparte. În felul acesta James avu răgazul trebuincios să-şi regăsească liniştea şi, cum convorbirea se desfăşura acum pe propriul său teren, începu să-şi vină în fire şi să se simtă mai în largul lui.

— Răceala bătrânului s-a datorat, desigur, prostului său obicei de a nu purta nici încălţăminte şi nici ciorapi, zise Doamna Dayton. Doamna Lively n-ar trebui să-l lase să umble astfel.

— Degeaba, zise James. Tata e încăpăţânat; când vrea ceva, nu-l convinge nimeni să renunţe.

— Tocmai aşa era şi răposatul, Domnule Lively, se amestecă iar stăruitoarea Doamnă Breidelford. „Breidelford, îi spuneam eu uneori, ai să te cureţi, vremea asta umedă înseamnă moarte pentru tine; te sfătuiesc să-ţi pui ciorapii de lână!” Şi credeţi că m-a ascultat vreodată? Nici gând! „Luizo, răspundea el, tu nu înţelegi asta; constituţia omului e ca...”

Din păcate, familia Dayton nu putu să afle în seara aceea ce e cu constituţia omului, căci tocmai atunci şi chiar în clipa când Adela era pe cale să se aşeze iar la pian, cineva trase atât de tare de clopoţel, încât Doamna Breidelford sări speriată, strigând: „Dumnezeule!” iar Doamna Dayton şi Adela, surprinse, îşi îndreptară privirile spre uşă. Singur Squire Dayton rămase

liniştit şi zise zâmbind:

— Trebuie să fie Domnul Smart. L-am rugat să treacă puţin pe la mine. El e! Îi cunosc pasul!

— E oare Domnul Smart, proprietarul Hotelului Union? întrebă Adela, repezindu-se să mai scoată din bufet o ceaşcă pentru noul venit.

— Chiar el, răspunse Squire-ul. El şi nimeni altul! Şi Smart pătrunse în odaie, smulgându-şi repede de pe cap pălăria pe care, îngândurat cum era, uitase să şi-o scoată. Se apropie de fiecare dintre cei prezenţi, întinzându-le mâna, cu excepţia Doamnei Breidelford, căreia îi făcu doar o plecăciune, strânse cu deosebită prietenie mâinile lui Squire Dayton şi James Lively şi se aşeză vesel şi mulţumit în fotoliul pe care i-l împinsese Nancy, mulatra.

— Well, ladies and gentleman[19]*,* mă bucur nespus că vă văd sănătoşi, zise el. Mulţumesc domnişoară, mulţumesc – nu beau lapte. Poate puţin rom în ceai!

Domnişoara Adela îi întinsese ceaşca şi, cum ultimele cuvinte ale convorbirii de adineauri se referiseră tocmai la noul sosit, intervenise o pauză oarecare. Smart, care observase aceasta, se adresă Doamnei Dayton:

— Madam, mi-ar părea rău dacă aş fi tulburat întrucâtva convorbirea dumneavoastră. E drept că am sosit cam târziu, dar Squire Dayton…

— Nicidecum, Domnule Smart, nicidecum! îl întrerupse numaidecât Doamna Breidelford, vorbeam doar despre… o, Doamne, despre ce vorbeam oare? – of, memoria mea nenorocită, Domnule Smart, nenorocita mea memorie! Biet răposatul meu soţ spunea mereu: „Luizo, prea ţi-ai bătut capul în tinereţea ta. Prea mult ai vorbit şi socotit. Arcul pe care l-ai întins prea tare, până la urmă trebuie să slăbească!” Astea sunt propriile sale cuvinte, Domnule Smart. „Ah, Breidelford, îi răspundeam eu, ai dreptate, îmi cunosc slăbiciunea, dar memoria e un dar de la Dumnezeu şi, dacă acesta i-o răpeşte, omul nu are dreptul să se plângă. N-ar fi bine, Breidelford”, ziceam eu…

— … m-a poftit cu atâta amabilitate, încât, după toate câte s-au întâmplat astăzi, era cu neputinţă să-l refuz, continuă Smart, privind-o pe Doamna Breidelford şi nedând nici o atenţie întreruperii de adineauri.

---

[19] Da, doamnelor şi domnilor!

— Ce s-a întâmplat astăzi? întrebă nerăbdătoare Adela. Iar a fost ceartă? Am auzit şi noi gălăgie, dar încolo nu ştim nimic.

Doamna Breidelford puse pe masă ceaşca pe care o ţinea în mână şi deveni atentă.

— Şi Squire Dayton nu v-a povestit nimic? întrebă yankeul.

— Absolut nimic, răspunseră într-un glas cele trei doamne.

— Ei, cum să vă explic? zise Jonathan Smart. Mi-a făcut un serviciu, aşa... cum numai un vecin...

— Dar bine, dragul meu Smart, spuse zâmbind Squire-ul, nu mi-am făcut decât datoria mea de judecător de pace al orăşelului ăstuia.

— ... îl poate face altuia, continuă Jonathan, mi-a salvat viaţa. Neţinând seama de primejdia la care se expunea...

— Secăturile n-ar fi îndrăznit să meargă până la capăt. Prea ridici în slavă ceea ce am făcut.

— ... a înfruntat pieptiş nişte inşi capabili de orice, împiedicându-i să mă ucidă şi să dea foc casei mele. Asta e pe scurt toată povestea.

Judecătorul îşi dădu seama că trebuia să-l lase pe Smart să vorbească şi zâmbi doar. Abia după ce celălalt tăcu, găsi de cuviinţă să răspundă:

— Dar de ce nu mărturiseşti şi faptul că era cât pe aci să te omoare unul dintre ei, trăgând asupra dumitale când l-ai salvat pe bietul irlandez?

— Au fost desigur groaznice lucrurile petrecute astăzi în Helena! zise speriată Doamna Dayton.

— N-a fost nici astăzi mai rău decât în alte zile, o întrerupse hotelierul, ridicând din umeri. În privinţa asta, oraşului nostru i s-a dus buhul. O faimă mai proastă nici că se poate!

— Exact aşa spunea şi sărmanul, dragul meu bărbat, Domnule Smart, exact aşa: „Luizo, zicea el mereu, dacă mor eu, să nu rămâi la Helena; pleacă de aici. Tu eşti prea plăpândă, prea slabă pentru o viaţă atât de sălbatică şi de tulbure. Firea ta nu se împacă cu oamenii ăştia cruzi!” Bietul, dragul de el! Şi i-am făgăduit, e adevărat, chiar când era pe patul de moarte, că am să plec. „Breidelford, i-am spus, poţi să mori liniştit. Am să mă mut spre miazănoapte, când n-ai să mai fi tu. Dar, Dumnezeule, o femeie singură şi sărmană nu poate să facă aşa cum vrea ea! Omul trebuie să trăiască şi aici, unde, de bine de rău, am cu ce mă hrăni, va trebui să rămân pe mai departe, căci nu-mi pot închipui cum şi cu ce aş putea s-o iau de la capăt în altă parte.

Sârguincioasă sunt, nu poate nimeni să spună altceva. Dragul, bietul meu bărbat zicea totdeauna: „Luizo, mă dojenea el, prea te speteşti muncind; nu te gândeşti deloc că faci şi tu parte din sexul slab. Şi totuşi, odată şi odată tot ai să te convingi – zicea el – când îţi vei fi ruinat sănătatea şi când eu n-am să mai fiu!” Ah, Doamnă Dayton, nu vă puteţi închipui, cum prevăzuse de bine toate, bietul om, parcă ar fi avut darul profeţiei, aproape ţi se încreţeşte carnea când te gândeşti că aşa ceva e totuşi cu putinţă. Şi chiar în ce priveşte viaţa mea singuratică, închipuiţi-vă, Doamnă Dayton, chiar şi în această privinţă – parcă-l văd cu obrajii scofâlciţi şi cu buzele învineţite zăcând – câte şi câte nu mi-a spus: „Luizo”, zicea el…

— Sper că acum e cineva la dumneavoastră? o întrerupse grăbit şi, pe cât se părea, cu deosebită compasiune Domnul Smart.

— La mine? strigă deodată Doamna Breidelford speriată, ridicându-se brusc de la locul ei. La mine, Domnule Smart? Nici urmă de om. Neamţul pe care l-am ţinut în casă pentru munci mai grele l-am dat azi afară, căci prea îşi luase faţă de mine nasul la purtare. Dar, pentru Dumnezeu, Sir, aveţi un aer atât de îngrijorat… la mine nu s-a întâm… Vă conjur, pe onoarea dumneavoastră de bărbat, domnule Smart…

James Lively şi Squire Dayton îşi traseră repede scaunele înapoi, căci Doamna Breidelford se repezise de la locul ei atât de pătimaş, încât abia putură să se ferească din calea ei. În schimb, Smart nu se clinti din loc şi zise:

— Nu vă speriaţi degeaba, madam, ceea ce am văzut eu poate că nu…

— Pentru toţi îngerii din ceruri, ce anume aţi văzut? strigă înspăimântată Doamna Breidelford.

— … înseamnă prea mult, în orice caz nu atât cât vă închipuiţi dumneavoastră, continuă nestingherit Smart.

— Domnule, omule, mă faci să turbez, strigă Doamna Breidelford şi, împotriva oricăror prescripţii ale modei, îşi înfundă cu o mână boneta pe cap, în timp ce cu mâna dreaptă încerca să apuce un nasture de pe fracul albastru al lui Smart. Acesta însă se apără de atacul ei, apucându-i mâna şi scuturându-i-o cu sinceră prietenie.

— Ce ai văzut? Ci vorbeşte o dată. În numele diavo… în numele cerului, vorbeşte!

— De fapt, nimic prea important, răspunse Smart ţinând mai

departe mâna înfierbântatei Doamne Breidelford. Când am trecut acum un sfert de ceas prin faţa casei dumneavoastră, am văzut pe cineva bătând în oblonul ferestrei din dos. Aşa cum şi noi, când n-avem altceva de făcut…

— Şi ce mai făcea omul? întrebă nerăbdătoarea Doamnă Breidelford.

— … ne interesăm de tot felul de lucruri, care, de obicei, nu ne interesează, m-am oprit şi eu o clipă să aflu cam ce căuta acolo acest cineva, despre care n-am pretins deloc că era un bărbat, căci, dimpotrivă, era o femeie.

— O femeie? strigă uimită Doamna Breidelford.

— Cum oblonul a rămas închis, povesti mai departe yankeul, femeia dădu un ocol casei, iar eu mi-am îngăduit să o urmăresc. Ajunsă la uşă, a bătut de câteva ori, apoi, văzând că nu e nimeni, a încercat cu două chei să descuie.

— Canalia! strigă Doamna Breidelford tulburată la culme. Şi a izbutit s-o deschidă?

— Îmi pare foarte rău, madam, că nu vă pot răspunde. Căci chiar în clipa aceea m-am uitat la ceas şi am văzut că am să sosesc aici cu o jumătate de oră mai târziu decât făgăduisem lui Squire Dayton. Aşa că am părăsit-o pe doamna aceea şi sper că strădania ei să fi fost zadarnică.

— Şi dumneata n-ai pus mâna pe ea ca s-o predai justiţiei? strigă indignată Doamna Breidelford, punându-şi numaidecât pe umeri mantaua. Şi, luându-şi cogeamite sacoşa, aruncă o privire cercetătoare în cameră. N-ai strigat după ajutor şi n-ai dat de pământ cu hoaţa aia care încerca să pătrundă în timpul nopţii într-o casă de oameni paşnici? Nu ai…

— Dar, scumpă Doamnă Breidelford, întrebă Adela îngrijorată. Ce oare mai căutaţi? Nu vă pot ajuta?

— Nu. Boneta mea, scumpă domnişoară – boneta mea, răspunse doamna, în timp ce privirile îi fugeau de la un colţ la celălalt al odăii.

— E chiar pe capul dumneavoastră, prea stimată doamnă, răspunse yankeul, făcând O amabilă plecăciune.

— Noapte bună, Doamnă Dayton, noapte bună, Domnule Lively, ah! Squire, dacă aţi avea amabilitatea să mergeţi cu mine, zise Doamna Breidelford. Dumneavoastră sunteţi doar judecătorul de pace al localităţii acesteia. Şi dacă într-adevăr hoţi şi ucigaşi…

Judecătorul făcu un gest ca şi cum ar fi voit să asculte de

rugăminte, dar, stând în spatele doamnei Breidelford, Smart începu să clatine din cap atât de insistent şi de semnificativ, încât Dayton renunţă la intenţia sa şi încercă doar s-o liniştească:

— V-aş întovărăşi cu plăcere, scumpă Doamnă; din păcate, am o afacere importantă de discutat cu Domnul Lively, o afacere urgentă şi care nu poate fi amânată. Servitorul meu însă vă va însoţi. Şi, dacă e nevoie, chemaţi imediat în numele meu pe Constabler[20] şi trimiteţi pe cineva după mine. Voi veni atunci neapărat.

Doamna Breidelford nici nu mai auzise ultimele cuvinte. Ajunsă în josul scării, apucă de încheietura mâinii pe mulatrul care se postase acolo, aruncând o privire speriată stăpânului său şi-l trase după ea, spre ieşire. Cu un zâmbet, Domnul Dayton îi făcu semn că poate s-o urmeze şi cei doi ieşiră grăbiţi pe uşă, alergând să vină în ajutorul locuinţei unei biete văduve ameninţate.

— Dar, dragă Domnule Smart – zise acum Doamna Dayton, în timp ce de la fereastră o urmărea îngrijorată pe văduva Breidelford – de ce oare n-ai spus măcar o vorbă femeii care încerca să potrivească o cheie la uşa ei?

— Pentru că lucrul ăsta ar fi fost tare greu, zise zâmbind yankeul şi-şi frecă mâinile amuzat. Am trimis-o pe Doamna Breidelford să împuşte gâştele. De fapt, are să se spetească tot căutând să afle pe cineva care nici nu există.

— Nu există? strigă, uimită, Adela. Şi James, care-l cunoştea de mai mult pe yankeu, izbucni într-un râs zgomotos. Nu există! Femeia pe care ai văzut-o dumneata…

— N-am văzut pe nimeni, răspunse Jonathan, aşezându-se iar pe scaunul său şi, liniştit, ca şi cum între timp nimic nu s-ar fi întâmplat, întinse doamnei Dayton ceaşca, spre a fi iarăşi umplută cu ceai.

— Bine, dar femeia cu cheia? întrebă zâmbind Squire Dayton.

— A fost cea mai bună glumă pe care am făcut-o vreodată, zise yankeul, fără ca o singură trăsătură a feţei lui să se fi schimbat. Altfel Doamna Breidelford ne-ar fi împuiat capul toată seara! Cu autobiografii şi episoade istorice din viaţa prea iubitului ei tovarăş de viaţă.

Dacă sărmana Doamnă Luiza Breidelford, scăldată de sudoare cum era, ar fi auzit râsetele care izbucniră în clipa aceasta, făcând să se cutremure până şi geamurile de cristal ale micii

[20] Agent de poliţie.

încăperi, atât de prietenoasă şi dacă apoi ar fi aflat şi motivul lor, desigur că mânia ei n-ar fi avut margini. Târând după dânsa pe mulatru, ea gonea nebuneşte spre locuinţa pe care o credea ameninţată, mormăind tot felul de cuvinte întunecate şi tainice. În schimb ceilalţi, care scăpaseră de prezenţa ei, se strânseră mai bine dispuşi în jurul mesei şi până şi James începu să lepede câte puţin din sfiala lui de adineauri. Buna dispoziţie a celorlalţi îl apropiase de doamnele casei şi acum le povestea, cu toată inocenţa, că se speriase cumplit atunci când Doamna Breidelford socotise că invitaţia pe care el o adresase celor două doamne ale casei, i-ar fi fost adresată şi ei, primind-o fără nici o discuţie.

— Ai mei au să facă ochi mari, zise el, dacă ameninţarea ei ar fi tradusă în fapt. Prea se povestesc tot felul de istorii despre femeia asta.

— Dumnezeu ştie cum de s-a întâmplat să avem tocmai noi onoarea acestei vizite din partea ei, zise Doamna Dayton. Asta e a treia oară că vine la noi şi rămâne până noaptea târziu, fără ca noi să-i trecem vreodată pragul sau să o rugăm să mai treacă pe aici. Dar ce pot să fac? Vine, se aşază, ne chinuie ceasuri întregi cu poveştile ei fioroase şi la plecare mai ia, cu împrumut, cică, o mulţime de mărunţişuri, ace, mătase, petice de pânză sau vase de bucătărie şi tot felul de lucruri pe care, de regulă, uită să le mai înapoieze.

— Trebuie să mărturisesc, zise Smart, că am fost de-a dreptul uimit găsind-o aici, la dumneavoastră. În Helena, Doamna Breidelford nu se mai bucură nici măcar de o reputaţie dubioasă, ceea ce înseamnă mult. Puţinii oameni cu adevărat cinstiţi, care au mai rămas, nu numai că s-au îndepărtat de ea, dar nu-i mai îngăduie nici măcar să le treacă pragul. Doamna Smart a avut cu ea, într-o bună zi, o discuţie foarte aprinsă şi nu prea măgulitoare pentru această doamnă. Soţia mea vorbea de sus, de pe verandă, iar cealaltă lady de dedesubtul ei, de unde fusese dată afară de negrul casei. E drept că, în această luptă verbală, biruinţa a fost de partea Doamnei Breidelford, căci, ajutată de o bună parte a tinerilor zdrenţăroşi din Helena, am văzut-o cu mâinile în şolduri şi cu faţa roşie ca racul, continuând să rămână în locul pe care îl cucerise, în timp ce eu o trăgeam în casă, nu însă fără a întâmpina rezistenţă, pe Doamna Smart, care îi dădea tot timpul cu gura. Din ziua aceea, se înţelege că Doamna Breidelford n-a mai călcat în locuinţa noastră. Se pare însă că supărarea ei nu s-a extins şi asupra mea, căci astă-seară mi-a

arătat o prietenie, aş zice chiar bătătoare la ochi!

— Cred totuşi, luă cuvântul Squire Dayton, deşi personal nu o pot suferi, că i se face o mare nedreptate. Cunosc aproape toate zvonurile care circulă pe socoteala ei şi am pus-o sub observaţie, după cum am observat-o şi eu. Totuşi, singurul lucru de care o bănuiesc şi care e cu adevărat pasibil de pedeapsă este faptul că, pe ascuns, vinde whisky negrilor. Dacă bănuiala aceasta se va dovedi îndreptăţită, atunci, aşa cum îmi porunceşte şi datoria mea de judecător, o voi pedepsişi nici prietenia, nici ura ei n-au să mă împiedice. De altfel şi eu aş fi bucuros dacă ne-ar scuti de vizitele ei. Totuşi, ştiţi şi dumneavoastră cum e în Arkansas. Dacă ar fi să spunem lucrurilor ăstora pe şleau, tot oraşul ar începe să ne învinuiască de mândrie şi îngâmfare; aşa că mai bine alegem răul cel mai mic şi avem în schimb de luptat cu mai puţine neplăceri şi mai puţină rea voinţă.

— Da, Squire, zise James, devenind roşu ca focul, ruşinat că ia cuvântul în faţa celor două doamne, lucrul ăsta poate să fie binevenit, atunci când e vorba de nişte bieţi oameni simpli. La noi, la ţară însă, dacă cineva este socotit dintr-o dată necumsecade şi nu mai vrei să ai de-a face cu el, nu întâlneşti nici un om care să-ţi ia lucrul ăsta în nume de rău!

— Domnul Lively are dreptate, Dayton, interveni cu vioiciune Adela. Cu o asemenea femeie nici eu n-aş recurge la prea multe formalităţi. Ce ne poate ea face, dacă n-am mai primi-o? Şi în felul ăsta am scăpat de o neplăcere, care, uneori, e foarte greu de suportat. Parcă văd că Domnul Lively are să regrete că ne-a invitat la el acasă!

— Domnişoară Adela, începu să se bâlbâie James şi apucă cu amândouă braţele partea de jos a scaunului său, ca şi cum trebuia să i se scoată o măsea din gură, mama are – nici nu vă închipuiţi cât – voiam să spun – încercaţi, veniţi numai o dată la noi – şi chiar dacă acolo nu sunt flori atât de frumoase ca… tare ar fi vrut să spună „ca dumneata”, fără să izbutească însă, oricât s-ar fi trudit. Cuvintele îi rămâneau înfipte în gât ca nişte harpoane şi el nu izbutea să şi le scoată.

— Ca aici, Domnule Lively? zise râzând Adela, care voia să socotească acel „ca” o vorbă referitoare la Helena, sau care nu încerca decât pur şi simplu să-l întrerupă. O, Doamne, în privinţa asta, stăm foarte prost aici. Toată pădurea în jurul nostru e prăpădită şi călcată. Nici copacilor nu le merge mai bine datorită fumului şi aburului, precum şi din cauza sălbăticiei oamenilor. În

preajma oraşului bieţii arbori arată bolnavi şi jigăriţi, pe când, de îndată ce ne îndepărtăm, capătă o altă înfăţişare, sunt mai proaspeţi, de un verde mai viu, răspândind o mireasmă mai plăcută.

— Ah, domnişoară, ar trebui acum să vedeţi cât de frumos, cât de minunat e la noi! exclamă Lively, căruia amintirea pădurii sale îi dădea parcă aripi, deşi nu îndrăznea să spună fetei la cine se gândea el adineauri când vorbea despre flori. Nici un loc de pe lume nu-i mai frumos decât pădurea noastră. O singură dimineaţă, un singur răsărit de soare petrecut sub frunzele înrourate ale copacilor, răscumpără toate neplăcerile unui an întreg trăit în viitoarea urâtă a oraşului. Până şi jivinele şi păsările pădurii ştiu asta. Se ascund acolo unde locul li se pare mai tăinuit, mai netulburat. Acolo unde nu-i poate afla ochiul omenesc, cerboaica se joacă cu puiul ei, iar cântăreţii aripaţi ai pădurii îşi deapănă cele mai frumoase triluri ale lor şi cântă atât de îndelung şi de minunat până ce frunzele neliniştite încep să susure şi să joace.

— Ia te uită, Domnule Lively! zise înveselit Squire Dayton, tăind o foaie îngustă de tutun de mestecat şi întinzând bucata cealaltă domnului Smart. Mi se pare că începi să devii poet. Spune-mi: ai făcut cumva versuri vreodată?

— Eu? zise repede James, văzând cu groază că ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui. Eu nu, niciodată în viaţa mea! Şi mâinile sale începură să bâjbâie iar pe dedesubt, căutând în zadar să se apuce de picioarele scaunelor.

— Se zice însă că Domnul Smart a făcut cândva versuri, spuse Doamna Dayton, căutând astfel să-l scoată pe bietul băiat din încurcătură.

Jonathan Smart se uită pieziş la Doamna Dayton.

— Un yankeu care să facă versuri, zise el, în sfârşit, zâmbind pe sub mustaţă şi apucându-şi cu amândouă mâinile genunchiul stâng. Năstruşnică idee! Nu, Doamnă Dayton, cu aşa ceva nu prea mă ocup. Versurile nu rentează. Şi cu toate astea – oricât de caraghios vi s-ar părea.

— Odată tot am făcut o poezie pentru bătrâna mea, pe când eram doar logodiţi.

— O, Domnule Smart, vă rog, trebuie neapărat să ne arătaţi măcar o dată poezia asta, se rugă Adela. Grozav îmi place să citesc poezii!

— Şi mai ales din astea, zise zâmbind hangiul, nu-i aşa? Din

astea care te fac să te prăpădeşti de râs? Ei, dacă aş mai avea-o, ar merge. Am râs şi eu de ea mai târziu!

— Cum? Aţi rupt-o?

— Ba, dimpotrivă, e în mâinile celei pentru care fusese scrisă.

— În mâinile Doamnei Smart?

— Chiar aşa şi e folosită acum întocmai cum suliţele indienilor, care nu şi-au atins ţinta, sunt folosite de către persoana care trebuia să fie nimerită. Adică se întoarce împotriva celui ce le-a azvârlit.

— O enigmă, zise Doamna Dayton.

— Lesne de rezolvat, continuă yankeul. Am scris şi eu odată, într-un ceas mai plin de visuri decât de obicei – nu-i aşa, Domnule Lively, aţi făcut şi dumneavoastră din astea uneori? – o poezie pentru fosta Domnişoară Rozalia Heendor. Aşa cum e obiceiul, ridicam în slavă nu numai inegalabila-i frumuseţe şi amabilitate, înşirând pe de o parte toate farmecele ei în rubricile: alabastru, mărgăritare, fildeş, stele, catifea, roze, violete şi atâtea altele! Iar pe de altă parte mărturisind, cu o nemaipomenită modestie şi – în acelaşi timp – imprudenţă, nemernicia mea, nevrednică de un asemenea ideal, fără însă a uita, la sfârşit, să-i cer mâna în mod foarte serios. Până aici, lucrurile au mers bine. Domnişoara Rozalia nu era de oţel, iar Jonathan Smart pe vremea aceea era încă un flăcău cu bună reputaţie şi foarte prezentabil. Ne-am căsătorit şi am rămas aşa vreo câţiva ani. De poezie şi de conţinutul ei uitasem cu desăvârşire, când, într-o bună zi…

— O scrisoare pentru Squire Dayton, zise Nancy, deschizând în clipa asta uşa şi întinzând o foaie împăturită.

— Cine a adus-o? întrebă Dayton.

— Mailriderul, răspunse mulatra. Zice că e urgent.

Squire Dayton deschise scrisoarea şi se întoarse cu ea spre lumină, pentru a o citi mai uşor. Jonathan însă, care în răstimpul întreruperii tăcuse o clipă, începu să povestească mai departe şi, după obiceiul lui, o luă chiar de unde rămăsese:

— … se întâmplă că Domnul şi Doamna Smart, aşa cum e cazul uneori între soţi, să se certe şi gentlemanul nostru să-i spună soaţei sale câteva cuvinte nu tocmai măgulitoare, cu privire la calităţile ei personale. Se pare însă că dumneaei era pregătită pentru aşa ceva, căci, deodată, fără nici o chibzuială prealabilă, scoase la iveală vechea mea poezie, de mult perimată şi, în pofida viilor mele proteste, conţinutul ei care, oricum, în

multe privinţe era în flagrantă contradicţie cu expresiile întrebuinţate puţin mai devreme de mine, fu rostit cu un aer triumfător şi cu o voce din ce în ce mai tare. Scena asta s-a mai repetat în decursul anilor de câteva ori şi, dacă omul e îndreptăţit să sfătuiască şi pe cei mai tineri decât el cum să se ferească de greşeli, mi-aş îngădui să dau şi junelui nostru prieten James Lively şi asta cât mai stăruitor, sfatul să nu dea cumva poezii cu astfel de conţinut tinerei pe care se gândeşte s-o ia cândva de soţie. Sau aţi şi ales-o? Şi întrebarea, atât de neaşteptată, îl nimeri din plin pe cel căruia îi fusese pusă, încât acesta tresări speriat pe scaunul lui. De data asta însă chiar Domnul Dayton fu cel care îl scuti de a da un răspuns, căci se ridică de pe scaun, se duse repede la fereastră şi privi afară, după care, uitându-se la ceas, se adresă soţiei sale:

— Draga mea, din păcate, primesc o scrisoare prin care sunt chemat de urgenţă la un bolnav în stare gravă.

— Aici, în Helena? întrebă Doamna Dayton îngrijorată.

— Îmi pare rău, dar nu aici, zise Squire-ul. Sunt zece mile până acolo. Aşa că înainte de mâine dimineaţă şi asta numai dacă starea bolnavului o permite, n-am să mă pot întoarce. Ascultă, Nancy, spune-i lui Cezar să pună calului şaua şi frâul.

Doamna Dayton oftă adânc.

— Ah, George, şopti dânsa eu tristeţe, pentru tine desigur, e un lucru minunat că poţi să foloseşti atât de bine calităţile tale, totuşi – nu ştiu – dar tare aş vrea să poţi şi tu să rămâi mai mult acasă. Să baţi drumurile călare în timpul nopţii, nu-i indicat pentru sănătatea ta!

— Fii fără grijă! zâmbi bărbatul, punând pe el redingota pe care i-o adusese Nancy la un semn al său. De făcut rău, n-are de ce să-mi facă; desigur însă că mi-ar face plăcere să mai rămân cu voi. Dar ce să fac? Pot eu să-mi neglijez bolnavii care au încredere în mine, să-i las pradă grijii şi fricii, pentru că îmi tulbură tabieturile mele? Sărmanii de ei, îi plâng! Îngrijirea sănătăţii a încăput astăzi aproape numai pe mâinile şarlatanilor.

— Squire Dayton are dreptate, zise Jonathan. E o binecuvântare când izbuteşti să afli un doctor cumsecade. Dar, dacă e să spun drept ceea ce gândesc, n-aş vrea să fiu unul din cei care nu ştiu niciodată, dacă se pot culca liniştiţi seara în patul lor. Dar cine e bolnavul?

— Germanul care s-a stabilit de curând acolo, răspunse judecătorul. Mi se pare că îi cheamă Brander.

— Aha – friguri probabil – nu-i prea periculos. Dar aud în curte calul, aşa că, doamnelor, vă zic rămas bun. Domnule Lively, dumneata vii cu mine, sau mai rămâi cu doamnele?

— Doamne fereşte! răspunse grăbit James, speriindu-se însă numaidecât de expresia lui necugetată. Voiam să spun numai că şi eu trebuie să mă duc acasă. E cam târziu. Călărim o bucată de drum împreună, domnule Dayton?

— Cam greu, răspunse acesta în timp ce-şi lega pintenul stâng. Eu o iau pe cărarea ce duce la Barlys. E ceva mai aproape.

— Atunci trebuie să treceţi prin mlaştină, zise James. E un drum pe unde nici ziua măcar nu te descurci prea uşor.

— Nu face nimic, spuse zâmbind Squire-ul, cunosc pe acolo fiecare palmă de pământ şi chiar zilele trecute am mai dat de o parte şi de alta un rând de trestii ce-mi stăteau în cale. Aşadar, noapte bună, copii, noapte bună! Sper că mâine dimineaţă să bem iar cafeaua împreună, după care am să caut să mă odihnesc mai temeinic!

— Doamnelor, zise Lively, făcând o plecăciune adâncă în faţa doamnei Dayton, fără a arunca măcar o privire fugară asupra Adelei, pot să spun părinţilor mei că – mâine, veţi veni la noi?

— Da! Şi multe, multe salutări mamei dumitale, răspunse Doamna Dayton cu prietenie, întinzând tânărului mâna ei. Acesta o strânse cu toată sinceritatea, dar în zăpăceala lui uită să-i mai dea drumul, gândindu-se în timpul acesta la cuvintele pe care voia să le spună acum Adelei. Se pare însă că doamna Dayton ghicise ce se petrecea în sufletul lui James, căci îl întrebă zâmbind:

— Pot să o aduc şi pe Adela cu mine?

James strânse atât de tare mâna Doamnei Dayton; încât acesteia îi venise aproape să ţipe. Tânărul însă îşi veni repede în fire şi, dându-se înapoi un pas, zise cu faţa roşie ca racul.

— Desigur că domnişoara Adela are să se plictisească grozav la noi!

— Atunci, să rămân mai bine aici cu Doamna Breidelford? întrebă fata drăcoasă.

— Domnişoară… se bâlbâi James.

— Ei, ai terminat, Lively? strigă din uşă Smart. Calul dumitale e şi el gata.

— Va să zică, venim amândouă, Domnule Lively – sigur, spuse zâmbind Doamna Dayton. Şi James, căruia Nancy îi adusese pălăria atât de mult căutată, după un „Noapte bună!” spus în

grabă, porni sărind peste treptele scării, pentru ca, ajuns în pragul casei, să se arunce de-a dreptul în şaua căluţului său, care îl aşteptase nerăbdător şi îl primea acum cu nechezatul lui vesel.

Câteva secunde mai târziu, Dayton şi Lively porniră, fiecare în altă direcţie. Dar Smart îşi apăsă pălăria pe frunte, vârî amândouă mâinile până în fundul buzunarelor de la pantaloni şi, foarte mulţumit de sine, îşi văzu de drumul lui, fluierând. Nu se îndreptă însă spre casă, socotind că e linişte şi pace în oraş, ci o coti mai întâi înspre debarcader, unde, legate de ţăruşi, se aflau vreo douăsprezece sau treisprezece din ambarcaţiunile acelea lungi şi nenorocite care navigau pe fluviu. Erau ţinute doar de frânghiile lor, iar de pe ţărm şi până la ele, duceau nişte scânduri late, care făceau legătura cu malul, ambarcaţiunile slujind şi ca prăvălii plutitoare, unde locuitorii statelor din. Sud puteau să cumpere mărfurile ce li se aduceau din nord.

5
CĂLĂTORIA PRIN NOAPTE – INSULA

Razele lunii cădeau blânde şi prietenoase deasupra apei ce curgea repede şi nestrăvezie mai departe şi numai arareori suprafaţa ei se întuneca pentru câteva clipe din pricina zdrenţelor subţiri de nori ce lunecau pe boltă, aruncându-şi umbra searbădă deasupra şesului imens din depărtare. Apa gâlgâia încet dedesubtul ambarcaţiunilor mai grele, curentul azvârlind murdare băşici de spumă în coastele acestora. Ici şi colo plutea câte un trunchi bătrân, smuls de la locul lui de vreun vecin viclean, vrând să împiedice acostarea în acel loc a vreunei ambarcaţiuni concurente. Cerând parcă ajutor cu braţele întinse, trunchiul aluneca pe lângă fraţii săi ce-l întâmpinau mai departe cu foşnetul lor, în timp ce ţipătul pescăruşului răsuna adesea, parcă batjocoritor, ca un ecou al veselelor chiote de beţivani chefuind în pântecul luminat al vreunei ambarcaţiuni sau într-o cârciumă alăturată. Uneori mai sărea şi câte un *catfish*[21] enorm din sânul elementului răcoros şi pielea lui netedă şi argintie scânteia în lumina lunii. Încolo, o linişte deplină – o linişte lugubră pe toată întinderea largă a fluviului – străpunsă înfiorător de chiotele brutale şi sălbatice ale chefliilor.

Smart o luă încet de-a lungul ţărmului şi ajunsese tocmai în dreptul trunchiului retezat al unui sicomor de care echipajele îşi legau cu frânghii vasul, când în faţa lui îl văzu venind tocmai pe acela pe care el îl salvase cu câteva ceasuri mai devreme. Omul se apropia liniştit de el, mergând de-a lungul malului şi arunca doar din când în când o privire bănuitoare asupra ambarcaţiunilor.

— Hei, hei, O'Toole! strigă în semn de avertisment yankeul. Se vede treaba că iar te mănâncă pielea. Ai cumva poftă de o baie bună în apele reci ale fluviului, de laşi orice prudenţă la o parte şi te apropii de oamenii care mai adineauri te-au osândit la moarte? Cred că, a doua oară, intervenţia mea n-ar mai putea să te salveze.

---

[21] Specie de peşte denumit drac-de-mare.

— Să-i ia naiba! murmură irlandezul care, la auzul primelor cuvinte şi fără să-şi fi putut da bine seama cine îi vorbea, se grăbise să caute în buzunar probabil vreo armă pe care o ascunsese. Liniştindu-se acum, după ce dăduse cu ochii de hangiu, dar încă plin de o mânie cu greu reţinută, continuă: E o bandă – o bandă lacomă de pungaşi şi de tâlhari, care se ţin scai unul de altul. Ascultă-mă, Smart, fie că mă crezi, fie că nu mă crezi, dar să n-am parte în ceasul meu de pe urmă de ajutorul Sfântului Patrick, dacă nu cred că cu secăturile astea trebuie să fie ceva cu mult mai grav decât bănuim noi. Trebuie să aibă pe cineva în spatele lor!

— În spatele marinarilor? zise zâmbind ironic hangiul. Prea le dai multă importanţă. O gloată sălbatică, necioplită, trăind de azi pe mâine şi care, aşa cum e obiceiul marinăresc, îşi cheltuieşte cu băutura şi cu jocul de cărţi cel din urmă dolar anevoie câştigat eu multă sudoare.

— Nu-i numai asta, spuse irlandezul clătinând din cap. Asta nu-i nimic! Dar golanii ăştia se ţin unii de alţii asemenea cuielor într-un sac. Ba mai au şi nişte semnale ale lor. Să-mi tai gâtul dacă n-am dreptate! Adineauri unul din ei a fluierat într-un anumit fel – am ascultat cu atenţie fluieratul – şi ei s-au aruncat cu toţii ca nişte dulăi de vânătoare, când aud cornul sunând. Dar, aveţi răbdare, canaliilor, vă dibuiesc eu, fiţi pe pace. Pe urmă, aibă Dumnezeu grijă de voi!

— Colo porneşte o ambarcaţiune, zise Smart, arătând în josul fluviului unde un fel de iolă mică, după ce ieşise de la locul unde stătuse înainte, plutise câtva timp, oprindu-se în mijlocul apei, pentru ca apoi, minată de amândouă vâslele ei, să pornească mai departe. Se vedea un singur om în ea, fără să poată fi însă recunoscut.

— Hm, încotro vrea ăsta să plece? întrebă irlandezul, scoţându-şi pălăria ale cărei boruri late îi stânjeneau vederea. Trebuie să fie un marinar de pe vreun Flat care şi-a pierdut aici, aşa cum se întâmplă, cei câţiva dolari pe care-i avea şi acum trebuie să pornească degrabă, ca să-şi ajungă corabia plecată mai devreme.

— Atunci acolo trebuie să fie tot restul echipajului, grăi irlandezul şi privi în depărtare, unde o corabie mare eu pânze aluneca pe apă, dar nu în aceeaşi direcţie şi cu pupa astfel îndreptată, ca şi cum ar fi avut de gând să acosteze cât mai sus de partea cealaltă a fluviului.

— Dincolo Weathelhope are parte azi de o vizită, zise Smart. Grozav are să se mai bucure!

— Au să tragă oare la Weathelhope?

— Dacă nu, atunci au de mers încă vreo cinci mile astă-seară până ce dau de altă casă. Şi cinci mile, pe timp de noapte, prin mlaştină şi ceaţă… mersi! Aş prefera să rămân peste noapte cât mai aproape de malul apei. Cel puţin, în felul ăsta. Ţânţarii ar mai lăsa ceva din mine. În *swamp*[22] însă, cred că sunt în stare să mănânce un om până la oase!

— N-ar fi nici o pagubă dacă ar păţi aşa secăturile astea, mormăi irlandezul. Şi, noapte bună, Smart, se face târziu şi eu vreau să mă culc. Începând însă de azi, îţi sunt foarte îndatorat. Fără dumneata aş fi zăcut acum pe fundul acestui fluviu murdar. Să dea Dumnezeu să am prilejul să mă revanşez şi eu odată!

— Ei, O'Toole, răspunse râzând hangiul, întinzându-i mâna, n-am făcut-o decât din egoism. Altfel mi-aş fi pierdut pe cel mai bun client al meu. Totuşi – fără glumă – bagă bine de seamă şi fereşte-te ceva mai mult de liota asta afurisită. Nu-i face nimănui cinste să se împrietenească cu ei.

Cei doi porniră încet mai departe către locuinţele lor din oraş. Doar O'Toole se mai opri de câteva ori, urmărind atent cu urechea plesnetul vâslelor bărcii: el se auzea din ce în ce mai slab, până ce amuţi cu totul, sau vântul care sufla acum din altă direcţie îl ducea mai mult spre malul apusean. Irlandezul mai rămase câteva clipe acolo, ciulind urechile, apoi porni mai departe mormăind supărat:

— Să-i ia dracu – acum, tot nu mai e nimic de făcut cu ei. Dar, aveţi puţintică răbdare. Mâine am să mă reped până la Weathelhope şi numai Aghiuţă ne-ar mai putea împiedica să dăm de urmele tâlharilor ăstora.

Iola nu se îndrepta totuşi, aşa cum bănuia irlandezul, spre malul celălalt, cu toate că aşa se părea, dacă o priveai dinspre Helena. Pornise drept înainte, de-a curmezişul apei, până la o depărtare de vreo cinci sute de paşi de ţinta ei aparentă.

— Stop! se auzi deodată o voce aspră, groasă venind de la pupa ambarcaţiunii şi cei patru vâslaşi îşi ridicară deodată vâslele, în timp ce picăturile de apă lunecau scânteind de-a lungul lor şi se strecurau în găurile în care acestea erau înfipte. Porunca fusese dată de cârmaci, adică chiar de omul cu cicatricea pe obraz, vechiul nostru cunoscut din Helena, care,

[22] *Swamp – mlaştină.*

acolo, aproape că primejduise viaţa bietului irlandez. Cât priveşte pe ceilalţi nouă oameni de la bord – patru la vâsle şi cinci lungiţi alene între vâslaşi – ei alcătuiau grosul celor care luaseră parte la atât de inegala încăierare cu irlandezul.

Iola, care acum nu mai era mânată atât de repede de cursul apei, luneca totuşi destul de bine, mânuită de cârmaci.

— Eu aş fi mers puţin mai încolo, zise unul din ei, înălţând capul şi privind spre ţărmul ce se vedea încă destul de departe.

— La ce bun? întrebă omul cu cicatricea. Mai întâi am fi în primejdie să ne împotmolim în nisip şi pe urmă cei de sus, din casă, ne-ar descoperi, ceea ce nu trebuie să ni se întâmple.

— Trecem pe la dreapta sau pe la stânga Insulei cu sălcii?

— Pe la stânga.

— E adâncimea cea mai mare?

— Nu din pricina asta; „Cangurul” nostru mititel ar trece uşor şi peste părţile mai puţin adânci. Prea periculos nu este! La nivelul actual al apei, de ambele părţi ale insulei, chiar şi în părţile cele mai scăzute, tot măsoară şase picioare. Şi e destul să fie unu şi jumătate.

— Eu n-am nimic împotrivă – nu prea cunosc apa aici; dar cât mai avem până jos?

— Vreo paisprezece mile depărtare de Helena, răspunse omul cu crestătura pe obraz. Mai avem o milă şi începem iar să vâslim, revenim pe matca fluviului şi trebuie să ajungem la debarcader în cel mult un ceas şi jumătate, dacă nu chiar mai devreme. Şi acum păstraţi liniştea; aici, pe mal sunt vreo câteva case şi, cu cât facem gălăgie mai puţină, cu atât e mai bine!

Barca mai pluti câtva timp fără zgomot, în josul apei, apoi, la un semn al crestatului, oamenii coborâră iar vâslele în apă, întoarseră pupa către apus şi „Cangurul” lunecă iar peste încreţitele vălurele, care, după ce ţâşneau, stropind de jur împrejur, cădeau în largi rotocoale de o parte şi de alta a bărcii.

Luminile rare de pe ţărm rămaseră mult în urmă. Acum, iola, care se menţinuse mai departe în făgaşul unde curentul era mai puternic, se apropie din ce în ce mai mult de ţărm, alunecând atât de aproape de pădurea întunecată din preajmă, încât începură să se vadă scânteierile licuricilor şi să se audă melodia jalnică a păsărilor de noapte.

Pe aici se afla o aşezare omenească şi, ca să poată trece neauziţi, vâslaşii îşi înfăşurară vâslele în cârpe, încetară să mai scoată vreun cuvânt şi se strecurară atât de aproape de mal,

încât uneori puteau să atingă cu mâna crestele copacilor prăvăliţi din pricina malului ros de ape. Una din vâsle rămase agăţată de o creangă, scăpând din mâna vâslaşului care încercă zadarnic să o prindă. Dar cârmaciul apropie repede spatele bărcii de vâsla care începuse să plutească şi izbuti să o prindă la timp. Nu putu să împiedice însă ca două dintre vâsle să nu se lovească de bord, tulburând prin zgomotul făcut, liniştea profundă de aici.

Se aflau acum chiar dedesubtul unei case. Câinii începură să latre şi să alerge la vale, pe coasta povârnită, spre mal. Văzuseră barca ce încerca să se strecoare mai departe.

— *Hallo the boat*![23] se auzi o voce de sus. Imediat după aceea, un bărbat fără haină pe el se repezi din casă şi, urcându-se pe trunchiul unui sicomor pe jumătate aplecat peste coasta râpoasă a malului, începu să fâlfâie o cârpă albă, ca semn că vrea să stea de vorbă cu cei din barcă.

Că fuseseră văzuţi, nu mai încăpea îndoială. De aceea şi cârmaciul, fără să piardă vremea, răspunse, cu glas liniştit: „Ce doriţi?” întorcând pupa în direcţia curentului apei. În acelaşi timp strigă omului care şedea în faţă, să apuce una din crengile atârnând pe mal şi să o ţină până ce isprăveşte de vorbit cu cel care-l chemase de sus.

— La dracu, Ned, îi şopti speriat cel ce şedea înaintea lui, ai căpiat? Vrei cu orice preţ să intri în gura ăstora?

— Gura, vă zic! îl întrerupse cârmaciul, lăsaţi-mă pe mine. Nu trebuie să le stârnim bănuiala!

— Încotro mergeţi? se auzi iar glasul celui de pe ţărm.

— În josul apei, până la Montgomerys Point.

— Mai aveţi un loc la bord?

Cârmaciul şovăi să dea răspunsul. „Ce dracu or fi vrând ăştia?” îşi zise el.

— Mai e loc la bord pentru un călător? repetă cel dintâi.

— I-ha, chicoti unul din vâslaşi, e rost de ceva, Ned! Zi-i da, pentru Dumnezeu! Omul ăsta are cu siguranţa ceva fain în cufărul lui şi vrea să rămână fără el.

— Nu! răspunse cârmaciul fără să dea vreo atenţie cuvintelor celuilalt. Avem şi aşa prea multă încărcătură. Dacă ne-ar ieşi vreo corabie cu aburi înainte, cine ştie ce nenorocire ni s-ar putea întâmpla! Şi, nemai luând în seamă o altă întrebare, care şi aşa nu mai putea fi înţeleasă pentru că apele se învolburau spumegând, datorită trunchiului de stejar târât în preajma lor,

---

[23] Hei, luntraşi!

ceru cu glas tare, să se pornească mai departe. Prora îşi reluă poziţia de adineauri şi, la porunca: „Vâsle, gata!”, „Cangurul” îşi reluă ruta părăsită adineauri.

— Ce naiba ţi s-a năzărit? întrebă pe cârmaci, privindu-l mânios, cel care-l îndemnase adineauri. Goneşti pe cei ce vor să ne aducă lucruşoarele lor şi ne răpeşti din câştigul nostru. Ce-o să mai înjure căpitanul când are să afle!

— Ţine-ţi botul, nespălatule! mârâi omul cu crestătură pe faţă. Vorbeşti ca să zici şi tu ceva. Am făcut destul tămbălău astăzi la Helena şi cred că ne ajunge. Vrei oare, ca de dragul unui cufăr nenorocit să lăsăm să ni se afle sălaşul nostru – ai? Vrei ca aici, chiar aici, atât de aproape, să trezeşti bănuieli care ar pune, în câteva săptămâni, pe toţi poliţiştii din împrejurimi pe capul nostru? Ar fi o neghiobie să începem iar să ne certăm. Chiar dacă am avea de ce. Ceea ce socotesc eu mai periculos e faptul că, adineauri, ne-a văzut găgăuţa aia de pe mal. Cel puţin nu ştie cine suntem. Ei, dar acum, băieţi, daţi-i zor. Ne aşteaptă căpitanul. Afară de asta sunt tare curios să ştiu care va fi misiunea noastră viitoare. Poate că are să se hotărască chiar în noaptea asta.

Mânată de vâslele ei elastice, barca ţâşni ca săgeata pe întinderea netedă a fluviului. Nu trecu mult şi, la orizont, acoperită în întregime de arbori înalţi şi desprinzându-se limpede de fundalul întunecos al zării, apăru o insulă care era punctul terminus al acestei călătorii nocturne.

Insula aceasta, care, ca de altfel toate insulele de pe Mississippi, era, aidoma surorilor ei, tivită pe margini cu stuf, sălcii şi arbori de bumbac, nu se deosebea cu nimic de celelalte. Numărul[24] cu care era desemnată pe hărţile fluviale şi sub care o cunoşteau marinarii, era Şaizeci şi unu. Dar, ca mai toate peticele acelea neînsemnate de pământ, aşezate în mijlocul fluviului, erau foarte rar şi în ultima vreme aproape deloc vizitate de ambarcaţiunile ce treceau la vale, deoarece, aşa cum se povestea, fuseseră aproape eu desăvârşire pustiită de un uragan ce bântuise pe acolo.

Şi, într-adevăr, mai cu seamă în locurile unde ar fi putut să tragă la mal o navă mai mare, se vedea ţâşnind din apă un păinjeniş întreg de creste de copaci cu crengi nenumărate,

---

[24] De la gura afluentului său Ohio şi până la oraşul New Orleans, fluviul Mississippi adăposteşte în albia lui 125 de insule, care au fost numerotate, spre a nu se confunda o denumire cu alta.

noduroase şi încurcate, care făceau cu neputinţă apropierea de ţărm. Un singur loc şi anume pe latura stângă a insulei, mai era deschis şi – aşa se părea – până nu de mult, prielnic debarcării. Acum însă era cotropit de aşa-numiţii *sangs* şi *sawyers*[25]. Şi vâslaşul, mai ales pe înserate, prins în apropierea lor, trebuia să se apuce cu disperare de ţăruşii din preajmă, căutând să împingă cât mai departe barca, spre a se salva de primejdia ce-l pândea.

Sprijinindu-se de vâsla lui lungă şi puternică, cârmaciul începea de obicei să blesteme că statul nu are destulă grijă să cureţe apa de namilele astea primejdioase. Poate că, în sinea lui, jura ca pe viitor să nu iasă din făgaşul recomandat de „Călăuza navigatorului” şi să respecte indicaţiile cărţuliei, care l-au îndemnat să îndrepte barca spre partea cealaltă a insulei, scăpând astfel de un pericol care ar fi putut fi mult mai necruţător decât puzderia de *snags şi sawyers* de pe Mississippi. Din încâlcitele desişuri de pe malul insulei doi ochi îl priveau zâmbind ironic şi o voce aspră mormăia în barbă:

— Fii bucuros, băiete, că n-ai tras aici la mal. Altfel ai fi avut parte de o noapte mai liniştită şi mai lungă decât ai visat vreodată!

Nimeni n-ar fi bănuit că acele *snags* şi *sawyers* nu erau nicidecum trunchiuri de copaci aduse de apă, fiind aşezate anume cu ajutorul ancorei şi al geamandurilor ascunse. De departe privirile ar fi putut înşela pe oricine, atât de naturale păreau. Văzute însă de aproape şi cercetate mai cu grijă, taina lor putea în cele din urmă să fie descoperită. Dar ce corabie şi-ar fi pierdut vremea cu aşa ceva? Era destul că vedeau trunchiul acela ţeapăn ieşind deasupra apei. Şi ocoleau pe cât le era cu putinţă locul primejdios, ca să-şi scape de la o pieire sigură ambarcaţiunile.

Insula aşezată în apropierea malului stâng al fluviului era lungă de trei mile[26] engleze, latura de sus fiind mai largă şi apărată de nenumărate trunchiuri aduse de curent; acestea alcătuiau o adevărată palisadă. Insula lua o formă din ce în ce mai ascuţită cu cât se apropia de partea ei de jos. Acolo însă, cu timpul, se formase un banc de nisip care se întindea pe o

[25] *Snags* şi *sawyers* sunt rădăcinile trunchiurilor de copaci aduse de curenţi pe fundul apei, care stânjenesc navigaţia fluvială cu crengile pe care câteodată şi le scot la suprafaţă, iar altădată,ceea ce e şi mai primejdios, le ascund, fiind cauza multor naufragii.

[26] O milă marină engleză măsoară 1853 m.

lungime de aproape o milă şi se prelungea sub nivelul apei pe încă o jumătate de milă, până la o altă insuliţă vecină, care, la numărătoare, ţinea tot de insula Şaizeci şi unu, dat fiind că adâncimea apei între amândouă era mult prea mică pentru a permite unei ambarcaţiuni mai mari să treacă printre ele. De fapt, chiar la cel mai scăzut nivel al apei, ea era cu totul despărţită de insula cea mare şi, în iulie, când apele rezultate din topirea zăpezilor de pe piscurile stâncoase se scurgeau la vale, acestea o acopereau cu desăvârşire. Insularii porecliseră această insuliţă – unde, în caz că ar fi fost descoperiţi, puteau să se refugieze – „Colacul de salvare”.

O şi mai sigură protecţie oferea insula numărul Şaizeci şi unu pe latura ei dinspre apus sau pe partea dreaptă a fluviului. Aici ea era împrejmuită de un mare banc de nisip care, la o distanţă de două sute de paşi de la ţărmul principal, se pierdea într-o fâşie îngustă de pământ acoperită cu sălcii şi puieţi de bumbac. Fâşia aceasta mergea paralel cu coasta, pe toată lungimea insulei, fiind la rândul ei apărată, dinspre malul drept, de o altă întindere nisipoasă, lată însă de numai câţiva stânjeni.

Apropiere de această insulă nu era deci cu putinţă decât de pe latura stângă, sau dinspre răsărit, ţărmul ei cel mai apropiat ţinând de statul Mississippi. Aici însă fuseseră luate toate măsurile pentru a tăia pofta oricui ar fi dorit să debarce. Curentul propriu-zis şi porţiunea navigabilă a fluviului se aflau pe partea dreaptă a insulei, distanţa dintre fâşia aceea îngustă şi Arkansas fiind de o milă englezească, iar cea dintre Şaizeci şi unu şi teritoriul statului Mississippi avea abia jumătate din această întindere.

Pe ambele maluri din faţa insulei se vedeau, ce-i drept, câteva colibe făcute din buşteni, cum sunt cele ridicate de obicei de către tăietorii de lemne de pe Mississippi, care îşi vând acolo stânjenii agonisiţi, corăbiilor cu aburi aflate în trecere. Erau însă extrem de rar locuite şi, cu timpul, aproape că se ruinaseră. Cea din Arkansas nu mai avea nici acoperiş măcar şi era ameninţată să fie luată cu totul de orice vânt mai puternic, care ar fi zvârlit-o, fără îndoială, de-a dreptul în apele fluviului.

Ceva mai bine păstrată părea să fie coliba dinspre Mississippi, cu toate că şi aceasta semăna mai degrabă cu un grajd decât cu o locuinţă omenească. Numeroase urme de copite de cal erau o dovadă că fuseseră destul de des folosite, iar câteva poteci, care se arătau a fi fost mult umblate, duceau spre răsărit, către o

mlaştină, pierzându-se în lutul noroios al acesteia.

Cel care, în pofida tuturor acestor măsuri de prevedere, ar fi nimerit totuşi pe insulă şi nu ar fi dat de singura cărare bună, după câteva sute de paşi ar fi fost nevoit să-şi caute un drum prin păienjenişul încurcat al stufărişului încâlcit şi împrăştiat, în care zăceau trunchiuri întregi smulse din pământ cu rădăcini cu tot. Era o îngrămădire atât de sălbatică şi de aiurită, încât nimeni n-ar fi putut nădăjdui să se descurce în haosul acesta, dacă n-ar fi izbutit să-şi taie drum spre inima pădurii cu securea şi cuţitul. Cum însă, de pe urma acestei strădanii, nu era de aşteptat nici cel mai mic folos, se înţelege că nimănui nu-i trecea prin cap să-şi irosească vremea, ostenindu-se degeaba. Dacă, din lăcomie sau din curiozitate, cineva s-ar fi înhămat la o astfel de muncă, s-ar fi lăsat repede păgubaş, văzând că de pe urma atâtor eforturi se alege doar cu hainele rupte şi cu mâinile băşicate.

Şi totuşi – bine şi cu multă şiretenie ascunsă chiar celor mai ageri ochi vânătoreşti – aici se afla pitită o întreagă aşezare omenească, alcătuită din căsuţe făcute din buşteni, o prăvălie măricică cu mărfuri şi cinci grajduri pentru cai, legate unul de altul. Toate erau aşezate în cerc, după modelul taberelor locuite de indieni, în aşa fel, încât la nevoie să poată fi uşor apărate chiar împotriva unui duşman mai numeros. Prăvălia cu mărfuri şi una din căsuţe se aflau la mijloc. De jur împrejur, în partea de răsărit, înspre teritoriul statului Mississippi, grajdurile alcătuiau un perete de nepătruns, prevăzut cu creneluri, în timp ce înspre apus, pe latura mai puţin ameninţată, clădirile erau legate între ele doar prin înalte garduri de sârmă. Ca mijloc de apărare însă, locuitorii insulei puneau un preţ deosebit pe tunul rotativ, aşezat pe acoperişul depozitului de mărfuri, cu ajutorul căruia, la ananghie, puteau să semene moarte şi prăpăd în rândurile unor duşmani eventuali.

Spaţiul liber din faţa prăvăliei şi a căsuţei în care locuiau căpitanul cu soţia lui era acum, în timpul verii, acoperit cu nişte umbrare mari, din pânză dungată. Celelalte case (cu excepţia celei mai mari şi mai încăpătoare, destinată în comun burlacilor) erau ocupate de cei ce aveau soţie şi copii. Această casă a „burlacilor” sau „Bachelors’Hall” cum era denumită de obicei, slujea şi drept sală de întrunire. Numai când era vorba de adunări şi consfătuiri secrete, capii asociaţiei se întruneau într-o cămăruţă a magazinului, unde luau hotărâri care după aceea erau puse la vot în „Bachelors’Hall”.

Totuşi, căpitanul avea puteri aproape nelimitate asupra acestor oameni sălbatici care nu recunoşteau pe lume decât propriile lor legi. E drept că el ştiuse să-şi câştige această stimă, atât prin deşteptăciunea sa mai vie, cât şi prin curajul aproape nebunesc pe care îl dovedise în repetate rânduri. Ceilalţi îl respectau şi se temeau de el deopotrivă. Căpitanul Kelly era un nume pe care nimeni nu îndrăznea să-l rostească nici în glumă, nici în batjocură.

Numai două cărări bune duceau spre acest refugiu întărit şi păzit al bandiţilor. Cea dintâi pornea chiar de pe mal, din imediata vecinătate a *snagurilor* artificiale, ducând la început către mijlocul insulei şi de acolo, către stânga. Dar şi aceasta era menită să inducă în eroare pe cel ce ar fi pătruns nechemat acolo. Căci drumul acesta îl ducea, până la urmă, într-o mlaştină micuţă, în care, dacă nu băga bine de seamă, se scufunda numaidecât. Cărarea eu adevărat bună însă, acoperită cu crengi, cârmea la dreapta, în unghi aproape drept şi ieşea la Fort, tocmai sub al cincilea grajd. Un alt drum, curăţat şi tăiat cu grijă, pornea dinspre sud-estul Fortului pe partea dreaptă a mlaştinii, spre vârful sudic al insulei, unde erau ascunse, pentru cazuri de primejdie, bărcile necesare unei evacuări precipitate. Nu se temeau de nici un atac împotriva Fortului venit din partea aceasta deoarece, un singur copac bine azvârlit, ar fi însemnat dispariţia drumului. De altfel, apărarea Fortului nu putea fi socotită decât ca o soluţie disperată, menită să dea răgaz celorlalţi să ajungă cu bine la locul unde erau ascunse bărcile. Dar principalul şi de fapt singurul mijloc de apărare a acestei tovărăşii era secretul care învăluia întreaga lor existenţă şi a cărui păstrare era cea mai de seamă năzuinţă a lor.

Cei ce se înhăitaseră astfel erau legaţi între ei prin nişte jurăminte foarte aspre, care îi înlănţuiau în aşa fel, încât cel care ar fi vrut într-adevăr să trădeze, nu ştia niciodată dacă cel căruia i se destăinuia – chiar dacă acesta ar fi fost un judecător sau un jurist – nu făcea şi el parte din cârdăşie şi deci ar fi putut să-l dea de gol, pentru a-şi primi pedeapsa.

Pe de altă parte, insula era un refugiu permanent pentru cel certat cu justiţia. O dată ajuns acolo, refugiatul era la adăpostul oricărei urmăriri. Despre dânsul se zicea îndeobşte că ar fi ajuns în Texas, în timp ce el stătea liniştit şi în siguranţă pe insulă. Pe de altă parte, ca măsură înţeleaptă, căpetenia acestei cete făgăduia o răsplată pentru cel ce împiedica vreo trădare şi îl

ucidea pe trădător. El primea o mie de dolari de argint, sumă destul de tentantă pentru a ţine mereu trează atenţia celor răspândiţi pe acest petic de pământ.

Prima sâmbătă a fiecărei luni era zi de adunare, prezidată de către căpitanul Kelly. Cu Arkansasul aveau legături slabe. Cu cei de pe teritoriul statului Mississippi, dimpotrivă, erau în relaţii foarte strânse. Un om cocoţat în vârful celui mai înalt copac, întocmai ca un marinar în cafasul catargului, păzea amândouă malurile, observând eventualele semnale sau era gata să sară în ajutorul vreunui tovarăş în primejdie. Pentru astfel de cazuri era pregătită o barcă cu patru vâsle, care aştepta pe bancul de nisip, în colţul de nord-vest al insulei. Cărarea ce ducea spre ea era cunoscută totuşi numai de câţiva iniţiaţi şi, deşi barca stătea aici în văzul tuturor, nivelul scăzut al apei în acest loc silea ambarcaţiunile mai mari să rămână departe, astfel că nu era nici o primejdie ca barca să fie însuşită de vreun străin.

6
LOCUITORII INSULEI

În „Bachelors'Hall” era gălăgie şi tămbălău. În jurul focului ce ardea în impozantul cămin al sălii se întindeau şi se lăfăiau douăsprezece trupuri vânjoase. Şi pocalele aburinde pe care le ţineau în mâini, sau le puseseră alături de ei, dovedeau cum nu se poate mai limpede în ce fel îşi petrecuseră până atunci noaptea. Erau îmbrăcaţi la fel ca toţi marinarii de pe Mississippi. Nu aveau arme asupra lor – cel puţin nu păreau să aibă. Pe pereţi însă atârnau, alături de puştile lungi, americane, scurte carabine nemţeşti, flinte cu alice, pistoale, cuţite, pumnale spaniole, harpoane, topoare şi securi de tot felul, iar hamacurile desfăcute dovedeau cu prisosinţă că locuitorii acestui modern cuib de hoţi îşi continuau şi aici o parte din viaţa lor marinărească de altădată şi că, nici măcar aici, pe uscat, nu voiau să renunţe la vechile lor obiceiuri.

Cântau, dar numai, cu jumătate glas, tot felul de cântece de dragoste şi de băutură şi, în timp ce unii se străduiau să frigă pe jarul căminului ciozvârte de căprioare şi bucăţi de curcan, alţii se trudeau să bată cu călcâiele şi vârfurile picioarelor tactul dansurilor repezi pe care un negru spătos cu degete dibace le executa la o vioară, înăbuşindu-i sunetele prea stridente.

În clipa aceea uşa se deschise şi un bărbat înalt, vânjos, pe cap cu o pălărie neagră ale cărei margini îi umbreau ochii, îmbrăcat cu o jachetă lungă de pilot şi cu pantaloni largi de marinar, pătrunse înăuntru, aruncând o privire cercetătoare asupra celorlalţi.

Căpitanul acestor oameni certaţi cu legea era Richard Kelly. Şi, oricât de sălbatici şi de îndărătnici ar fi părut aceştia, totuşi, poate de teamă, poate din respect sau sfială, ei încetară să danseze în clipa în care îl recunoscusem şi nici nu bombăniră când, la salutul lor zgomotos, el le răspunse clătinând doar din cap. Îl priviră tăcuţi, cum se îndrepta spre cămin, cum rămăsese acolo câteva minute, privind la focul ce pâlpâia şi cum după aceea începuse să se plimbe încolo şi încoace, cu mâinile la spate.

— Iola noastră nu s-a înapoiat încă de la Helena? întrebă el pe

unul din oamenii săi, care tocmai intra pe uşă.

— Încă nu, Sir, răspunse acesta, dar am impresia că adineauri i-am auzit vâslele în dreptul *snagului*, când mă uitam după ea. Voiam doar să vă întreb dacă avem ceva de transportat spre Mississippi, înainte de a duce iola la loc sigur.

— Iola să aştepte în dreptul platanilor, dincolo de snaguri, răspunse Kelly, aşezându-se într-un fotoliu ce-i fusese adus în faţa căminului. Caii trebuie să sosească astă-seară din Arkansas. Aşa ne-a făgăduit Jones şi noi nu trebuie să-i ţinem nici un minut aici. Trei dintre voi să-i ducă neîntârziat la Vicksburg. Restul îl veţi afla acolo din gura poliţaiului Brooka.

— Nostim, nu? râse unul dintre cei prezenţi, cum ştim să-i ducem de nas pe oamenii justiţiei. Nu e oraş aici, în tot Vestul ăsta, unde să nu fie în cârdăşie cu noi, sau poliţaiul, sau gardianul închisorii, sau avocatul, judecătorul sau chiar dirigintele poştei. A vârî în temniţă un om de al nostru pentru vreo crimă oarecare, fie în Arkansas, fie în Mississippi, e ea şi când l-ai ierta de pedeapsă. Închipuieşte-ţi, căpitane, acum o săptămână l-au pus pe Tobi – chiorul – să facă chiar pe procurorul. Ah, dac-aş putea şi eu odată să-l aud ţinând una din cuvântările lui!

Pe chipul căpitanului alunecă un zâmbet; se întoarse însă brusc şi zise:

— Vino cu mine, Blackfoot, am ceva de vorbit cu dumneata. Şi, fără să aştepte un răspuns, o luă înainte, ieşind afară, în îngustul spaţiu luminat de lună dintre clădirile insulei, acolo unde doar câţiva copăcei îşi aruncau umbra lor.

— Da, Blackfoot, zise Kelly, oprindu-se şi aşteptându-l pe celălalt, treburile noastre merg bine, e adevărat. Totuşi, pentru o situaţie extremă nu suntem pregătiţi. Prea mulţi cunosc secretul nostru şi, chiar dacă e prea greu şi prea primejdios pentru cineva să ne trădeze, lucrul acesta nu e cu totul imposibil.

— Să-i ia dracu! La urma urmelor, ce-ar putea să aibă cu noi? răspunse Blackfoot, râzând dispreţuitor. Şi chiar de-ar afla într-adevăr de cuibul nostru, aş vrea să-l văd pe cel ce ne-ar putea prinde de vii!

— Oare numai asta ne ameninţă? întrebă şeful. Şi, chiar de n-ar fi decât atât, lucrul ăsta n-ar însemna o pagubă destul de mare? Da, o pierdere ireparabilă, dacă am fi lipsiţi de acest refugiu al nostru, cum nu mai există un al doilea în Statele Unite. Nu, Blackfoot, nu trebuie să se întâmple lucrul ăsta – ar fi pentru

noi mai rău decât dacă ne-ar prinde pe toţi. Dintr-o închisoare mai scapi, dar ar fi vai de noi dacă ar ajunge vecinii să afle tot ce se întâmplă pe insula asta. Totuşi, oricum ar fi, datoria noastră este să ne gândim la ceea ce este mai rău pentru noi şi să luăm toate măsurile pe care le putem lua.

— Bine, bine, dar nu avem oare Flaturile noastre, nu avem insuliţa de alături? Nu avem dincolo coliba aceea din mlaştină, unde nu ne poate urmări nimeni, dacă nu cunoaşte exact cărăruia care şi ea, aproape totdeauna e sub apă?

— Şi totuşi, nu-i destul, zise Kelly, scoţându-şi de pe cap pălăria cu marginile late şi trecându-şi degetele prin părul umezit de roua nopţii.

O figură impunătoare, acest căpitan al piraţilor de pe fluviu: în jurul frunţii înalte fluturau nişte bucle fine şi întunecate; ochii negri, însufleţiţi acum de un gând îndrăzneţ, luceau plini de lumină şi hotărâre, în timp ce vorbea încet, abia îngânat, parcă numai pentru sine, ridicându-şi dispreţuitor şi înverşunat buza de sus.

— Au să-şi holbeze ochii împăienjeniţi, au să rămână muţi de uimire când, siguri fiind că au pus mâna pe noi, deodată – ha-ha-ha – îi şi văd pleoştiţi, cu mutrele zăpăcite, strânşi pe mal, uitându-se după noi şi făcând tot felul de socoteli cum ar fi putut să iasă lucrurile dacă n-ar fi fost atât de miopi şi de idioţi sau dacă ar fi procedat măcar cât de cât mai cu cap.

— Dar la urma urmelor, ce plan aveţi dumneavoastră?

— Nu putem să-l ştim şi noi? întrebă Blackfoot, un tip ciolănos devotat trup şi suflet şefului. Nu pot cu nici un chip să întrevăd cam ce vă trece acum prin cap!

— Ce-mi trece prin cap? răspunse după o scurtă pauză Kelly. Ei bine, află că încep să fiu îngrijorat cu privire la siguranţa noastră.

— Cum? S-a ivit printre noi vreun trădător? Aveţi vreo bănuială, căpitane? Spuneţi – cine e canalia?

— Lasă, lasă, zise Kelly şi privi zâmbind la chipul sălbatic al omului care căpătase deodată o înfăţişare atât de speriată. Deocamdată primejdia a trecut. Dar, aşa cum ea se iveşte într-un loc, tot aşa poate, în împrejurări asemănătoare, să apară şi altundeva. Dumneata ştii că Rowson, temându-se de moarte, era pe punctul să dezvăluie tainele noastre. A fost un noroc că intenţia lui nu s-a realizat fiindcă pe de o parte orânduitorii nu bănuiau nimic, iar pe de alta pentru că indianul era grăbit. Dar

oricum, intenţia a fost. Şi numai anumite împrejurări au zădărnicit realizarea ei. Dacă lucrul ăsta s-ar fi întâmplat, atunci de insula noastră atât de frumoasă s-ar fi ales praf şi pulbere. Căci chiar dacă am fi avut timp să ne salvăm viaţa, n-am fi putut să salvăm nimic din ceea ce am adunat printr-o trudă grea de trei ani de zile. Lucrul acesta trebuie să-l împiedicăm în viitor. Trebuie să facem în aşa fel încât oricând să fim cât mai bine pregătiţi.

— Dar în ce fel? Ce putem face? întrebă Blackfoot, căzând pe gânduri.

— Mult, foarte mult – tot ce ne stă în putere. Aşa de pildă nu mai trebuie să aducem aici ceea ce obţinem la New Orleans pentru prada desfăcută pe piaţa de acolo. La urma urmei, parcă am munci şi am strânge doar pentru golanii care ne-ar descoperi ascunzătoarea. Avem totuşi destui oameni de nădejde la Houston, în Texas şi am face bine să trimitem acolo toate mărfurile ce alcătuiesc prada noastră. Dacă s-ar întâmplă ca, prin trădare, să fim loviţi aici, nu-i nimic. Căci am şti că mai avem un loc unde ne aşteaptă un capital cu care putem s-o luăm de la început. Minţile întreprinzătoare găsesc totdeauna de lucru. Şi totuşi, nici aceasta nu-i destul; dacă duşmanul ne taie drumul ce duce la ambarcaţiunile noastre sau dacă, mai rău, le descoperă chiar, atunci riscăm să plătim cu viaţa. Căci, chiar dacă putem rezista un timp oarecare înlăuntrul Fortului, până la urmă tot va trebui să fim înfrânţi de o forţă, superioară.

— Bine, bine – dar ce e de făcut? mormăi Blackfoot. Povestea asta merge aşa de trei ani de zile şi nici naiba nu bănuie, fie în Arkansas, fie în Mississippi ce puişori de oameni îşi au sălaşul aici.

— Tocmai fiindcă ne-au mers din plin lucrurile vreme de trei ani, zise Kelly, ar trebui să fim mai prevăzători acum. Ar trebui să ţinem seamă de cele întâmplate altora. Şi apoi, să nu uităm că întreprinderea noastră a luat în ultimul an asemenea proporţii încât aproape că nu mai întrevăd posibilitatea ca ea să mai rămână secretă. Avem agenţi în toate oraşele fluviale din Statele Unite şi câţi printre ei, la fel ca Rowson, n-ar face la ananghie acelaşi lucru, numai ca să-şi scape propria piele! Vrem tocmai să prevenim asta. Mai ştiu încă un mijloc care nu numai să ne ferească de o eventuală urmărire, dar chiar să ne permită să ne şi batem joc de toţi duşmanii noştri.

— Şi care ar fi el? întrebă încordat, dar neîncrezător Blackfoot.

— O corabie cu aburi, răspunse în şoaptă şeful, urmărind pe chipul confidentului său efectul acestei propuneri.

— O corabie cu aburi? repetă acesta surprins. Ha, n-ar fi rău! Am putea atunci să o luăm pe Mississippi în sus şi să năvălim de-a dreptul în Golful Mexic. Ei, Doamne, o corabie cu aburi! Grozavă idee! Dar – s-o cumpărăm oare? Sau să găsim un alt mijloc ca să punem mâna pe ea? Şi dacă, în sfârşit, am face rost de ea, cum vom putea noi să o ţinem mereu în preajma noastră? Căci, de fapt, noi de asta dorim să ne-o procurăm. Sună bine, dar dacă totuşi chibzuim niţeluş, tot nu ştiu cum am pune lucrurile astea la cale!

— Şi totuşi, e cu putinţă, zise Kelly. Dumneata, Blackfoot, ar trebui să fii căpitanul corăbiei. Am face din ea un pachebot care să circule între Memphis şi Napoleon[27]. În felul ăsta am da mereu de lucru oamenilor şi am avea o mai bună legătură cu localităţile unde locuiesc ai noştri. Şi apoi, din pricina treburilor, am fi mereu în apropiere, ba am putea să aruncăm ancora şi să rămânem zile şi săptămâni întregi în acelaşi loc. Corăbiile ce ar trece pe lângă noi şi-ar închipui că am vrut să încercăm trecerea de pe stânga insulei şi că ne-am împotmolit în nisip. Oare oamenii noştri din Helena îşi vor fi dus ambarcaţiunile sub sălcii? Se întrerupse el singur deodată.

— Da, Bolivar s-a dus şi el acolo. Vor să aducă bacul înapoi, ca să putem transporta caii.

— Aş dori ca Peter să fie puţintel mai prudent, zise posomorit căpitanul. De altfel e un om de treabă şi folositor. Ar trebui totuşi să se gândească uneori că nebuniile lui ar putea să-l coste gâtul şi ne-ar putea aduce şi pe noi în cine ştie ce încurcături!

— Nu-i place să se gândească prea mult la ele, râse Blackfoot, cu toate că s-a ales cu semne destule de pe urma lor. Ultima lovitură, în plin obraz, n-a fost o glumă. Dar, ca să ne întoarcem la corabia noastră cu aburi, unde am putea-o cumpăra oare? Şi cumpărarea ei n-ar lăsa un gol prea mare în lada noastră cu bani?

— Cred că din New Orleans sau mai bine din Cincinnati – bani avem destui, răspunse căpitanul. Din scrisorile primite rezultă că Bill diavolul, cum îi spuneţi voi, aduce din Wabash un Flat-boat

[27] Memphis – un oraş din Tennessee situat la vărsarea lui Wolfriver, ia 103 mile engleze mai sus de insula Şaizeci şi unu. Napoleon – un orăşel de la vărsarea fluviului Arkansas, aflat la 67 mile mai jos de insulă.

bine încărcat, în care s-ar afla şi o sumă mare de bani peşin; iar din Pittsburg, Cincinnati, Louisville, Shaneetown, Paduca, St. Louis şi Memphis am primit astăzi scrisori anunţându-mi apropiata sosire a unor importante cantităţi de mărfuri prădate. O să punem diseară un post dublu de pază ca nu cumva să treacă de semnal, fără să-l observe. Nopţile sunt scurte şi Flaturile pe care le capturăm trebuie ascunse, cu pradă cu tot, sub sălcii, de fiecare dată pe malul stâng, înainte de a se lumina de ziuă. Altfel s-ar putea ca cine ştie ce navă, circulând pe apele fluviului, să bănuie ceva.

— Şi cine ar urma să trateze cumpărarea corăbiei cu aburi? întrebă Blackfoot. Vreţi chiar dumneavoastră să faceţi treaba asta, plecând în vreun oraş din nord sau însărcinaţi pe vreunul din comisionarii noştri?

— Aş merge eu însumi, răspunse Kelly îngândurat, dacă anumite împrejurări importante nu ar absorbi întreaga mea atenţie. Va trebui probabil să fac un mic voiaj în interiorul ţării. Din partea lui Simrow n-a sosit încă nici un răspuns?

— Nu! E ciudat că nu suflă nici un cuvânt. Pe cât ştiu e în Georgia şi vestea pe care ne-a dat-o nu de mult, era destul de bună. Încolo, nimeni nu ştie nimic despre el.

— Se pare că a fost foarte activ în Georgia, răspunse Kelly. Dar de atunci îşi cam închipuie că lucrează pe cont propriu şi că nu s-a folosit de ajutorul nostru decât atât timp cât a avut nevoie de el. Avem însă ac de cojocul lui.

— Se vede că n-a făcut cunoştinţă încă cu – stai, cum îi zice – cu mititelul nostru, avocatul american Broom.

— Nu cred. A venit la noi abia patru săptămâni mai târziu, după ce ne părăsise celălalt.

— Atunci să plece ăsta acolo călare. Dacă vrea, pe urmă poate să-şi vândă calul. Mâine am să-ţi dau o scrisoare pe care să i-o înmânezi. Dar, să nu uit un lucru: trimite celor din mlaştină un curier, înainte de plecarea cailor. Altfel s-ar putea întâmplă ca Waterford, care are şi altă treabă de făcut, să nu fie acasă. Au fost cărate scândurile la debarcader?

— Întocmai cum aţi poruncit. Totul e gata. Un lucru însă voiam să vă mai întreb: cum a mers cu vânzarea terenului din Helena? Proaspătul nostru moştenitor a fost acceptat?

— Cum nu se poate mai bine, zise Kelly zâmbind. Piesa o mai putem repeta şi altădată. Planul a fost straşnic şi ne-a adus mulţi bani peşin.

— Şi nimeni nu bănuie nimic? Sunt oare oamenii noştri destul de binevoitori încât să creadă că Holk a naufragiat într-adevăr cu oameni cu tot şi că vinovate de moartea lui sunt numai *snagurile?*

— Chiar aşa şi gândesc, răspunse scârbit Kelly. Puteam să-i fac să creadă că bolta cerească nu-i decât un coviltir de muşama vopsit cu albastru, iar pământul un sac menit să păstreze nişte ciolane vechi.

— Ha-ha-ha, râse coţcarul, ce glumă grozavă. Tot aşa mă mir şi cum am fost în stare, ultima oară la New Orleans, să vindem Flaturile noastre. Ar trebui o dată să le şi vopsim chiar. Nu cumva să-şi vâre diavolul coada!

— Da, chiar să se şi facă aşa! zise Kelly meditativ. Am trimis încă de ieri nişte vopsea. Dar primul transport pe care îl vom face, dacă încărcătura e destul de preţioasă, va fi tot la New Orleans. Aici e adresa negustorului care îngrijeşte de expediţia lucrurilor.

— Care dintre oamenii noştri merge acolo?

— Trimiteţi pe oricine vreţi voi, numai pe negrul nostru nu! De ăsta avem mai multă nevoie aici şi – încă un lucru – ieri a sosit la Helena un ins care vrea să se ducă la Little Rock, să cumpere terenul care se află în Arkansas, tocmai în faţa terenului nostru. Trebuie să plece mâine dimineaţă din Helena. Călăreşte un cal bălan.

— E singur?

— Nu, e şi Mailriderul cu el. O să-i poarte el de grijă! Până la Strongs Postoffice însă trebuie să călărească împreună. Străinul nu va rămâne peste noapte acolo, deoarece e prea costisitor pentru el. Preferă să ajungă la cealaltă casă, care e la trei mile depărtare de Strongs. Dar, cam la vreo două mile dincolo de Strongs, s-ar putea ca, pe partea dreaptă a drumului, să zărească o lumină, pricepi.

— E în ordine. Nu cred să ne tulbure careva pe acolo. Ce se va întâmpla însă cu fata pe care băieţii noştri au adus-o ieri? Şi-a ieşit din minţi. Am impresia că a înnebunit!

— Ciuma! – cine v-a spus să duceţi pe stricata aia cu voi? strigă mânios Kelly, bătând din picior. Nu i-am poruncit oare omului din Kentucky să se descotorosească de ea? Băiatul ăsta prea începe să facă toate după capul lui. Mă tem că…

— Nici eu nu prea am încredere în el, şopti Blackfoot.

— Bolivar mi-a atras atenţia asupra câtorva lucruri care nu-mi

plac deloc.

— Negrul are ochi buni. Să-l supravegheze mai îndeaproape. Au fost scufundate cele două Flaturi, după ce au fost descărcate?

— Da – le-am trimis la două mile în aval. Prea s-au adunat multe în preajma noastră.

— Perfect! Ar fi poate bine, dacă am presăra rămăşiţele vreunuia sau câtorva din ele chiar în preajma insuliţei, cât de aproape. Ar fi un fel de sperietoare pentru cei ce ar încerca să debarce acolo.

— Despre corabia cu aburi nu pomenim nimic pe insulă?

— Cred că nu va fi cu putinţă să păstrăm secretul, zise Kelly după o scurtă pauză. Toţi trebuie să contribuim cu bani la cumpărarea ei şi de aceea e bine să ne şi sfătuim laolaltă în această privinţă. Unde se află acum fata pe care au adus-o?

— Era aici, sus, la numărul doi, mormăi Blackfoot, dar Doamnei Kelly i-a fost milă de sărmana fiinţă şi a luat-o la dânsa.

— Cum? Georgine a luat în casă pe stricata aia? strigă plin de mânie căpitanul. Mii de draci! Doar ştie bine că nu-mi plac lucrurile astea. Trebuie să plece, trebuie imediat să plece, Blackfoot! Trimite-mi-l numaidecât pe Bolivar – şi aşa sunt prea multe femei aici – şi lucrul ăsta mă face să mă cutremur gândind cât de primejduită e astfel viaţa noastră. Regulamentul nostru prescrie chiar că pe insulă n-au voie să fie decât douăsprezece femei şi asta este a optsprezecea.

Cu braţele încrucişate pe piept, căpitanul începu să se plimbe încolo şi încoace prin faţa uşii halei din interiorul căreia răsunau sunetele potolite ale unei viori. Curând însă atenţia îi fu atrasă de oamenii ce se întorceau de la Helena şi, care unul după altul, veneau pe pârtia îngustă din faţă şi, intrând, salutau pe şeful lor. Fără să răspundă cu un cuvânt sau cu o privire la salutul lor, acesta întrebă scurt şi aproape supărat:

— Unde sunt scrisorile?

— Aici, căpitane, răspunse Peter, adică omul cu faţa brăzdată de o cicatrice. Scrisoarea asta mi-a dat-o dirigintele poştei, cu două minute înaintea plecării.

Kelly luă hârtiile şi porni spre locuinţa lui, aflată în imediata apropiere a bazarului. Înainte însă de a intra în casă, se mai opri o dată şi, întorcându-se spre Blackfoot, îi spuse:

— Trimite-mi-l pe negru şi, dacă peste noapte sosesc caii din Arkansas, lăsaţi-i să se odihnească toată noaptea. Mâine dimineaţă însă, de îndată ce au prins puteri şi pot să înceapă o

nouă călătorie, doi inşi dintre voi trebuie să pornească spre răsărit. Sander n-a venit oare?

Un bărbat tânăr şi zvelt, cu plete blonde şi cu ochi albaştri, care, dacă n-ar fi avut în clipa aceasta o privire tulbure, de beţiv sadea, ar fi putut trece drept om deosebit de frumos, se apropie, împleticindu-se şi începu să se bâlbâie:

— Căpitane Kelly, *j'ai l'honneur* – am – am – am onoarea…

— Bine, bine, Sander, du-te de te culcă şi odihneşte-te. Am nevoie de tine mâine de dimineaţă. Aşadar, noapte bună! Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă către locuinţa sa şi intră pe uşă.

Ceilalţi oameni mai rămaseră puţin afară şi Sander, care, după cât se vedea, trăsese prea mult la măsea în seara asta, începu să murmure cuvinte neînţelese şi, vârându-şi mâinile în adâncul buzunarelor, se îndreptă pe şapte cărări către „Bachelors'Hall”.

— Al dracului felul ăsta de a vorbi al lui Kelly – am nevoie de tine mâine dimineaţă – aşa, căpitane? Chiar aşa? Întoarse capul şi îşi holbă privirea searbădă, pe jumătate beată, spre lumina ce străbătea prin perdeaua ferestrei din faţă. Aşa, Sir? Ai nevoie de mine mâine – o, da, Sir, vrei să sucesc iarăşi capul vreunei biete fete nenorocite – unei fete nenorocite să-i sucesc capul şi să-i frâng inima? Frumoasă treabă, nu? Nemaipomenit de frumoasă treabă. Dar atunci – atunci să fiu mai întâi prezentat doamnei. Sunt momente, domnilor…

— Haide, Sander, zise Blackfoot şi, fără multă vorbă îl apucă de braţ. Amândoi suntem osteniţi şi vrem să mergem la culcare. Măi, omule, gândeşte-te că altfel mâine ai să ai ochii tulburi şi nedormiţi şi doamnele ar putea să bănuiască desigur că ai cam petrecut noaptea…

— O, certainement, mon cher Blackfoot, certainement[28]*,* lălăi tânărul filfizon, *en avant*[29] în pat cu noi, noi cuceritorii inimilor – noi – trăiască zeul Amor, măi, Blackfoot! Şi, o dată cu el, orice chip frumos, orice îngeraş. Tu nu te superi, Blackfoot, nu-i aşa? – *a bas*[30] cu toate mutrele astea diavoleşti cum sunt cele pe care tu şi Peter le-aţi proţăpit între urechile voastre. *A bas* vă zic, pentru nimic în lume n-aş vrea să am o faţă asemănătoare. Chiar dacă mi-ar da cineva milioane în schimb. Dumnezeu mi-e martor!

---

[28] O, fireşte, dragul meu Blackfoot, fireşte (fr.).
[29] Înainte (fr.).
[30] Jos (fr.).

— Bine, bine, mârâi Blackfoot în timp ce buzele sale schiţau un zâmbet răutăcios. Nu toţi pot să fie atât de drăgălaşi ca dumneata. Dar acum – haide – sunt obosit – hai la culcare. Cine ştie, poate că mâine dimineaţă avem de lucru. Şi, fără să mai aştepte răspunsul celui continua să vorbească şi să gesticuleze, îşi trecu braţul pe după braţul celuilalt şi porni spre culcuşul său. Voia să vadă mai întâi că tovarăşul său se potoleşte şi adoarme, ca nu cumva să se apuce iar de băutură şi să nu fie, mâine, bun de nimic.

7
GEORGINE

Cititorul meu e poftit acum să între într-o încăpere micuţă şi ciudată.

Dacă, după un somn îndelungat, neliniştit şi febril, cineva ar fi deschis ochii în această încăpere şi privirile sale uimite ar fi întâlnit o sumedenie de lucruri atât de ciudate cum nici măcar în cele mai îndrăzneţe visuri nu şi le-ar fi putut închipui, fără îndoială că ar fi crezut că încă mai visează şi că lucrurile ce-l înconjoară sunt doar o nălucire şi mai extravagantă decât cea anterioară. În nici un caz însă nu şi-ar fi putut imagina unde se află în realitate şi anume pe o insuliţă – împrejmuită de sălcii, în mijlocul fluviului Mississippi. Şi, într-adevăr, era un loc tare ciudat.

Toate meleagurile din lume şi toate meşteşugurile păreau că se înţeleseseră să închipuie o încăpere care ar fi fost cum nu se poate mai somptuoasă, chiar dacă n-ar fi adunat în ea decât a zecea parte din lucrurile pe care le conţinea. Aşa însă, încărcată cum era cu podoabe şi tot felul de găteli, părea mai degrabă o magazie cu mărfuri a unuia din marile oraşe din răsărit, decât un liniştit şi casnic loc de reculegere.

Trei laturi ale camerei erau acoperite cu un minunat tapet de mătase. Totuşi, numai pe alocuri se puteau distinge culorile aprinse ale arabescurilor cu împletiturile lor albastre şi argintii: oglinzi mari, minunate picturi în ulei, figurine de bronz şi fildeş, sfeşnice grele de argint şi arme preţioase ocupau toată suprafaţa. Un aspect la fel de ciudat şi tot atât de încărcat cu podoabe avea şi cel de al patrulea perete, totul vrând să dea impresia unei cabine, destinată comandantului unui vas. Ferestruicile pătrate, încadrate cu o bordură îngustă de lemn de mahon, lăsau să se întrevadă acest lucru. Din pricina mulţimilor, erai însă împiedicat să cercetezi mai pe îndelete obiectele de preţ, costumele indiene şi armele de tot felul atârnate pe pereţi. Mari plante tropicale îşi înălţau coroanele pline de sevă până în tavan, acoperind de umbră ferestrele, în timp ce o lampă suspendată de plafonul bogat împodobit îşi răspândea lumina potolită şi ştearsă în cuprinsul mărginit al odăii.

Era o risipă de podoabe care nu putea să bucure, o îngrămădeală de obiecte de lux şi de găteli care mai degrabă jigneau decât încântau privirea ce căuta zadarnic un singur loc de odihnă.

În mijlocul acestor splendori, o tânără femeie îmbrăcată în nişte veşminte largi, foioase, stătea lungită pe un divan, care, acoperit din belşug, după obiceiul ţărilor din miazăzi cu tot felul de covoare şi perne moi, se întindea de la un perete la celălalt. În faţa ei însă, jos, pe un taburet mititel, stătea ghemuită o altă făptură, care, ascunzându-şi faţa în mâini, părea copleşită de o durere adâncă şi covârşitoare.

— Are să se întoarcă, draga mea, o mângâia tânăra femeie, punând mâna ei albă şi frumoasă pe creştetul celei ce plângea. Are să se întoarcă, linişteşte-te, copilul meu drag şi ciudat. Poate că te şi caută în clipa asta pretutindeni şi, vai, ecoul nu face decât să-i răspundă, trimiţându-i înapoi numele tău chemat de el cu atâta teamă!

— Să se întoarcă? răspunse tânăra fată înălţându-şi chipul înlăcrimat spre cea care o priveghea. Să se întoarcă? Niciodată – niciodată – el zace în adâncul apei – împuşcat mişeleşte. L-am văzut căzând, am auzit cum se prăvălea în apă şi apoi – apoi am leşinat. O, Dumnezeule atotputernic, sunt, cred, nebună, căci dacă ar fi adevărat ceea ce mi s-a arătat mai târziu într-un vis îngrozitor, mintea mea n-ar putea să rabde, iar inima mi s-ar frânge de atâta umilinţă şi ruşine.

Îşi ascunse capul bucălat în moliciunea pernelor, în timp ce întreaga ei făptură se zbătea, tremurând, zbuciumată.

Nemaiputând să rabde, Georgine se înălţă pe jumătate de pe locul ei.

— Vino, zise ea, ridicând încet capul copilei, vino şi povesteşte-mi, Marie, tot ce ţi s-a întâmplat. Până acum n-am putut să aflu – ba chiar şi asta cu mare greutate – decât numele tău. De când te-am scăpat din mâinile sălbaticului acela, n-ai făcut altceva decât să plângi. Fac tot ce pot pentru tine, dar, dacă vrei să te ajut şi pe mai departe, atunci fii sinceră cu mine. Spune-mi, cum ai ajuns în mâinile lui?

— Vrei oare să retrăiesc toată suferinţa care încă mă face să sângerez? Să zgândăresc iarăşi rana care continuă să mă ardă? răspunse nenorocita cu glasul aproape stins. Dar fie aşa cum vrei; tu mă aperi de mâna necruţătoare a ticălosului acela. Am să-ţi spun în câteva cuvinte tot ce mă priveşte.

Nici acum nu ştiu încă unde mă aflu, şopti ea după o scurtă întrerupere, în timp ce privirile ei rătăceau împrejur, uimite şi încurcate, mi se pare că încă mă apasă o vrajă, că un vis groaznic mă ţine în mrejele lui şi, cu toate astea, simt că trăiesc, că nu dorm. Văd lumina scăzută a lămpii, simt respiraţia caldă a gurii tale lângă obrajii mei şi ştiu că m-am trezit – numai că trezirea aceasta a fost îngrozitoare. Să ştii că te bucuri de toată fericirea pe care lumea asta ne-o poate dărui şi deodată – cu iuţeala fulgerului – să pierzi totul, totul… Lucrul ăsta doare, lucrul ăsta roade inima până în adâncul ei. Dar – te văd! Văd că devii nerăbdătoare. Nu poţi să-mi oferi nici măcar acel scurt răgaz cât îmi trebuie mie ca să-ţi povestesc suferinţele mele, pe când eu – eu trebuie să le port cu mine până în mormânt. Totuşi, ai dreptate, eu sunt doar un biet copil neştiutor. Eu nu plâng decât nenorocirea mea, fără să mă gândesc că el – el, singurul de dragul căruia voiam să trăiesc şi să iubesc, a murit din pricina mea.

S-au împlinit acum şase luni din ziua când a călcat pentru prima oară în casa tatălui meu – să-ţi spun oare cum ne-am cunoscut şi am început să ne iubim? Nu, tu nu m-ai înţelege. Mă priveşti cu atâta seriozitate şi mândrie, încât poate ai fi în stare să-ţi şi baţi joc de mine. Destul să-ţi spun că ne iubeam. El îmi deschisese întreagă inima lui şi o câştigase pe a mea înainte chiar ca eu să fi bănuit că îmi căuta iubirea. La rândul lor, părinţii mei îl preţuiau. Era atât de bun, atât de cinstit, atât de curat la suflet!… Au binecuvântat dragostea noastră şi ne-au unit. Am devenit astfel soţia lui. Între timp însă el povestise tatălui meu despre frumuseţea meleagurilor din sud, despre viaţa în plantaţiile din Louisiana. Au plecat împreună să vadă cum stau lucrurile în realitate şi Eduard cumpără lângă Atchafalaya ferma unui bătrân creol, care voia să-şi petreacă bătrâneţile la Philadelphia, cu copiii şi rudele sale. Acum câteva săptămâni bărbaţii s-au întors. Au vândut ferma şi numeroasele noastre cirezi de vite. Apoi, îndemnat de Eduard, tata a construit un Flat-boat, pe care ne-am îmbarcat cu toţii şi, luând cu noi ce mai aveam, am pornit pe Mississippi spre noua şi frumoasa noastră patrie. Tata a vrut să ia cu noi un om care să piloteze Flatul în josul fluviului. Dar Eduard îi ceru stăruitor să facă el singur treaba asta, deoarece, aşa cum spunea el, cunoştea fiecare banc de nisip şi fiecare snag. Într-adevăr, ne-a dus cu bine pe Wabash şi Ohio în jos şi mai departe, pe Mississippi. Se pare însă că aici,

văzând că apele fluviului devin mai adânci şi mai puţin periculoase, n-a mai păstrat aceeaşi prudenţă. Şi alaltăieri seara, tocmai în preajma unei insule, vasul nostru s-a împotmolit în nisip şi – o, Doamne, înnebunesc dacă e să mă gândesc iar la tot ceea ce s-a întâmplat!

— Şi Eduard? întrebă deodată femeia şi, sărind de la locul ei, începu să străbată odaia în sus şi-n jos neliniştită. Şi tatăl şi mama ta?

— Morţi! Toţi sunt morţi! suspină nenorocita.

— Şi tu?

— Aibi milă, aibi milă, te rog! Nu căuta să pătrunzi mai adânc în mine. Lasă-mi noaptea care încă îmi mai acoperă simţurile! Lasă-mi umbrele sângeroase, nebune, care îmi aleargă prin sânge, ucigând în vârtejul lor ameţitor orice amintire – lasă-mi-le, te rog, chiar dacă ele n-ar fi decât solii apropiaţi ai nebuniei. Mai bine aşa, mai bine moartă, decât să văd – ha-ha-ha! – iarăşi înaintea mea capul viclean ce seamănă atât de mult cu dragul meu Eduard. Iată-l, îl văd iar, ieşind din apă… şi eu, eu, întind mâinile după el, îl apuc de haina lui udă, ca să mă salveze, să mă salveze din mâna diavolului care mă cuprinde şi mă ţine… şi el… o, sărmanul, bietul creierul meu… cum bate, cum palpită, cum tresare şi cum arde – ah! De ce a trebuit Eduard să cadă fără ca soţia lui să-l poată răzbuna, să-l poată apăra de propriile ei gânduri şi închipuiri, atât de îngrozitoare?

Sleită de puteri, Marie lăsă să-i cadă braţele ostenite, înclinându-şi în acelaşi timp capul. În faţa străinei, femeia cea mândră şi frumoasă simţi cum în ochiul ei mare, negru, un oaspete rar, o lacrimă, se ivise pe neaşteptate.

— Ai să rămâi la mine, Marie, îi şopti ea copilei, n-au să te smulgă de lângă mine – n-am să-l las să mi te ia, repetă ea cu glas scăzut şi parcă vorbind cu sine însăşi. El n-are să nesocotească rugămintea mea; şi dacă totuşi o va face, dacă într-adevăr a uitat tot ce-mi făgăduise altădată – atunci bine – dar de încercat, trebuie să încercăm.

— Vreau să mă duc la culcare, zise nefericita, îndepărtându-şi de pe frunte buclele umede. Vreau să dorm, simt cum sângele înfierbântat îmi aleargă prin vine. Sunt bolnavă, Georgine. Te las. Noapte bună!

Marie se ridică şi se îndreptă spre uşă; copleşită de milă sau de alte sentimente, Georgine cuprinse de mijloc biata făptură, care abia se mai ţinea pe picioare şi o duse cu ea printr-o uşă

tăiată în peretele din stânga şi acoperită de o perdea de o frumuseţe rară, într-o încăpere micuţă, care, după înfăţişare, trebuie să fi făcut parte din alăturatul depozit de mărfuri, fiind despărţită de acesta numai printr-un perete subţire de scânduri. Sărmana abia avusese timpul să se întindă şi să se acopere cu nişte pături moi care s-o apere de răceala nopţii, când uşa încăperii se şi deschise şi Kelly, cu pălăria trasă pe fruntea înaltă, pătrunse înăuntru.

Georgine lăsă perdeaua să cadă şi în clipa următoare apăru în faţa soţului ei.

— Unde e străina? fură cele dintâi cuvinte pe care le rosti el, în timp ce ochii săi cercetau grăbit odăiţa.

— Să fie astea oare singurele cuvinte cu care Richard o întâmpină astă-seară pe Georgine a lui? întrebă ea, pe jumătate glumind şi pe jumătate dojenindu-l. Oare ochii lui Richard al meu caută astăzi, pentru întâia oară, o fiinţă străină, ferindu-se de privirea soţiei lui?

— Nu, Georgine, răspunse Kelly şi trăsăturile severe ale feţei sale se îmblânziră într-un zâmbet uşor. Ochii mei sunt ca totdeauna sclavii tăi; întrebarea mea se referă la femeia străină. Şi, întinzând iubitei mâna, o strânse uşor la pieptul său. Bună seara, Georgine a mea! şopti apoi, sărutând-o. Dar unde e străina? Ai făcut rău, luând-o la tine!

— Richard, las-o în grija mea pe făptura asta nenorocită! se rugă Georgine, trecându-şi braţul alb pe după gâtul lui. Lasă-mi-o aici, ştii foarte bine că fetele ce trăiesc pe insulă nu sunt de mine. Fac parte dintr-un neam necioplit şi sălbatic şi mă urăsc pentru că nu vreau să împărtăşesc bucuriile lor năbădăioase. În schimb, întreagă fiinţa Mariei dovedeşte o cultură aleasă, cum nu întâlneşti îndeobşte la odraslele fermierilor. Vreau s-o ţin lângă mine – poate că astfel voi fi eu în stare să-i dau măcar puţin din ceea ce alţii i-au răpit!

— Draga mea, răspunse Kelly, aşezându-se comod pe canapea. E vorba de chestiuni de afaceri şi tu cunoşti prea bine legile noastre. Oricât aş respecta sexul frumos, nu e cu putinţă să nu protestez ori de câte ori acesta încearcă să se amestece în lucruri care ar putea să ne primejduiască viaţa.

— Richard, spuse frumoasa femeie strivindu-şi buzele mici şi subţiri, niciodată nu vrei să faci ceva pe placul meu, oricât te-aş ruga. Întotdeauna găseşti câte o explicaţie. Nici măcar să mă duc la Helena nu mă laşi!

— Ţi-am mai spus că nici eu nu trebuie să mă arăt pe acolo, răspunse Kelly zâmbind.

— Bine, atunci îngăduie-mi plăcerea de a avea lângă mine o singură făptură omenească, la care să pot privi fără scârbă!

— Foarte măgulitor pentru mine!

— Eşti nesuferit astăzi!

— Iar tu eşti supărăcioasă, Georgine, răspunse căpitanul, puţin mai îmblânzit decât adineauri. Fii mai cuminte. Străina nu poate să rămână aici, unde ar fi cu neputinţă ca Sander să nu-i iasă în cale.

— Va să zică el a fost secătura…

— Potoleşte-te! Ai să te exprimi mai prudent şi mai frumos când vei afla că tocmai el e cel care contribuie cel mai mult la realizarea planurilor noastre. Ultima corabie pe care am pus mâna conţinea un asemenea capital în bani peşin – în aur şi argint – încât sunt hotărât să cedez în sfârşit stăruinţelor tale. Îmi dau bine seama că aici situaţia noastră devine, pe zi ce trece, mai primejdioasă. Secretul nostru numai secret nu mai e şi nici eu însumi nu mă pot dumiri cum de a putut dăinui atâta vreme. Vom pleca la Houston şi, de acolo, în interiorul Mexicului; aşa că, fii gata de plecare!

— Şi insula?

— Sander mă însoţeşte, zise Kelly îngândurat, vorbind mai mult cu sine însuşi. Bine, să rămână la tine, până se întoarce Blackfoot. Dar atunci te rog să nu te mai împotriveşti unei măsuri luate numai spre binele tău şi al nostru, al tuturor. Ei, mai e supărată Georgine pe Richard al ei?

— O, urâtul meu drag! exclamă frumoasa femeie, trecându-şi braţul după gâtul lui, cine poate să fie supărat pe tine, când tu eşti atât de bun?

— Atunci haide, iubito! şopti zâmbind căpitanul. Şi lasă orice gând urât şi duşmănos să se topească în sărutarea asta. Se pare că din afară ne pasc primejdii mari. Cel puţin aici, în cuibul nostru să trăim în pace şi dragoste, ca să putem aduna puterile de care avem nevoie pentru ultimul şi hotărâtorul pas pe calea liniştii şi siguranţei!

*

Între timp, în faţa locuinţei căpitanului, îmbrăcaţi în jachetele lor marinăreşti, aşteptau Blackfoot şi negrul Bolivar.

— Măi să fie, Massa[31], grăi negrul în timp ce căuta să se apere de roiurile de ţânţari ce deveneau din ce în ce mai obraznice, aş vrea să ştiu dacă Massa Kelly mai are nevoie de ceva pentru astă-seară, sau nu.

— Ai răbdare, băiete, mormăi bătrânul marinar, încheindu-şi şi mai strâns jacheta ce o purta. Mai poţi şi tu să aştepţi, aşa cum aşteptăm şi noi. Căpitanul mai are niţeluş de lucru cu femeia, ca s-o linguşească puţintel. De femei nu scapi atât de uşor ca de bărbaţi. Totuşi – ai dreptate, aşteptăm cam de multişor. Dacă, cel puţin, aş şti ce vrea. Pe urmă sunt eu şi singur în stare să-mi fac socotelile mele.

— Da, da, zise râzând negrul. Ca şi cum căpitanul Kelly îţi spune deschis ce vrea. Numai asta nu – Bolivar îl cunoaşte mai bine; când zice că porneşte în sus, îmi pun gâtul că merge în jos şi când spune Arkansas, apoi Arkansas este locul cel din urmă unde are să-l caute Bolivar.

Blackfoot se uită pieziş la negru, îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să se plimbe încolo şi încoace.

— Ai fost vreodată cu căpitanul la Helena? întrebă el după câtva timp.

Bolivar deschise gura până la urechi şi dădu din cap.

— Şi… zise marinarul, apropiindu-se cu un pas de negru, ştii ceva…

— Pst, Massa – *for God's sake*![32] şopti negrul, ferindu-se fricos cu mâna de Blackfoot, în timp ce arunca o privire speriată înspre uşă. Bolivar preferă să stea cu mâinile legate, în faţa procurorului, având pe Massa Blackfoot ea martor împotrivă, decât să vorbească aici despre lucruri ce nu-l privesc decât pe căpitan. *Golly, Golly*[33]*,* să-l fi văzut în ce fel i-a plătit el spaniolului! Întâi nasul! Pe urmă urechile – pe urmă braţele amândouă… apoi, bine înfăşat, dar tot despuiat, vârât în mlaştină, brrr… *Buckraman*[34] e mai crud decât omul negru!

De sus, din stejarul sub care stăteau amândoi, răsună un şuierat asemănător celui pe care îl scoate şoimul de noapte când, neizbutind să-şi vâneze prada, se întoarce grăbit în împărăţia lui din văzduh.

---

[31] Domnule (formulă de adresare folosită de negrii din SUA, în loc de Mister).

[32] Pentru Dumnezeu!

[33] Doamne, Doamne.

[34] Omul alb (expresie folosită de negri).

— Tunete şi fulgere! începu să blesteme negrul, tresărind. Asta ne mai lipsea! Acum ne mai vin pe cap şi blestemaţii de cai din Arkansas. O să avem de lucru, nu glumă, peste noapte. O, dar parcă… voiam…

— Căpitanul îi aşteaptă de mult, zise Blackfoot. De altfel nici n-avem cine ştie ce de lucru cu ei. Oamenii noştri sunt dincolo încă de când a apus soarele.

— Îi trecem numaidecât dincolo, în statul Mississippi? întrebă Bolivar.

— Nu, e prea periculos! Cu cetele astea de orânduitori care bântuie în tot Arkansasul ar însemna ca noi înşine să-i punem cu nasul pe urmele noastre. Nu luăm cu noi, prin mlaştină, decât cei doi cai de care avem nevoie dincolo, astfel ca urmele să ducă direct în oraş. De asta o să aibă grijă Mowes. El e cunoscut ca un cal breaz în Melville şi nu trezeşte bănuieli. Pe ceilalţi îi ducem la Vicksburg, pe apă!

— Dac-aş şti doar ce facem cu muierea aia străină, mormăi negrul. Întâi ţi se porunceşte să vii aici şi, pe urmă, nu mai e nimic!

— Înăuntru s-au stins toate luminile, zise Blackfoot. Până mâine dimineaţă n-are nimeni nevoie de tine; aşa că du-te spre *snaguri* şi, după ce vom fi terminat să debarcăm animalele, ne-om întinde şi noi un ceas să dormim. Mâine cred că vom avea mult de furcă.

Dinspre malul drept al insulei începură să se audă nişte zgomote repezi şi ritmice de vâsle. Cei doi oameni puteau să desluşească bine cât de greu lupta ambarcaţiunea împotriva curentului apei.

— Aha, zise rânjind Bolivar, se vede treaba că în barcă e iarăşi Domnul Klugrabe. Vrea mereu să fie mai deştept decât toată lumea şi de fiecare dată nimereşte unde nu trebuie, se luptă să iasă din ananghie şi până la urmă trebuie iar şi iar să fie scos din bancul de nisip.

— Trebuie să fie tocmai sus, la capăt, zise Blackfoot. Da, dar cu câtă strădanie – asta ştiu – dar, ai dreptate. Iată-i. Al dracului trebuie să se fi muncit cu vâslele!

Între timp, Blackfoot deschisese uşa de la „Bachelors’Hall” trezind pe cei ce dormeau acum, întinşi pe tot felul de paturi şi piei. Deşi mârâiră şi blestemară că fuseseră tulburaţi din odihna lor, se supuseră totuşi poruncii, sculându-se buimaci pentru a da o mână de ajutor la debarcarea cailor, lucru care se desfăşură

mai repede decât ne-am fi putut închipui, dacă ţinem seama de terenul neprielnic şi de lumina nesigură a lunii. Insularii păreau însă foarte obişnuiţi cu asemenea muncă şi, după numai un ceas, luntrea, cât era ea de largă, fusese iar aşezata la adăpost, bine ascunsă alături de celelalte ambarcaţiuni, în timp ce caii erau duşi în grajduri, unde un alt metis îi luase în primire, dându-le nutreţul cuvenit. Bolivar, la rândul său, le aşternea frunze proaspete, pentru a le sluji de culcuş. Bietele animale erau însă atât de istovite încât nici nu mai aveau puterea să arunce o privire asupra nutreţului atât de jinduit de ele. Sleite de puteri, cădeau acolo unde erau duse şi atât înfăţişarea cât şi purtarea lor arătau limpede şi fără tăgadă cât de mult trebuie să fi fost hăituite în ultimul timp şi cât de neînstare ar fi fost să mai rabde o asemenea hăituială.

— Ascultă, Jones, zise Blackfoot când, după ce intrase în grajd, dădu cu ochii de bieţii cai stor şi de vlagă. Am impresia că aţi gonit sărmanele gloabe, până n-au mai putut. Nu vezi cum curge sudoarea pe ele de parcă ar fi scăpat dintr-un cuptor? Mă tem că vântul de pe Mississippi are să le vină de hac!

— Mai bine să le fi luat diavolul pe toate, mormăi Jones. Mai bine pe ele decât pe mine – lua-le-ar ciuma să le ia! Sunt ultimele pe care le-am scos din Arkansas. Singur mă las spânzurat de urechi dacă m-o mai prinde cineva pe acolo!

— Am auzit că te-au cam tăbăcit acum câteva săptămâni, zise râzând Blackfoot.

— E adevărat, dar aş vrea să ştiu dacă cel cu pricina nu zace acum cu capul făcut zob, pe Elevenpointsriver, vorbi şuierând printre dinţi omuleţul. Caii lui nu se află oare acum în grajd, la noi pe insulă?

— Măi, să fie!… aceeaşi cai? întrebă mirat Blackfoot. Ce să spun? Ai într-adevăr mai mult curaj decât aş fi crezut. Dar cine oare era pe urmele dumitale?

— Cine? Părea că tot statul s-a pus în mişcare. Mă şi socoteam pierdut. A fost un adevărat miracol că am scăpat. Am văzut la un moment dat pe duşmanii care mă urmăreau. A fost însă norocul meu că am ajuns la timp aici, în mlaştină, unde, cunoscând toate şmecheriile, am izbutit să-mi păcălesc urmăritorii. Dacă n-ar fi fost. Însă barca dumitale acolo, Dumnezeu mi-e martor că aş fi lăsat şi cai şi tot, numai să-mi pot scăpa pielea. Ştiu doar atât, că ăstora nu le mai cad eu în mână!

— Păcat că Rowson a fost capturat în mod atât de ruşinos, zise

marinarul. Grozav muşteriu era ăsta. Al dracului să fiu dacă ştiu să fi avut vreodată un om mai şmecher. Nu găseşti în toată America un altul ca el.

— Ia mai slăbeşte-mă cu pramatia asta! mârâi Jones. Dacă nu venea la timp căpitanul, canalia asta ne-ar fi trădat pe toţi. Ce ruşine! Totdeauna am fost convins că Rowson e bărbat, nu glumă şi când colo, cum s-a purtat? Ca o muiere plângăreaţă. Să mi se fi întâmplat mie aşa ceva.

— Mii de bombe! Mai bine îmi smulgeam limba din gât, decât să fi suflat o vorbuliţă!

— Kelly a fost acolo sub alt nume, nu-i aşa?

— Îşi spunea Wharton, spuse rânjind Jones. Să-l fi văzut numai cu câtă şiretenie ştia să se învârtească. Răspopitul ăla nici nu apuca să spună o vorbă. De altfel nici nu era de glumit cu indianul. Dar cine vine acolo?

Cei doi îşi îndreptară privirile spre locul pe care li-l arătase hoţul de cai şi văzură un om înveşmântat într-o mantie de culoare închisă, îndreptându-se spre ei. Era căpitanul care, fără să arunce măcar o singură privire asupra celuilalt şi fără a-i spune vreun cuvânt, îl apucă de mânecă pe Blackfoot, trăgându-l câţiva paşi după el. După ce aruncă apoi o privire fugară şi se încredinţă că nimeni nu-l aude, îi şopti încet:

— Georgine vrea cu orice preţ să-şi trimeată metisul la debarcader. Aşadar, Bolivar urmează să-l transporte acolo, de îndată ce ea va cere lucrul ăsta. În nici un caz el nu trebuie să se mai întoarcă pe uscat. Ai înţeles?

— Metisul? întrebă plin de uimire Blackfoot.

Căpitanul făcu doar un semn afirmativ cu capul, continuând apoi:

— Felul cum trebuie să se poarte Sander reiese din ordinele aflate în scrisoarea asta. Restul, îl cunoşti.

— Ce scrie Bill diavolul? Când soseşte? întrebă marinarul.

— Îl aşteptăm de la o zi la alta, răspunse Kelly. După socotelile lui ar fi trebuit încă de ieri să sosească la Helena. Cunoaşteţi semnul lui!

— Da, vine totdeauna prin faţa insulei şi dă drumul la o împuşcătură când ajunge în dreptul *snagurilor.* Luntrea rămâne doar pe jumătate trasă la mal.

— Bine. Mi-aţi trimis calul dincolo şi i-aţi dat nutreţul?

— Se înţelege! O să aibă ce alerga. Două zile s-a odihnit bine aici. Dar cu fata aia ce facem?

— Pe asta o lăsăm în grija negrului, murmură căpitanul. Am să-i dau mâine dispoziţiile mele cum să se poarte cu ea; până una alta însă, noapte bună, culcaţi-vă şi voi niţeluş şi – fiţi cu ochii pe flăcăul ăsta…

— Pe Jones?

— Da! Fără jurământ n-are voie să părăsească insula.

— Asta e credincios, zise Blackfoot.

— Norocul lui, murmură căpitanul, ieşind pe uşă afară.

8
CEI DOI MESAGERI

Soarele se înălţase de mai bine de un ceas şi jumătate, în clipa când doi bărbaţi, călărind pe doi cai frumoşi şi voinici, îşi croiau drum prin câmpia aproape cu neputinţă de străbătut, în cea mai mare parte a ei acoperită de apă şi care, pe o lăţime de multe mile, cuprindea amândouă malurile fluviului Mississippi. Nici vorbă de vreo cărare, nici un semn nu se zărea pe vreun copac sau în preajma vreunei tufe, care să fi dovedit că pe aici se străduise cândva vreo mână omenească. Doar trestia şi subarboretul mai puteau să răzbată, atât cât le îngăduia umbra imensă revărsată de trunchiurile cu crengi copleşite de frunze. Doar plantele agăţătoare cu tulpinele lor îndrăzneţe păreau să se simtă bine în desişul acesta şi pretutindeni, unde izbuteau să ţâşnească, erau numaidecât năpădite de nesfârşite roiuri de ţânţari, trecând ca nişte săgeţi prin lumina caldă risipind aburii umezi ai nopţii. Crengi frânte, căzute din copaci, împânzeau pretutindeni pământul şi, în rarele locuri pe care ochiul le mai putea desluşi, iarba deasă, crescând în umbră, abia dacă mai îngăduia unora dintre spice să-şi croiască drum spre lumină..

Călăreţii însă păreau obişnuiţi eu singurătatea înconjurătoare. Nu priveau nici la dreapta, nici la stânga, ţinutul sălbatic prin care treceau. Nu priveau decât în jos, la potcoavele cailor, pentru ca, din înălţimea unde erau aşezaţi şi care le îngăduia să vadă mai bine terenul, să-şi poată mai uşor îndruma caii lor.

Dar pe cât de potrivit cu întreaga înfăţişare a peisajului era cel mai bătrân şi mai voinic dintre ei, pe atât de deosebit era celălalt, călăreţul mai tânăr. Cel care n-ar fi fost bine informat, ar fi rămas chiar uimit, văzând făptura aceea delicată, călare pe un cal de rasă nobilă, prin nişte meleaguri unde, aşa cum ar fi gândit orice om cuminte, numai un vânător de urşi s-ar fi putut aventura.

Era zvelt, aproape uscăţiv şi îmbrăcat după croiala cea mai modernă a modei pariziene de atunci. Purta un frac uşor, cafeniu deschis, o vestă albă de mătase, cravată cafenie şi pantaloni cu carouri albe. Ca nu cumva să-i stropească pe drum, îi acoperise jos, cu o fâşie lată de flanelă roşie, care îl apăra până peste

genunchi, înfăşurând în acelaşi timp, cu desăvârşire şi piciorul. Pe cap purta o pălărie fină, neagră, de pâslă, de sub care se revărsau nişte bucle blonde, bogate şi mătăsoase. Cu ochii lui albaştri, senini, la prima vedere ar fi putut trece drept o fată frumoasă îmbrăcată bărbăteşte, dacă n-ar fi fost puful uşor, abia vizibil, de pe buza de sus. Şi totuşi, nicicând nu mai bătuse într-un piept omenesc o inimă ca aceasta, vrednică de un diavol. Nicicând nu au mai fost ochi şi priviri mai înşelătoare decât ale acestui ticălos, care se folosea de înfăţişarea sa, pentru a se strecura, asemenea unui şarpe, nu în casele, ci în inimile celor pe care voia să-i distrugă, chiuind de bucurie după ce îi vedea distruşi.

Se introdusese pe insulă sub numele de Eduard Sander şi, mulţumită talentului său de a se preface, precum şi a răutăţii sale diavoleşti, fusese de mare folos. Totuşi, nimeni nu ştia nimic mai precis cu privire la viaţa lui anterioară. Cum însă cei mai mulţi din cei aflaţi acolo nu aveau nici ei prea multe motive să se laude cu trecutul lor, nu-i ceruseră nici lui prea multe lămuriri. Se dăduse drept fiul unui colonist care avea o plantaţie în Georgia şi toată lumea fu mulţumită cu atât.

Firea sa închisă îl îndepărtă totdeauna de tovarăşii lui, ori de câte ori se întâmpla să vină pentru scurt timp pe insulă. Rămânea mereu singur. Era în raporturi prieteneşti numai cu căpitanul şi cu soţia acestuia, lucru care se explica uşor pe de o parte prin gradul lui de cultură, iar pe de altă parte datorită faptului că avea interese comune cu ciracii lui de nelegiuiri.

Singurul dintre cei cu care, pe vremea aceea, mai stătea de vorbă şi de care se simţea mai apropiat, era Blackfoot, actualul său tovarăş de drum, care socotea jaful drept o meserie oarecare, pretinzând de nenumărate ori că, pentru el, hoţia a devenit o patimă, întocmai cum e pentru un vânător goana după urşi. Devotat în acelaşi timp căpitanului şi şefului său, Blackfoot era sincer şi credincios, cel puţin cu tovarăşii săi. Pe Sander însă îl îndrăgise, pentru că acesta, fiind un prefăcut, îl făcea să creadă că şi el e tot atât de sincer. De fapt însă era departe de a-i încredinţa lucruri pe care nu trebuia neapărat să le afle.

Blackfoot se îmbrăca după tipicul coloniştilor din pădurile seculare ale Americii. Avea puşcă de vânătoare şi cuţit şi se dădea drept colonist de curând stabilit pe malul fluviului Mississippi, dispus să-şi investească o parte din avere în vreo afacere rentabilă. Totuşi, ţelul amândurora era acum să ajungă la

Helena, Sander având în această privinţă instrucţiuni secrete.

— S-o ia dracu de călărie, izbucni deodată Sander, rupând tăcerea pe care o păstraseră până atunci – preocupaţi exclusiv de terenul accidentat pe unde erau nevoiţi să călărească. Poţi să-ţi rupi gâtul şi picioarele, şi apa asta murdară te stropeşte până peste cap la fiecare pas pe care-l faci. Dracu m-a pus să fac drumul ăsta. Frumos o să arăt când sosim la Helena. Pe unde o fi blestematul ăla de drum? Am ajuns la capătul labirintului ăstuia. De aici încolo o luăm către apus spre cine ştie ce ţinut nedescoperit încă!

— Nu-ţi fie teamă, zise râzând cel care făcea pe călăuza în mijlocul pădurii; drumul ce duce la Helena, de-abia peste o milă dacă o să înceapă. Nu uita pe ce drum afurisit am fost siliţi să călărim la pas. Am făcut uneori ocoluri mari ea să ne ferim de mlaştini şi desişuri pe care n-am fi putut să le biruim. De acum poţi să fii liniştit. Ce a fost mai greu, a trecut. Drumul e mai bun şi putem cel puţin să călărim alături, unul lângă altul, ca să mai schimbăm câte o vorbă.

Sander nu părea prea încântat de mângâierea tovarăşului său de drum, căci murmură în barbă câteva cuvinte morocănoase şi de neînţeles. Îşi ascunse însă supărarea, înfipse pintenii în coastele calului şi trecu alături de tovarăşul său de drum pe care îl privi cu un zâmbet plin de ironie.

— Frumos mai arăţi, grăi el în timp ce gura îi schiţa un rânjet, arăţi ca un păstrăv sau ca un trabuc. Aşa-ţi trebuie! De ce n-ai ascultat de mine şi nu te-ai slujit de pătură?

— Ca să nu mă pot descotorosi o săptămână întreagă de scame? răspunse ursuz celălalt. E mai uşor să cureţi cu peria petele de noroi. Dar, hai să dăm dracului astea i Povesteşte-mi mai bine istoria cu corabia de aburi. Va să zică urmează să cumpărăm i*n corpore* o astfel de corabie?

— Da! Aşa cum ţi-am mai spus o dată. E cea mai cuminte idee pe care a avut-o vreodată Kelly. Mii de foce şi de urşi polari! Ce buimăceală o să fie dacă, tocmai când vecinii noştri au să miroasă unde suntem, au să se trezească cu noi că am şters-o pe un vas cu aburi. Gluma asta merită tot aurul din lume!

— Nu-i tocmai aşa, murmură celălalt, căci ne primejduim capetele. Totuşi, achiziţionarea unui vas cu aburi ar putea deveni o treabă serioasă. Am lua, bineînţeles, tunurile noastre cu noi şi, înainte de a ajunge pe coasta mexicană, am face şi puţintică piraterie. Acum, pe timp de vară, când golful e lipsit de vânt,

lucrurile cred că ar merge minunat. Am captura toate goeletele şi toate ambarcaţiunile mai mici şi cine ştie dacă nu ne-ar cădea în mâini şi vreun vapor de al Statelor Unite cu o pradă pe cinste!

— Chestia urmează să fie discutată şi hotărâtă poimâine, adică în ultima sâmbătă a lunii iunie, în şedinţa publică. Opt zile mai târziu putem să şi avem la dispoziţia noastră corabia. Nu ne trebuiesc apoi decât două zile ca să o punem la punct după cum dorim şi să o şi ancorăm undeva.

— Fireşte că echipajul trebuie să fie compus numai din oamenii noştri.

— Fără îndoială! Şi numirea oamenilor în posturile ce urmează să li se încredinţeze pe vas, trebuie să se facă tot atunci. Altfel s-ar bate şi s-ar ucide între ei. Fiecare ar vrea să fie căpitan şi nici unul fochist sau. Om de punte.

— Trebuie să fi pus mulţi bani deoparte căpitanul, zise gânditor Sander. În timpul din urmă au intrat sume foarte mari. Cam câţi bani avem azi în casă?

— Nu ştiu, răspunse Blackfoot. Probabil că o să ni se dea sâmbătă socoteala. A trimis însă bani mulţi în Mexic unde, aşa cum mi s-a spus, ar fi cumpărat o bucată bună de pământ pentru noi.

— I-a dat oare obştea noastră însărcinarea asta? întrebă Sander, întorcându-se către tovarăşul său de drum.

— Nu prea cred, răspunse acesta, dar la ce bun? Când el a găsit că un lucru e folositor şi cuminte, putem şi noi să fim mulţumiţi. La drept vorbind, după povestea aceea de la Fourche la fave şi după ştirile nu prea liniştitoare ce ne parvin, nu prea mă simt atât de bine ca înainte vreme, pe Mississippi. Mă tot bate gândul că. Mai devreme sau mai târziu, ni s-ar putea întâmpla şi nouă ceva ca oricărui om şi cred că gândul ăsta îl tulbură şi pe căpitan. Iată de ce cred că planul cumpărării unei corăbii cu aburi şi a unei bucăţi de pământ pentru noi e bun.

— Mda, zise Sander, desigur – asta doar dacă lucrul s-a făcut cu banii pe care căpitanul îi are în păstrare. Altfel nu! Altfel secătuim pungile noastre personale până la ultimul cent şi rămânem veşnic la cheremul obştei sau la cel al căpitanului care şi aşa prea ne ţine sub tutela lui. În sfârşit! Din partea mea, n-are decât! Eu n-am nici căţel, nici purcel, iar averea mea poate fi transportată şi fără ajutorul aburului. Aşa că n-am să contribui cu nici un chior la tărăşenia asta. Bineînţeles că voi... treaba voastră! Eu – eu am să-mi văd de drumul meu!

— Şi care e drumul ăsta? întrebă Blackfoot. Nu mi-ai spus încă ce treabă ai la Helena!

— Ce treabă am? zise Sander, încruntându-se. Mai bine întreabă-mă ce trebuie să fac. Voiam să mai stau câteva zile pe insulă, ca să mă odihnesc puţintel de pe urma muncii şi neplăcerilor din timpul din urmă. Cred că nu e un fleac să conduci o corabie pe Wabash, Ohio şi Mississippi până aici şi să fiu martor la scenele care au urmat. Dar nu! Nu mi-e îngăduit nici măcar să mă odihnesc puţin, ci, pe nepusă masă, sunt nevoit să fac în dimineaţa asta un drum pe care Dumnezeu să mă pedepsească dacă l-aş mai face altădată!

— Dar care e rostul dumitale la Helena?

— Să ademenesc o fată frumoasă şi să o fac să fugă de acasă.

— O fată frumoasă? Dar Kelly n-are să admită niciodată ca, de dragul unei aventuri de dragoste…

— Cu mare greutate, îl întrerupse Sander; mai întâi, pentru că pune un preţ prea mare pe luciul ăsta şi apoi, pentru că nici împrejurările celelalte nu se prea potrivesc. Mai degrabă ar fi de presupus o eventuală moştenire!

— O moştenire? De unde?

— Mă întrebi prea mult. Şi eu mi-am spart destul capul ca să mă lămuresc. Apropo, în ce stat a fost de curând căpitanul – unde a şi zăbovit atât de mult?

— În Georgia. Şi crezi că lucrul ăsta are vreo legătură cu moştenirea aceea?

— De ce nu? Simrow nu e şi el în Georgia? Şi căpitanul întreţine o susţinută corespondenţă cu el.

— Aşa? Nu mi-a spus nimic despre aşa ceva, zise Blackfoot, privind gânditor nasturele din capătul şeii. Cunoşti oare pe doamna din Helena pe care vrei să o vizitezi?

— Da! O cunosc încă din Indiana, răspunse distrat celălalt.

— Aşa? Va să zică, o cunoştinţă veche! Atunci nu mai ai nevoie de recomandări speciale. Lucrul e pe jumătate făcut. Şi – cum o cheamă?

— Am totuşi o scrisoare de recomandare pentru o rudă de-a ei, rudă în casa căreia şi locuieşte. O scrisoare pentru un oarecare Domn Dayton!

— Domnul Dayton e rudă cu ea? strigă uimit Blackfoot, strângând atât de tare frâul calului încât acesta, speriat, se ridică în două picioare.

— Da, scrisoarea e pentru el, zise Sander, în schimb fata e o

gâsculiţă de la ţară, totuşi, nu lipsită de umor. De altfel mă ştie, aşa că lucrul nu-mi căşunează nici o greutate.

— Dar care să fie scopul?

— Ei, la naiba! Ce mă priveşte pe mine? Treaba mea e ca, dacă se poate cu binele, să o duc până cel mai târziu sâmbătă seara într-un anumit loc, lăsându-l după aceea pe căpitan să se descurce. Pentru asta mi-a făgăduit o sută de dolari, bani plătiţi din propria lui pungă. Dar ce treabă ai oare dumneata la Helena? Sau, tot niscaiva mici învârteli? Prea mi te-ai gătit şi sclivisit astăzi… Doar nu…

— Ce nu?… mormăi bătrânul îmbufnat. Prostii… prostii goale – numai pozne de-astea îţi trec prin cap! Şi, cu toate astea, vezi, zâmbi bătrânul pe sub mustaţă, am şi eu o însărcinare deosebită. O însărcinare care priveşte pe o lady.

— N-am prevăzut asta? exclamă vesel Sander, râzând şi aplecându-se spre gâtul calului său. N-am mirosit eu ceva? Blackfoot făcând vizite damelor, Blackfoot făcând pe galantonul prin oraş – ceva divin – ha-ha-ha – ceva extraordinar.

— Nu văd ce te-ar putea împinge să rânjeşti în halul ăsta, dacă ceea ce ţi-am spus ar fi chiar adevărat, bombăni Blackfoot. De altfel, continuă el râzând, ai s-o laşi numaidecât mai moale, când ai să afli cine e femeia căreia, după modesta dumitale părere, ar urma să-i fac curte. Numele ei este Luiza Breidelford.

— Doamne fereşte! izbucni Sander îngrozit. Balaurul ăsta tot mai există? Atunci să mă păzească Dumnezeu, dacă s-ar întâmpla ea să mă vadă. De fapt e şi ceva fatal. Ea m-a ajutat o dată să dau o lovitură la Vicksburg, lucru despre care n-aş vrea să se vorbească la Helena în timpul şederii mele acolo. Unde mai pui că, pe vremea aceea, mă ascundeam şi sub alt nume!

— Nu-ţi fie teamă! zise Blackfoot. Asta ştie să-şi ţină gura. Căci, dacă e cineva care are motive să-şi ascundă trecutul, apoi acela e tocmai ea. Dacă totuşi s-ar întâmpla să te ameninţe vreodată, fă bine şi întreab-o dacă nu mai are cumva o mică provizie din cuiele acelea lungi pe care acum câţiva ani i le procurase Domnul Dawling. Ai auzit? Nu cumva să uiţi numele Dawling.

Sander îşi însemnă cuvântul.

— Dawling, repetă el, pe gânduri. Dawling! Unde am mai auzit eu numele ăsta? Şi ce legătură are el cu acela cuie?

— Nu-ţi bate capul cu asta, bombăni Blackfoot. Eu îţi dau doftoria. Nu întreba de unde o am, ci foloseşte-te de ea când ai

nevoie. Iată însă şi drumul nostru – putem să dăm pinteni cailor. Altfel sosim prea târziu la Helena! Fie din pricină asta, fie pentru că voia să scape de alte întrebări ale tovarăşului său de drum, îşi înfipse pintenii în burta calului, pornind pe drumul ce ducea spre Helena şi care leagă apoi oraşul acesta cu locul unde se varsă Whiteriver şi cu Montgomerys Point. Sander îl urmă.

În timp ce dădea frâu liber calului să alerge, cu o periuţa de buzunar îşi curăţa hainele de noroiul ce le pătase şi îşi punea iar în ordine părul lung şi moale, atât cât îi era cu putinţă, slujindu-se de o oglinjoară concavă.

9
CUNOŞTINŢE VECHI CARE SE REÎNTÂLNESC

Doamna Dayton luase toate măsurile de rigoare pentru a putea rămâne câteva zile la ţară, aşa cum făgăduise cu o seară înainte. Se mai hotărâse apoi, atunci când Domnul Dayton se întorsese destul de târziu şi foarte ostenit după lungul drum pe care îl făcuse călare, ca plecarea să aibă loc numaidecât după prânzul de amiază. Urmau să viziteze familia Lively cu care odinioară, în Indiana, Doamna Dayton avusese legături de prietenie.

Mica familie abia terminase prânzul ei simplu şi Squire-ul reîntors numai de câteva ore. Abia avusese răgazul să deschidă două scrisori ce sosiseră în lipsa lui, când, în faţa casei se auzi deodată tropot de cai şi Adela se repezi la fereastră să vadă cine se oprise acolo.

Dar, abia apucase să arunce o privire afară, că îşi şi întoarse faţa, exclamând surprinsă:

— Domnul Hawes – pentru nimic în lume nu mi-aş fi închipuit aşa ceva?

— Şi cine, mă rog, e Domnul Hawes? întrebă Squire Dayton zâmbind. Dacă îl cunoşti atât de bine pe gentlemanul acesta, atunci s-ar putea ca tu să fii şi motivul acestei vizite.

— E foarte posibil, răspunse nestingherită Adela. Soţia lui era cea mai bună prietenă a mea; tu trebuie s-o cunoşti încă de mai demult, Hedwig. Adu-ţi aminte: Marie Morris – fata bătrânului şi bogatului Morris. Totuşi, aş vrea să ştiu ce-l aduce în Arkansas. Credeam că e de mult pe plantaţia lui din Louisiana.

— Iată însă că vine el însuşi, aşa că, datorită lui, enigma se va dezlega de la sine, zise Squire Dayton. Şi, într-adevăr, în clipa următoare se şi auziră paşi repezi pe scară şi, după o bătaie scurtă în uşă, aproape fără să mai aştepte obişnuitul „poftim”, în prag se ivi acelaşi tânăr pe care l-am cunoscut azi-dimineaţă, bineînţeles sub alt nume, în şesul lui Mississippi.

— Domnişoară Adela, exclamă el repezindu-se spre ea şi întinzându-i mâna. Mă bucur din inimă că vă găsesc sănătoasă şi

bine dispusă. Probabil că am cinstea de a face cunoştinţă cu Domnul şi Doamna Dayton?

Squire Dayton şi soţia sa se înclinară, iar cel dintâi spuse cu amabilitate:

— Mica voastră prietenă v-a şi anunţat de afară. Dacă nu mă înşel, sunteţi Domnul Hawes. Ne-a spus că sunteţi un vechi cunoscut.

— Atunci nici nu mai e nevoie de formalitatea rece a acestei scrisori, zise şarlatanul, înclinându-se uşor în faţa tinerei femei. Din partea Domnului Porrel, procuror la Sinkville, care a avut amabilitatea ca, împreună cu o salutare din partea sa, să vă aducă la cunoştinţă şi faptul că o persoană atât de neînsemnată ca mine, mai există pe lume.

— Ah, de la Porrel? L-aţi văzut acum de curând? întrebă Squire-ul, luând scrisoarea. Au trecut câţiva ani de când nu ne-am mai văzut!

— Şi totuşi vorbeşte încă cu multă dragoste şi afecţiune de dumneavoastră. A fost numit procuror acum câteva săptămâni, ocupând astfel un post foarte însemnat şi bine plătit.

— Ce mai face însă Doamna Hawes, Sir? Ce face Marie şi unde se află acum? îl întrerupse Adela. Văd că nu pomeneşti nimic de ea şi de părinţii ei. Credeam că dumneata eşti pe plantaţia lor din Louisiana.

— Aş putea fi oare aici, în cazul acesta? întrebă Sander. Nu, plantaţia din Louisiana nu am mai cumpărat-o. Din fericire, ne-am oprit pentru o zi la Memphis şi în timpul acesta ne-au venit atâtea veşti proaste şi nefavorabile eu privire la situaţia din părţile acelea, încât am preferat să renunţăm mai bine la arvuna nu prea mare pe care o dădusem, decât să investim nişte capitaluri însemnate într-un teren aproape fără valoare mai târziu. Tocmai atunci am aflat de o plantaţie de vânzare, în statul Mississippi, în apropiere de Sinkville. Am debarcat deci acolo şi, găsind condiţiile favorabile, iar pământul şi acareturile fiind în stare foarte bună, ne-am înţeles repede şi în aceeaşi săptămână le-am şi cumpărat.

— Şi Mărie locuieşte acum lângă Sinkville? exclamă veselă Adela. Ce minunat! Sunt doar şase mile de la Helena până acolo. Neapărat am să mă duc să o văd peste câteva zile!

— Scopul vizitei mele este tocmai să vă rog să faceţi lucrul acesta, răspunse Sander. În orice caz, ar fi însă bine să vă pregătiţi pentru o vizită mai îndelungată. Marie n-are să vă lase

atât de repede să plecaţi. De altfel mi s-a dat chiar sarcina de a vă lua – dacă lucrul e cu putinţă – cu mine, spre a vă duce acolo. De partea cealaltă a fluviului aşteaptă cabrioleta mea. Am adus totuşi cu mine şi un cal, deoarece nu ştiam exact dacă locuiţi chiar în Helena sau doar în apropiere de Helena.

— Dar ce ne facem atunci cu vizita noastră la familia Lively? întrebă Doamna Dayton. Va trebui în cele din urmă s-o amânăm!

Adela privi în ochii surorii sale, în timp ce o uşoară roşeaţă îi năvălea în obraji.

— Nu, lucrul ăsta e cu neputinţă, exclamă Doamna Dayton. Chiar aseară ne-am anunţat, prin tânărul Lively, sosirea noastră astăzi. Nu încape îndoială că Doamna Lively trebuie să fi luat şi ea anumite măsuri, aşa că ar avea tot dreptul să se supere dacă nu ne-am ţine de cuvânt. Ce ar fi însă dacă Domnul Hawes ne-ar însoţi acolo? Atunci Adela ar putea să plece chiar mâine de dimineaţă, direct de acolo, în tovărăşia dumneavoastră, în felul acesta n-aţi făcut drumul degeaba.

— Îngăduinţa dumneavoastră mă bucură mult: e drept că într-o proprietate abia achiziţionată sunt treburi foarte urgente care solicită prezenţa mea. Totuşi, tata mai poate să aştepte o zi şi să mă înlocuiască. Slavă Domnului, e destul de voinic şi sănătos încă, aşa că n-are ce să-i strice. Afară de asta, de mult doream să-l cunosc mai de aproape pe Squire Dayton, despre care se vorbeşte atât de bine şi de frumos la Sinkville.

— Cu atât mai mult trebuie să regret faptul că voi fi lipsit de tovărăşia dumneavoastră, cel puţin astăzi, zise amabil Squire Dayton. Timp de câteva zile, anumite treburi urgente mă împiedică să plec din Helena. Sper totuşi ca, foarte curând şi asta pentru mai multă vreme, să am plăcerea de a vă vedea la noi. Dar iată că au şi sosit caii, aşa că, Domnule Hawes, veţi putea acum să preluaţi sarcina de cavaler şi protector în locul bătrânului şi mai puţin romanticului meu slujitor Cezar.

— Sunt mândru de încrederea pe care mi-o arătaţi deşi abia am avut prilejul să ne cunoaştem. Voi căuta să fiu vrednic de ea, zise Sander. Un singur lucru mă nelinişteşte; nu cunosc drumul ce duce la proprietatea familiei Lively. Nu ştiu...

— Am să vi-l arăt eu, interveni Adela îmbujorată; observând zâmbetul surorii sale, uimită de această neobişnuită grabă.

— Unei călăuze atât de frumoase i-aş da ascultare, chiar dacă aş şti că ţelul călătoriei e moartea! răspunse grăbit Domnul Hawes.

— Ei, ei, Sir, interveni judecătorul, declaraţiile acestea sunt foarte primejdioase pentru un tânăr proaspăt căsătorit… dacă ar auzi soţia…

— Maria şi cu mine ştim cum să interpretăm aceste cuvinte, zise plină de nevinovăţie şi amabilitate Adela. Domnul Hawes scrie uneori şi versuri şi poeţilor li se permit unele exagerări. Dar caii aşteaptă. Prin urmare, domnule cavaler, am să fiu călăuza dumneavoastră!

După rostirea acestor vorbe, în timp ce Sander îşi lua ziua bună de la Squire Dayton, Adela o apucă de braţ pe sora ei, râzând şi trăgând-o după ea în josul scării. Cezar aduse caii până în prag, dar Adela, înainte ca Sander să-i fi întins mâna s-o ajute, duse poneiul ei spre o buturugă răsturnată, sărind apoi de-a dreptul în şa. Aşa-zisul Eduard Hawes nu avu timpul decât să-i potrivească în scăriţa şeii pantofiorul roşu de piele. Apoi, după ce încălecă şi el pe calul ce scurma nerăbdător pământul eu copitele, micul alai o porni pe poteca îngustă din pădure, ducând la poalele muncelului alăturat cale de şase-şapte mile, spre ferma bătrânului Lively.

*

În clipa în care cele două femei dispăreau împreună cu însoţitorul lor în desişul tufelor păduratice, unul din marile Flaturi ce naviga pe Mississippi se apropia, dus de curent, ca să acosteze, aşa cum se părea, la Helena. Afară de cei cinci marinari care se opinteau să mânuiască vâslele lungi şi grele, pentru a apropia vasul de mal, lângă cârmaciul din preajma vâslei din spate se mai aflau încă doi bărbaţi şi anume două bune cunoştinţe ale noastre: bătrânul Edgeworth şi tovarăşul său, Tom Bamwell. Chiar alături de ei şedea câinele lor, limierul cel bătrân şi pestriţ, privind cu vădit interes ţărmul pe care, după lunga călătorie pe apă, urma să calce în curând.

O persoană de pe bord, părea totuşi foarte nemulţumită de această intenţie. Şi anume pilotul. Invocase încă de mult tot felul de motive împotriva acestei debarcări. Fusese însă silit să se supună şi acum şedea supărat şi morocănos. În cele din urmă totuşi, mânia lui reţinută izbucni cu toată puterea, începând înainte de toate cu o înjurătură.

— Blestemat să fiu dacă nu e o neghiobie să tragem la mal în cuibul ăsta prăpădit! De muncit trebuie să muncim ca vitele ca să ieşim iar de aici, din curentul ăsta potrivnic, dar de plătit nu ni se plăteşte nici jumătate din cât ni se dă la Vicksburg sau la

Montgomerys Point pentru acelaşi lucru.

— Aş vrea şi eu să ştiu ce tot ai mereu cu Montgomerys Point al tău? răspunse bătrânul Edgeworth. Grozav târg trebuie să mai fie. Ceva nemaipomenit pentru Flaturi!

— Pe unde dracu vine? întrebă Tom. Doar am mai fost şi înainte pe Mississippi, dar habar n-am de localitatea asta!

— Or mai fi şi alte locuri de care n-ai auzit dumneata, bombăni cârmaciul; într-un an multe s-au mai schimbat aici. Uită-te dumneata acolo, unde e Helena. Când am venit întâia oară pe Mississippi, abia erau câteva căsuţe amărâte şi acum e cogeamite oraşul. Montgomery şi-a ridicat cu patru ani în urmă primele lui colibe, pe când acum e cheia cu care se deschide tot apusul. Toate corăbiile cu aburi care vin în jos, pe Mississippi, aleg bineînţeles drumul cel mai scurt, peste Whiteriver în Arkansas şi, în trecerea lor, nu se poate să nu acosteze. Sunt acolo negustori în faţa cărora trebuie să-ţi scoţi pălăria; odată, unul din ei, unul singur, ne-a cumpărat o încărcătură întreagă de făină, cât ducea Flatul. Şi unde mai pui că ăsta nici măcar nu era cel mai bogat!

— De dragul meu, răspunse bătrânul Edgeworth, chiar dacă dumneata ai atât de puţină încredere în gaura asta, să acostăm şi noi; mai întâi vreau să văd cum e piaţa. Dacă tot am ajuns să am încredere în Helena, atunci nu văd de ce n-am încerca şi noi să scăpăm de încărcătura noastră. Aşa că puneţi mâna, băieţi! În câteva minute sunteţi la mal şi diseară n-aveţi decât să petreceţi şi voi!

Plini de bunăvoinţă oamenii apucară vâslele lor grele; împinseră Flat-boatul de la locul lui, apoi săriră grabnic înăuntru, pornind mai departe. Ajunseră astfel până acolo unde, nu departe de oraş, suprafaţa apei părea mai liniştită. Tom apucă funia cea lungă de la proră şi urcă în punctul cel mai de sus al Flatului, de unde, în clipa când treceau pe lângă celelalte vase ancorate, sări pe cea mai apropiată punte, alergând apoi mai departe până pe ţărm, unde legă funia de unul din inelele de fier aşezate acolo, tocmai în acest scop. După câteva secunde, vasul lătăreţ şi neajutorat se lovi de bancul moale de nămol, în timp ce vâslele lungi şi greoaie erau ridicate şi rânduite pe bord.

Doi din oamenii Flatului rămaseră de pază pe punte, pe când ceilalţi, în cap cu bătrânul Edgeworth, Tom şi câinele pestriţ, porniră spre oraş, într-o mică recunoaştere, vrând să afle preţurile pentru produsele din nord şi să se lămurească în ce fel

s-ar putea înjgheba aici vreun negoţ.

Singur Bill, pilotul, nu se alătură celorlalţi, ci o lua tacticos de-a lungul malului – mai întâi aşa ca şi cum n-ar avea nimic de făcut – până ce îşi pierdu din ochi tovarăşii de drum. Cârmi apoi la dreapta, urcă grăbit la deal, pe Strada Nucului şi se opri, bătând la uşa unei case singuratice, la fereastra de sus a căreia, în clipa următoare, apăru chipul simpatic al Doamnei Breidelford. Abia aruncă o privire pe stradă şi gazda se şi trasa înapoi cu un ţipăt de bucurie şi de mirare. Imediaţi după aceea, se auzi cum cobora scara, sărind veselă şi, întinerită peste trepte, spre a primi pe musafirul bine venit.

— Bill, ce bine-mi pare că ai venit! fură primele cuvinte cu care îşi întâmpină musafirul, cuvinte care dovedeau că, chiar dacă nu erau tocmai prieteni intimi, în orice caz se cunoşteau de mult. De trei zile mă holbez. Şi-mi scot ochii după dumneata, căutându-te zadarnic. Bietul, răposatul soţul meu avea însă dreptate: „Luizo, zicea el tot mereu, Luizo...”

— Mai du-te dracului cu flecăreala asta blestemată! mormăi oaspetele, care nu avea deloc prea multă poftă de trăncăneală, fără să mai ţină seama că vorbea cu o femeie; spune-mi mai bine cum stăm cu insula şi dacă pot găsi aici în Helena pe vreunul de-ai noştri.

— Hei, hei, meştere Mormăilă! ripostă jignită văduva. Credeam că cei din miazănoapte n-au uitat de tot cum trebuie să se poarte şi că ştiu cel puţin să spună bună ziua când intră în casa cuiva. Şi apoi am umblat o viaţă întreagă prin lume şi nu sunt nici un ţingău cu caş la gură ca să las pe orice dobitoc să se răstească la mine. Dar, aşa e, răposatul, bărbatu-meu, avea dreptate: „Luizo, zicea el, eşti...”

— O femeie drăguţă şi minunată, o întrerupse Bill, întinzându-i prietenos mâna. O cunoştea mult prea bine pe Doamna Breidelford ca să nu ştie că era cât pe-aci să se strice pentru totdeauna cu ea. Cred că ai avut vreme destulă ca să-l cunoşti pe Bill, cu năbădăile lui. E drept că nu e prea cioplit, dar oricum nici atât de nesuferit. Aşadar, frumoasa mea Doamnă Breidelford, cum stau lucrurile pe meleagul ăsta? Ce mai face căpitanul şi banda? La nevoie, aş putea eu găsi în Helena câţiva băieţi?

— Zece din ăştia pentru un Bill, se auzi o voce venind din marginea de sus a scării, zece pentru unu! Ce mai iaci, bătrâne? Ai adus vreo pradă? Soseşti cu ea la timp: mai cu seamă dacă

merită osteneala!

— Blackfoot, pe legea mea! strigă vesel pilotul de pe „Broasca ţestoasă”, repezindu-se vesel pe scară în jos. Vii tocmai la ţanc ea să mă ajuţi să gonesc din Helena un nebun care şi-a vârât în cap să vândă aici nişte lucruri. Încărcătura nu e însemnată. Omul însă are cu el cel puţin zece mii de dolari în aur şi, după ce va scăpa de mărunţişurile astea aici, vrea să scape şi din mâinile noastre, îmbarcându-se pe prima corabie cu aburi!

— Ar fi bine să se lase păgubaş, răspunse Blackfoot. Dar mai bine urcă aici, putem să discutăm mai lesne!

— Mda – numai că nu ştiu dacă pot să îndrăznesc, zise zâmbind pilotul şi îşi întoarse privirea spre Doamna Breidelford. Amabila noastră gazdă…

— Să te ia dracu cu amabilităţile tale! mârâi, încă supărată, Doamna Breidelford, după toate cele, ştii şi cum s-o dregi. Hai, duceţi-vă sus, Blackfoot e de-al casei şi poate să te servească. Eu mai am niţică treabă!

— Şi acum, înainte de orice, spune-mi cum stau lucrurile cu insula? întrebă Bill după ce se aşezară sus, la o sticlă de rom şi un coşuleţ cu pesmeciori, totul merge strună?

— Merge – merge ca pe roate, răspunse Blackfoot, totuşi e cât se poate de bine că ai sosit astăzi. Mâine seară, cum ştii, avem adunarea noastră obişnuită şi e vorba să se discute lucruri foarte importante. Kelly se teme că, mai curând sau mai târziu, am putea fi trădaţi şi vrea să ne pună în siguranţă prin cumpărarea unei corăbii cu aburi. Va fi vorba şi de alte lucruri interesante; de altfel va trebui să mai aşteptaţi cel puţin încă o oră, ca să nu vii prea devreme acolo – se întunecă foarte târziu.

— Ştiu asta! ripostă necăjit pilotul. Mă tem doar că pe urmă n-am să mai izbutesc să-l duc pe încăpăţânatul meu de aici. Îşi închipuie că poate să încheie la Helena nişte afaceri grozave!

— Hm, ce-ar fi, zise Blackfoot gânditor, ce-ar fi dacă i-aş cumpăra eu toate boarfele astea?

— Tu? Ei, asta mai lipseşte! râse Bill. N-avem nevoie de un cumpărător. Trebuie doar să-l convingem că puţin mai jos găseşte o piaţă de desfacere mai potrivită pentru marfa lui. De rest, avem noi grijă!

— Bill, zise Blackfoot, lovindu-şi fruntea eu arătătorul drept, Bill, ai căpiat cu desăvârşire? Crezi oare că sunt atât de prost încât să nu fac deosebire între salcie şi molotru! Dacă cumpăr Flatul sau încărcătura, atunci se înţelege de la sine că nu

locuiesc aici şi că trebuie neapărat să le duc la Montgomerys Point sau altundeva.

— Măi să fie! Straşnică idee! exclamă Bill, lovind atât de puternic cu pumnul în masă încât paharele se ciocniră zornăind. Minunat! Tu vii la bord şi faci pe negustorul, iar eu, în dosul insulei, vă împotmolesc în nisip. Dar, stai puţin! Să ne mai amuzăm niţeluş! Ai să spui că eşti din Victoria. În felul ăsta am şi eu un motiv să las numărul Şaizeci şi unu mai la dreapta, în loc de stânga, cum scrie în „Călăuza Navigatorului”, dându-ţi astfel un motiv să blestemi şi Montgomerys Point şi întreg comerţul de acolo. Asta are să-i placă bătrânului. Are să creadă că n-am avut dreptate şi cu atât mai uşor va cădea în cursă. În afară de asta, are un soi de aversiune împotriva mea, deşi nu-şi dă seama de ce. Cred că e ceva instinctiv. Asta nu mă supără deloc, are motive destule cred şi, după ce au să mai treacă încă de două ori douăzeci şi patru de ore, o să aibă şi mai multe!

— Ce motive? întrebă Blackfoot.

— Să nu mai vorbim de asta, zise Bill, dând toată băutura pe gât. Sunt lucruri despre care un om care ştie să se descurce, nu vorbeşte prea mult. Tăcerea n-a păgubit încă pe nimeni. În schimb trăncăneala a nenorocit pe mulţi. Dar iat-o pe Doamna Breidelford.

— Ei, frumuşico, mai eşti supărată? Mi-era mintea răvăşită când ţi-am trecut pragul casei. Blackfoot însă a pus totul în ordine!

Doamna Breidelford nu era deloc o persoană care să fie supărată multă vreme pe cineva care, aşa cum ştia şi dânsa, putea să-i fie de mare folos şi care îi şi adusese până atunci destule foloase. Socoti deci că nu e bine să refuze mâna ce i se întindea şi adăugă doar:

— Nu-i nimic, Bill, ştiu bine că nu eşti rău, deşi ai fost grosolan. Dar, pentru Dumnezeu, ce înseamnă barba asta fioroasă pe care ţi-ai lăsat-o? Arăţi îngrozitor şi cred că, atunci când te văd, copiii dau bir eu fugiţii. Bill, neapărat trebuie să ţi-o razi. Nici fără barbă n-aş putea zice că eşti frumos şi că trebuie să te aperi cu băţul de năvala femeilor. Tocmai mi-am adus aminte ce spunea mereu răposatul: „Luizo, zicea el, sunt chipuri pe lume…”

— Dar, buna mea Doamnă Breidelford, o întrerupse Blackfoot, apucând-o prieteneşte de braţ, ştii bine ce te-am rugat! Aştept de un ceas şi, crede-mă, trebuie să plec. Căci în primul rând, se supără Kelly pe mine şi, în al doilea rând, avem şi noi doi o

chestie împreună, care nici ea nu suferă amânare. Aşa că, dacă eşti cumva în stare…

— Tare se mai grăbeşte omul nostru, răspunse femeia şi începu să caute ceva care, fie că era ascuns ca să nu mai fie niciodată descoperit, fie că se rătăcise sub un maldăr de falduri şi de fuste. Se vede treaba că gândul acesta prinsese să bântuie însuşi creierul Doamnei Breidelford, căci pe neaşteptate ea începu să se pipăie pretutindeni, din ce în ce mai repede şi speriată, până ce buzele ei exclamară îngrozite: „Asta îmi mai lipsea!” în cele din urmă, obiectul căutat, oricare ar fi fost el, căzu totuşi în mâinile ei. Trăsăturile feţii i se înveseliră, un suspin adânc – care îi lua o povară de pe piept – o făcu să respire uşurată şi după ce degetele ei răscoliră prin grămadă şi înlăturaseră una din numeroasele rochii, scoase în sfârşit la lumină o veche geantă galbenă, cu nişte garnituri de oţel. O deschise cu cheiţa ce atârna de mâner şi scoase o grămadă de bancnote precum şi nişte monede înfăşurate cu grijă în hârtie.

— Aşa, iată, vampirule, care iei ultimul ban de la o biată văduvă singură şi săracă! zise ea. Na, casier nesătul, care lună de lună vii mereu şi bombăneşti că nu-ţi dau destul!

— Da, da, zise râzând Blackfoot. Dumitale ţi-ar place ca noi să-ţi dăm mereu marfa şi pe urmă să nu ne mai pese dacă iei ceva pentru ea. Cred şi eu! N-ai însă dreptul să te plângi! Căci, dacă cineva a avut vreun folos de pe urma ei, apoi acela ai fost dumneata. Şi, pe lângă asta, şezi în siguranţă, la căldurică, aici, în Helena, în timp ce noi ne primejduim viaţa afară şi în întuneric.

— La căldură şi în siguranţă? îl întrerupse nemulţămită Doamna Breidelford. Nu faci decât să pălăvrăgeşti! Ca şi cum nu s-ar fi găsit ieri un ticălos care să încerce să intre noaptea la mine în casă, cu chei false, în timp ce eu mă dusesem puţin aici, pe aproape, să văd nişte prieteni care mă poftiseră la ei!

— Cum? La dumneata? o întrerupse Blackfoot. Să fi fost numai ca să fure ceva?

— Numai ca să fure, Domnule Blackfoot? Cred că acest „numai” e destul pentru o biată văduvă. „Numai” ca să fure. Ce oare mai cereţi din partea unui hoţ sau a unui spărgător, Sir? Dar sărmanul, răposatul meu bărbat îmi spunea mereu: „Luizo, ai prea multă încredere, eşti prea bună, ai să păţeşti încă multe în viaţa ta, mulţi au să te înşele, mulţi au să te jignească!” aşa zicea, bietul, sărmanul de el, care zace acum în groapa lui rece. Dar bănuiesc eu cine-i ticăloasa care îşi dă atâta osteneală să se

strecoare în casele oamenilor. O cunosc pe vagaboandă, despre care nimeni nu ştie de unde a răsărit şi ce hram poartă: doar odată de mi-ar ieşi înainte, doar odată să mai aibă obrăznicia să-mi spună eu mutra ei de oaie prefăcută: „Bună dimineaţa, Doamnă Breidelford!” şi atunci am să-i…

— Şi cine e ea? Cine crezi dumneata că ar fi putut avea intenţia să-ţi cerceteze casa în lipsă? întrebă Blackfoot.

— Lasă, lasă, îl întrerupse Doamna Breidelford, fără să ţină seama de întrebarea ce i se pusese. Ştiu eu bine unde mă strâng pantofii. Dar mai ştiu un lucru şi anume că nimeni nu trebuie să mă întrebe ce am eu în lada mea. Sunt o femeie cinstită şi plătesc cu bani peşin tot ce cumpăr: eu nu întreb pe cei care-mi vând mie de unde au ei lucrurile. Eu sunt o lady şi nu pot să ştiu lucrul ăsta. De altfel nici nu mă priveşte: „Luizo, spunea răposatul, vezi-ţi de treburile tale şi nu de ale altora. Unei femei măritate îi stă bine să-şi vadă de casa ei şi să nu se vâre unde nu-i fierbe oala. Tocmai asta ne face să îndrăgim sexul slab – aşa spunea, Dumnezeu să-l ierte, răposatul – şi, dacă n-ai avea slăbiciunea asta – şi din păcate o am, ştiu bine şi chiar o şi păstrez, pentru că nu-i cine ştie ce păcat – ai fi o femeie model!” Şi vezi, dacă îi spune unei femei propriul ei bărbat, lucrul ăsta şi mai cu seamă, când sunt doar ei laolaltă, atunci nu încape îndoială că lucrul e adevărat şi cuvintele nu-s doar simple complimente linguşitoare!

Între timp Blackfoot, fără să dea vreo atenţie potopului de vorbe revărsat de văduva noastră, numărase liniştit banii şi-i vârâse în portofelul lui mare şi umflat. Bill se ridicase de la locul lui şi acum stătea la fereastră, de unde putea să vadă o parte a fluviului.

— La naiba, Blackfoot, exclamă el, trebuie să ne apucăm de lucru, altfel ne pierdem vremea degeaba pe aici. Dacă vrem să punem toate la punct încă în seara asta, atunci n-avem nici un minut de pierdut. Poate că totuşi n-ar fi cine ştie ce nenorocire dacă lucrul ăsta l-am amâna pe mâine dimineaţă. Între insulă şi malul stâng al apei nu ne tulbură nimeni, mai cu seamă dacă şi dumneata te afli pe bord. În cazul ăsta n-am avea prea multă treabă de făcut şi totul se poate desfăşura repede şi fără tămbălău. Nu prea îmi plac împuşcăturile în timpul nopţii. Ziua nu le bagă nimeni în seamă, noaptea însă fiecare vrea să ştie ce a fost şi unde a fost. Aşa că ce-ai zice dacă ne-am duce chiar acum la negustoraşul nostru, să-l tragem niţeluş de limbă? M-ar

râcâi la inimă dacă, între timp, ar izbuti să găsească aici vreun cumpărător care să ne sufle toată marfa asta frumoasă de sub nasul nostru!

— Sunt gata, zise Blackfoot, ridicându-se. Rămânem la învoiala noastră. Iar, în ce priveşte înţelegerea dintre noi, Doamnă Breidelford, află că Flatul de care-ţi vorbeam adineauri are la cârmă un fanion roşu şi verde – amănuntele celelalte le ştii! Bună dimineaţa!

Respectabila doamnă nu părea prea mulţumită să-şi piardă atât de repede musafirii, fără să fi aflat mai întâi ce planuri aveau. Cei doi aliaţi însă nu se sinchiseau de ce credea ea şi părăsiră grăbiţi casa, îndreptându-se către fluviu.

Între timp însă, oamenii din Wabash ajunseseră la Helena. Dar pe când marinarii intraseră într-o aşa-zisă „Grocery[35]” unde se vindeau băuturi, pentru a-şi umezi gâtlejurile uscate, Edgeworth se strădui să afle preţurile feluritelor produse şi îşi dădu seama că aici nu prea avea şanse să tragă foloasele pe care le spera el. Negustorii erau foarte puţin dispuşi să cumpere. Cu localităţile celelalte de pe uscat, excepţie făcând desigur poşta călare, nu aveau nici o legătură. Iar în ce priveşte nevoile lor proprii, Doamna Breidelford le furniza de toate, la preţurile cele mai convenabile. Fusese deci îndrumat, pentru vânzarea mărfurilor sale, către această doamnă.

— Ascultă, Tom, grăi bătrânul când, după ce aflaseră cum stau lucrurile, se întorceau la Flatul lor. Mi-am închipuit Helena altfel decât e în realitate. N-o să facem aici nici o treabă. Dar nici în flăcăul ăsta Bill nu prea mă încred! Dumnezeu ştie ce am eu împotriva lui; când îl văd însă, nu ştiu de ce, dar mă apucă toate furiile. Sunt nedrept cu el, desigur, căci până acum s-a purtat cu noi cum nu se poate mai bine. Dar prea mult îmi pălăvrăgeşte de Montgomerys Point! Se vede treaba că are prieteni acolo sau poate chiar o prăvălie proprie şi vrea să facă, dacă se poate, nişte cumpărături ieftine. Tare aş vrea să aflu ce e cu el! Se pare că, de aici şi până la Montgomerys Point nu sunt decât cincizeci de mile şi cam încă o dată pe atâta până la vărsarea lui Whiteriver. Totuşi, aş dori mult ca până acolo să scap de marfa mea. Aşa că ia tu iola noastră micuţă şi repede-te de-a lungul ţărmului mai departe. Poţi să ie! Cu tine şi niscaiva provizii. Pe malurile fluviului Mississippi sunt o mulţime de orăşele, unde poţi să acostezi şi să afli câte ceva. Dacă până la Montgomerys Point

[35] Grocery – băcănie sau debit de băuturi spirtoase.

nu găseşti nimic, ai prilejul ca cel puţin acolo să afli cum stau lucrurile şi care sunt preţurile, înainte de sosirea Flatului meu. Eu însă am să rămân aici până mâine dimineaţă. Vreau să-mi repar puşca, al cărei arc, Dumnezeu ştie cum, s-a rupt singur. Prin părţile astea nu poţi să ştii dacă n-ai nevoie vreodată de flintă. Şi apoi n-am chef să colind lumea cu o rablă veche, nefolositoare.

— S-a rupt arcul? zise Tom mirat. Tare aş fi curios să ştiu cum de s-a întâmplat lucrul ăsta! Îmi amintesc că aţi împuşcat încă de sus, pe Ironbank, curcanul da lângă mal.

— Da şi cred că atunci s-a şi rupt arcul. Altceva nu ştiu, răspunse bătrânul. Dar, în sfârşit, nu face nimic – e un armurier în orăşel, care poate să-mi înlocuiască numaidecât arcul. Aşadar, ţine-te bine şi vezi de fă treabă bună. Nu crezi însă că ar fi nimerit să-ţi dau câţiva oameni care să te însoţească? De fapt ar trebui să iei unul cu tine, ea să puteţi sta la vâslă cu schimbul.

— Nu-i nevoie, zise râzând Tom. E timp frumos şi nu trebuie să mă grăbesc. Dacă vreţi însă, trimiteţi după mine pe Bob, cel din Tennessee, ca să mă ajute să duc în iolă toate uneltele trebuitoare, bineînţeles fără să uite şi ulciorul cu whisky. Nu întârziaţi prea mult, ea să pot parcurge o bucată mai mare de drum în josul apei, înainte de a se întuneca. Şi – să nu uit! zise el tocmai când se pregătea să plece. Ceva mai sus de Montgomerys Point, acolo unde, conform datelor din „Călăuza Navigatorului” se află numărul Şaizeci şi şapte, daţi-mi un semnal când veniţi. Trageţi un foc de puşcă, sau, mai bine, agăţaţi una din cămăşile roşii ale dumneavoastră, în loc de fanion, sus pe catarg, ca nu cumva să fac câteva mile în zadar, pentru a vă întâmpina.

Tânărul porni cu paşi uşori spre mal, unde, cu ajutorai celor doi oameni ce rămăseseră acolo, pregăti iola pentru plecare. Apoi de nişte vergele de lemn pe care le avea la îndemână prinse o pânză îngustă, trimise un salut prietenesc lui Edgeworth, rămas undeva departe şi se dezlipi de ţărm, lăsându-se în voia curentului.

Bătrânul mai rămăsese câteva clipe pe loc, privind gânditor iola care, din ce în ce mai mică, se pierdea în zare, când, în spatele său auzi nişte paşi. Se întoarse şi-l văzu cum se apropie pe pilotul Flatului său, care, urcând taluzul, se opri lângă el.

— Nu era Tom? întrebă bărbosul în timp ce ochii săi rătăceau departe, pe urmele micuţei iole. Privit de sus, parcă el ar trebui să fie!

— Da, era Tom, răspunse Edgeworth scurt, pregătindu-se să se întoarcă în oraş.

— Ce dracu l-a apucat de ne-a luat-o înainte? întrebă uimit pilotul. Nu-i mai place oare tovărăşia noastră? Şi, colac peste pupăză, ne mai ia şi iola cu el? Dar dacă vom avea nevoie de ea?

— Atunci o să trebuie să ne descurcăm fără ea, răspunse liniştit fermierul. De altfel, dacă te interesează, află că a plecat la Montgomerys Point, ca să se intereseze de preţurile mărfurilor mele. Mâine dimineaţă plecăm şi noi.

Un zâmbet ironic străbătu trăsăturile sălbatice ale pilotului, auzind această veste binevenită; şi Edgeworth ar fi observat desigur privirea triumfătoare şi plină de bucurie fulgerând în ochii săi întunecaţi, dacă l-ar fi urmărit mai de aproape. Dar faptul că îşi ura pilotul îl împiedica să facă acest lucru. Şi pilotul îl mai reţinu cu următoarele vorbe:

— La Hotelul Union e un negustor care a auzit despre marfa dumneavoastră. M-a întrebat dacă vă găseşte pe Flat sau dacă vreţi să veniţi la el. Ar dori să cumpere!

— Pe unde se află Victoria? întrebă Edgeworth, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa către pilot.

— Victoria? Ceva mai sus de gura fluviului Whiteriver, pe malul celălalt, dincolo, răspunse acesta. Poate fi văzută de la Montgomerys Point, fiind situată ceva mai jos.

— Şi cum îl cheamă pe omul dumitale?

— Nu ştiu, nu l-am întrebat. De altfel nici nu prea ar arată a fi un negustor adevărat. Dar puteţi vorbi cu el!

Edgeworth porni încetişor spre Hotelul Union, în timp ce Bill, eu un surâs viclean, păşea de-a lungul malului, murmurând printre dinţi:

— Du-te, du-te, dobitoc bătrân şi interesează-te dacă oasele tale au să se păstreze în Mississippi tot atât de bine ca oasele băiatului tău, în Wabash. Du-te şi mai fă o afacere. E ultima afacere pe care o închei pe lumea asta!

10
FERMA FAMILIEI LIVELY

Vârâtă adânc în umbra verde a pădurii, acolo unde mâna sârguincioasă a omului abia a fost în stare să smulgă vegetaţiei uriaşe un biet peticei de pământ şi unde totuşi trunchiurile puternice ale copacilor vecini continuă să crească mai departe, ca şi cum ei ar fi aici adevăraţii stăpâni, urmărind cu vădită îngăduinţă toată această măruntă frământare a civilizaţiei, gata însă oricând să se împotrivească cu toată greutatea şi lungimea lor; acolo unde foarte mulţi oameni sârguincioşi şi puternici şi multe femei grijulii şi gingaşe se străduiau şi făureau; acolo unde glasurile şi râsetele atâtor şi atâtor copii răsunau, tulburând liniştea sfântă a acestui peisaj sălbatic; acolo unde cocoşii întâmpinau cu salutul lor zgomotos roşeaţa dimineţii; acolo unde rândunica îşi aşeza cuibul în cutiuţa pregătită anume pentru puii ei şi unde mai apoi îi învăţa cum să zboare – acolo unde totuşi, noaptea, lupul mai dădea târcoale împrejmuirilor, unde pantera sau râsul se apropiau adesea, speriind vitele din ţarcuri, unde, nu rareori, cerbul era descoperit păscând de-a valma cu turmele şi ursul rătăcind după apusul soarelui, pe întinderile semănate cu porumb – se afla o clădire frumoasă, o casă de locuit mobilată cu gust şi neobişnuit de mare pentru locurile acestea. Era împrejmuită cu un gard înalt şi, după cum se vedea, cei ce locuiau într-însa se bucurau de tot ce le-ar fi putut cere inima într-un ţinut atât de singur şi de sălbatic.

În faţa casei, pe un trunchi tăiat şi de curând adus acolo, ca să slujească drept bancă, şedea un bătrân încă plin de vlagă, cu părul argintiu, cu obrajii trandafirii şi sănătoşi, ai cărui ochi limpezi şi vioi desigur că apucaseră să vadă de mai bine de şaizeci de ori cum vine şi trece primăvara, dar care încă mai priveau bucuroşi şi cu vioiciune viaţa. Era cu capul descoperit şi părul alb ca zăpada îi aluneca până jos, pe ceafa arsă de soare, în plete lungi şi lucioase. Purta o haină de lână pestriţă, ca şi pantalonii de altfel, o vestă de bumbac şi o cămaşă albă ca neaua. În schimb – era desculţ şi doar din când în când părea că se apără de mulţimea de ţânţari care îl sâcâiau. Cu batista roşie de mătase, pe care o ţinea în mână, făcându-şi vânt, căuta din

când în când să le izgonească, fără însă a-şi coborî privirea după ele.

Câţiva paşi mai departe, un alt bărbat, mult mai tânăr însă, avea de lucru cu un căprior de curând împuşcat, pe care îl jupuia. Picioarele de dindărăt ale căpriorului erau agăţate de un copac în timp ce un câine mare, negru, de rasă Newfoundland, cu pieptul şi picioarele albe, având la capătul botului şi deasupra ochilor semnul cafeniu al câinilor „brak” americani, îşi privea stăpânul cu ochii săi credincioşi, ca şi cum ar fi fost interesat doar de operaţia în curs, neavând nicidecum intenţia de a cerşi ceva.

Tânărul, care îşi aruncase jos cămaşa vânătorească, din piele, era îmbrăcat după felul celorlalţi vânători din ţinuturile vestului. Totuşi, ţinând seama de părul său blond şi creţ, ar fi putut să pară că e străin de locul acela, dacă felul în care pronunţa cuvintele unui cântec pe care îl fredona, în timp ce lucra, nu ar fi fost cea mai bună dovadă a originii sale americane. Era William Cook, ginerele bătrânului Lively, care abia de câteva zile sosise din Fourche la fave, spre a locui un timp la părinţii soţiei sale, având intenţia să se stabilească într-o fermă apropiată de aceea a socrilor săi, după ce va fi desţelenit pământul. Deocamdată însă şi până ce-şi va fi ridicat acolo casa, rămăsese să locuiască, împreună cu mica sa familie, într-o aripă a casei socrilor săi.

În clipa aceea, în uşa casei se ivi o femeie tânără de toată drăgălăşenia, ţinând în braţe pe cel mai mic dintre copiii ei, în timp ce alţi doi băieţi cu capete albe şi obrăjori roşii începură să se fugărească printre trunchiurile doborâte din curte, căutând să prindă fluturi şi necăjind cocoşul care, mânios şi cu paşi grăbiţi, căuta să scape de sâcâiala prichindeilor. Abia când îşi dădu seama că lucrul ăsta nu era cu putinţă, zbură plictisit pe gard, bătu din aripi şi începu să cânte din toate puterile, spre marea bucurie a celor doi ştrengari.

Mititelul însă, care era încă în braţele mamei, descoperind între timp pe frăţiorii lui care zburdau în preajmă, începu să dea nerăbdător din picioare, întinzând braţele lui grăsuţe după ei şi vrând cu orice preţ să participe şi el la joaca lor.

— Hei, Betsy – strigă râzând bărbatul – lasă-l jos pe miorlăitul ăla! Nu vezi că vrea şi el să le vină în ajutor?

— Are să se lovească, răspunse îngrijorată mama. Pământul nu-i moale şi-i prea mult pietriş!

— Prostii! Băiatul trebuie să se obişnuiască. Să înveţe să

meargă singur. Şi, făcând o plecăciune de pe pragul înalt al casei, mama surâse şi-l puse jos pe drăcuşorul cel zburdalnic care începu să ţipe de bucurie. Fără să piardă vremea, el prinse să se târască în patru labe spre tăticul lui, care, zâmbind, îl ademenea cu mâna.

Câinele, care până atunci stătuse liniştit lângă stăpânul său, făcu deodată câteva sărituri, apropiindu-se de mititelul ce se târa pe pământ, îşi înălţă coada stufoasă, scoase câteva lătrături, apoi încercă, foarte grijuliu, să apuce băieţelul de cureluşa rochiţei, căutând să-l ajute pe drum sau să-l ducă în bot până la stăpânul său.

— Lasă-l, Bohs, strigă acesta râzând, lasă-l să meargă. Ce crezi, tâlharule, crezi că băiatul nu poate să vină şi singur? Sălbaticule! Ia uitaţi-vă la ştrengarul ăsta, cum îmi mai suceşte şi învârteşte băiatul!

Chemarea era adresată într-adevăr câinelui. Căci, văzând că nu i se dă voie să apuce copilul cu botul, începu să sară de câteva ori pe deasupra lui, apoi, plecându-şi capul într-o parte şi mişcând puternic din coadă, încercă cu laba lui puternică să-l tragă spre dânsul. Se înţelege că trupuşorul rotund şi neajutorat al micuţului se rostogoli de câteva ori. Copilul însă nu se supără deloc ci, dimpotrivă, părea că se bucură de tovarăşul său de joacă atât de nepriceput. Scoase câteva chiote de bucurie, după care continuă să se târască spre tatăl său, care, la jumătatea drumului, îi ieşi înainte, luându-l în braţe surâzător.

— William, zise bătrânul, frecându-şi mâinile bucuros şi râzând pe sub mustaţă, William, vânatul ăsta e grozav; cea mai bună grăsime pe care ţi-o poţi închipui. Nici nu mai vorbesc de costiţe. Ai făcut bine că te-ai mai repezit astăzi la amiază până la stufăriş. Eram sigur că trebuie să găseşti ceva acolo!

— Ce ţi-e şi cu siguranţa asta, tăticule, zise râzând tânărul, în timp ce mângâia copilaşul cu obrăjori rumeni, sărutându-l şi legănându-l în braţe. Cu cât eşti mai sigur, cu atât lucrul e mai nesigur. Aşa se spune totdeauna după ce lucrurile s-au terminat. Totdeauna ne închipuim, stând la pândă, că după orice tufă şi după orice dâmb, trebuie să dăm de un vânat. Iată şi motivul pentru care îmi place vânătoarea. Nu ştiu pe lume plăcere mai mare. Afara poate doar de o vânătoare de urşi cu câini şi gonaci. Cred că aş putea din toată inima să devin şi eu un indian dacă…

— Dacă aş avea pe cineva care să-mi cultive porumbul şi cartofii, nu-i aşa! îl întrerupse, râzând, bătrânul. Ei da, să poţi să

te plimbi toată ziulica în pădure, fără să mai ai şi altceva de făcut decât să duci acasă hălci bune de carne, cred şi eu, aşa ceva mi-ar plăcea şi mie! Numai că vezi, asta nu merge! Băiatul meu ar face ochi mari dacă ar şti că tatăl lui nu s-a ţinut în tinereţea lui de nimic altceva decât de vânătoare, murdărind doar ţevile flintelor. Suntem puşi – să-i ia dracu de ţânţari, parcă au înnebunit astăzi… şi începu să-şi scarpine cu tălpile lui aspre părţile celelalte tot atât de aspre şi de arse de soare, ale picioarelor despuiate. Suntem puşi aici, aşa cum scrie la carte, ca să ne agonisim pâinea noastră cea de toate zilele. Asta înseamnă să ne chinuim şi să ne spetim pentru porumbul şi cartofii de care avem nevoie în tot cursul anului.

— Măi, să fie! râse Cook, ridicându-şi ochii şi privindu-l uimit. Ţii adevărate discursuri astăzi. Nu prea era în obiceiul dumitale!

— Nu, băiete, zise bătrânul, vouă, celor tineri, e bine ca din când în când să vi se vorbească pe şleau, asta e o datorie sfântă şi pe mine mă uşurează când pot să vorbesc de la om la om, fără ca bătrâna să vină numaidecât cu părerea ei şi să vă ia „apărarea”.

— Ei nu! zise Cook, va să zică vrei să-mi ţii o predică împotriva vânătoarei? Ei, lua-m-ar să mă ia, e grozav!

— Da şi nu numai împotriva vânătoarei, continuă bătrânul ridicând piciorul drept şi ţintind cu mâna un ţânţar care i se aşezase pe degetul cel mare, nu numai împotriva vânătoarei, ci şi împotriva blestematelor de înjurături – şi mâna i se abătu pocnind peste deget, dar ţânţarul care mirosise primejdia, o ştersese la timp – bestie afurisită! zise bătrânul, întrerupându-şi cu glas scăzut discursul – da şi împotriva blestematelor de înjurături, continuă el.

— Ha-ha-ha! exclamă Cook, întorcându-se către bătrân, asta înseamnă că, în viitor, nici eu nu trebuie să mai spun bestie blestemată?

— Prostii, mormăi Lively, scărpinându-şi locul unde îl vătămase ţânţarul; prostii, dar – Bohs ciuleşte urechile; asta înseamnă că ne sosesc musafirii!

Bohs se ridică într-adevăr în clipa aceea şi, răsucindu-se de câteva ori, privi înspre pădure şi începu să latre cu putere. În aceeaşi secundă, toţi ceilalţi dulăi, tolăniţi de-o parte, la umbră, se repeziră şi ei să latre, apropiindu-se, curioşi să afle ce descoperire făcuse conducătorul lor. De departe, se auzi în clipa aceea chemarea vânătorească a lui James şi întreaga haită,

lătrând şi urlând de bucurie, porni să-şi întâmpine stăpânul şi mica ceată de călăreţi care se zărea apropiindu-se de poarta de lemn necioplită şi întărită cu zăbrele. Cook sări grăbit să dea la o parte prăjinile aşezate în faţa porţii. James însă, care aici se simţea în elementul său îi strigă doar un vesel *Look out*[36] şi, dând pinteni căluţului, sări îndrăzneţ peste bariera măsurând cel puţin patru picioare. La rândul său, Sander, care era de asemenea un călăreţ de ispravă, nu voi cu nici un chip să fie mai prejos decât acest „*Backwoodsman*[37]” necioplit şi îi urmă exemplul. Când însă amândoi descălecară şi se îndreptară spre poartă, vrând să pună jos prăjinile ce nu fuseseră încă date la o parte, Adela, al cărei cal plin de spume nu se potolea cu nici un chip, le făcu un semn şi, strigându-le: „Atenţie, domnilor!”, îşi struni o clipă buiestraşul, îl mână câţiva paşi înapoi şi, înainte ca Doamna Dayton să fi avut timpul să strige, speriată: „Pentru Dumnezeu, Adela!”, aceasta se şi avântase cu calul, sărind nu numai pe deasupra porţii joase ci chiar şi peste sârma ghimpată, aşezată mult mai sus. În secunda următoare îşi opri calul chiar lângă uşa de intrare a casei şi, înainte ca cineva să-i fi venit în ajutor, descălecă, urcă repede treptele şi pătrunse înăuntru, unde bătrâna Doamnă Lively şi soţia lui Cook o primiră cu toată dragostea dar şi cu reproşuri privind felul ei îndrăzneţ de a călări.

Între timp, Cook dăduse jos prăjinile, primind-o pe Doamna Dayton şi, foarte curând, toţi se adunaseră în faţa uşii, la umbra unui nuc imens, aşezându-se pe buturugi, pe scaune, pe lăzi întoarse cu fundul în sus, pe orice se găsea în apropiere. Între timp, în ciuda vârstei sale înaintate, Doamna Lively aduse o cană mare de cafea şi umplu ceştile albastre şi paharele de metal – gospodăria neavând atâtea ceşti la dispoziţie – îmbiindu-şi cu ele oaspeţii.

— O cafea după masă, Doamnă Lively? exclamă uimită Adela. Trebuie să fie un obicei nou de tot. Cine bea la ora asta cafea?

— E un obicei pe care l-am luat de la nemţi, de la foştii mei vecini, copila mea! zise doamna cea bătrână, mângâind-o pe ceafă, e o invenţie minunată. Cafeaua nu-i niciodată mai gustoasă ca după masă – excepţie făcând dimineaţa şi seara. Ei şi pentru nişte musafiri atât de dragi şi de drăguţi, trebuie neapărat să găseşti ceva bun. Nu poţi să-i laşi aşa, fără să le dai ceva de băut!

---

[36] Atenţie!

[37] Pădurean (vezi nota de *Cuvântul înainte* a autorului).

— Cine e tânărul acela drăguţ care a venit cu voi? şopti Cook, la urechea lui Lively, care şedea alături de el. Chipul ăsta parcă l-am mai văzut undeva.

— Naiba ştie cine e, răspunse James, aruncând străinului o privire nu tocmai prietenoasă. De poftit aici nu eu l-am poftit. Văd însă că se poartă cu Domnişoara Adela ca şi cum ar fi crescut împreună sau ca şi cum ar fi fratele ei. Totuşi, ştiu bine că nu are nici un frate!

— Minunat păr! zise Cook.

— Minunat păr? murmură plin de dispreţ James. Parcă e un ghemotoc de cânepă; şi obrazul, parcă e de brânză. Mi se întorc maţele pe dos când mă uit la el!

Cook zâmbi; nu era greu să ghiceşti motivele care îl supărau atât de mult pe tânărul nostru. La rândul ei şi Adela observase ceva, căci, în timp ce se întreţinea plină de zel cu vecinul ei, îl privise de câteva ori pe James, pe jumătate zâmbind, pe jumătate nerăbdătoare. În cele din urmă îl strigă pe nume, în timp ce Doamna Dayton ţinea un logos lung celor două fermiere, vorbindu-le despre unt, brânză, purcei şi vaci bătrâne.

— Ei, Sir, zise ea celui ce părea descumpănit şi încurcat, spune-mi şi cu ochii ei mari, strălucitori, îl privi atât de stăruitor, încât bietul băiat, cu toate că dorea din tot sufletul să pară amabil şi să scape de blestemata lui stinghereală, abia izbuti să-şi scoată pălăria mare de paie pe care acum o învârtea din ce în ce mai repede printre degete, parcă mi-ai făgăduit, venind încoace, că ai să-mi povesteşti aventura pe care ai avut-o de curând cu o panteră bătrână. După cum aud, pielea ei atârnă acolo. Domnul Hawes pretinde că un singur om, chiar dacă are un cuţit bun, nu e în stare să biruie o panteră!

— Dar… dar… nu ştiu, se bâlbâi James. Socotea că e foarte urât ca, de faţă cu o tânără fată, să vorbească despre isprăvile sale. Nu ştiu, Domnule Hawes, poate că e…

— … mult mai greu să te apropii de o panteră, decât să povesteşti mai târziu despre ea, răspunse Sander, în timp ce un zâmbet ironic i se ivea pe buze. Da, da, de obicei în asemenea povestiri uităm să pomenim de câinii care îşi lasă trupurile lor în gheara duşmanului, în timp ce noi împuşcăm animalul dintr-un loc sigur, ca apoi, când se luptă eu moartea, să-i vârâm cuţitul în pântec şi în piept şi să-i atârnăm în văzul tuturor pielea, lăudându-ne cu eroismul nostru. Am fost şi eu la o astfel de vânătoare.

James îl privi pe cel care îi vorbea acum. Îl privea cum şedea, într-o atitudine puţin respectuoasă, alături de o fată pe care el abia dacă îndrăznea să o privească. I se părea că atitudinea aceasta avea ceva obraznic şi neruşinat în ea, ceva care îl făcea să se revolte. La început, firea lui simplă de locuitor al acestor pământuri nedesţelenite nu pricepuse bine înţelesul cuvintelor pe care le auzise. Când îşi dădu însă seama, simţi cum, deodată, sângele îi năvăleşte în obraji şi cum, în acelaşi timp, teama şi sfiala care îl stăpâniseră se risipesc încetul eu încetul.

— Dacă am pretins, zise el cu glasul aproape gâtuit de mânia de care se simţea subjugat din ce în ce mai mult, că am doborât o panteră, slujindu-mă de cuţitul meu, aceasta nu înseamnă că m-am folosit de puşcă şi de câinii mei de vânătoare. Nu ştiu, străine, de unde îţi vei fi însuşit dumneata asemenea păreri; aici însă, în pădure, ele nu sunt la locul lor. Printre bărbaţii pe care James Lively îi socoteşte că-i sunt prieteni, nu s-ar găsi nici unul care să spună o minciună!

— Dragă Domnule Lively, zise zâmbind Sander, care n-avea de gând să stârnească vreo ceartă, desigur că şi dumneata ştii foarte bine că aşa-zisele poveşti vânătoreşti nu intră în rubrica propriu-zisă a minciunilor. Vânătorul are privilegiul de a putea fi poet şi, aşa cum nuvelistul nu trebuie să înfăţişeze în povestirea sa faptul crud şi neîmpodobit, tot aşa vânătorului, nu numai că-i e îngăduit, dar i se cere chiar să-şi înveşmânteze cât mai frumos aventurile vânătoreşti şi – dacă nu are asemenea aventuri – atunci să transforme simple episoade de vânătoare, în adevărate aventuri.

— Nu înţeleg prea bine ce vreţi să ziceţi, îl întrerupse James, dând pe gât băutura pe care i-o întinsese maică-sa, după cum nu înţeleg cum de se pot inventa aventuri vânătoreşti. Ştiu un lucru doar, că nu am înjunghiat niciodată un animal dacă nu am fost nevoit să fac lucrul ăsta. Cât priveşte pielea aceea atârnată, Cook a fost martor la cele întâmplate şi ştie bine dacă şi cum am meritat-o!

— În ce priveşte împunsăturile cu cuţitul, zise bătrânul Lively, văzând că discuţia începuse să devină prea înfierbântată, îmi vine în minte o întâmplare foarte nostimă pe care odinioară a trăit-o tatăl meu.

— Nu vreţi să vă aşezaţi, Domnule Lively? îl întrebă Adela pe tânărul fermier, dând puţin înapoi scaunul ei, astfel că, alături de ea, pe trunchiul de copac ce zăcea la pământ, rămăsese un loc

liber. James se grăbi să se folosească de acest prilej. De teamă însă de a n-o indispune pe frumoasa lui vecină, se aşeză cât putu mai departe, chiar în preajma unor cioturi de crengi ce nu fuseseră încă tăiate. Din pricina asta nici nu se simţea prea bine pe coaja groasă şi aspră. Poate că s-ar fi simţit la fel, stând într-un singur picior. Totuşi, în clipa aceea nu şi-ar fi schimbat locul, chiar dacă i s-ar fi oferit cel mai comod fotoliu de pe tot întinsul Statelor Unite.

— Aşadar tata… începu iar Domnul Lively-senior.

— Vino, bătrâne, povestea asta poţi să ne-o spui mult mai bine înăuntru, îl întrerupse soţia sa. Se întunecă afară, copii, soarele a apus şi doamnele de la oraş ar putea să răcească. Frumoasă surpriză ar mai fi să ştiu că drăguţele de ele au venit la noi numai ca să se aleagă cu un guturai sau poate ceva şi mai rău…

— Dar… bună şi dragă Doamnă Lively, zise Doamna Dayton, e încă aşa frumos afară şi acele atât de minunate nuanţe ale norilor, din ce în ce mai palide pe cerul de seară, dau o înfăţişare nespus de plăcută şi de romantică pădurii de brad…

— Toate bune, zise bătrâna şi respectabila doamnă; sună foarte frumos, e adevărat, dar, oricum ar fi, în casă tot e mai bine. Şi, dacă Doamna Dayton ţine să mai privească puţintel norii, poate să-i vadă mult mai comod, stând înăuntru. Acum însă vino, James, ajută să ducem lucrurile în casă. Dar unde e Cook? Aha, aduce pulpele şi coastele cerbului înăuntru. Foarte frumos din partea lui; James a împuşcat şi el un curcan azi-dimineaţă. Ia şi tu cana aia goală, Lively. Aşa, copii, acum veniţi; în zece minute ne-am aşezat cu toţii; pe urmă putem să vorbim de toate şi să ne bucurăm. E o plăcere, pentru o femeie bătrână ca mine să vadă atâtea fiinţe dragi în jurul ei, ca în astă-seară.

Şi, fără să mai ţină seamă de nimeni şi fără să mai întârzie, Doamna Lively începu ea însăşi să ducă înăuntru lucrurile care zăceau împrejur, aşa încât şi tinerii se simţiră datori să pună mâna. Curând după aceea toţi şedeau veseli în jurul mesei mari, rotunde, trasă în mijlocul odăii şi bătrânul Lively, care părea să se simtă în elementul său, începu să povestească tot felul de anecdote şi aventuri vânătoreşti. Între timp însă nevastă-sa mergea de colo-colo, aducând tot felul de bucate şi de afumături şi oprindu-se doar din când în când pentru a se duce de la Adela la Doamna Dayton, ca să le strângă mâinile, bucuroasă şi să le spună ce mare plăcere i-au făcut că au primit invitaţia ei, adăugind că nici să nu se gândească să plece mai înainte de

şase, şapte zile. Nici vorbă ca Adela să plece a doua zi ca să-şi viziteze prietena din Statul Mississippi. Socoteşte că Domnul Hawes e un oaspe foarte drăguţ şi binevenit, dar dacă ar încerca să i-o răpească pe draga ei Adela, atunci o să aibă de furcă cu dânsa şi lucrul ăsta n-are să-i placă.

Inima lui James bătea pătimaşă şi neliniştită: „Va să zică acesta era motivul pentru care străinul ăsta limbut venise şi el. Voia prin urmare să o ia pe Adela chiar a doua zi de aici. Ei, drăcie! Ce legătură era oare între el şi Adela? Nu cumva...” Simţi cum îl trec toate sudorile.

— Domnişoară Adela, zise el, cu glasul gâtuit de emoţie, vreţi, vreţi cu adevărat să ne părăsiţi?

— Da, Domnule Lively, răspunse tânăra fată, în timp ce un zâmbet ştrengăresc îi tremura în colţurile gurii. Domnul Hawes vrea să mă ducă la noua plantaţie pe care a cumpărat-o, la sora lui.

Dacă, în clipa aceea, un fulger, trecând prin faţa ochilor lui James, ar fi despicat pământul, desigur că sângele nu i s-ar fi oprit în vine atât de repede ca la auzul acestor cuvinte. Voia să vadă plantaţia cumpărată de Domnul Hawes, s-o viziteze pe sora lui – vai, sărmane James, ce nădejde mai poţi tu avea? Simţi cum sângele îi fuge din obraji, fiecare picătură întorcându-se şi îngheţând în inima lui. În aceeaşi clipă însă sângele îi năvăli din nou spre frunte şi tâmple. Ca să-şi ascundă emoţia, sări ca ars de pe scaunul său.

— Ei, James, încotro? îl întrebă tatăl său.

— Să duc în dos restul de carne ce a rămas, răspunse din mers James. Atârnă prea jos. Câinii ar putea...

— Ai dreptate, zise bătrânul. Vezi, la asta aproape că nu m-am gândit. Cam cu două săptămâni în urmă ni s-a întâmplat aici ceva foarte ciudat – lucrul ăsta trebuie să vi-l povestesc, Domnule Hawes. Şi pretinsul Hawes, care, cu un zâmbet foarte satisfăcut, observase în ce fel se ridicase James, ca să se îndepărteze, îşi ciuli urechea cu multă răbdare ca să asculte povestea cu cerbul împuşcat şi împrejurările în care lucrul acesta se întâmplase. De fapt însă urechea lui era în primul rând atentă la cuvintele schimbate în acelaşi moment de doamnele Dayton şi Lively, cuvinte privind o anumită familie din statul Georgia, familie cu care Doamna Dayton şi Adela erau oarecum înrudite şi unde aceasta din urmă fusese crescută la fel ca o odraslă a casei.

— Puteţi să aveţi deplină încredere, Doamnă Dayton, stărui bătrâna. Lively a primit chiar alaltăieri o scrisoare. Ei, Doamne, am locuit acolo şaisprezece ani şi cunoaştem fiecare copil. Cică, după moartea soţiei lui, bătrânul Benwick n-a apucat să trăiască decât încă trei zile, iar testamentul, aşa cum se spune în scrisoare, a şi fost deschis miercuri. S-ar putea să fiţi înştiinţaţi de la un ceas pe altul.

— Chiar au şi venit în dimineaţa asta două scrisori pentru bărbatul meu, zise Doamna Dayton. Păreau să fie însă scrisori de afaceri. Altfel mi-ar fi spus ceva.

— Tribunalele nu se prea grăbesc când intervine aşa ceva, dragă Doamnă Dayton, zise Doamna Lively, mai cu seamă când e vorba de trimis bani afară din ţară!

— Care din amândouă v-ar fi plăcut mai mult? întrebă pe neaşteptate, bătrânul Lively, adresându-se atât de brusc celui care era numai urechi la cele ce se povesteau alături, încât acesta, surprins parcă pe căi greşite, tresări speriat şi putu să îngaime doar la întâmplare:

— Cea dintâi, neapărat cea dintâi!

— Ei, vezi, mă bucur, zise bătrânul, asta a fost şi părerea mea. James, trebuie neapărat s-o iei pe cea dintâi, aşa am zis. Al naibii să fiu, dacă până la urma n-are să fie aşa!

— Minunat, răspunse distrat Sander, neavând habar cine era cea dintâi sau cea de-a doua, care trebuia să fie luată. Mai mult din propria ei vină, Adela se simţise neglijată de cei doi vecini ai ei şi se aşezase de partea cealaltă, lângă Doamna Cook, care tocmai îşi dusese copiii la culcare. Aici însă, stând de vorbă cu aceasta despre viaţa simplă a gospodăriei, întrebând despre cutare şi cutare lucru cu sinceritatea şi bunătatea ei copilărească, izbutise să o cucerească într-atât, încât, la un moment dat, strângându-i încântată mâna, Doamna Cook exclamă:

— Ah, domnişoară Adela, cât de mult aş dori să rămâneţi aici la noi şi să deveniţi o fermieră vrednică şi de nădejde. O să vedeţi cât de mult are să vă placă. E atât de frumos mai cu seamă primăvara şi vara, nu ca la oraş, unde aproape că muriţi din pricina prafului şi căldurii!

— Şi mie îmi place nespus de mult la ţară, zise Adela. Şi mie îmi place... – şi o uşoară roşeaţă îi năvăli în obraji – umbra bătrânilor copaci, dar noi, fetele sărace, Doamnă Cook, trebuie în cele din urmă să ne ducem acolo unde ne azvârle soarta şi e o

mare fericire pentru noi, dacă, cu acest prilej, putem asculta şi de glasul inimii noastre!

— Da, Domnişoară Adela, e o adevărată fericire, zise vrednica femeie. Nu vă puteţi închipui cât de uşor şi cu câtă plăcere te lipseşti de tot ce e de prisos, dacă poţi să fii lângă cel care ţi-e drag. Totul ţi se pare atunci mult mai uşor, până şi muncile la care niciodată nu te-ai gândit înainte. Şi ce să mai vorbesc despre copii; privindu-i, ni se pare că şi noi devenim încă o dată tineri!

— V-a fost greu să părăsiţi fosta dumneavoastră fermă? întrebă Adela.

— Noi? Ei, cum să zic? Da şi nu! răspunse Domnul Cook. Era un pământ minunat la Fourche la fave şi, după tot ce se întâmplase, ne puteam aştepta ca, în sfârşit, să scăpăm de haimanalele de prin prejur. Dar ne-am gândit că aici îmi trăiesc părinţii şi fratele. Şi tata, mama şi James sunt oameni atât de dragi, atât de buni… aşa că am socotit că e mai bine să locuim în apropierea lor, să fim vecini cu ei. Poate că va veni vremea ca şi James să-şi caute undeva o fată care îl iubeşte. Împreună, am crea în felul ăsta o colonie mică dar minunată. O, Domnişoară Adela, dacă ar fi să veniţi atunci aici, în apropierea noastră! …

— Haideţi copii, e timpul să mergem la culcare, zise deodată bătrânul Lively care îşi terminase povestea şi acum părea ostenit. Bătrânul respecta întotdeauna felul cum îşi împărţea timpul şi, cum din pricina spaţiului restrâns, oaspeţii urmau să fie adăpostiţi noaptea în două case deosebite – şi anume femeile în locuinţa lui Lively, iar bărbaţii în aceea a lui Cook – bătrânul nu se putea duce la culcare înainte de a fi arătat şi celorlalţi locurile unde aveau să doarmă. Doamna Dayton, care îi cunoştea obiceiul, se ridică de pe scaun, dând astfel semnalul de plecare.

Adela se ridică şi ea, grăbită. Când însă privirea ei mai lunecă o dată, cercetătoare, prin spaţiul acela restrâns, descoperi în imediata ei apropiere ochii lui James, ţintiţi asupra ei şi care, parcă ruşinându-se că au fost surprinşi, îşi îndreptară repede privirea în altă parte. Adela însă având sentimentul de a fi comis o greşeală şi, temându-se ca nu cumva să-l fi jignit, îi zise încet:

— Domnule Lively – eu – dumneata, am impresia că eşti supărat pe mine. Ţi se pare că nu apreciez destul invitaţia părinţilor dumitale şi că mă gândesc să plec chiar mâine. Dar e vorba de o prietenă a mea din copilărie, pe care n-am mai văzut-o de când s-a căsătorit – şi – dacă prezenţa mea n-o supără pe

Doamna Lively, atunci am să vin iarăşi cât de curând aici pentru mai multă vreme. Îmi place mult aici – mult mai mult decât la Helena.

— Sunteţi prea bună, Domnişoară Adela, răspunse încurcat James, cum s-ar putea să fiu supărat pe dumneavoastră – ah, nu ştiţi…

— Noapte bună, Doamnelor, zise Sander, apropiindu-se de amândoi, noapte bună, domnişoară şi căutaţi să dormiţi bine. Avem mult de mers călare! Ducând mâna tinerei fete la buze, părăsi apoi repede casa şi James care, speriat, îşi dădu seama că era singurul bărbat ce rămăsese în odaie, doamnele abia aşteptând să rămână singure, plecă şi el numaidecât. Dintr-o veche obişnuinţă, fără vreo altă intenţie, luă însă cu el şi puşca şi geanta cu cartuşe, ce atârnau deasupra uşii. Aşa cum spunea el de obicei, nu-i plăcea să doarmă dacă ştia că nu are puşca lângă el.

Cum însă dincolo, în casa lui Cook, deasupra uşii găsi atârnată puşca acestuia, James se mulţumi să-şi atârne geanta de spătarul unui scaun, punând puşca lui în colţ, lângă patul său, ca să-i fie la îndemână.

11
COTTON ŞI DAN

Pentru a putea înţelege mai uşor întâmplările capitolului următor, e bine să cunoaştem îndeaproape terenul pe care se aflau cele două ferme, a lui Lively şi a lui Cook.

Întreaga vale pe unde curge Mississippi, îndeosebi malul apusean al acestui fluviu imens, nu e decât o întindere mlăştinoasă, rareori întreruptă de unele coline neînsemnate, întinderi care adeseori ajung să fie smârcuri şi băltoace cu totul impracticabile. Aproape pretutindeni, pământul e roditor. Fiind atât de jos, e nu numai la cheremul apelor lui Mississippi, ci şi al celorlalte râuri care îl străbat, precum şi al ploilor abundente care nu au unde să se scurgă şi aşteaptă doar razele fierbinţi ale soarelui de august şi septembrie, spre a se evapora. Mii şi mii de mile pătrate zac anual opt sau nouă luni sub apă, răspândind apoi în celălalt pătrar de an duhori atât de pestilenţiale, încât colonistul trebuie să fie bucuros dacă nu se alege decât cu nişte friguri, scuturându-l până-n măduva oaselor.

Pământul însă, adică partea aceea care poate fi câştigată pentru agricultură – şi anume şesurile uscate ce se află în mijlocul acestor mlaştini – este pe de-a-ntregul deosebit de bun, dând recolte cum nu-şi poate imagina nici cea mai avântată închipuire. Fecunditatea aceasta poate convinge pe fermierul care nu desţeleneşte decât o mică bucată de pământ şi se mărgineşte îndeosebi la creşterea vitelor, să rămână totuşi aici, respirând aerul nesănătos al mlaştinilor înconjurătoare. Se înţelege că, în acest scop, el caută locurile aşezate cât mai sus. Vrând astfel să-şi apere cel puţin casa de locuit şi pământul arabil, ferindu-le de năvala apelor.

Iată de ce împrejurimile orăşelului Helena, atât de izolate, ca de altfel toate celelalte localităţi din valea fluviului, fuseseră mai căutate şi mai populate. Până aici se întindea, pornind în jos dinspre nord-vest, aproape singurul şir de dealuri scunde dintre Saint Louis şi golful situat la o mie trei sute de mile de malurile lui Mississippi. Câteva orăşele fuseseră ridicate mai departe, în interior, pe aceste dealuri. Şi omul, cu neobosita lui putere de muncă, pătrundea atât de stăruitor în sălbăticiunea

înconjurătoare, încât devenise vecinul nemijlocit al bivolului sălbatic[38], pe care nu avea putinţa să-l izgonească de pe ogorul său, silit fiind să-l lase să stăpânească nestingherit aceste întinderi.

Ferma lui Lively era aşezată la poalele nordice ale şirului de dealuri. Acareturile se aflau pe latura de sud-est, fiind despărţite, la răsărit, de pădurea seculară, printr-un spaţiu mare, încăpător, lipsit de arbori. Gardul împrejmuitor, nu prea înalt, era mărginit de oţelari cu flori roşii, arbori de sassafras şi tot felul de tufe care la rândul lor îşi întindeau umbra asupra unui pârâu mititel, izvorând dintre dealuri şi vărsându-se apoi, puţin mai sus de oraşul Helena, în Mississippi.

Chiar deasupra pârâului şi de partea cealaltă a caselor de locuit, la o depărtare de vreo două sute de paşi. Se afla un vechi mormânt indian, pe o movilă care depăşea în înălţime tufele înconjurătoare şi îngăduia o privire asupra micii gospodării alăturate. Lively hotărâse de curând să ridice aici o cabană mică, slujind ca un fel de pavilion pentru vară. Se îndepărtaseră astfel toate tufele şi crengile care împiedicau vederea spre locuinţe şi se tăiaseră din împrejurimi trunchiurile care trebuiau să slujească drept temelie.

Luna îşi trimitea de sus razele ei. Argintii, revărsând o lumină magică asupra frunzelor umezite de rouă. Totuşi, nu era în stare să lumineze spaţiul acesta mărginit, din pricina umbrei pe care o răspândeau împrejur tufele dese de duzi, umbră care împiedica pătrunderea oricărei raze de lumină.

Cu toate acestea, spaţiul nu era atât de singuratic şi de părăsit pe cât şi-ar fi închipuit oamenii aceştia care vorbeau şi râdeau, bucurându-se de frumuseţea serii şi plimbându-se pe dinaintea clădirilor. Multe priviri alunecau încântate spre umbrele întunecoase ale pădurii, săgetate de zborul miilor de licurici presărând parcă diamante în beznă şi nimeni nu bănuia că în bezna aceea se aflau ascunşi cu grijă, nişte ochi care îi urmăreau.

În umbra tufişurilor dese, doi oameni priveau nemişcaţi, muţi şi nebănuiţi de nimeni, cele ce se petreceau în ferma alăturată.

---

[38] Între râurile Cash şi Day de view se află o întindere mlăştinoasă atât de greu de străbătut, încât chiar şi vânătorul care, din întâmplare a izbutit să vâneze un bivol sălbatic, nu e în stare să-l scoată de acolo. Iată de ce întinderea aceasta e singurul loc din Statele Unite în care mai trăiesc turme de bivoli în imediata apropiere a centrelor locuite.

În cele din urmă, unul din ei rupse tăcerea şi se apropie de celălalt, mormăind.

— Dar-ar ciuma în flecarii ăştia! grăi el, cu glas cât mai sugrumat, parc-ar fi o şleahtă de franţuji şi de indieni poposind peste noapte. Ascultă, Dan, mie nu-mi place nicidecum locul ăsta. Parcă ne-a mânat diavolul aici tocmai astăzi, când toţi vecinii s-au adunat în păr, aducând şi câinii cu ei. Dacă lighioanele au să ne simtă, apoi noapte bună! Prea ne paşte primejdia!

— Nu e chiar atât de primejdios pe cât îţi închipui, zise celălalt în timp ce un zâmbet amar luneca peste trăsăturile sumbre ale feţii sale. Pârâul e foarte aproape. Avem doar câteva salturi de făcut şi, aşa cum bate vin tul acum, pun rămăşag că nici n-au să ne miroasă. De altfel, nu-ţi fie teamă că mi s-ar putea întâmpla ceva. Ar fi întâia oară că aş fi prins. Eu – să ştii – mă ţin de cuvântul pe care ţi l-am dat; îţi fac rost de o puşcă, n-avea nici o grijă. Numai de nu m-ar sâcâi atât foamea asta scârboasă…

— Tot mereu foame şi foame şi mâncare, bombăni supărat tovarăşul celălalt. Dacă aş avea armele de care am nevoie, aş flămânzi bucuros.

— Mâncare şi foame? întrebă mulatrul – căci cel ce privea acum chipul palid al tovarăşului său era mulatru.

— La urma urmei, când am mâncat eu ultima oară, Massa Cotton? Şi ce am mâncat? Porumb, porumb crud pe care l-am şterpelit din podul unei case şi pentru care am primit două gloanţe în coapsă. Nu suntem oare urmăriţi, de câteva săptămâni încoace, ca nişte fiare? Şi nu eşti oare dumneata vinovatul? De mult ne-ar fi uitat lumea şi am fi putut să ne vedem de drum: dar dumitale ţi s-a năzărit să-l ataci pe drum pe negustorul acela şi acum te miri de ce toţi oamenii din trei „Countys” sunt pe urmele noastre şi întreg statul e tulburat din pricina noastră. Şi apoi, dumneata eşti alb, poţi, fără să stârneşti bănuieli, să intri într-o casă şi să iei o masă adevărată. În schimb eu, cu mutra mea neagră, dacă aş fi descoperit, primul lucru ce mi s-ar cere ar fi să-mi arăt paşaportul, iar al doilea, să mă prezint în faţa unui Constabler. Sunt sătul de viaţa asta şi am să fiu fericit când am să ştiu că am scăpat de statele astea cu sclavi şi că simt pământul Canadei sub tălpile mele.

— Până atunci mai ai însă mult drum de făcut, murmură tovarăşul său alb. Da, Dan, habar n-ai cum îi caută cu lumânarea, în Missouri şi Illinois, pe negrii fugiţi de aici. E

îngrozitor de greu să te strecori.

— Da, da, răspunse mulatrul pe gânduri, de multe ori mi-am spus că tot mai bine ar fi dacă ne-am refugia pe insulă. Să fie a dracului de viaţă! Până şi un câine trăieşte mai liniştit decât noi aici. E de mirare dacă ajungi să fii mai rău decât eşti şi să crezi că viaţa unui om nu preţuieşte mai mult decât viaţa unui lup sau a unei pantere?

— Nu, pe insulă nu mă duc, bombăni Cotton. Cel puţin atâta timp cât mai am speranţă că pot să scap şi altfel. E drept că acolo viaţa nu ţi-e primejduită şi că ne-am putea odihni de pe urma necazurilor şi ostenelilor pe care le-am cunoscut pe meleagurile astea, dar ce te faci cu jurământul – şi apoi cu mulţimea de spioni şi trădători care nu fac decât să stea la pândă să te prindă cu vreun cuvânt necugetat, chiar dacă nu-i periculos, ca astfel; să pună mâna pe vreo recompensă? Nu, asta n-am s-o fac! Şi apoi, dracu mai are încredere în toată treaba asta! Azi, mâine, tot trebuie să se sfârşească prost: şi atâta minte am căpătat eu cutreierând lumea, anume că tot omul cel mai puţin vinovat trebuie să plătească oalele sparte. Dacă însă lucrul nu merge, dacă nu găsim vreo corabie care să ne facă să scăpăm de urmăritorii noştri, atunci da, n-am nimic împotrivă. Deocamdată însă vreau să mai încercăm o călătorie spre răsărit. Numai acolo nu cred ei că ne-am putea refugia. Prin urmare ai grijă doar de o puşcă bună. Avem nevoie de bani şi fără puşcă nu-i putem căpăta. După asta, nu mai am nici o grijă. Când eşti întovărăşit de un alb, nu te mai întreabă nimeni dacă ai sau nu paşaport – nimeni nu are dreptul! Numai dracu ar mai putea atunci să ne împiedice să străbatem cu bine şi ultimele sute de mile!

— Ei, dacă-i numai atât, rânji Dan, atunci sper să fac eu rost la noapte. Dacă e vreo puşcă într-una din cele două case – şi-mi pun gâtul pe butuc că trebuie să fie cel puţin trei acolo – atunci, chiar înainte de revărsatul zorilor o să le avem aici. Pe urmă, adio Arkansas!

— Să nu uiţi însă şi geanta cu cartuşe, zise Cotton, altfel n-ar fi decât un fier fără de folos.

— Prea mă crezi prost; totuşi, trebuie să mai aşteptăm câteva ceasuri; nu vezi că ăia dinăuntru nu vor să se ducă la culcare?

— Ce mă miră, e că nu se mişcă deloc câinii, zise albul, după ce câteva clipe observase foarte atent casa cu împrejurimile ei. Nici măcar o javră nu se mişcă. Şi totuşi, trebuie să fie cel puţin

unsprezece sau douăsprezece potăi acolo.

— Lesne de explicat, chicoti mulatrul, arătând clădirea cu mâna. Acolo în fund, între clădire şi câmp, atârnă carnea cerbului. Am văzut amândoi cum unul din ei o atârna, nu de mult. Câinii însă sunt dresaţi. Nici unul nu se atinge de vânat. Dar, în acelaşi timp, nici unul nu are încredere în celălalt şi nu l-ar lăsa să se atingă. Stau cu toţii acolo, aşezaţi de-a valma şi-l păzesc. Îmi pun gâtul pe butuc dacă are să mă miroasă vreunul din ei când am să mă strecor în casă.

— Aşa şi trebuie să faci, murmură albul. Dacă nu mă înşel, asta trebuie să fie ferma unde locuieşte Cook. Şi ăsta nu ştie de glumă! Dacă te prinde, e vai de gâtul tău. Ai arma cu tine?

— Ciudată întrebare, zise mulatrul şi scoase din ascunzişul tecii un cuţit greu, lăsându-l să sclipească în lumina potolită a serii. Un negru fără nici o armă printre albi? Lucrul ăsta n-ar fi numai îndrăzneală nebunească, ci nebunie curată. Cine vrea să pună mâna pe mine, trebuie să se scoale mai de dimineaţă. Am şi eu un pistol încărcat cu gloanţe mai mărunţele!

— Dar dacă totuşi încep să latre? întrebă plin de îngrijorare Cotton.

— Atunci, aşa cum ne-am înţeles, dumneata urmează să sări în apă, şopti mulatrul. Ne întâlnim pe urmă lângă cei trei chiparoşi.

— Dar dacă e cineva acolo?

— Hm, deşi pare puţin probabil, totuşi, ar fi cu putinţă. Ei bine, atunci va trebui să ne îndreptăm spre casa unde am pătruns alaltăieri noaptea. Cunoşti ascunzişul nostru. De acolo putem să ajungem uşor la Mississippi. Să fie a dracului de treabă, dacă n-ai fi pierdut degeaba atâta sânge, n-am fi fost goniţi atât de departe spre miazăzi şi am fi putut de mult să fi ajuns în Canada.

— Mai du-te dracului cu predicile tale moralizatoare! mârâi Cotton. Tu pune mâna pe puşcă şi lasă restul pe seama mea. Ce zici? Mie mi se pare că cei de colo parcă s-ar gândi să se ducă la culcare!

— Ar fi şi timpul, zise mulatrul. Trebuie totuşi să le lăsăm timp să şi adoarmă!

Cotton văzuse bine. Cum e cazul aproape întotdeauna prin părţile astea mlăştinoase, aerul nopţii e foarte umed, aşa că bărbaţii. Se retraseră curând în casa lui Cook, pregătindu-şi, pe cât se putea, culcuşurile.

*

În spaţiul strimt al odăii erau două paturi. Într-unul se culcase bătrânul Lively, iar în celălalt Cook şi Sander. James împreună cu băiatul mai mare al lui Cook, un copii de opt sau nouă ani, se întinseseră pe blana de urs ce zăcea întinsă în mijlocul odăii. Pe măsuţa de lângă peretele din dreapta pâlpâia *o* lumânărică de seu, abia luminând odăiţa în care se mai aflau câteva scaune grosolan cioplite şi un fel de bufet aşezat între sobă. Şi uşă, încolo, în afară de câteva poliţe care păstrau rufăria modestă a unei gospodării americane, nu se mai aflau alte mobile, iar rochiile de care se slujea Doamna Cook şi care atârnau deasupra paturilor, slujeau drept tapete şi podoabe, făcând inutilă prezenţa unui dulap pentru veşminte.

Băiatul lui Cook fusese cel din urmă care se culcase. Tocmai stinsese lumina şi se întinse pe blana de urs, când tatăl său, întorcându-se pe patul ce scârţâia, îl întrebă dacă pusese ţăruşul la uşă.

— Nu, tată, răspunse băiatul, doar sunt câinii afară!

— Câinii, pe cât ştiu eu, sunt toţi în dos, unde e atârnat vânatul, răspunse Cook.

— N-o să ne fure nimeni, zise râzând Sander, doar suntem destui aici şi apoi avem şi câteva puşti în casă.

— Oricum, nu-i de glumit, răspunse bătrânul Lively, întinzându-se agale în pat; săptămâna trecută s-au întâmplat prin apropiere mai multe furturi; şi, cum ne-a povestit James, chiar alaltăieri a fost atacat prin surprindere, în cabana lui, un om, nu prea departe de aici. Tu ne-ai povestit asta, James, nu-i aşa?

— Se vede treaba că voiau să fure o puşcă din casa lui Bolwey, răspunse acesta. Bolwey însă a sosit tocmai la timp, ca să-i pună pe fugă. În aceeaşi noapte însă au pătruns, ceva mai aproape de noi, într-o casă a familiei Isloo, rănindu-l grav la cap pe bătrânul Isloo şi furând ce le-a căzut în mână, nişte îmbrăcăminte şi un revolver.

— Da, însă lui Isloo îi lipseşte, după cum mi-a spus Draper şi portofelul, zise Cook. Şi acolo, chiar dacă nu erau bani, avea în schimb nişte hârtii de mare preţ.

— Unde l-ai văzut pe Draper? întrebă James.

— În pădure; auzind o împuşcătură, a venit spre mine şi mi-a ajutat să pun cerbul pe cal.

— Şi nimeni nu bănuieşte, domnilor, cine sunt secăturile astea? întrebă Sander.

— După cât se pare, Cotton şi complicele lui Atkins, mulatrul, răspunse Cook. Se zice că tot Cotton ar fi ucis şi pe omul acela din Pointsett County; oricum toţi şerifii şi Constablerii sunt pe urmele lui, ca să-l prindă.

— Şi nu se ştie încotro s-a dus după aceea? întrebă Sander.

— Nu, în orice caz, acum nu. Se pare că cei doi căutau să se îndrepte spre nord; căci, pornind de la Fourche la fave, au străbătut Arkansasul, ajungând până la drumul care taie mlaştina St. Francis de la Memphis la Batesville. Acolo însă au făptuit crima aceea care a ridicat împotriva lor pe toţi coloniştii din Languille.

— Nişte vânători tare iscusiţi – aşa că s-au văzut nevoiţi să se refugieze în mlaştină. Întrebarea e dacă şi-au schimbat planul şi încearcă să treacă peste Mississippi, sau dacă nu cumva e vorba de alţii de data asta? Ceea ce e sigur, e că îşi fac de lucru pe aici; şi ne-am înţeles ca, la cel dintâi semn pe care ni-l dau, să ne adunăm toţi vecinii şi să încercăm să vânăm canaliile astea.

— Şi lui Heinze i-au dispărut acum câteva zile mai multe lucruri, zise bătrânul Lively, care şi adormise pe jumătate, o pereche de ghete şi – şi bătrânul Heinze…

— L-au furat şi pe el? zise râzând Cook.

— Hâh! murmură bătrânul, respirând adânc şi dovedind astfel că, pentru moment, nu mai era în stare să-şi dea seama de ce se petrece în jurul lui şi nici să mai răspundă la întrebări.

La rândul lor şi ceilalţi începură, unul după altul, să dea semne de oboseală. Cook mai făcu vreo câteva observaţii, dar vorbea din ce în ce mai greu şi i se închideau ochii. În cele din urmă începu să sforăie, adormind adânc.

Trecuseră câteva ceasuri; în cuprinsul micii ferme domnea linişte adâncă şi nu se auzea nici un zgomot. Doar orăcăitul broaştelor şi, din când în când, ţipătul nocturn al unei păsări de pradă tulburau tăcerea nopţii. Luna, brăzdată uneori de palele norilor rătăcind pe cer, îşi trimitea razele ei potolite, nedesluşite, peste rariştea pădurii, ostenită şi parcă dornică şi ea să coboare pentru a se culca printre frunzişuri în patul acesta răcoros.

O făptură nelămurită se furişă atunci cu paşi prevăzători prin curtea îngustă ce despărţea locuinţa de pădurea învecinată. Se strecură neauzită şi neştiută. Când ajunse la uşa care era doar rezemată, se opri, sprijinindu-se de usciorul ei şi căuta să audă cea mai slabă răsuflare venind din odaie. Abia după ce auzul ascuţit al omului se încredinţă că liniştea desăvârşită domnea

dinăuntru, tâlharul împinse hotărât uşa, deschizând-o şi pătrunse în odaie.

12
MULATRUL

Mulatrul, căci el era, ţinea încă în mână ivărul uşii. Prevăzător, ciuli urechea, ca să se încredinţeze dacă într-adevăr toţi dormeau şi dacă nu cumva vreunul stătea întins şi se prefăcea că doarme, pândind doar clipa în care, pe neaşteptate, să se repeadă asupra duşmanului nocturn. Rămase multă vreme astfel, în nemişcarea lui semănând mai degrabă cu o neagră statuie de piatră decât cu o făptură omenească.

În încăperea aceasta micuţă, în care dormeau nişte bărbaţi doborâţi de truda şi căldura de peste zi, domnea un întuneric de nepătruns. Focul în cămin se stinsese şi lumina scăzută a lunii abia dacă putea pătrunde printre grinzile din preajma tavanului. Nu se mişca nimic, nu se auzea decât răsuflarea regulată a celor adormiţi. Mulatrul îşi auzea propria sa inimă bătând, o auzea atât de desluşit, încât îi era teamă ca nu cumva ea să-l trădeze. Îşi apăsa mereu pe piept mâna lată şi bătătorită, vrând să-şi înfrângă slăbiciunea.

În sfârşit, păru convins că nu-l aşteaptă nici un pericol, înălţă încet mâna deasupra uşii, acolo unde fermierul îşi atârnă de obicei puştile de nişte ţăruşi de lemn şi un zâmbet biruitor îi alunecă peste chipul întunecat, simţind ţeava atât de jinduită a puştii. Repede şi fără să şovăie o desprinse. Trebuia totuşi să mai găsească şi geanta cu cartuşe şi, după obiceiul vânătoresc, ea trebuia să atârne de partea cealaltă, adică sub patul puştii, agăţată de acelaşi ţăruş.

Făcu un pas până acolo. Dar scrâşni din dinţi, simţind că locul era gol. Geanta nu era acolo. Se întreba unde ar fi putut găsi el acum, printre cei ce dormeau uşor, geanta aceea mică? Nu l-ar fi trădat oare zgomotul cel mai neînsemnat? Şi ar mai fi putut el oare să scape de urmărirea acestor atât de îndrăzneţi şi de ageri fii ai pădurii? Aici însă chibzuiala nu mai ajuta la nimic. Ştia prea bine că, dacă nu are puşcă, însoţitorul lui alb nu-l va lua cu el ca să-l treacă prin statele în care mai există sclavie, spre ţărmul libertăţii. Şi apoi, era acum în mijlocul duşmanilor. Aşadar, strângând din dinţi şi cu mâna dreaptă pe mânerul cuţitului, îşi căută un drum pe stânga, în preajma peretelui, ca totuşi, pe

spătarul vreunui scaun, să dea de mult dorita geantă sau, în orice caz, să o afle atârnată undeva, lângă cămin.

Ajunsese acum la dulapul unde, se păstrau tacâmurile şi uneltele gospodăreşti ale familiei. Jos – se lovise de ea cu piciorul – era cheia în broască. Aici se vede că se păstrau alimentele. Simţi cum îl chinuie deodată foamea şi, uitând de primejdie, deschise, cât se poate de încet, uşiţa dulapului.

Cu nespusă lăcomie simţi înăuntru o strachină în care, aşa cum se încredinţă, era lapte. O ridică până la buzele lui uscate şi începu să lipăie repede şi îmbucurat, băutura cea dulce. Abia se hotărî să lase jos strachina, căutând ceva mai consistent, pe care să-l poată lua cu sine pe drum. Găsi însă numai câteva turtiţe de mălai pe care le vârî grăbit în cămaşă, deasupra curelei de la brâu, ducând apoi iarăşi strachina cu lapte la buze.

— Lasă şi pentru mine puţin, se auzi deodată lângă el o voce. Mai-mai să-i cadă strachina din mână. Îi tremurau toate mădularele. Rămăsese nemişcat şi abia îndrăznea să răsufle.

— Domnule Cook, se auzi din nou aceeaşi voce. Domnule Cook!

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta din patul său, încă ameţit de somn. Dă-l afară – se vede că a sărit peste gardul de sârmă.

— Cine? întrebă Sander uimit.

— Murgul, murmură Cook.

— Prostii, ce tot pălăvrăgeşte ăsta în somn, de cai şi de sârmă? Credeam că v-aţi trezit şi beţi ceva!

— Ce-i, ai? strigă de data aceasta Cook, care, trezit pe juma Late, se înălţase în patul său. M-aţi strigat?

— Mi-e o sete grozavă, zise Sander. Mi s-a părut că vă aud bând. Unde e apa?

— Afară, în faţa uşii, pe scândurică, pe stângă, răspunse Cook care între timp se trezise de-a binelea. Tidva de scos apă atârnă în cui, deasupra. N-aţi vrea totuşi să beţi mai degrabă lapte? În dulap e o strachină plină. Până mâine tot se acreşte!

Mulatrul puse încetişor strachina la loc şi scoase cuţitul din teacă. Nu se putea să nu fie descoperit, căci în întuneric n-ar fi putut face nici un pas fără să nu se dea de gol. Habar n-avea nici încotro şi nici peste picioarele cui ar fi putut să calce.

— Nu, nu, mulţumesc, zise Sander. Prefer apa; dar e un întuneric aici că poţi să-ţi rupi gâtul!

— Suflă niţeluş în cămin, să se aprindă cărbunii, strigă Cook. În colţ, pe dreapta mai sunt câteva surcele de brad.

Mulatrul apucă mai cu temei cuţitul, sperând ca, de îndată ce se va aprinde flacăra, să se folosească de zăpăceala celor surprinşi şi s-o zbughească afară. Până atunci nu putea îndrăzni să se mişte în întuneric, neputând judeca bine încotro să se îndrepte. Singura speranţă ce-i rămânea era să nu fie descoperit acolo unde se afla în clipa aceea. Sander suflă cu toată puterea în cenuşa fierbinte, fără să poată însă aprinde flacăra. În schimb toată cenuşa îi zburase în ochi. În cele din urmă se ridică supărat şi strigă:

— Să-l ia dracu de foc! Nu mai e nici urmă de cărbune!

— Nu se poate să nu nimereşti N-ai nici măcar nevoie să ieşi din casă, zise Cook, dacă faci câţiva paşi până în prag, găseşti găleata cu apă numaidecât pe stânga.

— Cât e ceasul? întrebă acum James, care se trezise de asemenea.

— Nu poate să fie prea târziu! răspunse Sander. Bax, drăcia dracului, mi-am julit oasele lovindu-mă de trăgaciul unei puşti – şi – dar ce e asta? Uşa e deschisă. O fi intrat vreunul din blestemaţii ăia de câini. Şi cine oare îşi lasă puşca aşa la voia întâmplării?

— A mea nu poate în nici un caz să fie, strigă Cook, mi-am pus-o eu însumi aseară sus, la locul ei.

— Atunci se vede treaba că a coborât ea singură de acolo, bombăni Sander, căci iat-o aici şi iată şi semnul ei, pe fluierul piciorului meu!

— Atunci cred că a umblat cu ea blestematul ăla de băiat, hei, Bill!

— Lăsaţi-l pentru Dumnezeu, să doarmă; ar fi păcat să-i tulburăm sforăitul ăla atât de frumos. Suflă parcă pe note! Zicând acestea, Sander agăţă puşca la locul ei, se duse apoi spre uşă, găsi găleata şi bău din ea apa rece, scoţând câteva exclamaţii de satisfacţie.

— Ah, zise el, atârnând tidva la locul unde fusese agăţată mai înainte, a fost tare bună. Atunci când ţi-e sete, nu-i nimic mai minunat decât o înghiţitură de apă.

— Mai cu seamă când e pe jumătate amestecată cu whisky, îl întrerupse Cook, îndreptându-se şi el spre găleată, ca să-şi stingă setea. Unde sunt însă cânii noştri? Hei, Deik. Hei Ned, Bohs, Watch, halo – aici! Unde-or fi canaliile astea?

Cânii, care, până acum stătuseră toţi în dosul casei, se apropiară chelălăind, se foiră dând din coadă în faţa uşii şi

bucuroşi, încercară să sară pe stăpânul lor.

— Jos cu voi, jigodiilor, jos! strigă Cook. Ce căutaţi în dos, unde e atârnată carnea cerbului? Unul e destul. Tu, Watch, vrei să te cari de aici? Tu, Bohs? Să vă ia dracu de câini! Ieşi, canalie!

— Dar ce s-a întâmplat cu ei? întrebă James.

— Lighioanele astea vor neapărat să pătrundă înăuntru! zise Cook supărat şi parcă adulmecă împrejur, ca şi cum ar fi simţit o pisică sălbatică. Să-i ia dracu!

Abia izbuti, cu multă greutate, să închidă uşa, cei doi câni mai mari vrând să între cu de-a sila parcă. În cele din urmă puse ţăruşul de lemn la uşă, merse pe pipăite, luând şi pe Sander după el, până la culcuşul lui şi se întinse iar, continuând să înjure încă „jigodiile”, care acum stăteau, chelălăind în faţa uşii.

În cele din urmă Sander adormi iar. În schimb Cook se tot rostogolea în pat, neliniştit, deoarece câinii deveneau din ce în ce mai gălăgioşi, zgâriind acum cu labele uşa şi peretele în dreptul căruia se afla dulapul. Unul din ei, pare-se Bohs, care cunoştea mai bine casa, se strecurase pe sub o scândură desprinsă şi, de dedesubt, urla acum înfiorător.

— Poţi să înnebuneşti, strigă în cele din urmă Cook, sărind din pat! Dacă nu se potolesc canaliile, le ucid! Cu toate astea, nu se poate să nu fi mirosit ceva. Altfel, nu s-ar agita atât de ciudat şi de nebuneşte!

— Ce să miroasă? bombăni Sander care, din pricina gălăgiei, se trezise şi el. Ce pot să miroasă aici? Când am fost la uşă, aveam, e adevărat, puşca în mână. Se pare că dobitoacele astea îşi închipuie că avem de gând să mergem la vânătoare de urşi. Tocmai de asta îmi arde mie acum!

Cook însă o porni, poticnindu-se şi bombănind, spre uşă, o deschise cu necaz şi întâmpină ceata de câini care îl primeau lătrând bucuroşi, cu un potop de înjurături şi zvârlind asupra lor cu tot ce-i cădea sub mână.

— Na! ţipă el, zvârlind ceva după câinele cel mai apropiat. Na, canalie şi na şi ţie, bestie şi asta pentru tine, javră şi asta pentru voi, netrebnicilor! Şi acum, hai să văd dacă mai îndrăzniţi! Căraţi-vă! Şi tu, Bohs, te strecori pe dedesubt, ia vino-ncoa, luate-ar naiba să te ia! O dată dacă te mai prind – tu mă cunoşti, ştii foarte bine că nu glumesc. Şi acum, ştergeţi-o de aici, acolo unde e locul vostru, lângă vânatul de afară! Tu, Bohs, înapoi! O să fie vai de capul tău!

În cele din urmă câinii se potoliră, deşi după o aprigă

împotrivire. Cook închise pentru a doua oară uşa.

— E un întuneric aici, zise el, întorcându-se şi vrând să se îndrepte spre patul său, nu poţi să-ţi vezi nici mâna, dacă o duci la ochi. Ei, drăcia dracului, unde am nimerit? Păi – aici e dulapul. Trebuie prin urmare să cotesc la dreapta.

— Aici sunt eu, zise Sander, care împărţea cu el culcuşul.

— Vin numaidecât, răspunse Cook, aflat în aceeaşi clipă la mai puţin de zece ţoii depărtare de cuţitul de vânătoare al mulatrului, care stătea aproape lipit de perete. Un singur pas încă, o singură încercare de a întinde mâna, l-ar fi pus în contact eu intrusul şi deci în primejdia de a fi atacat de acesta, care nu s-ar fi sfiit să lovească pe cel ce l-ar fi împiedicat să fugă. Duhul ocrotitor al lui Cook însă îi îndreptă paşii în aşa fel încât trecu pe lângă făptura întunecată din faţă, apoi de-a curmezişul, peste patul lui Bill şi al lui James, ca să ajungă, în sfârşit, la culcuşul său pe care se azvârli ostenit, adormind ceste puţin timp iarăşi.

În locuinţa aceasta strâmtă, se stăpâni din nou liniştea de mormânt care dominase adineauri. Doar respiraţia regulată a celor adormiţi mai tulbura tăcerea nopţii. Mulatrul duse iarăşi strachina la buze, bău laptele care mai rămăsese şi se strecură fără zgomot spre uşă. Aici se lovi cu piciorul de un scaun pe care Cook il împinsese acolo şi, în aceeaşi clipă, doi oameni încetară să mai răsufle. Mulatrul înţelesese. Îşi dădea seama că se treziseră sau, cel puţin, că fuseseră tulburaţi. Se opri, rămase nemişcat şi se lămuri curând că nu putea fi vorba decât de o tulburare. Căci, foarte curând oamenii porniră iar să răsufle regulat. Începu deci să pipăie mai departe căutând drumul spre ieşire.

Când însă, foarte grijuliu, vru să mişte scaunul din loc, degetele sale atinseră, pe spătarul scaunului, o curea de piele. Degetele îi alunecară grăbite peste curea şi descoperi mult jinduita geantă cu cartuşe. O atârnă repede pe după gât şi voia tocmai să se depărteze, când, deodată, descoperi pe acelaşi scaun o a doua geantă. Care din ele era cea bună? rămase o clipă nehotărât, numai o clipă însă, căci asemenea mărunţişuri nu-i dădeau voie să uite situaţia grea în care se afla. Ca să fie mai sigur, le luă pe amândouă, se apropie încetişor de uşă, întinse mâna după puşca pe care Sander o atârnase iar, o dădu jos eu grijă, apoi îndepărtă ţăruşul care ţinea închisă uşa.

Mai erau oare câinii acolo? Dacă da, înseamnă că era pierdut. Căci haita, care abia cu cinci săptămâni mai devreme venise de

hac unui urs, ar fi sfâşiat în bucăţi pe negrul acesta fără apărare. Iată de ce în clipa când deschise uşa, inima începu să-i bată asemeni unui ciocan. Din fericire pentru el, nici un câine nu se afla în preajmă. Porunca stăpânului îi gonise în spatele casei şi, dacă izbutea să facă doar cincizeci de paşi, însemna că era în afară de pericol. Deschise uşa fără zgomot.

— Dumneata eşti, Mister Hawes? întrebă acum James, care, simţind aerul rece venind de afară, se deşteptase. Ha – cine e la uşă?

Nici un răspuns, nici un sunet. Lui James i se păru că visase doar. Hoţul stătea însă în prag, în afara odăii. Aerul rece al nopţii îi răcorea obrajii ce ardeau înfriguraţi. Se strecura grijuliu prin întuneric înspre desişul, apropiat, căutând să nu trezească haita de câini şi să scape nedescoperit. Ajunsese la gărduleţul de sârmă ghimpată care împrejmuia locuinţa şi, tremurând, încercă să treacă mai departe, când, deodată, atinse cu piciorul o sapă rezemată acolo şi aceasta căzu la pământ.

Numaidecât Bohs începu să latre. Watch îl urmă. În clipa următoare, toţi câinii se deşteptară. Mulatrul fugea cât îl ţineau picioarele înspre pădure, ţinând puşca furată deasupra capului şi pătrunsese tocmai în desiş, având după el o haită de câini care lătrau şi urlau. Nevăzând nicăieri pe tovarăşul său, striga necontenit „în apă – în apă!” şi, fără să piardă nici o secundă, intră el însuşi în pârâul alăturat, luând-o, cât putea de repede, în josul apei.

Nu apucase însă să se depărteze nici măcar cu cincisprezece paşi de locul unde intrase în apă, când toată haita de câini, lătrând şi hămăind, cu boturile la pământ, se năpustiră pe urmele lui în apă şi, ajunsă pe malul celălalt, începu să caute în neştire. Se întâmplă însă ca unul din câinii de vânătoare să dea de urma unui iepure sau a unui bursuc; şi, cu toate că Bohs şi Watch nu prea păreau să aibă încredere în lătrătorul gălăgios, până la urmă însă se lăsară şi ei ademeniţi şi porniră anapoda, după ceilalţi.

— Ha-ha-ha, râse mulatrul, văzând haita gălăgioasă cum se îndepărta din ce în ce mai mult. Ce-au să se mai trudească javrele astea de câini să afle ceva ce nici nu există. Dar vremea trece… hei, Cotton, unde eşti?

— Aici, răspunse în şoaptă acesta, strecurându-se tiptil prin apa pârâului. La dracu! Era cât pe ce s-o păţim! Nici măcar puşca nu o ai?

— Da? Aşa crezi? Uite-o, ia-o repede, ia şi genţile. Una din ele nu se poate să nu fie cea bună. Dar acum să o ştergem. Dacă totul a mers strună până adineauri, cât timp javrele se aflau în preajma casei, acum s-ar putea să se schimbe tărăşenia când s-or întoarce.

— Trebuie să ne strecurăm printre dealuri. Acolo scăpăm mai uşor de ei, zise Cotton.

— Da, numai că vreo jumătate de ceas de acum înainte nu se poate să ieşim din apă; după aceea însă, trebuie şi mai şi să ne grăbim. Cook ăsta are un nas grozav şi cred că nici ceilalţi nu sunt mai prejos în ceea ce priveşte dibuitul.

— Atunci să o ştergem! şopti tovarăşul său, vârând vergeaua în ţeava puştii, ca să vadă dacă e încărcată. Aici e din ce în ce mai albastru; dar de când am puşca în mină, mă simt de o sută de ori mai uşurat!

Cei doi bărbaţi porniră grăbiţi prin apa scăzută a pinului, care trecea printre mai multe deluleţe, despărţindu-le şi părăsiră pârâul acolo unde apa acestuia cotea prea mult înspre apus, deoarece ei trebuiau să se apropie cât mai mult de apele fluviului Arkansas. Era un loc unde amândouă malurile se înălţau, abrupte şi stâncoase, coborând apoi spre dreapta, într-o câmpie netedă şi pietroasă, în timp ce spre stânga continuau să urce până pe culmea celei mai înalte creste.

Pe drumul acesta din urmă voiau să meargă mai departe, ştiind că astfel trebuiau neapărat să ajungă la Helena sau în preajma acestui oraş. Sperau ca aici să poată sta ascunşi câtva timp. Dacă totuşi, s-ar fi ivit şi acolo vreo primejdie pentru ei, atunci n-aveau decât să fure vreo barcă şi, cu ajutorul ei, să treacă în siguranţa, pe malul celălalt.

*

— De ce nu-i ia dracu pe câinii ăştia? exclamă James, sărind din pat. E o gălăgie că nu poţi să închizi toată noaptea un ochi. Ia auziţi ce tămbălău fac bestiile?

— Halo, ce e? Ce s-a întâmplat? zise Cook, căutând să se trezească şi el. Cu cine vorbeai, James, cine era la uşă?

— Ce e cu câinii ăştia? întrebă, pe jumătate adormit încă, Sander.

— Cu cine vorbeam? zise James, frecându-se la ochi. Cum dracu pot să ştiu eu? Uşa se deschisese – pot să jur asta – şi credeam că e unul din voi. Fiind însă atât de somnoros, eram sigur că mă înşelasem şi mi-am pus iarăşi capul pe pernă.

Numaidecât apoi s-a stârnit gălăgia cu câinii care acum…

— Pentru numele lui Dumnezeu, uşa e deschisă şi puşca mi-a dispărut, începu să ţipe Cook care, între timp, ieşise în prag şi, descoperind că propteaua de dinăuntru fusese înlăturată, întinse mâna după propria sa armă.

— Uşa poate fi cumva deschisă pe dinafară? întrebă Sander.

— Ferita sfântul! răspunse furios Cook, bătând din picior. Crăpăturile sunt bătute cu scânduri, cuie şi buşteni. Se vede treaba că unul din voi a tras de închizătoare, deschizând-o.

— Nici unul din noi nu s-a mişcat! strigă James.

— Atunci trebuie să fi fost cineva aici înăuntru, ţipă furios Cook. Ei, mii de bombe şi de ghiulele, acum ştiu de ce se înfuriaseră câinii şi voiau cu orice preţ să pătrundă în casă; iar eu, dobitocul, trebuie să-l mai şi ajut pe tâlhar să fugă!

— N-aveţi nici o scăpărătoare în casă? întrebă Sander. În întunericul ăsta poţi să-ţi frângi şi gâtul şi picioarele.

— Lăsaţi-mă pe mine şi aşteptaţi, zise James. Am să aprind focul. Ştiu eu unde găsesc ce ne trebuie. Dumneavoastră nu cunoaşteţi rostul casei!

Între timp, Cook îşi căuta prin întuneric geanta cu cartuşe.

— Mii de draci şi de balauri, începu el să bombăne, nu cumva secătura aia – Bill – Bill! Tii, ce mai doarme nătărăul ăsta – Bill! Ia spune-mi tu, unde ai atârnat geanta?

Auzindu-şi numele, Bill sări speriat de la locul lui. Rămase însă multă vreme năucit, neştiind ce i se cerea. James însă, care în timpul acesta se străduia să aţâţe focul, suflând cenuşa de pe cărbuni, zise:

— Una din genţi e pe scaunul din stânga, de lângă uşă, iar cealaltă – blestemata asta de cenuşă mi-a intrat în ochi – şi cealaltă, care-i alături – aia e a mea.

— Pe care scaun? întrebă Cook, în timp ce pipăia de sus până jos scaunul din faţa lui.

— Pe cel de lângă uşă, între uşă şi dulap.

— Atunci înseamnă că au dispărut, zise scrâşnind Cook şi zvârli ses unul departe de el, peste capul lui Bill, care, înfricoşat, se ridicase de la locul lui mai repede decât era de aşteptat.

— Amândouă? strigă speriat James, luminând în jurul lui odaia cu o făclie de răşină. Şi a mea? Pentru Dumnezeu, dar o pusesem aici, pe scaunul ăsta – puşca a dispărut şi ea şi uşa e deschisă. Deci nu trebuie să ne mai îndoim de ceea ce s-a întâmplat. Ticălosul care le-a furat a fost chiar aici, în odaie şi

acum îşi râde de noi cum vrea!

Într-o grabă ameţitoare, bărbaţii se îmbrăcară, în timp ce Bill aţâţa flacăra din vatră, făcând iarăşi lumină, în aşa fel încât să poată vedea mai lămurit în cuprinsul odăii.

Furia lui Cook nu mai avu margini în clipa când descoperi că laptele dispăruse din strachină. Înjura şi blestema înfiorător. Ce era de făcut acum? Socotind după stelele de pe cer, nu putea fi decât cel mult ora unu după miezul nopţii. Şi fără câini să începi în bezna asta o urmărire, ar fi fost o nebunie curată. În schimb, dacă lăsai pe hoţi să se depărteze neurmăriţi, până dimineaţa ar fi însemnat ca orice urmărire a lor să fie cu totul zadarnică.

— Ceea ce mă miră, e că nu mai ştim nimic de câinii noştri, zise necăjit James, ciulind urechea în noapte. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac, zise el, ar fi să pun şaua pe cal şi să pornesc în pădure. Poate că, cine ştie, câinii noştri sunt pe urmele tâlharului. Poate că l-au silit să se caţere pe vreun copac şi acum stau jos în jurul lui şi urlă…

— Prostii, zise bătrânul Lively, care, între timp, se îmbrăcase şi el. Dacă hoţul care a sărit din uşă atunci când tu l-ai strigat – asta am auzit şi eu bine – atunci trebuie că obţinuse un avans de cel mult două sute de paşi, înainte de-a fi ajuns din urmă de câinii noştri, aşa că nu mai avea timp să le scape. După cel mult o sută de paşi mai încolo, nu se putea să nu-l ajungă, dacă îi descoperiseră cu adevărat urma. Eu cred că au luat-o razna, greu de spus încotro şi nu se ştie când se vor întoarce.

— Ce ar fi, tată, zise Bill, dacă am suna din corn? Poate că nu sunt prea departe şi s-ar putea să-l audă.

— Nu cred să ne ajute dar putem să încercăm, fir-ar să fie! Ce haz ar fi fost dacă blestemaţii ăştia de câini ar fi dat peste hoţ în timp ce trebăluia prin casă!

— Prea târziu nu e nici acum! bombăni James. Eu mai am un glonte în ţeava puştii şi sper că pe ăsta tot am să-l vâr în pielea hoţului. Unde dracu mi-e însă un bocanc? Că doar îi pusesem alături pe amândoi.

— Nici eu nu-i găsesc pe ai mei, zise Sander. Asta ne mai lipsea: să ne fure canalia aia bocancii!

— Trebuie să fie pe afară, mormăi supărat Cook, care tocmai intra pe uşă. Ştiu că am azvârlit cu ceva asemănător după dulăii ăia blestemaţi când nu voiau cu nici un chip să înceteze cu urletele lor.

— Frumoasă treabă, îşi zise Sander, umblând acum afară,

desculţ printre tot felul de aşchii şi bucăţi de lemn, în căutarea bocancilor. Grozav se mai merge aici, cu picioarele goale, pe ţepuşele astea! Au! Vai de tălpile şi de degetele mele!

În clipa aceea James îi veni în ajutor cu o făclie de brad şi, curând, descoperiră şi bocancii azvârliţi la întâmplare. În acelaşi timp Cook suna vârtos din cornul ce răsuna până departe prin liniştea nopţii. Sunase destul de îndelung în zadar şi se şi pregătea să zvârle cornul ăsta nefolositor, când deodată se auzi scâncetul unuia dintre dulăi care se apropia. Nu trecu mult şi se ivi Bohs, care cu coada lui lungă şi lăţoasă lipită de labe şi cu burta atingând aproape pământul, se strecură, cuminte, la picioarele stăpânului. Parc-ar fi vrut să-i spună cât de ruşinat se simţea că nu se purtase aşa cum trebuie să se poarte un câine cumsecade şi cât de rău îi pare că greşise.

Cook era însă mult prea bucuros de întoarcerea acestui cline atât de credincios, ca să-l copleşească acum cu tot felul de ocări. E drept că, pentru început, îi zvârli câteva înjurături, pe care Bohs le primi cu resemnare, dar se linişti apoi, după un singur cuvânt rostit cu blândeţe de stăpânul său, care îl mângâie pe cap cu vădită bucurie.

— Aşa, bătrâne! Lasă secăturile alelalte să umble pe unde vor. Noi doi însă o să dăm de urma tâlharului. Când s-o lumina, vedem noi! Ar trebui să fie frate cu diavolul ca să nu fi lăsat măcar o urmă pe undeva. Că doar n-o fi lunecat prin văzduh!

— Dar unde trebuie oare să căutăm? zise James. Nu pricep un lucru: cum au putut câinii, care erau atât de aproape după el, să-i piardă urma?

— Ascultaţi-mă pe mine, ăsta a luat-o prin pârâu, zise bătrânul. Vântul bate de aici în partea mea. De adulmecat nu puteau să-l adulmece prea bine şi, dacă hoţul şi-a schimbat drumul, e uşor de înţeles că şi câinii au putut să fie induşi în eroare.

— Atunci trebuie s-o fi luat în jos, spre Mississippi, zise James, acolo unde pârâul e destul de adânc ca să se poată luneca pe el cu un canoe. Şi, în timp ce noi ne scoatem sufletul alergând în munţi după el, ticălosul a luat-o de mult în josul fluviului sau a şi ajuns dincolo, în celălalt stat.

— Ieri seara nu era acolo nici un canoe, interveni tânărul Cook. Ştiu sigur lucrul ăsta. Chiar înainte de a se fi întunecat am fost cu Turners Henry acolo, ca să prindem câţiva peşti şi ne-am cam târât prin toate tufişurile din vecinătate.

— Şi n-aţi văzut nici o urmă, îl întrebă tatăl său.

— Nici una! Mai cu seamă că cercetasem foarte atenţi totul, căutând urme de vidre. Nu încape îndoială că, în pământul clisos, am fi desluşit uşor urmele unor paşi bărbăteşti!

— Atunci au luat-o spre dealuri, strigă Cook. Dacă însă, aşa cum nu mă mai îndoiesc, în treaba asta e amestecat blestematul ăla de mulatru, atunci Dumnezeu să aibă milă de caii noştri. Nu mai trebuie să pierdem nici o clipă.

— Urmărirea asta prin întuneric şi pe ceaţă nu-i bună de nimic, zise Sander, care până atunci stătuse îngândurat lângă vatră. N-ar fi mai bine să aşteptaţi să se lumineze şi să vă duceţi atunci călare la cel mai apropiat judecător, unde să depuneţi o plângere?

— Şi cu ce ne poate fi de folos judecătorul? întrebă bătrânul Lively, dispreţuitor, luptându-se să-şi vâre braţele în mânecile hainei. Ca să poată face ceva, omul ăsta ar trebui să ne cheme mereu la el. Nu! Trebuie să pornim în urmărirea hoţului şi asta chiar acum. Bill să aducă aici caii; avem noroc că ei sunt dincolo de pârâu, în mlaştina păpurişului, unde nu poate să fie mulatrul. Altfel l-ar fi simţit de mult câinii!

— Lively are dreptate, strigă Cook. Cât mai e întuneric, putem duce de frâu caii şi să cercetăm cu băgare de seamă malul pârâului. De îndată ce Bohs are să simtă ce vrem, putem fi fără grijă.

— Numai cu un câine are să fie cam plicticos, zise James. Bohs – cum e şi natural – nu poate căuta decât pe unul din maluri, iar fugarul între timp s-a şi îndepărtat pe malul celălalt – dacă e adevărat că a fost pe acolo.

— Nu se poate să nu fi fost, zise Cook, altfel l-ar fi simţii neapărat câinii. Orice ar fi, un lucru e sigur: trebuie să ai noroc când întreprinzi o asemenea urmărire nocturnă. Dacă însă rămânem liniştiţi acasă, atunci nu ne putem aştepta să facem ceva bun, căci de întors hoţul nu se mai întoarce. Aşa că… porneşte! Bill, du-te după cai. Şeile sunt, într-un colţ acolo. Mergi şi dumneata, Domnule Sander?

— Bineînţeles, răspunse acesta râzând. Chiar dacă nu sunt un copoi prea dibaci, aşa cum sunt bătrânii pionieri, totuşi nădăjduiesc să arăt că şi eu sunt un bărbat adevărat. Totuşi, ţin să vă întreb încă o dată dacă n-ar fi mai bine să anunţaţi, înainte de orice, justiţia. Am putea şi după aceea să…

— Să ne ferească Dumnezeu! Nu vrem să dăm de lucru

justiţiei, zise nemulţumit James. De fapt, nici nu mai avem prea mult timp să ne gândim la ea. Pe lângă asta, hoţul e înarmat, ba chiar bine înarmat, căci puşca lui Cook trage grozav! Şi apoi suntem datori şi faţă de vecinii noştri, ca cel puţin, dacă nu prindem hoţul, să rămânem măcar atât de aproape pe urmele lui, încât să nu mai aibă prilejul să ne păgubească.

— Da, de înarmat e bine înarmat, scrâşni printre dinţi Cook, încingându-şi cureaua lată de piele cu cuţitul de vânătoare. Să-l păzească însă Dumnezeu de mi-o ieşi în cale. Îi vâr cuţitul în piept, până la plăsele!

Ieşi grăbit să-i dea ajutor băiatului, caii nepărând să fie atât de bucuroşi de această plecare grăbită pe vreme de noapte. La rândul lor, câinii începură şi ei să se întoarcă, unul câte unul. Se purtaseră însă prea prosteşte pentru ca cineva să mai aibă încredere în ei. Li se porunci astfel, cu vorba şi cu biciul, să rămână cuminţi acasă, căci vânătorii se temeau – nu fără dreptate – ca nu cumva nasurile atâtor câini să nu strice mai mult decât să folosească. Bohs rămase astfel singura nădejde a stăpânului său; dar şi această nădejde era foarte slabă, când se gândea cât de nesigură era o asemenea ispravă, câinele nebănuind nici măcar ce sălbăticiune trebuie să urmărească.

Bătrânul Lively se duse, înainte de toate, în cealaltă locuinţă, spre a-şi lua puşca şi pentru a-l înarma pe Cook, el mulţumindu-se cu o carabină uşoară aflată deasupra căminului şi care, de obicei, nu era folosită decât la vânătoarea de veveriţe. Lui Sander îi dădură o flintă veche cu alice, pe care Cook o cumpărase odinioară de la un negustor de mărunţişuri. Astfel înarmaţi, plecară să urmărească hoţul cel atât de îndrăzneţ.

Totuşi, singura cale bună pe care trebuiau s-o urmeze ca să poată reuşi, era ca, încă de la început, chiar de unde porneau, să pună câinele pe urmele hoţului; şi dinele se părea că înţelege şi el lucrul acesta. Odată însă ajunşi la pârâu, orice urmă se ştersese. Căutară astfel, în zadar, în susul şi în josul apei. Până ce zorile începură să-şi reverse lumina lor cenuşie pe deasupra creştetelor foşninde ale arborilor şesului. Nu se apropiaseră nici cu o palmă măcar de ţelul urmărit.

În ciuda afirmaţiilor solemne ale lui Bill, căutară totuşi încă o dată în josul pârâului, bineînţeles fără să găsească nici cea mai mică urmă de barcă; şi, în cele din urmă, trebuiră să recunoască şi ei că singura posibilitate de a ajunge pe urmele fugarului, era tot aceea de a căuta mai departe în susul apei.

— Nu ne mai rămâne altceva de făcut, zise Cook supărat, decât să urcăm încă o dată spre dealuri. Începe să se lumineze şi cine ştie dacă hoţul nu şi-a lăsat totuşi urma undeva, prin întuneric, urmă pe care o putem recunoaşte la lumină şi după care apoi să ne luăm. Tu, Bill, du-te cu caii înainte până la a doua trecătoare dintre dealuri şi aşteaptă-ne acolo unde am doborât ieri arţarul. Dacă avem mai degrabă nevoie de cai, am să sun din corn. Dacă, dimpotrivă, nu descoperim nici o urmă până acolo, nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne despărţim, luând drumuri diferite, ca să-i vestim şi pe vecinii noştri de cele întâmplate şi, împreună cu ei, să punem la cale o vânătoare. Hoţul ăsta care îndrăzneşte să pătrundă în casa unui colonist şi să-i fure armele trebuie pedepsit pentru crima lui în mod exemplar.

Cu cât vânătorii noştri deveneau mai îndârjiţi şi mai plini de râvnă, cu atât Sander se simţea mai prost. Tare ar fi vrut să rămână în urmă, mai cu seamă că nici hainele de pe el nu erau potrivite pentru o astfel de goană prin pădure, dacă nu s-ar fi deşteptat în el teama că cel care era urmărit ar putea fi vreunul din bandiţii de pe insulă, care, o dată descoperit, putea să mărturisească lucruri periculoase pentru ei. Dacă era şi el de faţă, ar fi putut eventual să-i împiedice mărturisirile, ba poate chiar să-l şi ajute pe hoţ să fugă.

13
URMĂRIREA

Bărbaţii păşeau acum prevăzători în susul apei; bătrânul Lively şi Cook cu câinele Bohs pe partea apuseană, adică pe stânga pârâului, iar James şi Sander pe partea răsăriteană, cea mai apropiată de munţi. Bohs părea că nu se mai gândea de fel la vânătoare. Mereu şi mereu îndemnat să caute urme noi, chiar şi acolo unde nu se afla nici un semn al trecerii unei făpturi – afară poate de sălbăticiuni mărunte, cărora însă nu le dădea nici o atenţie – şi mai cu seamă într-un loc unde niciodată nu se rătăcea vânat mai de soi, câinele devenise nepăsător, lăsase coada să-i atârne şi mergea supărat după ceilalţi.

— Nu ne mai putem bizui pe câine, zise în cele din urmă Sander lui James, după ce se căţărase cu acesta vreo câteva sute de paşi pe nişte stânci abrupte şi acum, de pe o creastă ceva mai înaltă, privea dincolo, la cei doi oameni şi la Bohs. Parcă e gata-gata să adoarmă!

— Să găsim o cât de mică urmă, răspunse James şi *o* să-l vedeţi cum se deşteaptă! Cu noi, oamenii, e acelaşi lucru. Când vânătoarea nu ne merge, suntem osteniţi şi plictisiţi. Cum auzim însă un foşnet în pădure, sau dăm de cine ştie ce urme de vânat în apropiere, uităm şi de plictiseală şi de osteneală şi de tot – de o mie de ori mi s-a întâmplat lucrul ăsta.

— Totuşi, nu înţeleg unde vrem să găsim ceva care să îndreptăţească bănuielile noastre? bombăni Sander. Pe aici poate să fi trecut o armată întreagă şi, printre pietrele şi bucăţile de stânci risipite, e cu neputinţă să recunoaştem vreo urmă.

— Crezi? îl întrerupse James şi, pe buze îi tremură un zâmbet triumfător. Da, da, domnii de la oraş sunt în pădure de obicei tot atât de descumpăniţi ca…

— Domnii din pădure în oraş, spuse Sander pe un ton batjocoritor şi cu o privire piezişă, răutăcioasă. James îşi dădu seama că omul avea puţintică dreptate, căci deveni roşu ca focul. Îşi zvârli însă puşca după umăr şi arătă cu degetul pietrele de pe jos.

— Ce socotiţi că e asta?

— Asta? întrebă Sander, aplecându-se, ca să vadă mai bine.

Asta? Nimic altceva decât puţină verdeaţă şi foarte, foarte multe pietre, cu câteva fire de iarbă printre ele.

— Şi totuşi, cu cel mult un sfert de ceas mai devreme, printre pietrele astea a trecut un cerb, răspunse James.

— De unde deduceţi dumneavoastră asta? Cel puţin eu nu găsesc nimic care să confirme această părere!

— Adevărat? zise vânătorul, aplecându-se mai tare deasupra locului arătat. Vreau să vă dovedesc că nu am pornit la această urmărire fără să şi fiu în stare să o facem cum trebuie. Vedeţi cum piatra asta mai mică e puţin împinsă mai la o parte? Foarte puţin, e adevărat, totuşi, dunga îngustă de aici se vede foarte lămurit pe pământul umed. Acolo, lângă muşchiul acela cenuşiu e zgârietura aceea, iar aici jos, iată şi-a întipărit vârful – dar, ah! – ce e asta? Pe legea mea…

— Ei? întrebă Sander uimit. Ce oare vedeţi atât de deosebit pe lespedea asta? Dacă hoţul n-a avut cumva o daltă sub picioare, nu e cu putinţă să fi lăsat o asemenea urmă.

— Ai găsit ceva, James? întrebă de dincolo Cook.

— Vino aici să vezi cu ochii dumitale, răspunse acesta; trebuie neapărat să vezi asta!

Nu trecură decât puţine secunde şi ceilalţi se şi aflară lângă el. Privind cu ochi cercetători de jur împrejur.

— Când a plouat ultima oară? întrebă James.

— Alaltăieri seara, zise bătrânul.

— Şi credeţi cumva că apa s-a păstrat aici pe piatră de alaltăieri seara? continuă James, arătând cu degetul o piatră ce se afla chiar în faţa sa. Oare vântul n-ar fi trebuit s-o zvânte de mult?

— Vântul poate că a şi zvântat-o, zise Sander şi ceea ce mai vedem aici sunt doar rămăşiţele ei.

— Asta nu e cu putinţă, strigă bătrânul Lively. Tocmai în locul ăsta, piatra e puţin înclinată, aşa că ploaia ar fi trebuit să se scurgă şi să se adune aici, jos. Locul ăsta adânc e însă uscat. Cerul mi-e martor că suntem pe drumul cel bun!

— Adevărat! strigă bucuros Cook. Fugarul trebuie să fi părăsit pârâul aici. Apa ce s-a scurs de pe picioarele lui n-a avut încă timp să se evapore.

— La asta m-am gândit şi eu numaidecât, zise James. Acum, Cook, să vedem dacă Bohs al dumitale e sau nu bun de ceva. Am hoinărit toată noaptea şi nu se poate ca el să nu fi simţit că umblăm să găsim ceva. Adu-l să miroasă urma şi să vedem ce

zice el?

— Bohs, strigă Cook, chemându-şi câinele. Bohs, vino-ncoa! Hai, bătrâne, ce zici de urma asta? Caută, caută bine şi fii atent, drăguţule!

Bohs ascultă porunca, dar, pe cât se părea, nu prea avea poftă să se mai ostenească. Fusese prea de multe ori întrebat în noaptea asta, ca să socotească noua chemare ca fiind ceva deosebit şi demn de toată atenţia. Cu paşi greoi şi fără să se grăbească, se urcă pe piatra de deasupra, fără să-şi dea măcar osteneala să adulmeca pământul cu nasul.

— Ei, dar ia uitaţi-vă la puturosul ăsta! se răsti supărat James. Pe mine mă miră cum de mai ridică, bestia asta, picioarele. În locul ei m-aş culca de-a dreptul… dar… dar… aha… parcă adulmecă ceva…

Într-adevăr, se părea că între timp Bohs se răzgândise. Se opri, ciulise urechile, privi încordat în dreapta şi în stânga şi, după ce mai mirosi o dată piatra pe care stătuse, îşi zbârli părul, mirii încet şi dădu din coadă, ridicând ochii spre stăpânul său.

— Trebuie să fi fost un lup, zise James plictisit.

— Un lup, sau un negru, adăugă Cook. Câinele reacţionează la fel în ambele cazuri.

— Un negru? Atunci nu poate fi decât mulatrul, fugarul din Fourche la fave. De data asta n-are să ne scape. La naiba cu el. E timpul să-i venim de hac. Ce zice câinele?

Cu ochii săi inteligenţi, Bohs îşi privi întrebător stăpânul şi, când acesta îl mângâie drăgăstos pe grumaz, îndemnându-l să se ţină de urma descoperită, începu să dea din coadă, arătând cât de bucuros era să dea ascultare poruncii. Dar numaidecât scoase un mârâit, arătându-şi dinţii, dădu de câteva ori ocol pietrei, apoi, cu nasul în pământ, începu să urce clina abruptă a muntelui la poalele căruia se aflaseră până atunci.

Sunetul de corn al lui Cook îl aduse curând pe Bill împreună cu caii în preajma lor, având totodată darul de a îmbărbăta câinele. Bărbaţii încălecară şi porniră în urma conducătorului lor, care, la început doar, se mai oprea din când în când, lăsând pe vânători să se mai apropie. Cum îi vedea însă în preajma lui, pornea din nou mai departe, lătrând şi făcând tot felul de tumbe, pentru ca apoi, în trap întins şi sigur să-şi urmeze drumul.

Întrucât în părţile acestea pădurea nu era prea deasă, călătorii nu rămaseră prea departe de el şi Bohs, care la început urcase de-a dreptul spre munte în sus, mergea acum pe culmea ce se

întindea de la nord-vest spre sud-est, coborând spre Mississippi. Sander avea tot felul de obiecţiuni de făcut, pretextând că, desigur, câinele se înşală şi că fugarul trebuie să fi fugit mai degrabă în pădure decât spre malul fluviului, unde e atâta lume. Cook, dimpotrivă, îl rugă să-i dea pace câinelui, care ştie el ce ştie, încredinţându-l că acesta nu-i va duce înapoi acasă. Ochiul experimentat al locuitorului pădurii descoperise între timp şi el, tot felul de urme omeneşti, acolo unde pământul era mai moale, urme care nu mai lăsau nici o îndoială cu privire la direcţia în care se îndreptau.

Deodată, Bohs se opri, dădu câteva târcoale locului şi aşteptă apropierea celorlalţi. De unde până atunci aceştia dăduseră prea puţină atenţie câinelui şi se interesară mai mult de pădure, căutând să descopere, dacă era cu putinţă, cu propriii lor ochi, ceva demn de atenţie, pe care să-l poată urmări fără întârziere, acum ajunseră la locul unde câinele se oprise nehotărât şi descoperiră urmele sigure ale unui popas foarte scurt şi de curând părăsit. Se vedeau rămăşiţele unui foc mititel, împrejurul căruia câteva pene şi nişte oscioare ascuţite dovedeau că aici fusese surprins un curcan, care după aceea fusese tăiat şi devorat în bună parte.

— Pe legea mea! Ăsta şi-a făcut aici în linişte tabietul! râse Cook. Dar cum de n-am auzit împuşcătura?

— Cine ştie cu cât ne-a luat-o hoţul înainte? răspunse James. În orice caz trebuie să fi întârziat puţintel până a fost gata friptura; şi apoi nici nu-şi putea închipui că cineva s-ar fi gândit să-l urmărească. Aşa că, de aci încolo să ne grăbim. Nu trebuie să irosim degeaba timpul pe care l-am câştigat, pălăvrăgind şi holbându-ne ochii prin prejur. Bohs a început şi el să-şi piardă răbdarea!

James avea dreptate. Bohs se aşezase lângă cărbunii pe jumătate arşi, privea scheunând pe stăpânul său şi scurma pământul cu labele din faţă, când cu dreapta, când cu stânga, ca şi cum ar fi vrut să spună: ce tot priviţi atâta cenuşa asta şi oasele şi nu veniţi mai curând? Cook însă descălecase şi, după ce privi îndelung câteva minute pământul, zise:

— Văd aici nişte urme. Pun rămăşag calul meu pe un iepure că sunt urmele a doi oameni. Una e o călcătură lată de bocanc, cealaltă tiparul uşor şi lat al unui mocasin. Bocancul are tocuri ascuţite. Dacă cei doi au rămas pe creastă, unde e drept că puteau să se îndepărteze mai repede, atunci nici nu mai avem

nevoie de câine. Urmăresc bocancul cu ochiul liber.

Într-adevăr, nu se lăudase prea mult. Încălecând din nou, porni repede mai departe, aplecându-se puţin înainte şi privind cu atenţie pământul; şi cum Bohs devenise şi el mai vioi şi căuta cu mai mult sârg în jurul lui, urmărirea părea să dea rezultate bune. Cu tot popasul pe care îl făcuseră aici. Fugarii desigur că nu pierduseră vremea degeaba. Căci deşi urmăritorii îi căutau în trap întins de mai bine de un ceas, nu mai găsiseră nimic. Deodată însă. Bohs se opri, ciuli urechile, ridicând coada şi mârâi. Era un semn că descoperise ceva foarte dubios.

Călăreţii opriră caii numaidecât privind bănuitori în toate părţile. Deodată însă Cook îşi înfipse călcâiele în coastele calului, scoase un ţipăt vânătoresc şi strigă celorlalţi:

— Uite-i colo, fugind – înainte, puneţi mâna pe ei, vii sau morţi!

— Ura! izbucni vesel James. Acum am să văd şi eu dacă îmi revăd geanta cu cartuşe, mânca-i-ar ciuma de tâlhari – i-ha – ce-o mai tulesc – ce mai vânat – de o mie de ori mai de soi decât vreo gloabă de urs bătrân!

Caii galopau acum pe pământul aspru şi pietros şi, chiar dacă Sander nu prea era obişnuit cu asemenea goană, calul nu-i dădea răgaz să chibzuiască prea mult. Dimpotrivă, căuta necontenit şi, din păcate nu spre prea marea mulţumire a călăreţului său, să fie mereu în frunte; Sander se temea pe bună dreptate că, arătându-se prea zelos în urmărirea aceasta, ar putea să primească, drept arvună, o mică parte din gloanţele pe care hoţii le şterpeliseră noaptea trecută. Îşi dădu însă curând seama că nu-şi putea struni calul, aşa că, laolaltă cu ceilalţi călăreţi, trebui să îndure iureşul acesta. Şi merseră înainte, în goana sălbatică, în timp ce copitele cailor tropoteau pe pietrele ce săreau în lături şi cu fiece clipă se apropiau tot; mai mult şi mai mult de fugari.

*

Acolo unde urmăritorii noştri descoperiseră resturile unui foc de tabără, Cotton, ferm convins că în nici un caz nu pot fi descoperiţi, împuşcase un curcan sălbatic, pe care îl tăiaseră în mai multe bucăţi, frigându-le apoi, pentru ca nu cumva, slăbiţi de foame, să nu mai fie în stare să fugă. Cotton poate că ar mai fi rămas aici o bucată de vreme liniştit, simţindu-se în siguranţă la adăpostul puştii furate de mulatru. Dan însă nu voia să audă de aşa ceva şi îl sâcâi atât de mult pe tovarăşul său alb, vorbindu-i

de primejdia ce-i paşte încât, în cele din urmă, Cotton se convinsese pe deplin că, aşa cum stăteau lucrurile, ei nu puteau să mai rămână de partea aceasta a fluviului Mississippi.

Muntele, pe spinarea căruia se găseau acum, era acelaşi munte, la poalele căruia se afla şi casa lui Lively, în timpul urcuşului trecuseră la vreo cinci sute de paşi de ea, dar, necunoscând părţile acestea ale pădurii, crezuseră că povârnişul din stânga era cel ce trebuia să-i ducă la Helena şi o luaseră pe partea aceasta. Dar după ce descria un semicerc, drumul se îndrepta mai mult înspre miazănoapte şi se termina mult mai sus într-o mlaştină, aşezată pe un versant prăpăstios, orientat de la răsărit spre apus şi acoperit cu tufe de sassafras. Dacă n-ar fi fost urmăriţi, mlaştina aceasta n-ar fi constituit cine ştie ce piedică în calea lor. Mergând spre răsărit, în cel mult un ceas caii ar fi ajuns pe malul fluviului Mississippi, care descrie aici o cotitură spre interior. Cotton credea că se mai aflau pe drumul ce ducea drept spre Helena, înfăşurase cea mai mare parte a curcanului în pătura lui de lână, împărţise restul cu Dan, ca hrană pe drum, îşi puse puşca pe umăr şi pornise mai departe, urmat de negru, care, părând mai îngrijorat decât tovarăşul său alb, privea mereu în jurul lui cu frică şi căuta să vadă dacă nu descoperă ceva care i-ar primejdui sau i-ar împiedica să fugă mai departe.

— Aşa cum fusese intenţia mea la început – ar fi trebuit să luăm caii cu noi, rupse mulatrul tăcerea. Am fi fost de mult la Mississippi!

— Şi am fi lăsat urme după care ei s-ar fi putut lua şi-n beznă şi pe ceaţă, bombăni Cotton. Nu, aşa e mai bine; afară de asta, cred că ar trebui să trecem apa. Dincolo n-o să ne fie prea greu să punem mâna pe câţiva cai buni. Ei? Ce ai iarăşi? Te porţi astăzi, de parcă ai fi o muiere bătrână. Te opreşti în fiecare clipă, ciuleşti urechea şi semeni la chip cu berea stricată. Ce dracu ai? întrebă tâlharul, de data asta îngrijorat el însuşi, văzând mutra speriată a tovarăşului său.

— Nu auzi nimic, Massa Cotton? întrebă Dan, în şoaptă.

— Ce să aud? Ce? Şi ia deschide-ţi o dată pliscul. De ce dracu-l mai ai, dacă taci? Ce vrei să aud?

— Copite de cai!

— Prostii! răspunse mânios vânătorul. În acelaşi timp însă, îngălbeni la faţă. Din ce parte?

Fără să dea vreun răspuns, mulatrul lipi urechea la pământ.

Aproape în acelaşi timp însă, se ridică speriat, strigând:

— Să fugim, să fugim, pentru Dumnezeu, să fugim, suntem urmăriţi! Şi, fără să mai aştepte încuviinţarea tovarăşului său de drum, începu să gonească în josul povârnişului, urmat de Cotton, care porni după el, fără să mai chibzuiască dacă teama celuilalt era sau nu întemeiată. După puţine clipe însă se adeveri că Dan avusese dreptate. Zgomotul pricinuit de urmăritorii ce se apropiau prin desiş, era din ce în ce mai lămurit şi mai tare şi, când Cotton aruncă o privire speriată în urmă, putu să şi recunoască pe cei ce se apropiau veseli, în goana cailor, pe urmele celor ce trebuiau să le cadă în mână.

Cotton îşi dădu seama că se afla pe marginea prăpastie, dar, în acelaşi timp, recunoştea că singura speranţă ce-i rămăsese era să abată de la el atenţia urmăritorilor săi. Puţin îi păsa dacă puneau sau nu mâna pe negru. Principalul era să scape el. Şi, când îl văzu pe negru la câţiva paşi de el, fugind pe muchea unei terase povârnite, se lăsă în jos şi se strecură printre tufele dese de castani, crezând astfel că urmăritorii lui i-au pierdut urma. Poate că lucrul ăsta i-ar fi izbutit, caii neputându-l urmări în galop acolo unde el sărise de pe creastă. Ochiul ager al lui Cook însă nu întârziase să recunoască puşca lui pe umărul fugarului, care nu era altul decât vestitul Cotton. Cunoscând fiecare palmă de loc, coborî de-a dreptul dealul, tăind calea acestuia. Sander, pe care albul îl interesa mai mult decât mulatrul, se străduia din răsputeri să se ţină după îndrăzneţul nostru vânător.

Drumul pe care fugise Cotton era însă atât de sălbatic, acoperit cu tot felul de tufe şi atât de încurcat, încât aproape că nu putea fi străbătut călare. Lui Cook însă, obişnuit încă din tinereţe cu hăituirea înverşunată a urşilor, drumul ăsta nu i se păru prea greu. Neţinând seama de mădularele sale şi continuând să urmărească pe fugar, în timp ce Sander fusese silit să-şi strunească de câteva ori calul. Nu-i folosise însă prea mult, căci amândoi caii goneau, luându-se parcă la întrecere. Aşa că nu-i rămăsese altceva de făcut decât să caute să se ţină bine în şa.

Favorizat de terenul accidentat, Cotton câştigase un oarecare avans; acum însă, când drumul se mai netezise şi caii puteau să alerge mai uşor, se părea că nu mai putea să scape. Aflat pe urmele sale, Cook îi şi strigase să se predea de bunăvoie, ameninţându-l că altfel va trage în el ca într-un lup. În acelaşi timp, abia izbutea să-l ţină pe Bohs care voia necontenit să se

arunce asupra fugarului şi să-l înhaţe. Acesta însă avea în mână cuţitul său lucios şi Cook ştia prea bine că, dacă s-ar fi apropiat câinele de el, deznădăjduitul l-ar fi omorât. Dar nici Cotton nu se temea de puşca celui ce-l urmărea. Căci acesta nu avea timp să oprească şi cu atât mai puţin să ochească. Să călăreşti prin pădure şi să încerci să nimereşti ceva din goana calului, înseamnă să prăpădeşti glonţul degeaba. Cu fiecare săritură însă, calul venea mai aproape şi el îşi dădea seama că, peste câteva secunde, va fi în mâinile duşmanului său dacă. Pentru a se salva, nu izbutea să-l ucidă mai întâi pe urmăritorul său.

Numai trei lungimi de cal îi mai despărţeau pe cei doi. În clipa aceea, cu ochii învăpăiaţi, fugarul se întoarse deodată. Cu iuţeala fulgerului duse puşca la ochi şi Cook şi-ar fi pierdut viaţa, căci Cotton era un excelent trăgător. Goana însă îi stârnise sângele; broboane mari de sudoare i se iviseră pe frunte şi pe obraji, tulburându-i vederea. Ridicase ţeava puştii şi o îndreptă spre cel ce îl înfrunta, dar mâna care îi tremura nu izbuti să ţină arma cum trebuie şi, când degetul apăsă pe trăgaci, glontele trecu şuierând pe lângă tâmpla dreaptă a vânătorului, găurind doar pălăria lui Sander, care era cu puţin în urma lui.

Buzele lui Cook scoaseră un ţipăt triumfător, sălbatic şi înverşunat, dovedind cât de zadarnică fusese împuşcătura. Cotton încerca iar să scape cu fuga. Sosise însă momentul când soarta trebuia să i se împlinească. Cook încercă, ce-i drept, să tragă, îşi dădu seama însă cât de nesigură ar fi fost împuşcătura în condiţiile acestea. Puse mâna deci pe ţeava subţire a puştii, o ridică, socotind să dea fugarului lovitura de graţie. În clipa aceea calul său rămase agăţat cu amândouă picioarele din faţă de o coardă subţire de viţă. Căutând să se desprindă, făcu un salt înainte şi deodată se prăbuşi în genunchi, azvârlindu-l pe Cook cât colo; în clipa aceea el nu-şi mai observă calul ci, cu arma ridicată în aer, privea la duşmanul său care, speriat, se dăduse la o parte.

Situaţia se schimbase, devenind critică pentru Cook, care acum se afla în mâna unui duşman necruţător. Cinci însă Cotton se întoarse furios spre el şi voise să se apere de câinele care tocmai se repezi să-l muşte, apăru deodată – bineînţeles nu cu intenţia de a-i face vreun rău – Sander. Se înţelege că cel hăituit nu putea să vadă în acesta decât un nou duşman care-l urmărea. Era secătuit de puteri, de-abia îl mai ţineau picioarele şi doar instinctul său de conservare îi mai trezi ultimele şi aproape

stinsele sale resurse de putere şi de energie. Ridicând puşca sa neîncărcată, o repezi cu toată puterea împotriva câinelui care se dădu urlând înapoi, ridică de jos puşca urmăritorului care se prăvălise de pe cal, sări peste un povârniş abrupt cu pietre în prăvălire, văzu că al doilea călăreţ nu îl urmărea şi, de data asta cu mai multe şanse de scăpare, o luă la fugă în jos, către şesul mlăştinos din vale.

Deoarece Cotton se abătuse de la drumul pe care se înţeleseseră să fugă, el îndepărtase doi duşmani din calea lui Dan. Totuşi mulatrul şovăia încă, nehotărându-se dacă să încerce într-adevăr să fugă singur sau să-şi urmeze tovarăşul alb, cu care nici nu stabilise încă locul unde urmau să se întâlnească, dacă ar fi fost cumva despărţiţi. James nu-i lăsă însă prea mult timp de gândire. Potcoavele poneiului său tropotiră peste pietrele ascuţite de pe drum şi strigând: „Ura, am pus mâna pe tine, câine!”, cu puşca ridicată deasupra capului, se repezi spre el.

Instinctiv, mulatrul încercă iar să fugă. După câţiva paşi însă, câteva trunchiuri de brad, prăvălite, îl împiedicară să alerge aşa cum ar fi dorit. Se strădui să sară peste ele, dar nu putea ţine pas cu calul urmăritorului său, care trecea cu atâta uşurinţă peste obstacole. Şi, când nenorocitul îşi întoarse privirea, îl descoperi pe James la mai puţin de douăzeci de paşi de el.

În aceeaşi clipă – jos, la poalele dealului – se auzi o împuşcătură. Poate că acolo tovarăşul său ieşise biruitor. Era ultima lui nădejde. Pe urmele lui, nu se aflau decât doi duşmani şi încă mai putea, împotrivindu-se, să se apere de ei. Aşadar, hotărât, făcu câţiva paşi mai departe, se apropie de un brad înalt, îşi scoase pistolul şi gâfâind de oboseală şi de emoţie, strigă: „Înapoi! Cine mai face un pas înainte, e mort!”

Atât tatăl cât şi fiul trăiseră destui ani în mijlocul pădurilor ca să ştie că asemenea ameninţări nu erau doar vorbe goale. Ştiau însă, în acelaşi timp. Că victima lor nu mai are scăpare, în timp ce oi înşişi, cu puteri încă proaspete, puteau să-l înfrunte. Se înţelege însă că nici unuia din ei nu-i trecea prin cap să se expună fără rost. Îşi însuşiseră tactica Pieilor roşii. Cum vedeau că duşmanul se apropie de un copac, îl înconjurau repede cu caii. Fiecare cobora apoi de pe cal şi se aşeza în dosul trunchiului celui mai apropiat, pentru a fi astfel apărat împotriva gloanţelor duşmanului şi, în acelaşi timp. Pentru a supraveghea mai bine pe cel ce urma să fie ucis.

Dan, care îşi închipuia că se poate folosi de primul moment

pentru a se îndepărta iarăşi puţin câte puţin de urmăritorii săi, în clipa când văzu pe ceilalţi descălecând, se gândi că s-ar putea strecura cât mai repede în desiş. Când mai aruncă însă o privire în urmă, văzu cum puşca bătrânului Lively era aţintită asupra lui şi, instinctiv, se lipi de pământ, ca să scape de glontele ucigător.

— James! strigă bătrânul din spatele copacului său. Cioara s-a ascuns bine. Nu văd de aici decât gura pistolului său – dacă poţi să-l atingi cumva la picioare, trage! Bagă însă bine de seamă!

— Nici o grijă, tată, răspunse James, râzând. E tocmai în bătaia puştii mele. O singură palmă de loc îmi trebuie şi îl şi nimeresc!

Cei trei rămaseră scurtă vreme aşteptând pe poziţiile pe care le ocupaseră de la început. Căci cei doi Lively auziseră împuşcătura şi, fără să-şi expună zadarnic viaţa, voiau să vadă ce rezultat avusese urmărirea lui Cook, înainte de a face şi ei vreo mişcare hotărâtoare. Ştiau foarte bine că mulatrul nu mai putea să le scape şi James scoase deodată ţipătul lui obişnuit de vânătoare, care nu rămase prea multă vreme fără răspuns. Din desişurile în direcţia cărora omul alb fugise adineauri, pe calul său în spume, apăru Sander.

Dan auzise şi el zgomotul şi se aplecă puţin înainte, vrând să vadă ce alt duşman nou se mai iveşte. În clipa aceea, degetul bătrânului Lively atinse cocoşul armei şi împuşcătura răsună până în adâncul liniştit al pădurii. Lively însă nu se gândise nicidecum să-l nimerească pe mulatru, ci ochise doar o fâşie de scoarţă de copac care atârna, agăţată de o cracă, vrând să-l sperie numai pe fugar şi să-l silească să se predea. Acesta însă, care credea pesemne că făcuse adineauri vreo mişcare greşită, sau fusese atins în treacăt de o bucată din scoarţa căzută, sări fără să vrea şi se descoperi, uitând cu desăvârşire ce duşman primejdios avea în faţă. Cu iuţeala fulgerului, James îşi îndreptă ţeava puştii spre el şi, în aceeaşi clipă, glontele ţâşni fulgerător şi atinse coapsa mulatrului care se prăbuşi la pământ, văitându-se.

Oricum, rana aceasta n-ar fi fost mortală, ea având doar scopul de a-l prinde pe negru. Aceasta fusese intenţia coloniştilor. Deodată, scoţând nişte ţipete sălbatice, cu buclele sale blonde fluturând în jurul tâmplelor, cu haina ferfeniţă din pricina mărăcinilor şi corzilor de viţă, cu flinta fluturând deasupra capului, se ivi Sander, care descălecă, se repezi la negrul rănit şi îl lovi cu patul puştii în cap. Mulatrul abia izbuti să ridice braţul ca să se apere dar, pierzându-şi cunoştinţa din pricina loviturii primite, se prăbuşi la pământ. Nemulţumit de ceea ce făcuse,

Sander ridicase iar puşca, vrând să lovească din nou. Între timp însă, James ajunsese şi el lângă rănit.

— Opreşte, Sir! Opreşte, îţi zic! Aşa e oare obiceiul la dumneavoastră, să loviţi un om când zace rănit la pământ?

— Să-l ia ciuma! ţipă, cu glas răguşit Sander, încercând să se desprindă de James. Lasă-mă să-i crăp capul netrebnicului ăstuia! Sau poate vrei să laşi să-ţi scape unul din bandiţi, în timp ce jos, în fundul râpei, zace prietenul dumitale, împuşcat în inimă?

— Cum?

— Cook? strigă James îngrozit, dând drumul braţului pe care îl apucase şi care, pentru a treia oară, se înălţa, ridicând arma şi măsurând cu ochi mânioşi locul unde lovitura ei putea fi fatală. Între timp însă bătrânul Lively, deşi nu atât de sprinten ca fiul său, se apropiase şi el şi, smulgând flinta din mâinile celui furios, o zvârli cât mai departe, după care, punându-se între acesta şi mulatrul care-şi pierduse cunoştinţa, strigă supărat:

— Sir, când sunteţi cu un gentleman la vânătoare, se cuvine să vă purtaţi ca un gentleman. Prizonierul acesta ne aparţine şi vrem să-l ţinem în viaţă, pentru ca, prin el, să ne lămurim cu privire la unele lucruri ce ne-au dispărut!

— Bine, dar el l-a omorât pe unul din tovarăşii voştri! răspunse Sander.

— Uite-l cum coboară de pe munte, îndreptându-se spre noi, răspunse liniştit bătrânul. Şi în depărtare îl vedea pe Cook care venea fără cal, cu fruntea însângerată, ţinând însă în mână, puşca sa. Venea încet, coborând clina potolită a dealului, ale cărui contururi vălurile se întindeau către nord-vest. Înainte de orice, Cook dorea să afle de ce Sander nu-i dăduse ajutorul cuvenit şi de ce nu încercase să tragă cu flinta lui măcar în picioarele fugarului; Sander, dimpotrivă, pretindea că fusese prea departe şi că socotise că el, Cook, ar fi fost atins şi grav rănit.

— Dacă e aşa atunci socotesc că ai fost grozav de drăguţ, lăsându-mă să zac singur acolo, printre pietroaie, mormăi Cook. Ah, dar iată şi mulatrul. E mort?

Povesti pe scurt cum se desfăşurase urmărirea sa şi cum, în clipa hotărâtoare, din nefericire, i se răsturnase calul. Nu mai avea nici un rost deci să continue urmărirea, deoarece Bohs. Care ştia să ia urma unui mulatru, nu era dresat să urmărească şi un alb, mai cu seamă că n-avea habar dacă dulăul mai poate

să umble. Căci lovitura pe care i-o dăduse fugarul, atunci când încercase să sară la el, îl nimerise în umăr şi în şira spinării, aşa că, chiar dacă nu i se fărâmase nici un os, totuşi, abia se mai putea mişca şi numai cu multă greutate izbutise să se ţină, şchiopătând. După stăpânul său.

Hotărâră aşadar să-l ia pe mulatru cu ei acasă. Era mai aproape decât la Helena. Socoteau că acolo vor vedea ce e de făcut.

Glontele lui James străbătuse coapsa dreaptă a bietului negru, care acum sângera cumplit. Totuşi, lovitura cu patul puştii părea cu mult mai primejdioasă, căci braţul drept cu care încercase să oprească lovitura îi era rupt tocmai deasupra încheieturii. Sângele mai curgea în şiroaie întunecate şi din părul său negru, în partea dreaptă a capului. E adevărat că bătrânul Lively îi făcuse cât de cât un pansament. Totuşi, mulatrul nu dădea nici un semn de viaţă. Doar bătaia slabă a inimii sale mai vădea că trăieşte. Ca să-l ia cu ei, legară împreună două pături luate de sub şeile lor, pe care le întinseră între calul lui Cook şi acela al bătrânului Lively, făcând din ele un soi de targă, care însă, pe terenul acela aspru şi pietros, îi silea să înainteze îngrozitor de încet.

James însă nu voi să-i întovărăşească socotind că trebuie, atât cât îi va fi cu putinţă, să rămână pe urmele albului care scăpase cu fuga. Îl rugă pe tatăl său să-l scuze pe lângă doamnele de acasă, fiindcă era o treabă foarte importantă, ce nu suferea amânare, silindu-l să mai întârzie. Luă puşca pe umăr, încăleca şi, atât cât Îi îngăduiau privirea sa. Ageră şi instinctul său vânătoresc, porni pe urmele albului. De altfel se vede treaba că şi acesta era rănit, deoarece ici şi colo, pe drum, James descoperi pete de sânge, care încetară însă în dreptul unui pietroi. Se pare că, nemai temându-se de urmăritorii săi, fugarul se oprise acolo şi-şi legase rana sângerândă. Tânărului nostru nu-i mai rămânea decât să desluşească vreo urmă acolo unde ochiul oricăruui profan n-ar fi văzut decât un. Ţinut sălbatic, neatins niciodată de vreun picior omenesc.

14
BOLIVAR – FUGA MĂRIEI

Cam pe vremea în care Tom Bamwell plecase din Helena pentru a culege unele informaţii la Montgomerys Point şi pentru a aştepta acolo sosirea, în ziua următoare, a Flat-boatului, o barcă mică şi îngustă ieşise din desişul sălciilor de pe insulă, spre a ajunge, de partea cealaltă a fluviului Mississippi, ţinând de statul Arkansas. În ea se aflau două persoane şi anume negrul Bolivar şi tânărul metis Olyo. Primul mânuia amândouă vâslele, opintindu-se din răsputeri, în timp ce al doilea şedea liniştit la pupă şi se îngrijea de cârma uşoară a bărcii.

Purta o livrea cenuşie simplă, alcătuită dintr-o jachetă şi *o* pereche de pantaloni, ale căror cusături erau dublate cu şireturi cărămizii. Alături de el avea o şapcă de aceeaşi culoare, în timp ce pe cap îşi pusese o pălărie de paie, ca să se apere de razele arzătoare ale soarelui. Bolivar, dimpotrivă, părea că nu dă nici o atenţie soarelui, ba chiar că se simte cum nu se poate mai bine în aerul acesta fierbinte. Îşi scosese pălăria, se dezbrăcase de haină şi îşi scosese cămaşa, păstrând doar pantalonii largi de pânză cenuşie, astfel că arşiţa soarelui cădea de-a dreptul pe umerii săi musculoşi, negri şi catifelaţi. În barcă erau câteva plăci de plumb, deasupra cărora fusese aruncată o bucată de pânză – probabil un sac.

Între bărbatul de la vâsle şi băiatul de la cârmă nu părea să domnească prea multă apropiere sufletească, căci negrul privea înaintea lui neabătut şi morocănos, în timp ce Olyo, vrând parcă cu tot dinadinsul să-şi bată joc de el, fluiera unul din aşa-zisele cântece negre, zâmbind dispreţuitor şi privirile sale lunecau peste mădularele întunecate ale etiopianului, spre pădurea din zare, devenind din ce în ce mai desluşită.

Olyo era un metis – de obârşie albă şi indiană – lucru care, după concepţia americană îl făcea să fie considerat superior negrului. Frumoasa lui stăpână îl cocoloşea, ca pe un copil răsfăţat. Din pricina asta, chiar dacă nu era arogant faţă de albii de pe insulă, se dovedea încăpăţânat şi puţin prietenos. Iată de ce nimeni nu-l suferea şi numai teama de căpitan îi silea pe sălbaticii ceilalţi să-l rabde şi să nu-i tragă o bătaie zdravănă

acestui favorit al soţiei mai marelui lor. Bolivar însă, singurul negru de pe insulă şi deci la cheremul băiatului, a cărui purtare tiranică o cunoscuse de multe ori pe pielea lui, fără ca nici Kelly şi nici Georgine să-i dea dreptate, nutrea o ură adâncă faţă de băiatul acesta uşuratic. Şi sălbatica privire triumfătoare care, uneori fie chiar numai pentru câteva secunde, strălucea în ochii negrului când, cu un zâmbet neîmblânzit şi ameninţător scruta chipul frumos şi buclele negre ale băiatului, nu prevestea nimic bun pentru acesta.

În cele din urmă Bolivar rupse tăcerea, mormăind cu jumătate gură, în timp ce încetase să mai vâslească:

— Ţine dracului cârma dreaptă sau nu mai cârmi deloc. Să-l ia naiba de vâslit. Ba pe dreapta, ba pe stânga! Şi asta pentru că aşa-i place domnişorului să ţină cârma. Pe căldura asta nu-i glumă să vâsleşti!

— Oricum, n-ai să te pârleşti la faţă, îl luă peste picior metisul. Lasă în pace vâsla dreaptă, Bolivar. Nu fi prost!

— Nu trebuie să acostăm prea sus, răspunse încruntat negrul. Vezi pata aia verde, mai jos? E punctul unde stufărişul se întinde până pe mal. Acolo e un intrând mititel, unde o să lăsăm barca noastră. Aşa că ori cârmeşti cum trebuie, ori nu mai cârmi deloc!

— Hu, hu, hu, mormăilă! îşi bătu joc de el băiatul. Şi dacă nu vreau? Ai? Dar… în sfârşit! Cu atât mai degrabă scap de tine. Fie şi aşa! Unde găsesc calul?

— Am să-ţi arăt eu, cum ajungem!

— Şi strada?

— La vreo cinci sute de paşi!

— Mai e vreo alta pe dreapta sau pe stânga?

— Nu e nici una, zise încruntat negrul. Nu-ţi fie teamă. Nu se poate să nu nimereşti!

Olyo părea că se liniştise, mânuind de aci încolo cârma aşa cum trebuia. În schimb Bolivar începu să cerceteze cu privirea întinderea fluviului, cât putea de departe. Nu se vedea nimic altceva decât vreo trei sau patru Flaturi care lunecau lin şi leneş la vale. Barca cea mică intrase acum în năvalnicul curs al apei, în imediata apropiere a ţărmului. Bolivar vâslea pe cât îl ţineau puterile.

— Cârmeşte puţin mai în susul ţărmului, zise el băiatului, niţeluş mai mult – aşa – altfel curentul ne împinge sub copacul cela.

— Apa creşte, zise metisul, privind băşicile galbene de spumă

ce lunecau mai departe. E şi timpul! Prea s-au lăsat aşteptate apele de pe Missouri. Opreşte însă, Bolivar! Opreşte!, negru blestemat, ţi-am spus! Nu vezi că mă duci de-a dreptul în tufele acelea ude? strigă deodată băiatul, în clipa când negrul se vârâse cu barca în gura strimtă a deschizăturii care era aproape cu desăvârşire înconjurată de corzi de viţă şi de vrejuri ce atârnau în apă. Dar Bolivar se făcu că nu aude. „Lasă că ai să te uzi şi mai şi!” murmură el printre dinţi. Şi, opintindu-se încă o dată, ca să dea vânt bărcii, scoase repede vâslele din găurile lor. Le aruncă în barca pe care o împinse cu toată puterea înainte, până ce, ca o săgeată, pătrunse adânc, pierzându-se în fundătura verde şi întortocheată.

Ce însemna oare, în clipa aceea, ţipătul sălbatic, deznădăjduit care se auzise? Acea încăierare surdă şi scurtă? Un tremur imens străbătuse grămada de plante agăţătoare, din care răbufneau necontenit valuri mărunte şi repezi, ca şi cum pe undeva un peşte de mărime neobişnuită ar fi biciuit apa. Curând însă ţipetele se stinseră, vrejurile plantelor agăţătoare încetară să mai tremure, apa se linişti şi în câteva minute, peste toată întinderea aceea se înstăpâni o tăcere grea, apăsătoare. În cele din urmă tufele se dădură iar la o parte, barca se ivi din nou şi în ea nu mai era decât negrul, cu o înfăţişare sălbatică şi tulburată, îndepărtându-şi de pe obrazul de culoarea cenuşii câlţii părului lânos ce-i acopereau fruntea. Când barca, luată de curentul apei, începu iar să pornească, se opri câteva secunde ca să respire adânc. Apoi, după ce mai aruncă o privire semeaţă înapoi, spre desişul pe care-l părăsise, apucă vâslele şi se îndreptă încet, cât mai aproape de mal, pentru ca după aceea să treacă iar de-a curmezişul, înapoi spre insulă.

O singură dată se mai opri pe drum şi anume în faţa unui copac răsturnat în apă, de crengile căruia îşi legă barca pentru scurt timp. Îşi spălă trupul, frecă unele părţi ale bărcii, după care îşi puse cămaşa şi haina. Când ridică haina, din buzunarul acesteia căzură două scrisori de care uitase cu totul. Bolivar nu ştia să citească, totuşi, privi cu deosebită atenţie una din scrisori, pe adresa acesteia descoperind o mare pată de sânge. Îşi umezi degetul mare şi încercă să o şteargă. Pata însă devenea mai mare şi mai urâtă. Ţinu câteva secunde scrisoarea în mână şi parcă ar îi vrut s-o arunce peste bord. Învârti plicul când la dreapta, când la stânga. Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o idee mai bună, şterse cu mâneca plicul umezit, atât cât se putea şi vârî

amândouă scrisorile în buzunarele largi ale pantalonilor săi.

Se gândea tocmai să desfacă iar frânghia cu care legase barca, ferind-o de năvala micilor şi neliniştitelor valuri, când privirea i se îndreptă, fără voie, spre locul unde adineauri şezuse încă băiatul şi unde se mai afla şapca pe care acesta o purtase. Făcu câţiva paşi şi începu să privească în jurul său. Sacul şi plăcile de plumb nu mai erau acolo. În barcă nu mai văzu decât pălăria sa de paie şi cele două vâsle.

— Drace! murmură el, n-am oare nimic? Începu să-şi pipăie tot corpul. Deodată, mâna lui simţi dedesubt ceva tare. Era cuţitul său, un cuţit mare, lat, cu mâner de lemn. Îl privi o clipă atent, după care mormăi încet, ca pentru sine însuşi: „Ducă-se dracului – de astea se găsesc câte vrei, acolo. Ba chiar şi mai bune – hai, să-l mai folosim pentru cea din urmă oară!”

Zicând acestea, înfipse în şapca metisului lama cuţitului, până jos, la plăsele, apoi întinse braţul deasupra apei. În clipa următoare, valurile ce loveau flancurile bărcii înghiţiră şi şapca şi cuţitul.

Negrul începu să vâslească încet, spre insulă.

*

Acolo domnea astăzi mare animaţie şi veselie. O pradă bogată sosise cu o zi înainte. Se aştepta sosirea peste scurt timp a alteia şi mai însemnată. Amândouă căpeteniile părăsiseră insula. Ce e de mirare dacă, în asemenea împrejurări, gloata aceasta sălbatică se apucase de chefuri, abia cu greu ţinută în frâu de Peter, singurul care mai rămăsese treaz? Mereu şi mereu trebuia să le amintească ce li s-ar putea întâmplă dacă vasele ce trec pe lângă insulă ar auzi gălăgia de acolo. Ceata aproape că nu mai putea fi stăpânită. Pretindea că s-au mai purtat aşa şi altădată şi că Flat-boaturile ce trec pe acolo sunt obişnuite cu asemenea gălăgie şi ţipete prin meleaguri necunoscute lor. Şi apoi. De ce s-ar teme? S-au luat doar destule măsuri ca nimeni să nu poată debarca aici!

Peter, care nu ştia ce să facă în astfel de împrejurări, încercase de câteva ori s-o facă pe soţia căpitanului să pună piciorul în prag, spre a-i convinge pe beţivi să păstreze ordinea cuvenită. Aceasta însă îl liniştea, spunându-i mereu că Kelly trebuie neapărat să se întoarcă. Toate rugăminţile şi ameninţările sale rămâneau astfel zadarnice.

Tocmai atunci sosi şi Bolivar. După ce-şi adăposti barca, intră în curtea interioară înconjurată de clădiri unde fu primit cu

sălbatice chiote de bucurie de către cei ce chefuiau acolo. E drept că negrul era de obicei mai degrabă morocănos şi reţinut, neplăcându-i să aibă prea mult de-a face cu albii care, de fapt, îl dispreţuiau, fiindcă era de altă culoare şi de alt neam. Astăzi însă starea de spirit ce domnea aici îi convenea de minune. Ochii îi scânteiau animaţi de o flacără sălbatică şi, scoţând un fel de ţipăt de luptă, apucă lacom sticla ce i se întinsese, vrând parcă s-o golească în întregime.

— Hei! strigă în clipa aceea un cogeamite lunganul din Illinois. Hei, curcănaşule, nu cumva vrei să dai pe gât toată fântâna? Mai las-o niţeluş, inimioara mea şi răsuflă un pic. Poate ne mai povesteşti şi tu câte ceva!

— Să vă ia ciuma cu poveştile voastre, mârâi negrul. Rachiul vostru îmi place mai mult – daţi-mi sticla – e grozav. De unde dracu aţi pus laba pe el? Vine cumva din statele nordice?

— Ha-ha-ha – ciocolatiul nostru are un nas grozav, râse lunganul, adulmecă de departe friptura! Ştie că am capturat de curând o corabie grozavă şi blestematul de el miroase că rachiul ăsta de piersici trebuie să fie din nord. Dar, vezi tu, drăgălaşule, dacă ţii mult să bei, trebuie şi tu să faci niscai isprăvi! Trebuie să-ţi câştigi pâinea zilnică. Doar aşa o să-ţi meargă bine şi o să ajungi la adânci bătrâneţi!

— Mai du-te dracului cu prostiile tale, Corny, dă mai repede sticla încoace! Mi-e sete. Nu? Atunci n-ai decât să-ţi ţii poşirca şi să te duci dracului! S-o mai găsi de băut şi altundeva. Şi, zicând acestea, le întoarse spatele, vrând să se îndrepte spre căsuţa lui, lipită de casa stăpânului său. Corny însă îl împiedică să treacă mai departe şi, în timp ce cu mâna stângă îi întindea sticla pe care i-o refuzase, cu dreapta îl apucă de braţ, strigându-i:

— Stai niţeluş, diamanţelule! Aşa uşor nu-mi scapi tu astă-seară. Le-am povestit băieţilor ăstora, nişte ţânci cu caş la gură despre performanţele capului tău, Bolivar. Ştii bine, bătrâne. Mai ţii minte cum ai despicat cu fruntea caşcavalul ăla? Închipuieşte-ţi, golanii ăştia nu vor să mă creadă. Ce vrei? Nişte şobolani de la ţară! Am pus rămăşag cu ei pe douăzeci de dolari, drăgălaşule! Vrei să mă ajuţi să-i câştig? Juma-juma, făzănelule!

— Tocmai de aşa ceva îmi arde mie astă-seară, bombăni negrul. Şi, dând un bobârnac albului, încercă să se desprindă de el. Acesta însă, căruia nici prin gând nu-i trecea să-l scape din gheare, îl prinse şi mai tare şi, în timp ce aruncă celorlalţi o privire şireată, pe care negrul nu o observă, începu să se pipăie,

căutând ceva, apoi strigă: Ia te uită, Bolivarule, ia te uită, pufuleţule, drăguţule, trandafiraşule, ce zici de cuţitaşul ăsta? Merită, da sau nu, să faci pe plac unui prieten de dragul unei asemenea podoabe?

În timp ce unii continuau să-l îmbie pe Bolivar, alţii îl luau peste picior pretinzând că el însuşi ştie prea bine că nu e în stare şi că tocmai de aceea se arată atât de dispus. Bolivar dimpotrivă, fără să-i pese nici de ironiile, nici de îndemnurile celorlalţi, apucă cuţitul, aţintindu-şi privirea scânteietoare asupra oţelului atât de frumos împodobit. Era un „scimitar” turcesc – luat ca pradă Dumnezeu ştie de unde, dar dobândit fireşte uşor, cu o lamă verzuie, lucioasă, vrednică să fie purtată de un sultan.

Dacă ar fi fost treaz, poate că ar fi bănuit de ce matelotul ăsta punea atâta preţ pe un fleac de rămăşag; stârnit însă de băutura tare pe care o dăduse pe gât, având tocmai mare nevoie de o armă, păru deodată că se răzgândeşte. Ochii i se rotiră în orbite, privi repede în jurul lui, apoi, zvârlindu-şi gioarsa de pălărie într-un colţ, începu să chiuie şi să strige:

— Ura, fraţilor, cuţitul e o minune! Acum o să vă arate el, Bolivar, cum poţi să te vâri într-un calup vechi de brânză. Haideţi! Cine mai pune pariu?

Se iscă o zarvă sălbatică. Toţi se îmbrânceau şi ţipaţi laolaltă, în timp ce Bolivar cu cuţitul scos din teacă, cu chipul măsliniu în mijlocul celorlalţi, cu ochii săi ce se rostogoleau şi cu dinţii de fildeş, dansa, executând sărituri fantastice, un *Jim Crow*[39] şi cânta cu glas strident o melodie:

„Hai la joc, hai, negrii, hai şi vă-nvârtiţi!
Hai şi-n joc cu toţii, cântu-mi auziţi.
Vă voi spune un cântec despre Jim şi Joe,
Versul terminându-mi cu câte-un Jim Crow!”

Şi, accentuând ultima silabă cu un ton care îţi pătrundea până-n măduva oaselor, în aplauzele şi strigătele celor ce-l încercuiseră, începu să danseze un dans negru, în timp ce cu călcâiele şi cu degetele picioarelor, bătea tactul ce devenea din ce în ce mai sacadat şi mai ameţitor.

— Mai ţineţi-vă dracului boturile! strigă Peter şi sări încă o dată la ei ca să-i despartă, în timp ce îl apuca pe negru de umeri, încercând să-l potolească. Pe sfântul parastas – Peter obişnuia să pomenească sfinţii numai când se înfuria cu adevărat – aţi

---

[39] Dans specific al negrilor din America şi totodată poreclă dată lor de rasiştii de peste ocean.

înnebunit? Vreţi cu orice preţ să aţâţaţi toţi vecinii împotriva noastră?

— A fost odat’ un negru, ţipa Bolivar, care, cu toate că era apăsat pe umeri de Peter, se sălta la loc, ca un arc:

„A fost odat’ un negru – un altul nu-i ca el,
Cu pantalonii galbeni şi cu bocanci la fel.
Ţinându-şi pălăria, vedeţi, aşa – oho!
Cum se sfârşea o strofă, dansa cu foc Jim Crow!”

*

— Ura, ha!

— Bravo, bravo! începură toţi să ţipe. Să danseze şi Peter – ura pentru Peter!

— Linişte, broscoilor, linişte am zis, urlă Peter, aproape mai stârnit decât ceilalţi. Flăcăul din Illinois însă îi potoli aducând iarăşi vorba despre rămăşagul cu brânza.

— Aduceţi brânza, strigă el. Să vină brânza! Bolivar vrea s-o întâmpine regeşte. Aduceţi brânza!

Câţiva se îndepărtară grăbiţi şi se întoarseră îndată cu o aşa-zisă „brânză de rezervă”, preparată din belşug în statele din nord şi expediată apoi pe apă spre cele din sud. Ca să rupi tocmai la mijloc calupul, e nevoie de o lovitură neobişnuit de puternică. Altfel, după o lovitură mai slabă, ea se îndoaie la mijloc ca un gumilastic, revenindu-şi numaidecât. Bolivar le arătase însă lovitura lui şi altădată, aşa că nu se îndoia nici o clipă de rezultat. De altfel, negrii sunt cunoscuţi pentru tăria scăfârliei lor, care îi şi face adesea să nu simtă loviturile măciucilor războinice, tari ca oţelul, care ar fărâma ţeasta unui alb ca pe o găoace de ou. Chiar şi în lupta obişnuită, africanul se foloseşte de frunte mai mult chiar decât de pumni, *ţi* caută să-şi apuce adversarul, trântindu-l la pământ cu capul. Doi negri care se încaieră se lovesc uneori ca doi berbeci, loviturile răsunând până departe şi pricinuind albilor, care privesc încăierarea, serioase dureri de cap. Flăcăul din Illinois, care nu-l putea suferi pe negru, îi pregătise însă o cu totul altă surpriză şi acum se sfătuia în şoaptă cu alţi câţiva din sală.

Un flăcău ridicase calupul de brânză, punându-l eu marginea pe unul din butoaiele de zahăr înşirate lângă perete. Bolivar însă, care între timp trăsese la măsea din ce în ce mai mult şi mai lacom, fără să fie împiedicat de nimeni, făcu vreo câteva sărituri în aer, vârî în curea cuţitul de care se mai slujise, prinse calupul cu amândouă mâinile, îşi trase capul înapoi şi fruntea lui izbi cu

atâta putere coaja tare a calupului, încât aceasta se desfăcu, lăsând ca părul său creţ şi lânos să pătrundă în conţinutul moale şi lipicios al brânzei.

Un imens strigăt de bucurie salută triumful africanului, care, după ce ridică brânză deasupra capului, o zvârli apoi cu un rânjet ironic la picioarele celor ce jubilau.

— Na-vă, moliilor, strigă el. Luaţi-vă fleşcăitura – într-un terci ca ăsta, Bolivar intră şi cu nasul!

— Chiar aşa şi e, ţipă unul mai mărunţel, strecurându-se printre ceilalţi mai în faţă. Cu un caşcaval din Indiana n-ai îndrăzni să încerci aşa ceva, molâule!

— Cum? răcni cel din Illinois, n-ar îndrăzni? Bolivar n-ar îndrăzni? Voi, prăpădiţilor din Indiana, pe meleagurile voastre aiurite, aveţi ceva deosebit? Să vină un caşcaval din Indiana. N-aţi cinci dolari, să vină cel mai tare pe care îl găsiţi. Puneţi şi voi acum rămăşag, fiecare cât vreţi! Ţin rămăşagul. Capul lui Bolivar, spărgătorul lui de gheaţă, are să pătrundă în el ca şi cum n-ar fi decât o cutie de carton pentru pălării de damă. Ura, Bolivar! Nu-i aşa? Le arătăm noi nepricopsiţilor ăstora!

— Ura, răspunse sughiţând Bolivar, ai cărui ochi începuseră să devină sticloşi şi rătăciţi. Ura, să vină unul din caşcavalurile voastre afurisite. Unde-i caşcavalul?

— Poftim, drăgălaşule! zise prichindelul din Indiana, aducând o roată de caşcaval pe care o aşeză pe o ladă rezemată de perete. Încearcă-l şi pe ăsta. Şi, dacă intri şi-n el, atunci înseamnă că sunt un dobitoc!

— Hăisa – soseşte Bolivar! strigă entuziasmat negrul, vrând să se repeadă ca un berbece asupra calupului. În aceeaşi clipă însă fu împiedicat de Corny, care îi strigă:

— Domol, domol, îngeraşule; caşcavalul ăsta m-a costat o grămadă de bani şi n-am poftă să mestec mai târziu cu dinţii o parte din peruca ta de lână. Căci nu e nici o îndoială că ai să spargi brânza. Aşa că lasă-mă sa aştern mai întâi ştergarul ăsta pe deasupra. Pe urmă n-ai decât să treci cât vrei printre viermii din brânză!

— Pune o cârpă deasupra, ţipă negrul în timp ce ceilalţi se adunau în jurul lui, căutând să-i atragă atenţia în altă parte. Corny însă zvârli brânza repede în lături şi puse în locul ei o tocilă de aceeaşi mărime, acoperind-o repede cu un ştergar lat. Pune o cârpă deasupra, dacă n-ai nevoie de lână africană.

— Da, dar n-are voie să pună mâna pe ea! ţipă prichindelul.

Să-l ia naiba, te pomeneşti că izbeşte brânza într-o parte şi pe urmă se înţelege că trebuie să plesnească şi la mijloc!

— Ho-ho-ho, urlă negrul izbucnind într-un râs sălbatic, ho-ho-ho, vă arată el puiul mamei cum se crapă un caşcaval din Indiana. Faceţi loc, moliilor, haideţi!

„Dragii mele drage, când mă duc la ea,
I-aduc ceai cu mine, stambă şi cafea.
O sărut pe buze şi apoi, oho,
După sărutare, joc câte-un Jim Crow!"

Ura pentru Old[40] Virginy! Şi eu coatele date înapoi, cu capul aplecat înainte şi cu ochii închişi, sări mai întâi în sus, apoi, în timp ce ceilalţi îl înconjuraseră fără să scoată un cuvânt, într-o tăcere plină de aşteptare, se izbi cu o putere de nedescris de piatra acoperită cu ştergarul.

Izbitura ar fi zvârlit la pământ şi un bou. Bolivar, parcă lovit de o ghiulea, căzu pe spate, rămânând întins la pământ câteva secunde ca un mort. În cele din urmă, readus la viaţă de gălăgia şi entuziasmul celorlalţi, se ridică încetişor şi păru la început că nu pricepe bine ce însemnau toate acestea, ce se întâmplase cu el şi cine era cel pe seama căruia se dezlănţuiseră aceste râsete convulsive care zguduiau încăperea. Simţea totuşi cum i se învârteşte şi îi vâjâie capul. Îşi apăsă eu putere pumnii pe tâmple, închizând câteva clipe ochii. Când însă îi deschise iar, privirea îi căzu pe tocila de piatră, încă rezemată de perete şi de pe care cârpa căzuse, îndepărtată de lovitura de adineauri. Surprins şi zăpăcit, privi la oamenii ce-l înconjurau. Privirea aceasta avu însă darul de a stârni şi mai mult hazul lor. Nişte râsete şi mai ameţitoare îi răspunseră.

Bolivar, care îşi dădea în sfârşit seama cât de dispreţuit şi de batjocorit era de oamenii aceştia şi începea să înţeleagă în ce fel îşi bătuseră joc de el, rămase câteva secunde nemişcat, cu ochii fulgerând de furie şi mânie şi cu dinţii strânşi până ce Corny se apropie de el şi, vrând încă să-şi bată joc de el, îl întrebă dacă nu i se pare că brânzeturile acestea nu-s prea uscate de soare? În clipa aceea pricepu lesne cine urzise toată tărăşenia şi, înainte ca vreunul din cei de faţă să-şi dea seama de primejdie, sau să o poată împiedica, negrul tăbărî cu iuţeala unei săgeţi asupra lui Corny şi, asemenea panterei din pustiurile sale de baştină, îşi înfipse dinţii în gâtlejul acestuia. E drept că cei ce îi înconjurau săriră să despartă pe înfuriatul negru de victima lui. Dar Bolivar îl

[40] Old – bătrân.

ţinea strâns în gheare şi când, în sfârşit, ceilalţi izbutiră să-l desprindă de Corny, acesta se prăbuşi, plin de sânge, în braţele prietenilor săi.

Negrul se apără acum cu furie deznădăjduită împotriva gloatei ce se repezise la el şi îndeosebi încerca să scoată cuţitul ce-l purta la brâu. Piraţii îl împiedicară însă şi-l trântiră la pământ, legându-l de mâini şi de picioare.

O parte din ei şi mai cu seamă prietenii lui Corny, socoteau chiar că ar trebui, în numele dreptăţii, să-l pedepsească pe loc, pentru îndrăzneala de a fi ridicat mâna împotriva unui alb.

Peter, care făcuse totul ca să potolească furia turbaţilor şi care, în sfârşit, îşi dădea seama că nu putea mai mult, ceru din nou ajutorul Georginei şi o rugă să preîntâmpine dezlănţuirea furtunii, el nemaifiind în stare să răspundă de nimic. E adevărat că n-aveau a se teme din partea Flat-boaturilor care treceau prin apropiere. S-ar putea totuşi ca pe malul celălalt să se afle şi vânători şi vântul bate tocmai înspre Arkansas. O încredinţă în acelaşi timp că acum, când sunt pe cale de a-şi vedea visul cu ochii, va avea grijă, aşa cum îi poruncise stăruitor Kelly, să păstreze ordinea şi să înlăture orice primejdie de prisos. În clipa de faţă însă, în afară de ea, nimeni n-ar fi în stare să stăpânească hoarda aceasta sălbatică.

— Şi Maria? întrebă Georgine.

Sărmana fată, palidă şi cu ochii uscaţi de lacrimi, stătea ghemuită într-un colţ al odăii; încercase în după-amiaza trecută să plece. Georgina însă, ca şi metisul şi Bolivar, n-o pierduseră din ochi, împiedicând-o. În dimineaţa aceasta nu se mişcase încă de la locul ei şi părea că nu vede nimic şi nici nu vrea să ştie nimic despre ceea ce o înconjura.

— Rămâne în răstimpul ăsta liniştită, zise omul cu cicatrice pe obraz, privind cu coada ochiului la nenorocita din odaie, asta ne mai lipsea!

În clipa aceea se auziră urletele sălbatice ale matrozilor beţi de alături. Georgine puse repede mâna pe şalul de lângă ea şi pătrunse apoi încruntată şi ameninţătoare în mijlocul cetei de alături.

Nu trebuie să ne mire că până şi cei mai înverşunaţi se dădură înapoi, sfioşi şi respectuoşi, din faţa ei şi că toată gălăgia încetă deodată, risipită parcă de un cuvânt magic. Făptura înaltă, nobilă a acestei femei frumoase, stătea mândră şi poruncitoare în faţa tuturor. Părul negru, mătăsos, se prelingea în bucle pe grumajii

pe jumătate dezveliţi, în timp ce ochii întunecaţi, umbriţi de gene lungi, rătăceau mânioşi peste mulţimea bărbaţilor atât de gălăgioşi cu câteva secunde mai devreme şi păreau că desfidă pe oricine s-ar încumeta să li se împotrivească.

Doar negrul continua să fie furios şi cei ce-l ţineau trebuiau să se muncească din greu cu el, ca să-l poată împiedica să le scape.

— Ce a făcut omul ăsta? întrebă în sfârşit Georgine, cu glas potolit, dar limpede, până în cele mai mici amănunte. Ce înseamnă răzvrătirea asta?

Toţi încercară să răspundă în acelaşi timp. Se iscase o gălăgie care ştirbea înţelesul oricărui cuvânt. În cele din urmă, Peter izbuti să povestească pe scurt ce se întâmplase, întrerupt mereu de grămada celorlalţi, în timp ce povestea despre atacul negrului.

— Jos cu fiara însetată de sânge, care încearcă să sugrume un om aşa cum face o panteră!

— Voi sunteţi bărbaţi? izbucni mânioasă Georgine, ţintindu-şi ochii ameninţători asupra celui ce aţâţa răzvrătiţii. Vreţi oare să aprindeţi în inimile noastre sământa răzvrătirii şi a duşmăniei în timp ce în afară suntem înconjuraţi de duşmani? Nu, voi l-aţi aţâţat mai întâi pe negru? Vă miră oare faptul că şarpele muşcă atunci când e călcat? Duceţi-vă de aici, fiecare la postul lui. Căpitanul vostru trebuie să se întoarcă dintr-un minut în altul. Ştiţi prea bine ce aţi păţi dacă, în locul meu, el ar fi în clipa asta de faţă. Duceţi-vă, treziţi-vă din beţie şi păstraţi liniştea. Cel dintâi dintre voi care mai calcă legea, va fi pedepsit. Dacă africanul a greşit, nu va scăpa de pedeapsă. Aş fi cea din urmă care l-ar apăra – de îndată ce Kelly se va întoarce, are să lămurească el cearta iscată între voi. Până atunci însă, vreau să fie pace!

Marinarii bombăniră câtva timp supăraţi, se îndepărtară însă de lângă africanul ce fusese legat. Peter se întoarse cu faţa spre el, vrând să-l sfătuiască să aibă răbdare până ce vine căpitanul, când privirea îi căzu deodată asupra uşii locuinţei lui Kelly. Recunoscu acolo chipul palid şi făptura subţirică a nebunei care, îndepărtându-şi părul zbârlit de pe fruntea palidă ca marmura, o clipă privi atentă ceata strânsă acum la intrarea în „Bachelors'Hall", apoi, izbucnind într-un râs limpede, aproape copilăresc, se repezi spre spaţiul liber dintre case, pierzându-se printre ele.

Totul se întâmplase atât de repede şi de neaşteptat, încât în

prima clipă cel cu obrazul crestat nici nu putu să-şi dea seama dacă văzuse bine sau nu. Georgine însă, care îi urmărise privirea, abia mai avu timpul să zărească dincolo de căsuţa aceea mică, urmele fluturânde ale unui veşmânt femeiesc ce dispărea în umbră.

— Urmăriţi-o! strigă ea, arătând cu mâna într-acolo. Bolivar, Peter, Wessley, fugiţi după ea şi prindeţi-o. Viaţa voastră e în joc!

Peter se supuse numaidecât poruncii. Câţiva din cei ce încă mai erau treji, porniră şi ei, împleticindu-se, în timp ce ceilalţi, bucuroşi că pot să se strecoare neobservaţi, dispărură repede în locuinţele lor. Bolivar rămase singur, legat încă, pe podea. Georgine se aplecă şi-i desfăcu repede legăturile. Ceea ce o interesa mai mult în clipa aceasta era s-o aducă înapoi pe fugară. Africanul însă, ameţit de Brandy, de lovitura groaznică şi de ultima încăierare atât de grea şi desperată, făcu doar câţiva paşi înainte şi se prăbuşi greoi pe podea.

Georgine îşi muşcă de ciudă buza subţire de jos şi, supărată foc, izbi podeaua cu piciorușul ei.

— Vită! murmură ea cu jumătate de glas. Dar, cum ceea ce o preocupa acum era urmărirea fugarei, nu mai dădu nici o atenţie negrului. Se duse grăbită până la gardul de sârmă ghimpată peste care Maria trebuise neapărat să sară şi păru că aşteaptă acolo nerăbdătoare întoarcerea prizonierei. Nu-şi putea deloc închipui cum ar putea copila asta nebună, având doar un avans de câţiva paşi, să scape în desişul ce-i era necunoscut, de urmărirea unor oameni familiarizaţi cu fiecare trunchi de copac răsturnat şi cu fiecare locşor, unde orice înaintare era cu neputinţă. Oare matrozii pe jumătate beţi, să nu fi ştiut ei înşişi ce voiau, rătăcind orbeşte în tot locul, sau Peter, indus în eroare de direcţia luată la început de fugară, stăruia numai într-acolo? Pe scurt, insularii străbătură în lung şi-n lat toată păduricea înconjurătoare, fără să fi descoperit măcar o singură urmă a celei dispărute.

Peter pretindea acum că nu se poate ca ea să se mai afle undeva, în vreun desiş. Ar fi fost cu neputinţă să nu fie descoperită. Probabil – zicea el – că a alunecat în apă şi s-a înecat. Georgine însă nu voi să se mulţumească cu această explicaţie. Oamenii trebuiră să plece încă o dată în căutarea ei, dar se întoarseră tot fără vreun rezultat când amurgul îi împiedică să cutreiere mai departe prin desişul pădurii. În noaptea aceasta nu se mai putea deci face nimic şi Georgina se

consola cu gândul că fugara nu putea eu nici un preţ să părăsească insula, aşa că în dimineaţa următoare trebuia neapărat să fie regăsită.

15
REVEDEREA

Mississippi – fluviu uriaş al unei lumi îndepărtate – cât de sălbatic şi de măreţ îţi rostogoleşti puternicele tale valuri către mare! Cât de adânc pătrunzi cu braţele tale puternice înspre răsărit şi apus în inima lanţurilor de munţi stâncoşi aflaţi la mii de mile depărtare ea şi în adâncurile prăpăstioase ale munţilor Allegheny, înfigându-se îndrăzneţ în văzduh. Îţi culegi apele din lacurile năpădite de gheaţă din miazănoapte, după care albia croită ţi se pare prea strimtă, când ţi-ai adunat puterile, repezindu-le apoi în iureş sălbatic către golful paşnic din vale. Asemenea unei oştiri nedisciplinate, nu mai vor să recunoască, în afară de tine, vreun alt conducător. Doboară în dreapta şi în stânga maluri şi zăgazuri, fără să ţină seama de vreo lege, smulg întinderi întregi în vârtejul fierbând al apelor tale, distrug tot ce le stă în cale şi pustiesc adâncul pădurii fremătătoare care se adună parcă în ea însăşi, fricoasă, pentru a se împotrivi mai uşor năvalei tale îngrozitoare. Mii şi mii de trunchiuri bătrâne, mii de copaci tineri şi plini de viaţă sunt rupţi cu dispreţ din braţele ei şi duşi în triumf la vale, mereu mai la vale şi uneori se preschimbă în arme de atac îndreptate împotriva stăvilarelor şi zăgazurilor ridicate de omenirea tremurândă şi pe care, cu iureşul lor nestăvilit, le dărâmă, le mătură şi le smulg adeseori din temelii. Vai şi amar de biata întindere de pământ inundată de masele acestea dezlănţuite! Nici fuga nu mai poate scăpa pe nimeni de prăpădul lor. Valurile înspumate se rostogolesc atunci ca o vijelie peste câmpiile paşnice şi peste şesurile roditoare – răpind şi târând tot ce pot duce cu ele, nimicind tot ce rămâne locului. Şi, când nu se mai pot revărsa nici la dreapta şi nici la stânga, când sunt silite să se îndrepte pe făgaşul croit de apele ce le-au precedat, lasă după ele o adevărată pustietate în care, nu o dată, piere până şi cel din urmă semn al sârguinţei omeneşti.

Aceasta e puterea îngrozitoare a fluviului Mississippi. Dar, după ce i-a trecut furia, doar dungile mâloase ce se mai văd pe ridicături şi pe copaci, arată până la ce nivel primejdios i s-au înălţat apele. Atunci se scurge parcă dospind şi fierbând, între malurile sale pe care le muşcă şi le roade necontenit pe

dedesubt, dar din care doar ici şi colo, parcă de necaz că nu mai are atâta putere, mai rupe câte o bucată, o duce cu sine şi o spală în undele lui. Apa galbenă şi lutoasă se scurge iute cu vârtejuri şi viitori, de la un promontoriu la altul. Băşicile murdare de pe luciul ei o tulbură în aşa fel, încât nici sălciile ce-şi apleacă mult crengile şi nici vlăstarele de bumbac nu izbutesc să se oglindească în noroiul acesta curgător. Între timp sus, chiar pe marginea taluzului abrupt, netulburate de nici o locuinţă omenească, se înalţă uriaşele trupuri ale arborilor seculari, severe şi întunecate, precum şi mlaştinile de nestrăbătut, cu trestii însăilate cu corzi ţepoase de liane, întinzându-se pe dedesubtul lor şi acoperind parcă şi ultimul drum ce părea că mai duce printre masele de arbori şi tufe.

Încet şi fără să se ostenească prea mult, Tom Bamwell îşi urmase drumul său pe apele umflate ale fluviului şi străbătu zece mile, fie vâslind, fie lăsându-şi luntrea în voia apei. Vedea acum înaintea lui o insuliţă rotundă, acoperită cu sălcii, aşezată aproape chiar în mijlocul apei şi înspre care îl mâna, din dreapta, curentul. Lăsă deci luntrea să lunece în voie şi fu astfel împins până aproape de malul apusean, unde stufărişul ajungea atât de aproape de ţărm, încât trestiile din faţă se prăbuşiseră în apă şi acum, cu frunzele lor lungi şi ţepene, prindeau băşicile de spumă, risipindu-le apoi cât mai departe. Nenumăraţi arbori zăceau atât de sălbatic azvârliţi unii peste alţii, încât, aproape fără să vrea, Tom îşi pironi o clipă privirea asupra lor, gândind în sinea lui cât de greu i-ar veni până şi unui urs să-şi croiască un drum pe acolo. În aceeaşi clipă – din imediata apropiere a lui şi cel mult de la o depărtare de douăzeci de paşi, auzi parcă din mijlocul vălmăşagului de trestii şi plante căţărătoare, sunetele ascuţite şi vesele ale unei viori ce ajungeau până la urechile lui. Tom privi uimit împrejur. Nu mai încăpea nici o îndoială că un necunoscut cânta acolo din vioară şi luntraşul privi o clipă îngrijorat în jurul său, vrând să se încredinţeze dacă pluteşte cu adevărat pe Mississippi, în apropierea unui stufăriş, sau dacă nu cumva a ajuns din greşeală în vreun oraş nedescoperit încă.

Atât peisajul înconjurător cât şi sunetele auzite nu lăsau loc îndoielii aşa că, hotărât să se convingă el însuşi cine dă asemenea concerte în mijlocul pădurilor din Arkansas, trase luntrea lângă mal, o legă de vlăstarul unui sicomor înghesuit între două trunchiuri mai mari şi se căţără apoi – nu se vedea nicăieri vreo cărare – ajutându-se chiar de crengile sicomorului,

pe urcuşul prăpăstios şi cu ajutorul cuţitului său se îndreptă spre locul de unde veneau sunetele de vioară. Cu multă greutate ajunse în sfârşit până la creasta unui alt arbore prăbuşit sau, cum îşi dădu mai târziu seama, tăiat de mână omenească, prin rămurişul căruia îşi croi un drum izbucnind deodată într-un râs zgomotos când, în mijlocul stufărişului, neînconjurat de nimic altceva decât de plante căţărătoare şi de ţânţari, văzu apărând în faţa lui pe muzicantul cel singuratic.

Era un tânăr de vreo douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, cu păr creţ, castaniu închis, cu grumazul voinic şi ars de soare, îmbrăcat doar cu o cămaşă de bumbac şi cu nişte pantaloni de asemenea din bumbac, având lângă el o pălărie de paie cu borul lat şi o secure, rezemată de trunchiul copacului unde se vede că avusese treabă. Rezemat foarte comod de o creangă, stătea acolo, întorcând spatele lui Tom şi zicea cu atâta avânt din vioara lui, care n-avea nici o legătură cu Cremona, ca şi cum ar fi avut împrejur o mulţime de oameni dornici să-l audă şi cărora voia să le aducă dovada virtuozităţii sale.

Când, în mijlocul acestui peisaj sălbatic, auzi în spatele său râsul unei făpturi omeneşti, fără să-şi întrerupă cântecul, tânărul se întoarse deodată pe jumătate către străinul pe care, eu luleaua între dinţi şi cu un foarte scurt „Ce mai faceţi, Sir?”, îl întâmpină ca şi cum ar fi fost im oaspete mult aşteptat, văzut de departe, venind pe un drum obişnuit, lat şi nu strecurându-se pe vreo cărare dosnică din desişul impenetrabil.

— *Hallo,* Sir! răspunse Tom, sărind de pe trunchiul destul de înalt şi apropiindu-se de violonist. Atât de sârguincios? Cântaţi încât simt cum încep să mă furnice picioarele. Ce naiba căutaţi eu vioara aici în mijlocul stufărişului?

— Cânt *Yankee Doodle*[41]*,* răspunse cu naivitate omul. *Yankee Doodle* şi *Lord Howes' Hornpipe*[42] sau, câteodată, „Marşul lui Washington” şi *Such a getting upstairs, I never did see*[43]. Cânt de toate. Şi ca să-şi adeverească spusele, trecu de la imnul naţional american la un mai puţin popularul cântec negru, părând că nu observă uimirea de adineauri a lui Tom.

— Bine, bine, omule, strigă în cele din urmă acesta, dar ai

---

[41] Cântec american foarte popular în timpul Războiului de independenţă (1775-1783).

[42] Fluierul lordului Howe. *Hornpipe* – vechi instrument muzical de cântat.

[43] N-am mai văzut pe nimeni urcând scara în telul acesta.

tăiat cogeamite pomul doar ca să te aşezi pe el şi să cânţi *Such a getting upstairs*? Nu-i pe aici nici o casă, nici o tabără de care ţii?

— Ba da, răspunse tânărul râzând, apoi îşi luă vioara de sub bărbie şi-l privi pe Tom cu ochii săi mari, întunecaţi. Desigur că e o casă aici – şi încă ce casă – sau poate n-aţi văzut poteca? Ea duce chiar de aici până jos, la Mississippi, acolo unde e o scobitură nu prea mare. Chiar acolo am şi eu stânjenii mei de lemne pe care îi vând corăbiilor cu aburi ce trec pe aici, mai bine zis nu celor ce trec mai departe ci acelor ce trag în mod special la mine. Dar, haideţi să vă arăt reşedinţa mea. Ei, dar tocmai îmi vine în minte: cum de aţi nimerit dumneavoastră aici? La început mi se păruse că aţi căzut din nori. De fapt, cred că trebuie să fiţi din altă parte.

— Luntrea mea e jos, la mal, zise Tom.

— Unde? Lângă casa mea?

— N-am văzut nici o casă. Am venit prin mijlocul bălăriilor.

— Ha-ha-ha, atunci înţeleg de ce sunteţi atât de mirat de vioara mea, dacă v-aţi căţărat aici prin bălării, râse lemnarul. Haideţi cu mine, am un locşor destul de plăcut acolo şi pot să vă omenesc cu ceva, ca nu cumva să-mi plecaţi flămând de aici. Vedeţi, continuă el, pornind pe cărăruia îngustă abia vizibilă, înaintea luntraşului uimit, copacul ăsta l-am doborât eu, ca să-l despic şi să-l pot duce bucată cu bucată la stânjenii de lemne ce-i am pe marginea apei. E destul de plictisitor să tai şi să despici lemnele astea în singurătate. Iată de ce iau de obicei vioara cu mine; şi, când am ostenit de pe urma despicatului, cânt şi eu câte ceva, până ce mi se dezmorţesc puţin braţele. Hei, dar iată că am ajuns la casa mea. Am mai desţelenit şi o bucăţică de pământ împrejur, aşa că e, oricum, destul de bună pentru mine şi pentru nevoile mele.

După ce rosti aceste vorbe dădu la o parte câteva trestii ce mai atârnau peste cărăruie şi, în clipa următoare, Tom se trezi în faţa peretelui căsuţei, făcută din trunchiuri nedescojite, pătrunzând înăuntru nu tocmai uşor, din pricina uşii joase şi înguste. Aici însă, în faţa lor, se întindea un spaţiu oarecum liber, cu o vedere destul de largă asupra fluviului.

Coliba era aşezată pe cel de-al doilea banc de nisip, puţin în urma celui dintâi, dar cu un cot mai înalt decât acesta. În faţa ei se aflau îngrămădiţi vreo cincizeci de stânjeni de lemne, trunchiuri de arbori de bumbac şi de frasin. Încolo, nimic nu arăta că pe meleagul acesta sălbatic s-ar fi găsit vreun om care să

lucreze sau să locuiască aici. Nici un mărăcine, afară doar de cei ce ar fi împiedicat transportul lemnelor, nu fusese tăiat. Nici sapă şi nici târnăcop nu răscoliseră pe aici pământul şi plugul trebuie să fi fost pentru toată întinderea asta un obiect la fel de necunoscut, precum erau, pentru coliba alăturată, rindeaua şi mistria. Numai securea îi făurise omului acestuia îndrăzneţ un azil în pădure, izgonind pantera şi ursul din preajma locuinţei în care veselul nostru iubitor de muzică, odraslă a bătrânului Kentucky, îşi stabilise singur singurel gospodăria.

Doar o pereche de dulăi mari, gălbui, cu pielea brăzdată de tot felul de tăieturi îi ţineau tovărăşie şi zăceau întinşi înaintea uşii. Cu toate că văzuseră apropiindu-se un străin, nu găsiră de cuviinţă să-şi ridice măcar capul. Vedeau că străinul era însoţit de stăpânul lor şi îşi arătară bucuria numai faţă de acesta, abia mişcându-şi cioturile cozii lor.

Toate mijloacele de trai de care avea nevoie, omul nostru trebuia să şi le ia din pădure: doar o neînsemnată cantitate de pâine, absolut indispensabilă şi-o procura de la corăbiile cu abur ce trăgeau acolo la mal, iar Mississippi îl aproviziona cu peşte şi cu apă. Cu securea lui era totuşi în stare să câştige bani buni, pe care însă, oricâtă bunăvoinţă ar fi avut, nu izbutea să-i cheltuiască. Cum mărturisise singur luntraşului celui tânăr, ajunsese astfel să strângă, deşi nu prea repede, un mic capital, cu care să se poată aşeza mai târziu într-o regiune sănătoasă, „printre oameni” – fără însă a-i avea ca vecini, aşa cum spunea el, la o depărtare mai mică de cinci mile.

Intrară acum în căsuţa mobilată cât se poate de simplu. Un butoi gol de făină slujea drept masă, în timp ce o pereche de buturugi cioplite ţineau loc de scaune. Le cioplise doar ca să nu fie nevoit să şadă pe pământ când s-ar întâmplă să aibă vreun musafir. Ca unelte de bucătărie avea o singură oală de fier, fără toartă şi fără capac, un ibric de tinichea şi două furculiţe tăiate din trestie. Îşi mai cioplise şi un soi de lingură, dar se pare că aceasta era folosită doar în împrejurări solemne, căci atârna liniştită şi plină de praf, deasupra vetrei.

Mult mai bine arăta în schimb puşca lui, care, împreună cu geanta şi cu aşa-zisul „cuţit pentru scalpat”, atârnau deasupra uşii.

Jos, pe pământ, erau întinse câteva piei şi o pătură de lână. O plasă împotriva ţânţarilor stătea desfăcută, într-un colţ. Probabil că era locul unde dormea de obicei. Căci un pat propriu-zis nu se

vedea nicăieri. Fără o astfel de plasă însă, nici un om n-ar fi rezistat. Nici vorbă să poată dormi.

Cel mai bine se înfăţişa însă cămara. Erau acolo, puse la afumat, mai multe pulpe de cerb şi de urs, bucăţi late de slănină. Provizii pentru vremea când munca era în toi sau vânătoarea prea puţin spornică, sau când omul singuratic era poate bolnav şi, scuturat de friguri, zăcea în patul lui vârtos, nefiind în stare nici măcar să se târască până pe malul apei, ca să-şi ia un căuş de apă proaspătă.

— Şi acum, străine, zise omul din Kentucky, scoţând de sub plasa cu care se apăra de ţânţari o strachină de lemn ce fusese acoperită până atunci şi în care se aflau câteva costiţe de cerb şi câteva bucăţi de curcan fript, aşază-te comod şi serveşte-te. Prea mult nu e, ce-i drept. Vezi că, dedesubt, mai sunt şi câteva turtiţe de grâu. Fiecare dă ce poate… Oricum, mâncarea nu-i de lepădat! Vânatul e grozav şi nici curcanul nu poate fi mai prejos. Ce ne mai lipseşte este doar un pic de whisky, ca să alunece mai lesne friptura.

— Stai, îl întrerupse Tom râzând, dacă numai asta lipseşte, apoi am eu leacul ce ne trebuie. Am luat cu mine destule provizii de la Helena, ca să-mi ajungă pentru o săptămână. De fapt nu vreau să petrec decât o noapte pe drum. Numai că… cum facem să le iau? Urciorul e în luntre, aşa că iar o să trebuie să pornesc pe calea mărăcinilor…

— Ferita sfântul! răspunse omul din Kentucky, dacă urciorul de whisky e chiar atât de aproape, ştiu ce am de făcut. Mă duc eu numaidecât cu barca mea acolo şi la înapoiere iau luntrea cu mine. Măi, să fie! Mi se păruse mie, înainte ca dumneata să fi sosit aici, că miroase a whisky. Ori am eu un nas bun, ori există cu adevărat presimţiri pe lume!

Zicând acestea, coborî repede în josul bancului de nisip, se urcă în luntre şi dispăru după micul promontoriu pe care-l formează fluviul în capătul acesta şi se întoarse peste câteva minute, remorcând luntrea lui Tom, pe care o legă lângă propria sa barcă, în timp ce Tom, după ce-i venise în ajutor, aduse urciorul cu whisky.

— Spuneţi-mi însă, în numele cerului, unde vreţi să vă duceţi aşa, de unul singur, cu urciorul ăsta? întrebă omul din Kentucky, după ce-şi potoliră oarecum foamea şi erau pe cale să-şi pregătească al doilea „Grog” în ibricul de tinichea. Doar nu vă gândiţi să vă lăsaţi dus de apă până la New Orleans? Ar fi o

ispravă tare plictisitoare!

— Nu, zise Tom, vreau doar să aflu care sunt preţurile la Montgomerys Point. Avem la Helena un Flat-boat şi, cum cârmaciul nostru nu mai pridideşte să laude oraşul ăsta, m-am gândit să-mi fac de lucru o dată acolo şi să aflu şi eu câte ceva!

— Ei, slavă Domnului! râse lemnarul. Atâta mai trebuia. Un curier special în orăşelul ăla prăpădit! Înţeleg, dacă s-ar fi aflat Napoleon la gurile lui Arkansas[44]; dar nici aici nu sunt de făcut afaceri mai acătării. Oamenii de acolo nu prea cumpără peste ceea ce le trebuie. Şi asta e al dracului de puţin. Afaceri mult mai bune aţi fi putut să faceţi la Memphis, dacă n-aţi fi preferat totuşi să coborâţi până la Vicksburg sau Natchez. Aţi fost oare la Memphis?

— Nu, cârmaciul nostru zicea că acolo nu mai e rost să vindem nimic, deoarece negustorii din Memphis cumpără astăzi numai din Kentucky mărfurile de care au nevoie.

— Prostii! Tare deştept trebuie să fie pilotul dumneavoastră dacă spune aşa ceva.

— Poate chiar prea deştept, zise râzând Tom. Bănuiesc că omul are vreun prieten în Montgomerys Point, căruia ar vrea să-i treacă marfa. A nimerit-o ca Irimia! Atâta timp cât am şi eu de spus un cuvânt, n-are s-o capete nici unul din oamenii lui.

— Aşa va să zică, adăugă omul din Kentucky. Tot ce se poate! În Kentucky am auzit vorbindu-se multe despre corăbierii de pe Mississippi. Şi lucruri nu tocmai frumoase. E drept că aici nu prea poţi să afli alte amănunte, cu toate că de multe ori m-am mirat de mulţimea Flaturilor ce trec pe aici în timpul nopţii. Nu numai în jos, căci asta n-ar fi mare lucru, ci şi în sus şi mai cu seamă înainte de a se lumina de ziuă. Dracul ştie cine se grăbeşte în halul ăsta şi nu vrea să aştepte revărsatul zorilor, aşa cum fac corăbiile cu aburi, chinuindu-se şi luptându-se cu fluxul puternic al apei acesteia. Se vede treaba că la Helena sau la Montgomerys Point e vreo speluncă unde, pe întuneric şi pe ceaţă, proştii se strecoară ca să îi se ducă bănişorii pe apa Sâmbetei. Chiar în noaptea trecută am strigat la o luntre aflată în trecere pe aici – şi încă cu vâslele înfăşurate – am aici un vecin care trebuia neapărat să meargă la Victoria. N-au vrut să-l ia însă. Pretindeau că au încărcătură prea mare. Ceva mai târziu am avut chiar plăcerea să-l iau cu mine acolo. La urma urmei însă, ce-mi pasă mie? Să-şi mănânce banii cum le place. În ce mă

[44] Afluent al fluviului Mississippi.

priveşte, ştiu eu ce am de făcut cu banii mei. Ştiu atât: că într-o zi, când sălbaticii ăştia care trăiesc de pe o zi pe alta n-au să mai aibă unde să-şi pună capul, eu am să stau fără griji în fermuliţa mea, ducând un trai liniştit.

— Dar ce faceţi cu banii agonisiţi? îi păstraţi la dumneavoastră? întrebă Tom. Eu n-aş prea avea încredere. În privinţa asta Mississippi nu prea are un renume bun. Dacă o dată se întâmplă să plecaţi de acasă?

— Am eu grijă să-i ascund bine, zise râzând lemnarul. Aşa uşor nu-i găseşte nimeni. Altceva nici n-am ce să fac. Căci până aş ajunge să-i încredinţez vreunei bănci din Mississippi sau Arkansas, s-ar putea să-i pierd la joc de cărţi. Aş avea cel puţin o plăcere, chiar dacă plăcerea asta nu-i prea mare!

— În sfârşit, adăugă Tom, eu aş socoti că e foarte periculos să am bani şi să locuiesc cu ei aici, în mijlocul pădurii. Prea multe cadavre plutesc pe apa asta bătrână, ca nişte fărâmiţe de pâine. Şi zău că nu mi-ar plăcea să fiu o asemenea fărâmă!

— Asta aşa el zise omul din Kentucky. Mai cu seamă în apropiere de Victoria se văd multe. Gândiţi-vă însă şi câte corăbii cu aburi se prăpădesc. Ce-i de mirare dacă leşurile celor înecaţi ies pe urmă la iveală? Dar vreţi chiar să plecaţi atât de repede? Dacă aveţi intenţia să mergeţi numai până la Montgomerys Point, atunci zău că n-aveţi ce pierde!

— O dată ce tot am luat-o din loc, zise Tom ridicându-se şi golind ce mai era în ibricul de tinichea, ar fi păcat să nu mă duc şi acolo. Afară de asta trebuie să mă întâlnesc cu bătrânul meu acolo, căci altfel s-ar putea ca, în cele din urmă, să treacă şi el chiar pe aici, prin faţa mea. Dar – ca să nu uit – unde pot să deşert acest whisky? Vreau să ţi-l las dumitale. Nu prea eşti bine aprovizionat cu băuturi…

— Eşti mult prea drăguţ! râse omul. Primesc darul ăsta din toată inima. Vase, ce e drept, nu prea am. Dar am câteva beţe de trestie. Poate să încapă acolo cam o pintă.

— Da de unde, nu încape nimic, bombăni Tom. Dar, ia stai, dă-le încoace; cât e până la Montgomerys Point şi când pot să fiu acolo?

— Cam patruzeci şi patru de mile; dar, dacă vâsleşti până diseară şi te laşi apoi, peste noapte, în voia apei, poţi să fii acolo până în zori.

— Foarte bine! Atunci păstrează dumneata ulciorul. Mie îmi ajunge trestia. Pe urmă găsesc eu destule ulcioare!

— Cum? Tot ulciorul? strigă uimit lemnarul. Prea eşti mărinimos!

— Vezi, zise Tom zâmbind, eu ştiu ce înseamnă să duci lipsă de whisky. Am fost de multe ori în situaţia asta, aşa că mi-e milă de omul ce se află şi el în asemenea lipsă. De altfel, jumătate din Flat-boatul nostru e încărcat cu whisky, deci îţi poţi închipui că un *gallon*[45] în plus sau în minus nu contează. Acum însă rămâi cu bine, e târziu şi aş vrea ca mâine dimineaţa să închei toate afacerile care m-au adus aici. Aşadar, bună seara…

— Robert Bredsehaw… şi al dumitale?

— Tom Bamwell, răspunse Tom, în timp ce iola îngustă se şi desprinsese, luată de curent şi se învârti de câteva ori pe loc, până ce tânărul putu să apuce vâslele, după care, ascultând de puternicele sale braţe porni ca o săgeată spre undele galbene ale fluviului.

De fapt, Tom întârziase la acest nou prieten al său mai mult decât avusese de gând la început, mai cu seamă că nu făcuse încă decât o foarte mică parte din călătoria în care pornise – modesta locuinţă a lui Bredsehaw era doar la o depărtare de numai şapte mile de Helena. Dar îşi pusese nădejdea în curentul puternic al apei, care urma să-l ducă, fără prea mari strădanii, la destinaţie.

Soarele începuse să-şi coboare razele peste vârfurile arborilor în clipa când luntrea lui ieşi cu repeziciune din sânul micului golf în care plutise şi, cum în America de Nord aproape că nu există înserare, noaptea coborând brusc în locul surorii ei mai prietenoase, iar Tom vâsli cu putere, vrând să se folosească de cele din urmă raze. În stânga lui se afla Insula sălciilor, un rotund petec de pământ neted, nelocuit, ale cărui margini se şi aflau, încă de pe acum, sub apă, deşi fluviul Mississippi abia începuse să crească. În timpul anului, insula era de obicei în întregime sub apă. Năpădită la mijloc de sălcii, apele căraseră în jurul acestora straturi întregi de pământ proaspăt unde, din ce în ce mai deşi, crescuseră nenumăraţi puieţi de bumbac care se înălţaseră în aşa fel, încât nu mai arătau ca şi cum ar fi fost roadele întâmplătoare ale naturii, ci păreau că fuseseră plantate cu grijă de o mină omenească şi aşezate frumos în formă de terasă.

Tom trecu de această insulă. Curentul ce străbătea acum mijlocul albiei enormului fluviu îl duse câteva mile mai departe,

[45] *Gallon* – măsură pentru lichide şi capacităţi, în Anglia 4,54 l, iar in SUA 3,78 l.

până în dreptul insulei Şaizeci şi unu, care despica în două torentul, repezind cea mai mare parte a apelor către malul apusean. Năvala era eu atât mai puternică, cu cât curentul era împins chiar mai sus de Şaizeci şi unu. Printr-o cotitură bruscă a malului stâng, pe întreaga lăţime a fluviului. Iată de ce aproape toate vasele ce coborau fluviul evitau insula, ocolind-o pe dreapta. Numai când nivelul apelor era ridicat, ele îndrăzneau să taie cele două sau trei mile pe care, în mod obişnuit, trebuiau să le străbată, pentru a trece iar între malul răsăritean al numerelor Şaizeci şi doi şi Şaizeci şi trei şi celălalt mal, aparţinând statului Mississippi.

Tom, care nu cunoştea cursul fluviului şi care-şi potrivea ritmul de plutire numai după felul cum privirea lui se muta de la un punct la alt punct al malurilor, văzuse că apa descria în locul acesta o curbă pe dreapta şi, pentru a scurta distanţa, vâsli cu putere către malul răsăritean, ceea ce având în vedere luntrea sa uşoară, era cel mai bun lucru pe care trebuia să-l facă. Întunericul însă cobora din ce în ce mai mult. O ceaţă uşoară se lăsase ca un văl subţire peste oglinda tulbure a apei. Până şi ultimele raze slabe lucind pe coamele arborilor înalţi de pe malurile apei îşi pierduseră luciul obişnuit, căpătând în schimb o nuanţă ştearsă, cenuşie.

În câţiva dintre sicomorii şi plopii mai înalţi se vedeau poposind cete întregi de stârci albi şi albaştri, căutându-şi un sălaş pentru la noapte. Şiruri de *blackbirds,* graurii Americii de Nord, zburau de-a curmezişul apei. Ciorile îşi căutau şi ele, cu cârâitul lor sugrumat, culcuşurile obişnuite, în timp ce lungi şiruri de raţe sălbatice treceau fâlfâind din aripi chiar pe deasupra apei, izgonind ici şi colo câte un *loon*[46] care, după trecerea lor, supărat şi plângăreţ, îşi relua locul pe plutitorul trunchi al unui copac pe care stătuse toată ziua, călătorind astfel poate mai mult de douăzeci de mile.

În acelaşi timp orăcăitul broaştelor din pădure devenea din ce în ce mai zgomotos şi, printre ţipetele monotone ale speciilor mai mici, din când în când se amesteca glasul armonios şi mai profund al vreunui broscoi, înfrumuseţând oarecum coral broaştelor cu voci de tenori şi de soprane. Numeroşi şoimi de noapte treceau în sus şi-n jos deasupra malului şi, oaspe foarte rar al acestui ţinut de şes, în văzduh plutea un vultur cu capul alb, simbolul Statelor Unite ale Americii, căutând cu frumosul

[46] Loon – cufundar.

creştet înclinat într-o parte şi cu ochii săi mari şi ageri, vreun biet curcan pe care să-l răpească dintre crengile unui copac, spre a-l duce apoi ca pradă la cuibul său.

Tom Bamwell vâsli din răsputeri, ca să nu fie împins de curent în partea de sus a insulei. De îndată ce a trecut de muchea cea mai ascuţită a acesteia, fu luat de curent şi, cum iola nu mai avea a se teme de snaguri şi de crengile din care s-ar fi desprins cu uşurinţă, scoase vâslele ca să se odihnească, se întinse pe spate şi, cu ochii aţintiţi la stelele ce scânteiau ici şi colo, lăsă luntrea să-l poarte înainte. Rămase multă vreme astfel – cerul albastru închis lucea şi scânteia cu toate podoabele sale, iar pădurea foşnea în preajma lui, în timp ce, dedesubtul scândurilor iolei sale uşoare şi mlădioase, puhoiul sălbatic gâlgâia şi murmura, părând că povesteşte cine ştie ce lucruri ciudate. Era o noapte minunată şi peste întinderea lată şi paşnică a fluviului parcă domnea pacea, o pace sfântă şi liniştită.

După un timp, aruncă din nou una dintre vâsle şi o vârî în apă. Voia să îndrepte iola mai aproape de crestele susurânde ale arborilor, în umbra cărora miriade de licurici îşi revărsau lumina lor vrăjită.

„Fir-ar să fie!” murmură el, căutând totuşi în acelaşi timp să se gândească la altceva: „Ce paradis ar putea să fie aici, în mijlocul vegetaţiei atât de minunate şi cu clima asta dulce dacă n-ar fi…” Tăcu o clipă, rămânând pe gânduri, dar îşi reveni numaidecât şi adăugă, îmbufnat şi cu jumătate voce… „atâţia ţânţari. La dracu cu toate gângăniile, fie că fac parte din lumea animală inteligentă sau din cea neinteligentă. Dar-ar ciuma şi holera peste ele! Ar fi în stare să schimbe într-un iad până şi paradisul!”

Ciuli deodată urechile. De undeva, din apropiere, din desişul sălbatic al malului, auzi râsul limpede şi vesel al unei făpturi femeieşti.

„Ce minune o mai fi şi asta?” îşi zise mirat tânărul. „Oare tocmai aici, în desişul ăsta să trăiască în sihăstrie o femeie întocmai ca pustnicul acela întâlnit de mine deunăzi? N-ar fi fost mai cuminte dacă s-ar fi înţeles să locuiască laolaltă?” Şi, aproape fără să vrea, îndreptă vârful luntrii sale către locul unde auzise râsetul acela limpede.

— Ha-ha-ha, se auzi vocea de adineauri, grozav se mai târâie prin tufişuri căutând să prindă pasărea ca s-o vâre iar în colivia de aur. Treci cu barca dincolo, luntraşule, treci pe malul celălalt. Grăbeşte-te! Se întunecă şi aerul rece al nopţii pătrunde prea

uşor prin îmbrăcămintea mea subţire.

Uimit, Tom îşi aţinti ochii spre pădurea de dincolo şi prin păienjenişul de crengi şi de trunchiuri caută să răzbată cu privirea până pe malul celălalt, unde bănuia că ar putea să fie o fiinţă omenească. Se afla acum lângă vârful sudic al insulei Şaizeci şi unu, în imediata apropiere a locului unde stăteau ascunse ambarcaţiunile insularilor. Aici însă hăţişul era şi mai sălbatic; în preajma ţărmului şi peste tot zăceau trunchiuri aruncate unul peste altul, ale căror crengi uscate şi ţepene prindeau toţi buştenii aduşi de apă, ţinându-i ca nişte zăgazuri împotriva curentului. Bărcile erau în felul acesta adăpostite şi ascunse vederii şi nici un nechemat n-ar fi descoperit canalul îngust ce ducea spre ele, după cum n-ar fi bănuit că în locul acesta, unde nici o veveriţă nu s-ar fi gândit să înfrunte vârtejul apelor, ar putea să se afle o fiinţă omenească. În clipa aceea i se păru că vede fluturând o lumină. Pe creanga subţire şi albă a unui sicomor ce se întindea pe deasupra apei învolburate, tocmai în marginea ei, legănându-se ca un şoim pe o ramură, înveşmântată într-o rochie albă, subţire, stătea o femeie. Privea de sus, din locul acela primejdios şi chicotea la luntraşul care, speriat, aproape că încremenise, crezând în primul moment că are în faţa lui o fiinţă supranaturală.

— Hei, luntraşule – îi strigă de sus necunoscuta – haide, trage luntrea la mal. Mai repede! Luna prea îmi luminează chipul şi mi-e frică să nu capăt pistrui. Aşa – încă puţin – acum bagă de seamă! Şi Tom care, împins parcă de un sentiment de neînţeles, ascultase de porunca femeii, nici n-apucase să-i întindă mâna, sau să-şi proptească iola mai bine, că străina se şi avântase de sus înăuntrul ei, fiind aproape să cadă peste bord. Împinsă astfel în sens contrar, luntrea porni cu o iuţeală neobişnuită pe lângă latura de miazăzi a insulei, luată mai departe de curentul rapid al fluviului.

Se întunecase şi doar stelele mai aruncau o lumină ştearsă şi nelămurită.

Sprijinită de braţele tânărului, femeia continua să rămână în poziţia în care se aflase la început. Stătu astfel câteva minute, cu ochii aţintiţi asupra insulei care se pierdea din ce în ce mai mult în zare. Apoi se întoarse către salvatorul ei, îl privi câteva secunde în ochi în timp ce cu mâna dreaptă îşi îndepărtă părul, după care, temându-se vădit, îi spuse cu glas şoptit:

— Haide, Tom Bamwell, du-mă pe malul celălalt. Apele trebuie

să fi adus acolo cadavrul lui Eduard.

— Maria! exclamă deodată tânărul, simţind cum tot trupul său vânjos se cutremură. Pentru Dumnezeu, Maria, dumneata – dumneata aici – în starea asta?

— Potoleşte-te, bunule Tom! se rugă înnebunită femeia. Ştiu bine că mă iubeai, dar – n-a fost să fie. A venit Eduard, da, Eduard, ce pluteşte oare acolo, pe apă? Hai să mergem acolo. Cred că cunosc chipul acela palid, luminat acum de stele. Trebuie să fie tatăl meu!

— Maria, pentru numele lui Dumnezeu, oare ce s-a întâmplat? se rugă tânărul Bamwell, aşezând-o încet şi cu grijă pe scaunul ce se afla în capătul din faţă al luntrii. Ce grozăvie ai trebuit să înduri? Unde sunt părinţii, unde e soţul dumitale?

— Părinţii mei? Soţul meu? îngână nefericita şi, după cum se vede bine, ea nu înţelegea la început nici măcar sensul cuvintelor, pe care nu făcea decât să le murmure. În cele din urmă, se pare că toate acele imagini, pierdute parcă în noaptea nebuniei care îi tulburaseră mintea şi inima, vibrară iar în sufletul ei, căci îşi ascunse deodată faţa în mâini şi, în timp ce un acces de febră părea să-i zguduie mădularele, începu să geamă, repetând mereu: Toţi morţi. Toţi în gropile lor, plini de sânge! Nu! ţipă ea deodată, sărind de la locul ei. Nu plini de sânge; apa fluviului i-a spălat de sânge, n-a vrut să ia cu el nişte cadavre roşii. Când Eduard a plutit iar deasupra apei, arăta alb şi curat şi n-avea capul spintecat. O, Doamne sfinte! – şi râdea, râdea. Ah, tocmai râsul acela m-a înnebunit!

Printre degetele subţiri şi palide se strecurau acum, nestăvilite, picături mari, luminoase, ceea ce nu înseamnă că durerea ei era mai puţin adâncă. Era însă mai puţin primejdioasă pentru nervii ei, cu desăvârşire zdruncinaţi. Tom avu grijă să nu tulbure această izbucnire a durerii, atâta vreme înfrântă. Cu mâinile încordate şi împreunate stătea în faţa sărmanei făpturi şi mereu i se părea că totul e un vis îngrozitor, barbar, că Maria – Maria pe care atât de mult o iubise – se afla singură, nebună, despărţită de ai săi, aici, în luntrea lui şi că acum putea în sfârşit să aibă grijă de ea, de cea pentru care şi-ar îi jertfit, dacă era nevoie, tot sângele.

În cele din urmă însă îşi dădu seama că trebuia să facă ceva; că trebuia să caute pentru făptura aceasta bolnavă, nu numai un adăpost, ci să afle şi cum îi poate veni în ajutor şi care era pricina nenorocirilor ei. Tot felul de bănuieli aiurite îi treceau prin

cap. Le înlătură însă una după alta. Un singur lucru părea mai probabil şi anume că undeva, pe aproape, în preajma insulei aceleia, luntrea sau Flat-boatul ei trebuie să fi naufragiat, că ea văzuse pierind pe toţi ceilalţi şi că se salvase agăţându-se de vreuna din crengile ce se întindeau deasupra apei.

Câteva cuvinte fără nici o legătură între ele, pe care Maria le rostise mai târziu, îi întăriseră această presupunere. Totuşi, deocamdată nu găsise altă soluţie decât să o ia cu el mai departe în josul fluviului, până ce fie că va găsi o corabie cu aburi cu care ar putea ajunge la Helena încă înainte ca bătrânul Edgeworth să fi plecat de acolo, fie că-l va întâlni iar pe acesta. El o cunoştea de mai demult pe Maria şi ştia desigur mai bine ce trebuia până una alta să facă cu biata nenorocită, sau unde putea să-i găsească un adăpost.

Se lăsă dus astfel de curent câteva ceasuri şi şedea încă în iola lui, sprijinind capul bietei copile, când, deodată, descoperi o corabie cu aburi care acostase la malul stâng pentru a încărca lemne. Făcu din haina lui un fel de culcuş pentru fata care, absentă, îl lăsă să facă ce voia, apoi, apucând vâslele, trecu de partea cealaltă, la locul de încărcare a lemnelor. Abia avu vreme să lege iola lui de vas şi să ducă fata la bord, cu ajutorul câtorva matrozi, că maşina şi începu să lucreze iar „Van Buren” – aşa se numea vaporul – porni mai departe pe apele fluviului, învârtindu-şi zgomotos roţile.

16
PLANURILE LUI SANDER – BĂTRÂNUL LIVELY

Bărbaţii mergeau încet, cu jalnica lor povară, spre ferma lui Lively. De altfel, aşa cum am mai spus, nici nu erau prea departe de aceasta, deoarece dealul pe care urcaseră fugarii făcea o cotitură destul de mare. Mulatrul zăcuse înfăşurat tot timpul, în pătură, lipsit de cunoştinţă şi doar câteodată, când vreunul din cai se poticnea din pricina drumului greu, tresărea, scoţând un geamăt. Când ajunseră în apropierea fermei, se opriră, pentru ca, Înainte de toate, să se sfătuiască cum să-l aducă în casă pe rănit, fără să sperie prea mult femeile. Sander se oferi să pornească el înainte călare. Cook însă fu de părere că lucrul ăsta ar trebui mai bine să-l facă un membru al familiei. Cu faţa lui însângerată, el le-ar speria poate. Bătrânul fu de aceeaşi părere, luă puşca la umăr şi se pregăti să pornească pe jos spre casă, când Sander îi oferi calul său. Bătrânul încălecă şi porni grăbit spre locuinţa lui.

Pe drum, James Lively senior îşi bătu groaznic capul să afle cum ar putea, chiar dintru început, să liniştească femeile, ca să nu aibă timp să se sperie, ci să ştie numaidecât că totul mersese bine. Încă înainte ca bărbaţii să fi plecat de acasă ele ştiură că hoţii nu fugiseră neînarmaţi, ceea ce dovedea, fără îndoială, că nu se vor lăsa prinşi fără a se apăra pe cât le era cu putinţă. Oricât de bun şi de folositor putea fi bătrânul înăuntrul pădurii, oriunde era nevoie de sânge rece, de curaj, de împotrivire sau de o călăuză prin locuri sălbatice şi fără drumuri, în sarcina asta nouă se găsea cu totul descumpănit şi doar după multă şi grea trudă izbuti să scornească în mintea lui o poveste oarecum verosimilă. Până la urmă însă ieşi din încurcătură cu faţa curată: înainte de toate le va povesti că toţi sunt sănătoşi, că nu sunt răniţi şi că vin pe jos, în urma lui. Că aduc pe unul dintre hoţi pe care l-au prins şi că speră ca, înainte de a se întuneca, să-l prindă şi pe celălalt. Asta trebuia să le liniştească, împăcat deci cu sine însuşi, înfipse călcâiele în coastele căluţului său – căci bătrânul mergea, ca de obicei, desculţ – şi galopând, tăie de-a

curmezişul clina dealului, la poalele căruia desluşi acoperişul căsuţei sale.

Femeile însă păreau că aşteptaseră întoarcerea bărbaţilor cu mai multă îngrijorare şi teamă decât credeau aceştia. Că era vorba de o înfruntare mai temeinică, o dovedea faptul că luaseră cu ei toate armele disponibile. Era uşor de închipuit că o urmărire atât de serioasă trebuia să se lovească de o împotrivire la fel de serioasă. Teama aceasta luase şi mai mari proporţii în clipa când îl văzură pe bătrân întorcându-se singur şi, cu toate că fiecare căuta s-o liniştească pe cealaltă, toate îi ieşiră grăbite înainte, vrând să audă vestea rea din însăşi gura lui.

— Lively, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? îl întrebă soţia sa, stăpânindu-se cu greu să nu cadă în genunchi. Unde – unde e James?

— Unde e Cook, tată? Unde mi-e bărbatul? strigă fata, alergând înaintea calului şi apucând mâna bătrânului. Unde, pentru Dumnezeu, unde – … ai urme de sânge pe piciorul dumitale… şi aici, la genunchi şi pe coapsă… şi mâna îţi sângerează – pentru Dumnezeu, unde mi-e bărbatul?

— Unde e James, unde e străinul? Ce s-a întâmplat cu hoţii? întrebară speriate Doamna Dayton şi Adela.

Încolţit din toate părţile, nimeni nelăsându-l să vorbească, bătrânul Lively uită bineînţeles tot ce plănuise să spună pentru liniştirea femeilor, ceea ce mări şi mai mult teama şi groaza acestora. În sfârşit, când toate tăcură pentru o clipă şi el izbuti să-şi adune gândurile, îşi dădu seama că trebuia neapărat să le răspundă. Dar, cum pierduse şirul, se agăţă de ultima întrebare şi, cu cea mai deplină seninătate, începu să se bâlbâie, scuturând mereu din cap:

— N-a murit încă, îl aduc ceilalţi!

— Pe cine? În numele celor cinci răni ale Mântuitorului! începură să ţipe cele două femei, în timp ce Adela devenise ca ceara şi îşi înfipsese unghiile în braţul surorii ei. Pe cine, omule? Pe cine îi aduc? Unde e James? Unde e Cook?

— După celălalt! strigă bătrânul Lively, eu totul zăpăcit de întrebările femeilor. Vine şi el cu celălalt, pe care l-am împuşcat în picior.

— James? întrebă bătrâna.

— Cook? gemu soţia acestuia.

— Prostii! bombăni acum bătrânul, pe care îl trecuseră toate năduşelile. Mulatrul, sfinte Dumnezeule! Mă înnebuniţi, femeilor!

James şi Cook sunt tot atât de teferi ca şi mine. Cook şi-a zdrelit niţeluş nasul, pe mulatru l-au împuşcat, celălalt a fugit şi James a rămas să-l urmărească. Sfinte Părinte din ceruri, puneţi atâtea întrebări încât simt cum mă trec toate nădușelile!

— Linişteşte-te, zise Doamna Dayton, sprijinind-o pe bătrâna doamnă Lively. Nici unul din prietenii noştri nu e rănit. Au prins numai pe unul din hoţi şi îl aduc aici.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ne sperii în halul ăsta? întrebă pe un ton plin de reproş bătrâna.

— Ah, tată – interveni şi Doamna Cook – nici după o lună n-o să-mi treacă frica pe care am tras-o!

— Frumoasă poveste – mormăi bătrânul pe un ton de comică disperare – mă trimit aici, să slujesc drept dovadă cum că toţi sunt sănătoşi şi calc numaidecât în străchini. Dar tot mai bine e aşa decât altfel. Toţi sunt sănătoşi. Cook şi Hawes au să sosească numaidecât. James e cu câinele Bohs – ba nu – câinele n-a vrut să meargă după hoţul alb, aşa că James are să se întoarcă sau după ce l-a prins, sau după ce ne dă de veste încotro s-a îndreptat.

Bătrânul trebui acum să povestească din fir-a-păr tot ce se întâmplase, căci, în timpul nopţii, când luase puştile, nu putuse să le spună decât în treacăt că descoperiseră nişte hoţi şi că plecau în urmărirea lor. Acestei povestiri i se alăturase însă o persoană cu totul străină, care sosise aici în aceeaşi dimineaţă şi pe care, până atunci, Lively nu o observase. Era încă la gustarea de dimineaţă care îi fusese pregătită, atunci când cele două femei alergaseră să întâmpine pe cel ce le aducea veştile. Individul acesta nu era însă altul decât doctorul Monroe, sau cioclul, cum fusese poreclit de către coloniştii ţinutului împădurit şi care acum, deopotrivă de flămând şi de curios, într-o mână cu un os de curcan pe jumătate ros şi cu o bucată de pâine de mălai în cealaltă mână unsuroasă, se apropiase de femei, ascultând cu interes din ce în ce mai mare că un om fusese rănit, chiar grav rănit şi că era pe cale să fie adus aici.

— Ah, cioc... doctorul Monroe, exclamă bătrânul, uitându-se uimit şi poate chiar speriat la omul pe caro toţi căutau să-l evite. Era sperietoarea locuitorilor acelor meleaguri. Se povestea despre el că adulmeca hoitul de departe, la fel ca şoimul negru. Aţi sosit la ţanc ca să ne spuneţi dacă mai e ceva de făcut pentru un nenorocit care nu ştiu dacă se mai află pe lumea asta. Ah, dar iată-i, sosesc, aşa că puteţi să-l doftoriciţi. Unde-l punem,

bătrâno?

— O, Doamne, zise soţia lui. Cum, aici, înăuntru?

— Da, dar trebuie…

— Nu, nu, ai dreptate, e şi el un om la fel ca şi noi, chiar dacă e un păcătos urgisit de Dumnezeu. Dar zău că nu ştiu ce să vă spun? Cred că trebuie să-l duceţi în casă la Cook iar ceilalţi, până ce o să poată fi transportat, treceţi dincoace, la noi. Ah, dragă Doamnă Dayton, ce rău îmi pare că aţi nimerit tocmai acum la noi. Ne bucurasem atât de mult de vizita dumitale!

Doamna Dayton voia să-i răspundă ceva, ca s-o liniştească, dar nu avu timp, căci, în aceeaşi clipă, micul grup de călăreţi se opri în faţa porţii. Cook şi Sander de o parte şi doctorul Monroe cu bătrânul Lively de cealaltă, cât se poate de încet şi de grijuliu, aduseră înăuntru rănitul pe aceeaşi uşă pe unde el se strecurase afară în noaptea trecută.

Mulatrul deschise ochii şi, recunoscând locul, gemu jalnic.

La toate întrebările bătrânului, doctorul Monroe nu dădea decât răspunsuri anapoda, de neînţeles pentru acesta, amintind de fracturi, contuzii, împunsături, perforaţii, pe care îi va face plăcere să le examineze şi să le vindece şi părea că arde de nerăbdare să înceapă tratarea lor. Afirma neîncetat că era cea mai grozavă şi neaşteptată coincidenţă care-l adusese aici într-un moment atât de favorabil. La întrebarea lui Sander, dacă crede că omul îşi va recăpăta cunoştinţa, începu să-şi frece mâinile şi răspunse:

— O, desigur, desigur – va mai trăi două, trei zile; sper să-i pot face o trepanaţie şi să-i amputez braţul şi piciorul drept.

— La ce bun? întrebă uimit bătrânul Lively.

— Lăsaţi asta pe seama mea, dragă domnule, răspunse omuleţul nostru, grăbit şi fără să mai insiste. Lăsaţi-mă pe mine. Cred că aici, lângă foc, domnilor, e locul cel mai bun unde-l putem aşeza. Câteva pături de lână sunt de ajuns – nu cer altceva nimic pentru osteneala mea, decât cadavrul. O să-mi împrumutaţi un cal ca să-l pot duce la Helena – ajunge un sac mai vechi – tăiaţi câteva fâşii…

Bătrânul Lively se strecură afară din odaie. Începuse să se simtă prost în apropierea prichindelului ăstuia. Cook l-ar fi urmat şi el cu plăcere, dacă prezenţa sa n-ar fi fost încă necesară. Sander, care rămase câtva timp gânditor, fără să schimbe cu nimeni un singur cuvânt, stând lângă nenorocitul mulatru, urmărea cu atenţie starea acestuia şi, când îl văzu că deschide

ochii, declară că vrea să rămână în preajma bolnavului. În altă împrejurare, fireşte, Cook n-ar fi încuviinţat aşa ceva, dar de data asta se părea că hotărârea aceasta îi face plăcere. Aşa că părăsi pentru scurt timp casa, făgăduind totuşi că se va întoarce de îndată ce mulatrul îşi va fi recăpătat cunoştinţa şi va putea să vorbească.

Tocmai întoarcerea aceasta voia Sander să o împiedice cu orice preţ. Când rămase doar cu doctorul şi cu bolnavul, începu să se plimbe prin odaie, cu braţele încrucişate şi cu dinţii încleştaţi, făcând tot felul de planuri şi hotărând măsurile pe care trebuia să le ia.

Se găsea totuşi, chiar şi el, într-o situaţie critică. Din pricina unei observaţii făcute de bătrâna doamnă Lively, intenţiile ce-l aduseseră aici fuseseră, dacă nu cu totul înlăturate, în orice caz zdruncinate din temelie. Din convorbirea pe care aceasta o avusese cu Doamna Dayton, el aflase că bătrânii Benwick din Georgia muriseră şi, datorită faptului că o cunoşteau de mult pe Adela Dunmore, el ştia că aceasta fusese crescută de ei, ea şi când ar fi fost propria lor fiică. Îşi închipuia că ghiceşte intenţiile pe care le are Kelly cu fata aceasta. Probabil că ea aştepta o moştenire importantă. Blackfoot îi spusese doar că Kelly întreţine o asiduă corespondenţă cu Simrow din Georgia. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci preţui cu care el urma să fie răsplătit pentru serviciile sale nu corespundea câtuşi de puţin cu câştigul. Aşadar, trebuia oricum ca, înainte de a contribui la realizarea acestui plan al căpitanului, să mai stea o dată de vorbă cu el şi să-i dea cel puţin de înţeles că în această privinţă ştie mai multe decât îşi închipuie celălalt. Dacă ar fi simţit că celălalt nu e dispus să cadă la învoială, ceea ce era puţin probabil, atunci poate că s-ar fi găsit o cale oarecare, pentru ca să răpească el prada atât de preţioasă. În clipa aceea nu ştia ce trebuie să facă. Totuşi, pentru un desfrânat ca el, nimic nu părea cu neputinţă. În orice caz, trebuia să întârzie planul lui Kelly, urmând ca în interesul său propriu să mai adune unele informaţii şi, în această privinţă, capturarea mulatrului era cel mai bun motiv pentru a explica întârzierea în îndeplinirea poruncii primite.

Dar, în afară de aceste considerente, starea în care se găsea mulatrul era un nou şi binevenit motiv pentru a explica purtarea sa. Nu trebuia să-l părăsească, înainte de a fi convins că omul este sau nu în stare să facă destăinuiri şi înainte de a fi aflat ce anume secrete cunoaşte acesta. Dacă mulatrul putea să devină

primejdios pentru insulă, atunci nu numai jurământul depus – poate că nu-i păsa prea mult de jurământ – ci însăşi siguranţa lui, teama că ar putea fi descoperit şi pedepsit, îl îndemnau să înlăture orice martor posibil şi deci să dea mulatrului lovitura de graţie, fără să fie văzut de nimeni. Plin de sânge cum era, nimeni nu s-ar fi gândit să-l cerceteze mai îndeaproape. Şi, repede îngropat sau predat doctorului, lui Sander nu mai trebuia să-i fie teamă de vreo trădare venită din partea unui răposat.

Planul acesta nu izbuti din pricina interesului neobişnuit pe care îl arăta doctorul pentru rănit. Pentru nimic în lume nu putea fi convins să părăsească încăperea, fie doar şi pentru o singură clipă. Cu toate că nenorocitul ţipa îngrozitor ori de câte îi era atins, doctorul începu să cerceteze care părţi ale trupului mulatrului erau mai greu rănite. Sander încercă să-l oprească deocamdată, atrăgând atenţia doctorului că cel mai urgent lucru era să se procure nişte aţele pentru susţinerea mădularelor frânte. Doctorul însă nu voia cu nici un chip să audă de aşa ceva, stăruind ca amputarea să se facă neîntârziat. Începu să cotrobăiască prin buzunarele şeii calului său pe care o adusese înăuntru. Erau acolo o mulţime de sticluţe şi cutii şi, printre ele, cuţite, ferăstraie, bisturie şi tot felul de alte instrumente tăioase şi bine lustruite.

Ca să nu se întâmple cine ştie ce cu ele, doctorul cel mititel aşeză sticluţele şi cutiuţele pe marginea căminului, iar ferăstraiele şi celelalte instrumente le întinsese pe singura măsuţă ce se afla în odaie, aşa că, intrând din întâmplare acolo, Cook jură în mod solemn că niciodată în viaţa lui nu se va mai ospăta la măsuţa aceea.

Dincolo, în casa lui Lively, bărbaţii se sfătuiau ce trebuiau să facă mai întâi, ca să pună mâna pe fugarul cel alb. Căci, aşa cum spunea Cook, doctorul era de părere că nu prea puteau să se aştepte ca mulatrul să-şi revină curând, ca să răspundă la întrebări. Dar, în timp ce încă se mai sfătuiau, apăru şi James, spunând că Cotton se răzgândise şi că se îndrepta din nou spre fluviu. Înseamnă că sau se gândeşte să fugă mai departe spre sud, sau vrea doar să treacă dincolo. Trebuiau prin urmare să împiedice şi una şi alta. Căci nu numai pentru că săvârşise crime în Arkansas şi ştia că se instituise un premiu pentru prinderea lui, ci şi pentru că, în situaţia în care se găsea, nu mai avea nimic altceva de făcut decât să fure şi să ucidă mai departe. Spre a feri deci statul vecin de plaga aceasta, pe de o parte, iar pe de alta

pentru a nu se expune primejdiei ca banditul să se întoarcă din nou prin părţile lor, hotărârǎ să pornească spre Mississippi, pentru a vesti vecinii să se înarmeze şi să fie vigilenţi. În acest scop urma ca James, dat fiind că Cook nu avusese încă destul timp să cunoască bine împrejurimile, să plece la Helena, sau mai degrabă dincolo de Helena, spre a aduna toţi coloniştii care locuiau în ţinutul cu păduri, în timp ce bătrânul Lively urma să meargă de-a dreptul către fluviu pe drumul cel mai scurt, pentru ca la faţa locului să ia şi el toate măsurile ce le va crede de cuviinţă. Trebuiau totuşi ca seara să fie înapoi, ca să afle ştirile ce ar putea sosi între timp din alte părţi. Pe drept cuvânt, li se părea foarte puţin probabil ca ucigaşul să încerce să fugă pe Mississippi în sus. În acelaşi timp însă, excludeau cu totul ipoteza refugierii lui în oraş pentru că, din păcate, nu bănuiau legăturile criminale ce existau între Helena şi celelalte state vecine.

În răstimpul acesta, Cook, cu ajutorul doctorului, urma să încerce să-l readucă pe negru la viaţă şi, dat fiind că prin durerile pe care le suferea acum acesta fusese pedepsit îndeajuns pentru nelegiuirile sale, să-i făgăduiască libertatea, dacă mărturiseşte unde au fost ascunse unele lucruri de preţ ce fuseseră furate la Little Rock, precum şi numele câtorva din complicii săi, încă nedescoperiţi.

Doamnele începură şi ele să se pregătească de plecare, dat fiind că, în urma tragicelor evenimente, casa Lively devenise neîncăpătoare. În mod firesc, James socotea că Domnul Hawes, aşa cum se numea aici Sander, le va însoţi până acasă, cu atât mai mult cu cât el venise să o ia pe Domnişoara Adela. Înainte de a încăleca din nou pe calul său, căruia îi dăduse nutreţul la repezeală, se mai duse o dată să-şi ia rămas bun, rugind doamnele să-l ierte că nu le poate întovărăşi o bucată de drum, fiind vorba de ceva foarte urgent care nu-i îngăduie să întârzie nici măcar un sfert de ceas. Săptămâna viitoare când, să sperăm, totul va fi în ordine, va veni iar la Helena şi, dacă sunt de acord – James nu-şi dădea seama cât de stingherit era şi cât de bine îi stătea această stingherealǎ – le va însoţi din nou aici, de astă dată pentru mai multă vreme.

Se apropie cu toată sinceritatea de ele, le strânse mâinile, încălecă şi porni în trap grăbit mai departe, în timp ce bătrânul Lively, punând puşca pe umăr, vârî în geantă mâncarea rece ce-i fusese pregătită şi, zicând *„Good-bye”*, se pregăti să plece şi el.

— Dar, Domnule Lively, îl apostrofă Doamna Dayton, tăindu-i

calea. Iarăşi desculţ? Abia de curând ai fost bolnav! Nu e sănătos deloc. Ce te faci dacă răceşti mai greu şi trebuie să stai luni de zile, bolnav în pat?

Bătrânul zâmbi, la lucrul acesta nu se gândise niciodată, ba, mai mult chiar, socotea că aşa ceva nici nu e cu putinţă – luni întregi, bolnav în pat – nu – câteva zile poate, aşa, ca atunci când îl scutură frigurile – dar în nici un caz vreme îndelungată.

— N-are nimic! zise el, ducând mâna la ceafă şi dând jos o gâză care-l ciupise. Sunt obişnuit – nu pot să sufăr încălţămintea!

— Degeaba, adăugă bătrâna Doamnă Lively, clătinând din cap. Câte nu i-am spus şi cât nu l-am rugat! E încăpăţânat şi lasă bocancii mai bine să mucegăiască decât să-i încalţe. Şi asta rareori, duminicile, când mergem călare la biserică!

Bătrânul începuse să dea semne de nerăbdare, vrând să plece. Adela însă îl împiedică, apucându-l de mână şi rugându-l:

— Haide, Domnule Lively, dovedeşte-ne că soţia dumitale n-are dreptate şi că nu eşti atât de încăpăţânat cum pretinde ea. Aşa-i că ai să-ţi pui bocancii? Ia te uită colo, ce furtună se apropie! Dacă plouă şi ploaia te prinde în mijlocul pădurii desculţ, nu crezi că te-ai putea îmbolnăvi?

Lively privi deznădăjduit spre uşă. De fata asta tânără şi frumoasă nu putea să scape atât de uşor ca de soţia sa. Ochii ei mari şi expresivi îl priveau atât de sincer şi de rugător, încât, aproape fără să vrea, începu să-şi frece tălpile picioarelor, ca şi cum ar fi vrut să între cu ele de-a dreptul în inevitabilii bocanci. Soţia lui se şi repezise la dulap, ca să scoată „strivitoarele”, cum botezase bătrânul bocancii. Foarte curând, şterşi bine de praf şi cu cureluşele desfăcute, bocancii se aflară înaintea lui. Şi, când încă o dată Doamna Dayton şi Adela îl rugară frumos, măcar acum să le urmeze sfatul, după ce se uită cu atenţie mai întâi în bocancul drept şi apoi în cel stâng, ca şi cum s-ar fi putut întâmpla ca, în răstimpul cât nu-i încălţase el să se fi cuibărit înăuntru o tânără pereche de şerpi, începu să-şi clatine capul zâmbind, privi iarăşi în jurul lui şi, când văzu că orice retragere îi era tăiată din trei părţi diferite, oftând din greu, îşi vârî picioarele în bocanci. În timpul acesta soţia lui îi ţinea puşca.

Când, în sfârşit, îşi luase rămas bun pentru a doua oară şi începuse să păşească prin spaţiul îngust al curţii, îl întâlni pe Cook şi, pentru ca acesta să nu-l vadă purtând bocanci, se furişă după o covată ce zăcea acolo. Îi era parcă ruşine.

— Sunt foarte bucuroasă, zise Adela zâmbind, după ce

bătrânul trecuse dincolo de gardul de sârmă ghimpată şi se pierduse după tufele pădurii, că am putut să-l convingem. La vârsta lui e cam primejdios să sfideze mereu capriciile anotimpului.

— Pe mine mă miră totuşi că s-a lăsat convins, zise Doamna Lively. Numai dumitale trebuie să-ţi mulţumesc, draga mea domnişoară. Oricât mă iubeşte pe mine, tot nu i-ar fi încălţat. Acum însă am să încerc să-l pun, să-şi poarte bocancii. Şi, dacă îi poartă câtva timp, cred că până la urmă am să-l fac să-şi pună şi ciorapii de lână!

Ah, scumpă Doamnă Lively, ce planuri minunate îţi faci bizuindu-te pe bocancii de piele şi pe ciorapii de lână! De-ai fi văzut pe bătrânul dumitale chiar în clipa când te bucurai de biruinţa dumitale, n-ai mai fi îndrăznit să făureşti asemenea speranţe!

Căci ce-mi făcu *old man Lively*[47] odată ajuns în pădure?

Începu să păşească încet şi grijuliu, de parcă ar fi mers pe ouă, aşa cum îi ceruse nevasta. Cum intră însă mai adânc în umbra pădurii, aruncă o privire în urmă, vrând să se încredinţeze dacă, din punctul acesta, mai poate fi văzut de acasă. Într-adevăr, printre tufele din jur se vedeau, departe, casele. Mai făcu o sută de paşi până ce ajunse la un tufiş de lemn câinesc ascuns în adâncul pădurii.

Şi ce făcu aici *old man Lively*?

Rezemă cu grijă puşca de un hickory, întinse mai întâi piciorul stâng, apoi pe cel drept, ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva ce-l strângea şi-l împiedica, puse iar puşca pe umăr, de data asta grăbit şi mai bucuros şi porni apoi cu paşi repezi şi vioi mai departe, atât de zâmbitor şi mulţumit, încât oricine s-ar fi bucurat sincer văzându-l cum păşeşte desculţ, cu tălpile lui învârtoşate, pe aşternutul veşted şi pe crengile uscate din pădure.

Din ziua aceea, taica Lively nu s-a mai împotrivit niciodată, când soţia lui îi cerea să-şi pună bocancii. Ciudat era doar faptul că acum se întorcea întotdeauna pe acelaşi drum, trecând peste aceeaşi pârtie. Bătrâna doamnă Lively nu ştia de ce. El însă ştia prea bine. Trebuia, de fiecare dată să încalţe iar bocancii, înainte de a ajunge acasă!

---

[47] *Old man Lively* – Bătrânul Lively.

17
DOCTORUL MONROVE ŞI SANDER

Cele două doamne se pregătiseră între timp de plecare. Caii fuseseră aduşi în faţa lor şi numai Sander mai lipsea, ca să le însoţească până în oraş. Dar, cu toate că îşi dădea bine seama că era aşteptat şi că toată lumea socotea că era de datoria lui să facă acest lucru, el, dimpotrivă, aşa cum s-a arătat mai sus, nu voia cu nici un preţ să părăsească locul. Trebuia totuşi să găsească o explicaţie şi, cum nu mai putea pomeni drept scuză că i s-au hărtănit hainele în timpul urmăririi prin mărăciniş, deoarece între timp Cook îi dăduse unul din costumele sale, el o înştiinţa pe Doamna Dayton că ar vrea să-i spună câteva cuvinte între patru ochi. Îi comunică deci că doctorul Monrove e un nebun, care vrea cu orice preţ să-şi vâre scalpelul în cadavrul negrului. Cum însă şi el studiase medicina, era convins că nenorocitul, dacă e bine îngrijit, mai poate fi salvat. Dacă l-ar părăsi în împrejurările acestea, atunci rănitul n-ar mai avea nici o şansă de scăpare şi ar fi cu desăvârşire pierdut.

Se înţelege că Doamna Dayton, aşa cum de altfel prevăzuse şi el, îl rugă stăruitor să nu plece de lângă bietul mulatru, ba îi şi mulţumi chiar pentru mila pe care o are pentru un om care, deşi criminal, totuşi, e o fiinţă nenorocită. Îi spuse că drumul le era cunoscut, că îl făcuseră de mai multe ori singure, aşa că sperau să-l vadă iar, în curând, aducându-le veşti bune. Sander le făgădui acest lucru şi rugă acum pe Domnişoara Adela, căreia Doamna Dayton îi lămuri în câteva cuvinte situaţia, să nu fie supărată pe el pentru că nu-i poate da în această clipă toată atenţia pe care o merită. Speră însă ca poate chiar în aceeaşi seară să facă în aşa fel, încât rănitul să se poată lipsi de ajutorul său şi, în acest caz, se va grăbi să vină la Helena, pentru ca apoi să o întovărăşească pe Adela la prietena care o aşteaptă.

Adela nu avea nici un motiv să se opună. Toţi îl cunoşteau pe doctorul Monrove şi se temeau de omul acesta groaznic, despre care se zvoneau lucruri şi mai înfiorătoare decât poate se întâmplaseră. Totuşi, oarecum prost dispusă, încălecă repede pe poneiul ei şi – după ce, cu multă căldură, îşi luă rămas bun de la cele două femei atât de amabile, mai cu seamă de la bătrâna

doamnă, făgăduind să se întoarcă cât mai curând cu putinţă – o porni la drum fără să mai spună un cuvânt şi se pierdu în umbra paşnică a pădurii.

Era necăjită, supărată pe ea însă şi pe – ştia sau nu voia să ştie pe cine încă – iar căluţul care o purta simţi deodată câteva lovituri de bici atât de neobişnuite încât, speriat, se ridică în două picioare, după care începu să galopeze repede de-a lungul potecii înguste. Doamna Dayton abia fu în stare să ţină pasul cu dânsa.

În timpul acesta doctorul Monrove şedea lângă mulatru şi observa atent şi cu deosebită satisfacţie trăsăturile convulsionate şi chinuite ale nenorocitului, în timp ce Sander, rezemat de cămin, îşi rodea unghiile.

Se părea că, în sfârşit, omul însetat de sânge luase o hotărâre. Se ridică, se duse până la masă şi începu să ascută cel mai mic dintre ferăstraiele sale. Cook, care tocmai se ivise în uşă, se dădu îngrozit înapoi şi o porni spre pădure, ca să nu audă zgomotul ce-l pătrundea până-n măduva oaselor.

Sander aproape că nici nu auzea ce se întâmpla în jurul său. Era preocupat de planurile sale. Cu atât mai îngrozit era însă bietul mulatru, care se părea că în clipa aceasta îşi revenise cu totul. Neobservat de nimeni, privi câteva secunde spre doctorul Monrove, apoi, ca şi cum începea să-şi dea seama ce-l aşteaptă, recăzu gemând. Sander îşi îndreptă repede privirile spre dânsul, dar nenorocitul închisese din nou ochii şi zăcea ţeapăn şi nemişcat.

— Închipuiţi-vă, Domnule Hawes, zise doctorul, punând capăt tăcerii şi privind spre Sander pe deasupra ochelarilor, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de cine ştie ce lucru comic, e ciudat cum poţi să faci uneori în meseria ta – oricâtă practică ai avea – o prostie gogonată. Ascuţindu-mi ferăstrăul, mi-am adus aminte. Sus, în – dar mă urmăriţi?

— Doctore, ce e în sticluţa asta? îl întrerupse Sander.

Câteva secunde doctorul privi atent într-acolo prin ochelarii săi şi îi strigă:

— Băgaţi de seamă, nu cumva să scoateţi dopul. E arsenic – şi în sticluţa aceea gălbuie e apă tare.

— Dar asta, cu hârtia albastră şi cu băşica legată dedesubt?

— E *acidum zooticum*, sau acid cianhidric – cel mai periculos dintre toate. Lăsaţi-o mai bine acolo – n-am decât sticluţa asta. Să nu vă cadă din mâini şi să se spargă!

— Acidul acesta cianhidric e probabil o otravă puternică? zise Sander gânditor, în timp ce ţinea în mână sticluţa.

— E un mijloc într-adevăr groaznic de distrugere a vieţii animale, răspunse doctorul. În privinţa aceasta, aş putea să vă spun două poveşti minunate. Închipuiţi-vă că de două ori am avut ghinion, un adevărat ghinion cu acidul ăsta. Cel mai bun lucru e să nu vorbim de astfel de lucruri. Nu foloseşte la nimic şi, dacă se povesteşte mai departe, lumea face din ţânţar armăsar!

— Şi, otrava asta ucide neapărat? Şi repede? întrebă încă o dată Sander.

— Pentru Dumnezeu, pune sticluţa la locul ei! strigă plin de teamă doctorul, sărind de la locul lui. Cine ştie ce mai poţi să faci? Otrava e prea puternică şi, în mâinile unui profan, poate să aibă urmări îngrozitoare!

Sander puse sticluţa la locul ei, pe marginea căminului.

— Aşa! zise acum Monrove, după ce se uită prin ochelarii săi, la ferăstrău. Demult îmi doresc un picior de mulatru. Avusesem de gând, odată, să amputez piciorul mulatrului lui Dayton. Dar Squire-ul nu mi-a dat voie. Poate că a fost mai bine aşa! Natura l-a vindecat.

Se apropie de cel lipsit de cunoştinţă, puse instrumentele lângă el, pe un scaun şi privi cu atenţie.

— Da, da, zise el în sfârşit, după ce luase pulsul rănitului şi pusese mâna pe fruntea lui. Văd că starea lui se ameliorează, aşa că tot o să ne grăbim, să-l amputăm.

— Credeţi, într-adevăr, că îşi revine?

— Da, probabil, respiră regulat şi pulsul, ce-i drept, e deocamdată cam febril, dar, oricum, mai liniştit decât adineauri. Dacă murea, mi-ar fi plăcut să-l iau cu mine întreg, dar aşa am să-l rog doar pentru un picior. În schimb, am să-i dreg cât mai bine braţul, aşa că are să poată fi, cine ştie, chiar mai preţios decât înainte pentru stăpânul lui. Uneori e foarte bine când negrii au două braţe ca să muncească şi numai un picior ca să nu fugă. Dar, ce dracu?... Mi-am lăsat atelele acasă. La urma urmei am să descojesc un hickory în pădure şi-mi iau eu vreo câteva fâşii de coajă. Te rog, Sir, rămâi dumneata câteva clipe aici, lângă bolnav. Mă reped până la cei mai apropiaţi copăcei, ea să iau ce-mi trebuie. Mă întorc numaidecât. Dar... oare n-am nimic cu ce să desfac cojile de care am nevoie?

Se îndepărtă de pat, căutând un instrument oarecare şi Sander, cu o mişcare aproape convulsivă, apucă sticluţa cu

otravă, pe care o ascunsese în mână.

— Ah, tomahawkul ăsta micuţ o să fie tocmai bun, zise doctorul cel mărunţel, ridicând securea ce zăcea într-un colţ şi păşind spre uşă. Îl văd pe Domnul Cook acolo; am să vi-l trimit între timp aici.

Sander desfăcu repede hârtia de pe fiolă şi scoase cuţitul, vrând să taie băşica. Nu trebuia să mai piardă nici o clipă, cea dintâi chiar puţind fi hotărâtoare.

— Apă! gemu mulatrul. Era primul cuvânt pe care-l rostea de când fusese rănit. Sander însă tresări, murmurând furios o înjurătură, căci chiar în clipa în care ar fi putut să înlăture posibilitatea oricărei trădări, doctorul, care auzise geamătul, se întoarse înapoi cât putu de repede. O dată cu el şi Cook se apropie de casă.

— Ei, drăcie! exclamă doctorul Monrove, după ce aruncă o privire fugară asupra bolnavului, cu desăvârşire conştient – ochii limpezi, respiraţia liberă şi vigoarea pe cale de a-şi reveni. N-o să am parte decât de picior. Domnule Hawes, trebuie să purcedem neîntârziat la operaţie!

— Apă! gemu nenorocitul. Ard – vreau să mărturisesc totul – totul – dar daţi-mi apă, apă!

Oricât de mult interes ar fi arătat doctorul pentru scopurile urmărite de el, începu totuşi să-şi dea seama că aici mai era vorba de ceva deosebit de însemnat pentru fermieri. Se apropie deci de rănit, îi ridică puţin capul sprijinindu-l, lucru însă care-l făcu pe mulatru să scoată un geamăt teribil, apoi luă ibricul cu apă ce se afla lângă pat, apropiindu-l de buzele însetate.

Fără să-şi poată stăpâni furia, Sander scrâşni din dinţi, în timp ce înfăşură cu repeziciune sticluţa iarăşi în hârtia ei. Băşica fusese însă atinsă adineauri de cuţitul său şi în odaie se răspândi deodată un miros de migdale amare.

— Cianură, exclamă doctorul, întorcându-se către Sander în timp ce cu o mână îl ţinea încă pe bolnav. Cianură în toată regula. Se vede treaba, Sir, că te-ai jucat atâta cu sticluţa până ce s-a spart. Prea miroase. E foarte bine că ai sosit şi dumneata, Domnule Cook. Cred că flăcăul ăsta mai are ceva de spus – lasă-l să se spovedească. Pe urmă o să vedem ce poate face pentru el ştiinţa!

— Trăieşte? A vorbit? întrebă Cook, apropiindu-se de patul bolnavului. Cum se simte?

— Rău, Sir! şopti bietul om. Rău – foarte rău; capul, o, capul

meu!

— Da, rana e neplăcută, confirmă doctorul. Cutia craniană este oricum grav rănită şi creierul descoperit. E drept că mulatrii au cranii foarte rezistente, totuşi instrumentul cu care a fost lovit trebuie să fi avut o forţă ucigătoare. Acum, vă rog, grăbiţi-vă cu întrebările dumneavoastră. Aş dori să mai apuc să-i fac trepanaţia. Ştim încă prea puţin cât e în stare omul să reziste, conştient fiind, la o operaţie cu fierăstrăul, asupra cutiei craniene.

— Massa Cook, grăi mulatrul, întinzând încet mâna spre tânărul fermier, vă cunosc de mult şi ştiu cât de bun sunteţi. Vreţi… să mă ascultaţi puţin?

— Spune, Dan, zise Cook înduioşat şi-i întinse încă o dată ibricul, văzând că ochii încep iar să-şi piardă strălucirea. Dacă mărturiseşti totul cinstit, nu ţi se va întâmplă nimic, îţi dau cuvântul meu. Ai fost pedepsit destul datorită rănilor pe care le-ai căpătat.

— Şi omul acela, gemu mulatrul, căci faima doctorului se răspândise în întregul Arkansas, iar negrul îl cunoştea de mai de mult, doctorul – cioclul – n-o să mă daţi pe mâna lui, ca să fiu tăiat?

— Prostii – cioclul – tăiat, mormăi doctorul, ridicându-se supărat. Doar nu pot să-l învelesc în foiţă!

— N-are să-ţi facă nimic, Dan, îţi dau cuvântul meu! N-are să te atingă nici cu cuţitul şi nici cu fierăstrăul. Trebuie să mărturiseşti însă tot ce ştii.

— Domnule Cook, îl întrerupse doctorul Monrove, nu vă grăbiţi să faceţi nişte făgăduieli pe care nu le veţi putea ţine, decât dacă desconsideraţi ştiinţa. De altfel, nici nu cred că viaţa negrului ăstuia mai poate fi prelungită, dacă nu fac uz de fierăstrăul meu.

— Atunci mai bine mor, gemu mulatrul, pierzându-şi din nou cunoştinţa.

— Doctore, zise Cook, după ce privi o clipă pe mulatru şi se încredinţase că acesta avea în primul rând nevoie de odihnă, înainte de a fi în stare să răspundă la întrebări. Vreau să mă duc puţin până dincolo, să întreb femeile ce bine putem să-i facem nenorocitului ăstuia. Căci de îngrijit, trebuie îngrijit. Mă întorc numaidecât. Vă rog totuşi, dacă între timp îşi revine, să nu-i amintiţi iar de toate lucrurile astea groaznice, aşa cum aveţi dumneavoastră obiceiul. Ne-am înţeles? Chiar şi unui om sănătos îi îngheaţă sângele în vine când aude asemenea lucruri, darămite

unui nenorocit căruia i se făgăduiesc toate tărăşeniile astea.

Şi, zicând acestea, ieşi repede din casă, în timp ce doctorul rămăsese locului, urmărindu-l cu privirea şi jucându-se cu un breloc de aur pe care îl avea în mână.

— Hm – da – hm! zise ei, luând dintr-o tabacheră mică de argint o priză de tabac. Hm – nu-mi place – asta mai lipsea, să se amestece toţi nepricepuţii în chestii ce privesc ştiinţa. Auzi! Nici să nu vorbesc despre aşa ceva! Să nici să nu îndrăznesc să întrebuinţez cuţitul sau ferăstrăul, cum se exprimă barbarul ăsta. Aş vrea să ştiu atunci la ce mai e bun cadavrul ăsta?

Sander ascultase cu nemaipomenită răbdare discuţia de adineauri. Dar ce putea să facă? Să încerce un pas care ar îndrepta bănuiala asupra lui şi apoi să fugă? Avusese însă prilejul în chiar aceeaşi dimineaţă să vadă cât de dibaci erau pădurenii în căutarea unei urme. De altfel nici nu era sigur că mulatrul ştia de existenţa insulei, aşa că a se expune inutil unei asemenea primejdii ar fi fost mai mult decât o prostie. Totuşi, ultimele cuvinte ale fermierului, precum şi supărarea doctorului îi treziră o altă idee. Poate că ar fi putut să-l atragă de partea lui, slujindu-se de pasiunea mărturisită a acestuia. Aşa că, după ce chibzui puţin, se întoarse către omuleţul care se învârtea furios în sus şi-n jos şi-i zise:

— Doctore Monrove, în locul dumitale nu m-aş mira prea mult de un om care habar n-are de medicamente şi de ştiinţă şi pentru care nu există decât „obiceiul indian” pe de o parte şi uleiul de ricin pe de alta. La urma urmei ce ne împiedică să facem totuşi ceea ce vrem?

— Ce ne împiedică? ripostă supărat doctorul, oprindu-se o clipă şi privind drept în ochi pe cel ce-i dădea sfaturi. Ce ne împiedică? Ai văzut dumneata ce pumni are omul nostru? Crezi că poate cineva să facă cu de-a sila ceva ce nu-i place lui?

— Nu, zise Sander zâmbind, totuşi, cu puţină şiretenie, dacă e vorba cu adevărat să întrebuinţezi şiretenii faţă de o minte prea din topor.

— Da, dar cum? întrebă doctorul aruncând rănitul u; o privire piezişă.

— V-a interzis să puneţi mâna, adică să întrebuinţaţi vreun instrument cât timp rănitul trăieşte? întrebă Sander.

— Da…

— Foarte bine! Dar dacă omul moare?

— Dar nu vezi că nu moare? se tângui doctorul. Mulatrii ăştia

au şapte vieţi, ca pisicile şi, de pe urma unei simple răni la creier, n-a murit nici unul. Sunt naturi rezistente, a căror viaţă e concentrată în stomac.

— Foarte bine! Atunci, ce vă împiedică să nu interveniţi chiar acolo? întrebă insinuant Sander.

— Ce mă împiedică? Ce vrei să zici cu asta?

— Lucrul e foarte simplu. De ce porţi cu dumneata toate otrăvurile astea?

— Doar nu ca să otrăvesc oamenii, Sir! strigă speriat doctorul.

E adevărat că, pentru el, cu vremea, disecţia mădularelor omeneşti ajunsese să fie o pasiune. Căuta să se „familiarizeze cu o ştiinţă”, deşi nu fusese în stare să-i cunoască nici cele mai elementare principii. În practicare acestei ştiinţe, socotea că, faţă de victimele ce-i cădeau în mână, orice ar fi făcut el, era bun şi drept. Totuşi, niciodată nu s-ar fi încumetat să înfăptuiască ceea ce s-ar fi putut nunii un omor. Şi poate că în clipa aceea nici nu-i trecea prin cap un asemenea gând, căci rămăsese parcă uluit, continuând să privească descumpănit şi cu totul răvăşit câteva secunde pe tânărul bandit din faţa lui. Acesta, dându-şi seama că mersese poate prea departe, căută să-şi îndrepte greşeala şi zise:

— Nu cumva să înţelegeţi greşit, Sir. Eu n-am spus că i-aş da secăturii ăsteia vreo otravă mortală, ci doar o băutură oarecare, menită să-i producă o stare de catalepsie. În felul ăsta aţi fi în stare, nu numai să-l luaţi de aici – căci proştii ăştia de fermieri l-ar socoti desigur mort, dar şi – închipuiţi-vă ce biruinţă a adevăratei arte medicale – să-l puneţi iar pe picioare.

— Hm, aşa – va să zică asta voiaţi să ziceţi? Mda, poate că asta ar fi mai degrabă cu putinţă. Am putea de pildă…

Fu întrerupt în clipa aceea de Cook, care tocmai intra pe uşă, ţinând în mână un ibric mare de tinichea, cu o băutură răcoritoare preparată de însăşi Doamna Lively şi merse de-a dreptul la patul bolnavului.

— Dan, zise el, Dan – cum te simţi?

— Mai bine! şopti nenorocitul, după o scurtă trecere de timp, deschizând ochii şi mulţumindu-i încet în clipa când Cook îi duse ibricul la gură. Massa Cook, dumneavoastră bun, adăugă el, suspinând, în timp ce cădea pe spate, foarte bun – dar – spuneţi să iasă ei; vreau – vreau să vă dau o veste importantă…

— Domnii aceştia, Dan? Pot să rămână aici, răspunse Cook. E un secret care mă priveşte pe mine singur?

— Nu, gemu Dan. Se vedea ce eforturi făcea să vorbească, nu – nu singur – priveşte pe toţi din Arkansas.

— Mulţi *Buckras*[48] răi. Vreau spun numai dumneavoastră.

Cook îi rugă pe ceilalţi doi să iasă câteva clipe din odaie. Sander căuta tot felul de scuze, doar, doar va putea să rămână cât mai aproape. Cum însă mulatrul nu voia altfel cu nici un chip să vorbească, Cook îl convinse în cele din urmă pe Sander să părăsească odaia.

Cook avu o lungă, foarte lungă şi confidenţială discuţie cu Dan. Ca să fie mai siguri, a pus şi ţăruşul de siguranţă în faţa uşii, pentru a nu fi tulburaţi.

Abia după ce Dan, epuizat, nu mai putu să vorbească şi leşinase iarăşi în pat, fermierul cel tânăr chemă înăuntru pe cele două femei care se oferiseră să aibă grijă de rănile bolnavului şi începu să discute cu aşa-zisul Domn Hawes cele ce-i spusese mulatrul. În timpul acesta doctorul căuta şi el să-şi facă de lucru prin apropiere.

Cu toate că ştia prea bine de existenţa insulei, deoarece Atkins transportase până atunci mulţi cai acolo, ba chiar îi şi trimisese odată şi pe el până pe malul apei, totuşi mulatrul nu era în stare să descrie cu precizie locul unde se afla ea. Nu ştia nici dacă ca e situată ceva mai sus de Helena, sau mult mai departe, în jos, deşi bănuia că trebuie să fie în imediata apropiere a oraşului. Ceea ce e sigur – zicea el – e că locuitorii insulei erau cunoscuţi pentru faptele mârşave comise de ei. Mai adăugă că aştepta doar întoarcerea prietenilor săi pentru a face neîntârziat paşii hotărâtori. Cuibul acela de bandiţi trebuia aşadar nu numai nimicit, ci mai trebuia ca şi bandiţii înşişi să fie luaţi prin surprindere şi daţi pe mâna justiţiei, pentru a-şi primi pedeapsa meritată. Auzise încă de mai de mult că Sander cunoştea bine locurile din preajma fluviului Mississippi. Voia acum să afle cum crede el că banda ar putea fi prinsă mai lesne şi, mai ales, cum s-ar putea împiedica fuga acesteia.

Sander ţinea ochii în jos, chibzuind îndelung. Temerile lui se adeveriseră. Viaţa tuturor era în primejdie. Ascunzişul lor fusese descoperit şi el însuşi era neputincios, nefiind în stare să-l pedepsească pe trădător şi, chiar în clipele acestea de grea tulburare, neştiind ce trebuie să facă pentru a împiedica lovitura aceasta năprasnică. În primele clipe de spaimă, înainte de a-şi fi putut făuri un plan de apărare, încercă să arate că lucrul e greu

---

[48] *Buckras* – om alb.

de crezut şi neverosimil şi că, probabil, mulatrul a născocit toate aceste poveşti cumplite, doar ca să-şi salveze viaţa şi propria sa piele. Cook însă nu se lăsă înşelat şi, în cele din urmă, văzând că acesta nu putea fi convins să nu ţină seama de destăinuirile mulatrului, Sander se gândi să se slujească de un alt plan, de ultimul său plan în această chestiune.

Cook era, orice s-ar zice, singurul care până acum cunoştea secretul; şi dacă, din întâmplare, ar fi avut prilejul să fie singur cu el în pădure, cine ştie dacă n-ar fi încercat să-i ia viaţa. Aici însă lucrul acesta ar fi fost legat de prea mari primejdii. Afară de asta, îi era de-ajuns dacă întârzia cu numai două zile descoperirea insulei. Până atunci avea încă destul răgaz să-şi vestească prietenii. Prada putea fi repede împărţită şi toţi ar fi putut să se risipească prin alte ţinuturi, înainte ca pădurenii aceştia greoi să-i fi putut dibui.

— Bine, Sir, zise el fermierului, după ce stătuse mai multă vreme pe gânduri, dacă credeţi, cum se pare, că secătura asta a spus adevărul şi dacă aveţi chiar intenţia să prindeţi o bandă cum e aceea pe care v-a descris-o el, atunci ar trebui să vă gândiţi şi la faptul că nu e vorba aici de o jucărie de copil şi că flăcăii ăştia, dacă există cu-adevărat, au să lupte ca nişte disperaţi. Dacă nu aveţi o ceată destul de puternică atunci când porniţi împotriva lor, nu faceţi decât să-i stârniţi şi să-i avertizaţi. Când ajungeţi acolo, găsiţi cuibul gol. Cunosc prea bine fluviul Mississippi şi malurile lui – poate că le cunoaşteţi şi dumneavoastră – ca să nu vă pot da asigurarea că orice urmărire ar fi zadarnică. Dacă vreţi însă ca tot ce aveţi de gând să faceţi, să fie încununat de succes, atunci sfătuiţi-vă mai întâi astă-seară cu prietenii dumneavoastră, daţi mâine de veste vecinilor şi apoi mâine seara, sau duminică dimineaţa, veniţi la Helena. Eu am să plec chiar acum la Helena, să-l înştiinţez pe judecătorul din localitate şi de acolo la Sinkville, ca să strâng toţi oamenii în stare să ţină o armă. Duminică după-amiază cel mai târziu, voi fi înapoi la Helena şi chiar în aceeaşi seară va trebui să dăm lovitura. Nu trebuie să pierdem vremea!

Tânărul fermier, care, se înţelege, nu avea de ce să nu aibă încredere în Sander, se lăsă repede convins. De altfel, îşi dădu şi el seama că mai devreme, nici n-ar fi fost cu putinţă să strângă laolaltă toţi oamenii de care avea nevoie. Făgădui deci ca, până cel mai târziu duminică dimineaţa să sosească la Helena, împreună cu vecinii săi. La rândul lui, Sander, care, fireşte, nu

avea, deocamdată, altă preocupare mai presantă decât să înştiinţeze pe amicii săi de primejdia ce-i ameninţa, spuse că nu-i mai e îngăduit să piardă nici un minut şi că prima lui datorie e să facă toate intervenţiile necesare la Sinkville şi asta fără întârziere, chiar înainte de a porni împotriva duşmanilor. Înşeuă cât putu de repede calul său, încălecă şi porni în galop sălbatic pe drumul ce ducea la Helena.

18
PLECAREA – DOAMNA BREIDELFORD SE OPUNE – ÎNTÂLNIREA

În tot cursul dimineţii de vineri, cârmaciul lui Edgeworth se strădui să-l convingă că trebuiau să plece fără întârziere şi că se anunţă ceaţă şi vreme rea. Edgeworth însă, care nu întrezărea cu nici un chip ceea ce acesta prevestea cu atâta stăruinţă şi încă nu avusese prilejul să cunoască nepătrunsele ceţuri din partea de miazăzi a fluviului Mississippi şi deci nici nu se temea de ele, întâlnise tocmai un prieten, un vechi vecin de-al său din Indiana şi stătuse cu el la taifas cam un cesuleţ, dincolo, în hotelul lui Smart. Smart însuşi luase şi el parte la această discuţie, stând picior peste picior şi ascultând cum îşi deapănă amintirile cei doi oameni în vârstă…

În timp ce tăifăsuiau, intră Blackfoot în odaie şi-l îndemnă să zorească plecarea corăbiei lor. Spunea că trebuie neapărat să expedieze mărfurile mâine în zori şi că se vede nevoit să plece mai repede, pentru ca, încă înainte de a se lumina de ziuă, să fie la locul cuvenit.

Prietenul din Indiana fu şi el de aceeaşi părere, spunând că nu trebuie, cu nici un chip, să mai piardă vremea degeaba, dacă vrea să ajungă la Victoria în timp util. Cârmaciul Bill, care se apropie şi el de tejghea, la câteva minute după Blackfoot, dar fără să ţină seama de prezenţa celorlalţi, îl întrebă pe bătrânul Edgeworth dacă se gândeşte să plece încă în dimineaţa aceasta. Dacă nu, atunci ar vrea să se repeadă un sfert de ceas până în preajma oraşului, ca să-şi vadă un vechi tovarăş, corăbier şi el, care locuieşte acolo.

— Nu se poate, omule! se amestecă, deodată, Blackfoot. Nu ţine! Ai avut vreme toată noaptea să te duci. Sau plecăm acum, sau n-am nevoie de nimic din toată marfa asta!

— Din partea mea… bombăni pilotul şi dădu pe gât tot paharul, apoi, apăsându-şi pălăria pe frunte, ieşi supărat din odaie.

— Nu-i prea prietenos omul ăsta, zise presupusul negustor,

privind din urmă pe cel ce se îndepărta. De mult îl aveţi la bord?

— Da, din Indiana, răspunse Edgeworth şi nu ştiu de ce am început să-l urăsc. Dar, în sfârşit, doar puţin timp vom mai rămâne împreună. De altfel, n-am de ce să mă plâng, e un pilot foarte dibaci şi stăpân pe meseria lui. Cunoaşte fluviul cum îmi cunosc eu buzunarul şi mi-a condus vasul cât se poate de bine. Dar, aşa cum v-am spus, mă bucur că scap de el. Privirea lui nu-mi place deloc. Apropo, castelane, spuse el, întorcându-se către hangiu, care, fără să fie văzut, îl măsura cu privirea pe Blackfoot. Armurierul mi-a trimis încărcătorul? Cel puţin aşa-mi făgăduise.

— Da, puşca e înăuntru, zise Smart fără să se mişte de la locul lui. Francis, dă tu puşcoacea aia lungă, la care a meşterit de curând Toby.

— I s-a plătit costul reparaţiei? întrebă Edgeworth.

— Da, răspunse barmanul, o jumătate de dolar. Zicea că i s-a rupt arcul şi că-i lipseşte zăvorul. Se vede treaba că aţi desfăcut-o odată şi aţi rătăcit zăvorul.

— Prostii! strigă bătrânul. Când am întrebuinţat puşca ultima oară, am şters-o bine, am încărcat-o din nou şi de atunci nu m-am folosit de ea. De altfel nici Tom, căci el are puşca lui. Dracu ştie cum de-i lipseşte zăvorul. În sfârşit, bine că funcţionează iar; aşa că pot să trag o dată cu ea, ca s-o descarc şi pe urmă s-o încarc din nou. Unde putem să tragem aici, mai la sigur, cu puşca?

— Mai la sigur, nicăieri, răspunse Smart. De fapt nici în oraş nu e voie, dar aici, o lasă mai moale. Dacă vreţi, trageţi în vânt. Iată colo, lângă mlaştină, pe trunchiul acela uscat stă o ciocănitoare. Sus de tot, chiar peste craca aceea din dreapta. O vedeţi? Puteţi să proptiţi arma chiar de tarac.

Între timp, Edgeworth ieşise cu arma în uşă, privind atent înaintea lui.

— Să proptesc arma? zise el râzând. La numai nouăzeci de paşi depărtare? Asta mai lipseşte. Dacă totul funcţionează bine, nu e nevoie de proptele. Ridică repede puşca, ochi şi, o dată cu detunătura, biata ciocănitoare se zbătu o clipă, căzând apoi neînsufleţită alături de trunchiul copacului.

— Mai merge, zâmbi bătrânul punând puşca lângă el şi scoţând din geantă fultuitorul, ca să o cureţe iarăşi cum trebuie. Când nu e cazul să tragem asupra banditilor, ne mulţumim să împuşcăm o ciocănitoare. Aşa e mersul lumii. Omul e, dacă nu cel mai mare, desigur însă cel mai primejdios animal de pradă:

ucide din plăcerea de a ucide. Ei, dar negustorul meu începe săşi piardă răbdarea; ia-o înainte, dragă prietene: încarc doar puşca, plătesc ce am de plătit şi cobor numaidecât.

Blackfoot păru mulţumit, stărui totuşi încă o dată pe lângă el să nu întârzie prea mult şi părăsi odaia. Smart însă, de îndată ce Blackfoot închisese după el uşa, se întoarse spre Edgeworth, întrebându-l:

— Îl cunoaşteţi de multă vreme?

— Nu, dar de ce?

— Cum l-aţi descoperit şi ce v-a hotărât să încheiaţi afacerea cu dânsul?

— Cum? Ştiu şi eu cum? L-am găsit aici în Hotelul Union. Eraţi şi dumneavoastră de faţă. Bill îl întâlnise undeva în oraş!

— Bill? Cine e Bill?

— Pilotul meu!

— Aşa? zise hangiul după o pauză cam lungă, începând să-şi legene încolo şi încoace genunchiul pe care îl ţinea între mâini. Aşa? Va să zică Bill vi l-a recomandat. Fiţi atent, Domnule Edgeworth, omul ăsta nu-mi place!

— De ce? zise râzând bătrânul. Pentru că nu arată a negustor? Ei şi? Negustorii noştri indieni sunt întotdeauna mai mult războinici şi vânători decât negustori, trebuind să mânuiască armele tot atât de bine ca şi greutăţile.

— Dar, dar cei doi se înţeleg prea bine între ei, zise Smart.

— Cine? Negustorul şi Bill? Hm! Asta nu prea îmi vine să cred. Omul mi-a oferit nişte preţuri bune, ba chiar a şi plătit înainte o parte însemnată din preţ, ca arvună.

— I-am văzut cum schimbau anumite priviri, continuă Smart, sculându-se de la locul lui. Nu cred că mă înşel când zic că ei se cunosc între ei mai bine decât încearcă să pară. Băgaţi bine de seamă, în partea asta a fluviului sunt prea mulţi şarlatani. Mai cu seamă la Helena. Puteţi să vă bizuiţi pe oamenii dumneavoastră? Căci, să ştiţi, un străin nu trebuie să se aştepte, în caz de nevoie, la prea mult ajutor din partea celor de aici.

— Fără îndoială că mă bizui! răspunse bătrânul. La drept vorbind, mai mult mă bizui pe mine însumi. De altfel, nici nu e nevoie. Bătrânul Edgeworth e destul de deştept ca să ştie cum trebuie să se poarte, ca să nu lase lichelele astea să se apropie de el. Dar, ce voiam să mai spun? A, da… Domnule Smart… o tânără femeie de aici, care trebuie să fi aflat de la cineva că voi acosta la Victoria, m-a rugat s-o iau la bord împreună cu bagajele

ei – o anumită Doamnă... Doamna Everett, mi se pare. Vrea să părăsească Helena pentru a se stabili la Victoria. E o femeie cumsecade?

— Nu încape îndoială. Sir, răspunse Smart, e o femeie cinstită şi curajoasă, al cărei logodnic s-a înecat de curând în fluviu şi care mi-a vândut mie bucata ei de pământ. I-am oferit tot sprijinul meu, dar ea refuză cu dârzenie, nevrând să primească nici un ajutor. Şi... zici că vrea cu adevărat să se mute la Victoria?

— Da, cel puţin aşa mi-a spus: dar e timpul să plec. Aşadar *good-bye!* Dacă s-ar întâmplă să nu-l găsesc pe Tom Bamwell şi el să se întoarcă între timp aici, atunci spuneţi-i să plece imediat înapoi. Dacă termin cu descărcarea înainte de termen, atunci il aştept până vine.

Bătrânul îşi puse puşca pe umăr şi, ca la despărţire, strânse încă o dată mâna hangiului şi o porni spre fluviu unde tocmai atunci sosise aşa-numitul *Dray,* un cărucior cu două roate pentru transportul bagajelor, aducând puţinele lucruri ale doamnei Everett, care stătea în preajma lor.

Era o femeie tânără, frumoasă, subţirică, îmbrăcată din cap până în picioare în negru. Avea o faţă cu trăsături îndurerate, palidă şi cu ochii mari, albaştri şi melancolici. Părul castaniu, sub basmaua strânsă pe cap, i se revărsa pe umeri în bucle bogate. Uneori, pe furiş îşi trecea mâna peste obrajii palizi, pentru a-şi răcori ochii înroşiţi de plâns, vrând parcă să prindă fiecare lacrimă ce încerca să se strecoare, fără voia ei, de sub genele lungi şi dese.

Căruciorul se oprise lângă debarcader, chiar în faţa Flat-boatului lui Edgeworth şi omul, care-şi zvârlise la pământ pălăria şi biciul, tocmai se pregătea să urce pe bord o parte din bagaje, peste scândura îngustă ce lega vasul de ţărm, când în faţa lui apăru cu neobrăzare Bill, pilotul, blestemând şi întrebându-l ce-s cu bagajele şi cu pasagerii pe care îi aduce? Ei nu se opresc nicăieri şi n-au nevoie de lume străină!

— Lasă, Bill î zise Edgeworth care tocmai sosea. O ducem pe doamna până la Victoria. Vremea e frumoasă şi bagajele pot sta afară pe punte!

Pilotul se dădu la o parte mormăind nemulţumit. Totuşi, se părea că fluviul îl interesa acum mai mult decât uscatul. Pe Mississippi în jos se vedeau plutind şase sau şapte vase de Ohio, care, după înfăţişarea liniştită a pasagerilor de la bord, nu păreau

deloc să aibă intenţia de a acosta aici. Sus, pe punte dormitau întinşi comod la soare cei mai mulţi dintre călători şi doar în capătul celălalt, în apropierea vâslei de la pupa stătea rezemat pilotul cu amândouă braţele întinse la dreapta şi la stânga, peste lemnul lung cât o prăjină, privind liniştit orăşelul ce se vedea în vale.

— Iată că găsim şi tovarăşi de drum, zise Edgeworth. Haideţi, repede, repede, duceţi lucrurile la bord. Dacă vâslim niţel mai cu sârg, îi ajungem şi pe ăştia!

Pilotul însă nu era deloc de părerea asta. Pretindea că, nu prea departe de Helena, trebuiau să treacă de o insulă în care pârtia navigabilă era, ce-i drept, foarte îngustă, dar care îi scutea să facă un ocol de cel puţin opt mile. Dacă, în locul acela strimt, se întâlnesc prea multe ambarcaţiuni, atunci nu rareori se întâmplă ca ele să se lovească de *snaguri* ascunse. Iată de ce era mai bine să lase drum liber tuturor celorlalte ambarcaţiuni. Pe urmă, în apropiere de Victoria, ştie el ce trebuie să facă pentru a le tăia drumul şi a le ieşi înainte.

Blackfoot fu de aceeaşi părere. Oamenii duceau acum cele din urmă lucruri pe bord şi Doamna Everett voia să urce şi ea, când, deodată, fu împiedicată să facă lucrul acesta într-un mod pe cât de neaşteptat, pe atât de brutal.

Ce se întâmplase? Tocmai atunci Doamna Breidelford, care cobora pe strada Principală, dădu cu ochii de tânăra văduvă îmbrăcată în rochie de doliu, pe cale de a părăsi Helena cu bagaje cu tot. Asemeni unei zeiţe a răzbunării – pe cât e posibil să ne închipuim o astfel de zeiţă, având o pălărie de mătase decolorată, cu flori artificiale, pe umeri cu o broboadă roşie, cu o rochie galbenă şi verde de bumbac şi cu ghete de piele cu şireturi – se repezi ca un fulger la biata femeie speriată, o apucă de încheietura mâinii stângi şi începu să reverse asupra ei un noian întreg de înjurături şi de ameninţări, încât foarte tânăra şi nefericita femeie îngălbenise de tot, tremurând şi încercând zadarnic să se desprindă din strânsoarea nebunei.

Aceasta însă şi mai îndârjită, ridică pumnul drept cât mai ameninţător şi, cu vocea gâtuită de furie şi răutate, începu să ţipe:

— Aşa? Va să zică doamna vrea să plece? Spurcată creatură, ai? Să fugă ca hoţul care o şterge noaptea? Hm! Unde mi-ai fost dumneata, madam, zilele astea? Unde mi-ai stat ascunsă ziua, cât era lumină, ca să te poţi furişa mai bine noaptea, încercând

broaştele de pe la uşile străine şi uitându-te pe gaura cheii?

— Pentru Dumnezeu, scăpaţi-mă de furia asta! strigă Doamna Everett, căutând cu privirea în jurul ei, pe cineva care s-o apere şi s-o ajute. Dar oamenii ce se aflau acolo, la prima vedere nu puteau decât să creadă că, într-adevăr, tânăra şi frumoasa femeie pe care o vedeau făptuise cine ştie ce faptă urâtă, dacă era batjocorită în halul ăsta pe stradă şi se temeau să se amestece acolo unde numai legea trebuia să-şi spună cuvântul.

— Aşa? începu iar Doamna Breidelford şi cu îndârjire îşi împinse pe ceafă pălăria înflorată care îi luneca mereu în obraz. Aşa? Sunt o furie? Pentru că apăr dreptul meu şi nu îngădui ca toate leprele să-mi intre noaptea în casă? Sunt şi eu o biată văduvă, sunt şi eu singură, singură de tot pe lume: dar eu ştiu să mă port cinstit şi noaptea nu cutreier singură oraşul, ţinându-mă după toţi bărbaţii, după cum nu jeluiesc toţi vâslaşii care se îneacă în Mississippi. „Luizo – îmi spunea într-una răposatul meu soţ – Luizo, tu…”

— Domnule Edgeworth! se rugă tânăra femeie disperată, apără-mă de nebuna asta. Mă ucide!

— Înapoi, Domnule Eschhold sau cum dracu îţi mai spune! strigă la rândul ei doamna cea furioasă, unul din voi să alerge numaidecât până la judecător. Să vină negreşit aici Squire Dayton – numaidecât să vină Constable-rul[49] aici. Acolo văd că sunt bagajele ei. Să le desfacă şi să le arate bucată cu bucată. Vreau şi eu să văd ce are ea de căutat noaptea la broasca uşii mele? Vreau să văd dacă femeile cinstite pot fi înfricoşate şi tulburate în aşa fel, încât să nu mai aibă nici măcar răgazul de a lua şi ele o ceaşcă de ceai la vreo prietenă. Unde e Constable-rul?

— Doamne Dumnezeule, strigă tânăra deznădăjduită, oare nu e nimeni aici care să apere o biată femeie?

Bill şi Blackfoot urmăriseră toată scena făcând haz. Întârzierea plecării le convenea, căci în felul acesta celelalte ambarcaţiuni căpătau un avans mai mare şi, în afară de asta, credeau şi ei că doamna care făcea atâta gălăgie o prinsese pe cealaltă, mai tânără, făcând cine ştie ce faptă nepermisă, aşa că acum stăruia să fie adusă în faţa justiţiei. Totuşi Edgeworth, care avea destulă experienţă ea să-şi dea seama că tânăra cu chipul palid nu avea nimic necinstit şi răutăcios în trăsăturile nobile ale feţei, în timp ce chipul celeilalte era cât se poate de respingător, interveni

[49] *Constable* – şeful poliţiei.

prompt şi hotărât. Apucă braţul Doamnei Breidelford şi, ţinând-o strâns de încheietura mâinii, o sili să elibereze braţul tinerei Doamne Everett. Apoi, în timp ce oamenii săi o împiedicau pe aiurita Doamnă Breidelford să înainteze, el o urcă la bord pe Doamna Everett, scândurile fură ridicate în grabă, frânghiile desfăcute, restul echipajului sări pe vas şi „Broasca ţestoasă”, desprinzându-se dintre celelalte ambarcaţiuni, o porni la drum.

La început vasul acesta lat şi cuprinzător pluti foarte aproape de linia debarcaderului, gata să se împotmolească din pricina unui trunchi de copac adus de ape. Când însă oamenii puseră grăbiţi vâslele lungi în inelele lor de fier, virând spre larg spre a putea să înainteze în voie, vasul, de altfel destul de neajutorat, începu să asculte de poruncile cârmaciului. Cu prora îndreptată spre mijlocul fluviului, se îndepărtă din ce în ce mai mult de locul primejdios, până ce în sfârşit se încadră în adevăratul curent al apei, care ducea spre sud, de-a dreptul spre Insula sălciilor.

Cine ar putea să descrie însă furia de care fusese apucată Luiza Breidelford văzând cum îi fusese smulsă, aşa deodată şi fără speranţă, victima pe care şi-o alesese? Era încredinţată, Dumnezeu ştie de ce, că Doamna Everett trebuie să fi fost femeia care, după spusele Domnului Smart, cu câteva seri înainte dăduse târcoale casei ei, încercând să deschidă uşa cu chei false. Faptul că nu mai găsea unele lucruri pe care se vede treaba că le pusese altundeva, o întăreau şi mai mult în această convingere. Crezu deci că e de datoria ei să meargă şi asta cât mai degrabă, acasă la Squire Dayton spre a cere să i se tacă dreptate, interceptându-se ambarcaţiunea care tocmai plecase. Din păcate, nici Squire Dayton şi nici doamnele nu erau acasă. Aşa cel puţin îi spusese Nancy de la fereastră, fără să-şi mai dea osteneala să deschidă uşa în faţa agitatei şi înfierbântatei vizitatoare.

Singura speranţă ce-i mai rămânea era Constable-rul. Dar ca să ajungă cât mai repede la casa acestuia, care se afla tocmai la capătul celălalt al orăşelului, trebuia să facă vreo două sute de paşi pe un drum îngust, trecând printr-un desiş crescut pe un loc ce fusese desţelenit. O porni deci grăbită şi străbătuse aproape jumătate din drum. Un stejar înalt se prăbuşise aici de-a curmezişul lui. Când voi să ocolească trunchiul căzut, ca să meargă mai departe, deodată îi ieşi înainte, spre surprinderea amândurora, un bărbat a cărui înfăţişare, ţinând seama de locul acesta dosnic şi foarte puţin frecventat, era în cel mai înalt grad

îndreptăţită să trezească teama acestei doamne care de obicei nu prea se lăsa uşor înfricoşată.

Hainele îi atârnau pe trup zdrenţuite, părul îi crescuse pe capul gol ca la sălbatici, iar barba nu prea avea aerul să fi cunoscut în ultimele săptămâni ce-i briciul. Faţa şi mâinile îi erau mânjite de sânge şi de sudoare. Fruntea purta parcă pecetea crimei, care se oglindea şi în ochii ce priveau rătăciţi şi bănuitori.

— Iisuse! exclamă Doamna Breidelford în clipa când omul se ivi pe neaşteptate în faţa ei. Privind-o surprins şi nedumerit. Ce doriţi, Sir? De ce mă priviţi atât de cercetător, Sir? Îl caut pe Constable… locuieşte la zece paşi de aici… şi judecătorul de pace e chiar în urma mea! Şi, zicând acestea, se dădu repede la o parte, căutând să treacă de făptura aceasta lugubră. Străinul nu făcea nici o mişcare; o urmărea doar cu privirea. În clipa însă când ea trecu pe dinaintea lui, întorcând încă o dată capul spre dânsul neîncrezătoare, el şopti deodată:

— Doamna Dawling!

Chiar dacă aceste două cuvinte ar fi fost blestemul vreunui vrăjitor din ţările de miazăzi, urmând ca de azi încolo Doamna Breidelford să fie osândită să rămâie nemişcată vreme de trei sau patru mii de ani şi încă onorabila Lady nu s-ar fi speriat atât.

Destul că ochii începură să-i iasă din orbite, privind cu uimire şi în acelaşi timp cu groază pe omul care, fără îndoială, era deţinătorul cine ştie cărei taine referitoare la persoana ei. Dar străinul, fără să-i pese de impresia pe care o făcuseră cuvintele sale – buzele-i schiţând doar un zâmbet fugar şi dârz – făcu repede un pas înainte şi şopti:

— Sigur că judecătorul de pace e pe urmele dumitale?

— Nu, începu să se bâiguie Doamna Breidelford, abia putând să mai răsufle şi neizbutind să-şi vină în fire, nu… nu… nu vine.

— Cu atât mai bine! Trebuie să mă ascundeţi… sunt pe urmele mele. În pădure n-am putut să scap de ticăloşii ăia blestemaţi. Îmi dibuiau urma ca indienii şi când, în sfârşit, am ajuns la drumul mare, am trebuit să mă ţin de el. Poate că sunt totuşi în preajmă şi mă pot prinde dintr-un minut într-altul. Aşa că grăbiţi-vă să mă ascundeţi în casă la dumneavoastră.

— Sfinte Dumnezeule, Henry Cotton! Aşa să dea Dumnezeu să fiu eu sănătoasă! Cotton, pe care tot Arkansasul îl urmăreşte! La mine să te iau, omule? În casa mea? Asta nu merge, asta nu se poate! Trebuie să pleci de aici!

— Nu sunt în stare să merg mai departe, scrâşni fugarul. Sleit

de puteri şi încolţit din toate părţile, aş cădea numaidecât în mâinile celor ce mă urmăresc. Trebuie să mă odihnesc o zi măcar, ce dracu! De paisprezece zile sunt hăituit fără milă, ca o panteră. De zece ori mă credeam ajuns la liman, în siguranţă şi tot de atâtea ori am trebuit iar să o iau din loc, vânat şi încolţit fără cruţare, neavând altă ieşire decât să ucid şi să fur mai departe. Ascundeţi-mă în casa dumneavoastră până când voi fi în stare să trec fluviul, sau măcar să o iau pe vreo luntre oarecare în josul apei, ca să ajung la insulă. M-am săturat de viaţa asta. Mi-ajunge!

— În casa mea nu se poate, Sir! răspunse, repede, văduva. Sunt o femeie singură şi dacă…

— Lasă fleacurile astea, ce naiba! o întrerupse Cotton supărat. La dracu cu palavrele dumitale! Adăposteşte-mă!

— Crede-mă, zise prea onorabila doamnă, nu merge! Închipuieşte-ţi ce ar fi să te vadă lumea trecând prin oraş în halul ăsta şi intrând la mine. Urmăritorii dumitale ţi-ar afla numaidecât sălaşul şi, dacă ar veni să caute la mine… nu, nu… asta nu se poate! Mai bine rămâi aici în pădure, ascunde-te undeva deocamdată. Diseară vin să te iau şi te duc pe insulă. Mai mult nu pot să fac pentru dumneata!

— Aşa? Chiar aşa? răspunse ironic Cotton. Mai bine spune limpede că nu vrei să faci mai mult!… Va trebui să faci însă! Dar… timpul trece, aşa că repet: sunt urmărit şi, dacă nu mă ascunzi la dumneata, înseamnă că, chiar în seara asta, voi fi în mâinile duşmanilor mei. De salvat, mă poţi salva, dar dacă nu vrei, atunci tot ce se va întâmpla, să cadă pe capul dumitale! Să nu crezi că am să fac pe mărinimosul care se chinuie şi moare ca un martir, legat în lanţuri, în puşcărie sau că am să mă bălăbănesc în spânzurătoare, în timp ce dumneata ai să te făleşti aici, lăfăindu-te ca o Lady iubitoare de Dumnezeu. Am să te denunţ. Şi-ţi poţi închipui ce te aşteaptă!

— Ai înnebunit? strigă speriată Doamna Breidelford. Vrei ca, nenorocindu-mă pe mine, să-i nenoroceşti pe toţi?!

— Nu, se înţelege că nu! Doar dacă nu mă sileşti dumneata. De-ar fi să trec prin oraş aşa cum sunt acum, aş atrage atenţia tuturor asupra mea. Aşa că du-te acasă şi adu-mi niscaiva haine. Ştii dumneata cum să faci rost de ele! Între timp eu am să stau ascuns aici, în tufişul ăsta, aşteptându-te. Să nu întârzii însă, căci, dacă până atunci sunt descoperit, dumneata ai să porţi vina… ca şi urmările!

— Dar, pentru Dumnezeu, de unde vrei să iau hainele de care ai nevoie? exclamă speriată Doamna Breidelford. Nu ştiu…

— Asta e treaba dumitale, o întrerupse Cotton, depărtându-se de ea nepăsător. Gândeşte-te însă la Dawling, sau… vrei să mai spun vreun nume? Cred că e destul, nu?

— Om îngrozitor! gemu femeia, repede, fugi repede, aud pe cineva venind, ascunde-te!

Cu câteva minute mai devreme, Cotton ciulise urechile. Auzise şi el zgomot de paşi, fără să ştie încă din ce parte veneau. În cele din urmă păru că se lămureşte şi, ridicând ameninţător degetul în faţa femeii, se strecură grabnic în tufişurile care-l înghiţiră.

Puţin după aceea, cu mâinile în buzunare, cu pălăria lăsată puţin pe ceafă, pe drum se ivi Jonathan Smart. Doamna Breidelford abia găsi timpul să-şi revină şi să se hotărască încotro să se îndrepte. În aceeaşi clipă Jonathan Smart trecuse de trunchiul de stejar doborât, părând la fel de surprins că o găseşte în locul acesta pe Doamna Breidelford singură cuc. Se gândi mai întâi la vreo aventură amoroasă, pe care însă în aceeaşi clipă o respinse ca absolut imposibilă. Nu fu în stare să bâlbâie decât un foarte scurt „Bună dimineaţa, madam!” pentru că, într-o inexplicabilă grabă, Doamna Breidelford o şi pornise spre oraş.

„Ei, fir-ar să fie!” îşi zise yankeul, zâmbind şi oprindu-se uimit, ca s-o privească. „Grozav se mai grăbeşte Doamna Breidelford, grozav de tot – se vede treaba că are nişte afaceri urgente, nenoroceşte vreo prietenă cu vizita ei, sau cleveteşte pe seama cuiva, batjocorindu-i numele, sau poate chiar, cine ştie… aţâţă vreo femeie împotriva bărbatului ei – Doamne fereşte! Dar ce treabă o fi avut la urma urmelor aici? Vreo întâlnire? Sau să fi fost doar o simplă întâmplare? Nu înţeleg însă de ce părea atât de stingherită!”

Smart începu să cerceteze drumul, unde o văzuse mai întâi, căutând să descopere cumva urmele unor altfel de pantofi. Cu toate că i se păru că vede ici şi colo parcă nişte tocuri de ghete bărbăteşti, totuşi, nu avea destulă experienţă ca să se poată lămuri cu adevărat. Dădu de câteva ori din cap, în mod semnificativ, îşi vârî mâinile în buzunare şi o porni încet mai departe, continuând să fredoneze acelaşi cântec pe care îl întrerupsese când dăduse cu ochii de Doamna Breidelford.

Două ore mai târziu, doamna părăsi acelaşi drum pentru a doua oară în ziua aceea, pornind grăbită spre propria ei locuinţă,

fără a se uita mai întâi cu atenţie la cele ce se petrec împrejur, cum avea obiceiul. La capătul celălalt ai drumului însă, începu să fie urmărită de un ins, îmbrăcat în portul localnicilor, cu o pălărie de paie largă, bine trasă pe frunte. Femeia intră repede în casă, uşa fiind apoi bine zăvorită pe dinăuntru.

19
STEAMERUL[50] „VAN BUREN” – DOMNUL SMART ASCULTĂ DE VOINŢA SOŢIEI SALE

Aşa cum am arătat mai înainte, Tom Bamwell adusese pe nefericita lui protejată la bordul vasului „Van Buren” şi pentru a evita orice întrebare neplăcută, o dădu drept sora lui bolnavă, pe care o ducea la nişte rude ce locuiau în Helena. Din pricina emoţiilor îndurate, Maria era atât de zguduită şi de epuizată încât se supunea la orice, fără să încerce nici cea mai mică împotrivire. Femeia de serviciu de pe vas rămase totuşi uimită când văzuse rochia preschimbată în zdrenţe din pricina mărăcinilor şi crengilor de care se agăţase şi parcă bănuia adevărata stare sufletească a nefericitei, întâlnind privirea rătăcită, lipsită de expresie a acesteia. Dar de fapt, ce-i păsa mulatrei de femeia aceasta albă? Datoria ei era să aibă grijă de cabină şi nu de mintea pasagerilor. Îi pregătise patul cu multă atenţie, lăsând-o să se descurce singură cu închipuirile şi vedeniile ei.

„Van Buren” era o corabie cu abur, un aşa-zis velier care călătorea spre Saint Louis sau Louisville şi Cincinnati, purtând în faţă o tablă pe care cu litere mari vizibile erau înscrise orele de plecare. Iuţeala cu care vasele de genul acesta parcurg deseori distanţe imense – şi anume navigând împotriva puternicului curent al fluviului Mississippi – pare uneori de neconceput. „Van Buren”, de pildă, socotea ca o realizare deosebit de valoroasă faptul că, în ultima sa călătorie de la New Orleans la Louisville, îi trebuise doar o jumătate de oră. Mai mult decât steamerului „Diana”, din cauză că pierduse această jumătate de oră înfipt într-un banc de nisip, în Ohio. Făcuse deci în cinci zile douăzeci şi trei de ore şi jumătate, o călătorie de o mie trei sute cincizeci de mile engleze în susul apei.

„Van Buren” lupta voiniceşte cu apele crescânde ale lui Mississippi, în timp ce valurile izbeau şi dănţuiau în jurul vasului,

---

[50] *Steamer* – corabiei cu aburi.

înălţându-se şi prăbuşindu-se, pentru a desfăşura pe întinsul fluviului o spumă tulbure şi dospindă. Trebuiau să sosească la Helena după o călătorie de numai câteva ore. Din păcate însă pilotul, care cunoştea probabil foarte bine apele fluviului Ohio, dar care venea pentru întâia oară pe Mississippi şi se ghida după indicaţiile din „Călăuza Navigatorului”, se apropiase prea mult de acea insuliţă rotundă, de mai multe ori amintită sub numele de Insula sălciilor şi vasul se împotmolise, neizbutind, în pofida strădaniilor făcute de oameni şi de maşină, să se desprindă, pentru a intra iar pe linia de plutire. Cum în cele din urmă îşi dădură seama că toate încercările rămân deocamdată zadarnice şi că, între timp, se şi lăsase noaptea, iar apele fluviului creşteau cu fiecare ceas, marinarii se hotărâră să aştepte, sperând că, o dată cu ivirea zorilor, vasul se va desprinde singur, puţind să-şi reia călătoria. Până atunci, lăsară o iolă la apă, încercând să ajungă cu ea până la ţărm, unde urmau să fixeze o frânghie, care să lege vasul. Voiau astfel să se asigure, în caz că vasul s-ar desprinde, că nu vor fi luaţi pe nepusă masă de curent şi duşi aiurea.

Oamenii trimişi în acest scop, se văzură însă, deodată, în faţa unei sarcini cu mult mai grele decât îşi închipuiseră la început. E drept că toată insula era acoperită de arbori. Erau însă numai slabe tulpini de lemn de bumbac, care n-ar fi putut să reţină nici măcar un simplu Flat-boat, necum un vas atât de greu. Pe de altă parte, marginea exterioară a insulei era plină doar de puieţii tineri ai acestor arbori care crescuseră atât de aproape unul de altul, în cât păreau o perdea de stuf, ieşind deasupra apelor fluviului, fără a lăsa nici măcar iola să pătrundă. Atunci când matrozii vâsleau din toate puterile, ei se aplecau ca nişte fibre elastice, dar numaidecât se înălţau la loc ca nişte arcuri de oţel, exercitându-şi presiunea asupra iolei de îndată ce vâslele încetau, măcar pentru o clipă, să mai lucreze.

Oamenii fură siliţi, în cele din urmă, să renunţe la încercarea lor şi să sară în apa adâncă de vreo trei picioare, lucru destul de primejdios într-un loc cu nisipuri mişcătoare. Cu multă trudă izbutiră în cele din urmă să tragă frânghia lungă şi groasă cât putură de mult în interiorul insulei, o răsuciră în jurul câtorva trunchiuri slabe care nu se aflau în apă şi se întoarseră după aceea la bord, aşteptând ziua următoare.

Pe punte rămăseseră între timp doi oameni, care trebuiau în acelaşi timp să aibă grijă şi de focul de la cazane. Dar, cum se

întâmplă mai totdeauna cu posturile de veghe, la început se arătară foarte grijulii, punând regulat lemne pe foc şi cercetând dacă frânghia ţine şi e bine întinsă. Cum însă trecu de miezul nopţii şi văzură că nu le vine schimbul, cei doi se aşezară pe grămezile de lemne din faţa cazanelor şi începură să-şi spună poveşti, căutând să rămână treji. În cele din urmă, povestitorului începu să-i fie somn, ascultătorul încetase de mult să mai asculte şi foarte curând o tăcere adâncă puse stăpânire pe colosul adormit.

Apa cu murmurul ei încet izbea neîncetat prora corăbiei; în Insula sălciilor, situată atât de aproape, zgomotul acesta se răspândea, susurând şi vuind. Din când în când trunchiurile aduse de fluviu se grămădeau unele peste altele, împiedicând apa să treacă. Veneau atunci alte trunchiuri mai puternice, mai năbădăioase, încercând să dărâme stăvilarul acesta natural. Peste vuietul sugrumat al apei se lăsase o noapte neagră. Părea că duhurile pădurii îşi strigau, de pe un ţărm la celălalt, tot felul de poveşti fioroase, în timp ce bătrânul Mississippi fredona în barba lui plină de spume vechile sale melodii.

Pe corabie nu se mai mişca nimic. Doar cei doi oameni de pază îşi mai ridicau capetele din când în când, osteniţi şi pe jumătate adormiţi, uitându-se la stele şi la sălciile ce se legănau uşor în depărtare, dornici parcă să afle dacă mai sunt în acelaşi loc. Zumzetul monoton, al apei le închidea însă numaidecât pleoapele, iar scândurile punţii nu erau destul de tari pentru a le goni somnul. Între timp, năvala apelor smucea şi sucea odgonul, ridicând vasul de la locul lui. Dar cu cât se ridica din ce în ce, cu atât se întindea şi se încorda frânghia care-l ţinea. La început trunchiurile tinere ale copacilor izbutiră să suporte povara încredinţată lor. Cum însă vasul trăgea mereu de ele, treptat-treptat se îndoiră, lăsând frânghia să ajungă mai sus. E drept că la început trunchiurile multe opuseră oarecare rezistenţă. Încetul cu încetul însă, această rezistenţă slăbi. Ici, un trunchi prea împovărat se prăbuşea, rupându-se, dincolo un altul lăsa frânghia să alunece peste coama lui elastică. Cu fiecare clipă se micşora şi sprijinul de care avea nevoie greutatea imensă a vasului, pentru a se putea menţine. În cele din urmă, se frânse şi ultimul copac.

Smucitura care eliberă vasul „Van Buren” din cătuşele sale, zgudui însă întreaga corabie, tulburând somnul caraulelor ce dormeau lungite la proră. La început deschiseră ochii, uimiţi,

privind la cerul care deasupra lor îşi păstrase aceeaşi înfăţişare. Aceleaşi stele pe care le văzuseră înainte de a fi adormit amândoi, îi priveau şi acum, scânteind. Săriră speriaţi de la locurile lor, căci vlăstarele de bumbac, pe care de asemenea le văzuseră până atunci în preajma lor şi a căror dulce legănare o acompaniaseră adesea cu legănarea capetelor proprii, erau acum undeva înapoi. Şopotul apei nu mai stăruia la proră, iar sălciile rămâneau din ce în ce mai mult în urmă. Oamenii se treziră deodată şi, împinşi parcă de un simţământ nedesluşit, se repeziră la frânghia care atârna acum liberă peste bord. Strigătul lor: „Vasul s-a desprins!” avu darul să trezească cu iuţeala fulgerului şi pe cei câţiva călători care în noaptea aceasta caldă de vară mai rămăseseră, ici şi colo, pe puntea vasului.

Se iscă o harababură nemaipomenită. Toţi alergau năuci şi fără rost de colo-colo. Unii cercetau adâncimea, alţii trăgeau de frânghie, câţiva porniră în căutarea pilotului, vrând să-l aducă la timonă. Nici unuia însă nu-i trecea prin cap că vasul nu putea fi pornit fără abur şi că întâi şi întâi trebuia înteţit focul şi încălzită apa, înainte de a fi siguri că au salvat corabia de orice pericol.

Chemarea energică a pilotului izbuti să adune personalul de serviciu laolaltă, punându-l pe roate. În jurul micilor ancore aflate la dispoziţie, se legară frânghii, pentru a le putea arunca peste bord, fixând vasul pe locul unde se afla. Fochiştii înteţiră focul dedesubtul cazanelor, reglând cu ajutorul pompelor nivelul apei pentru ca nu cumva, golindu-se, să explodeze vreunul din ele, ceea ce ar fi însemnat o şi mai mare nenorocire. Măsurile acestea de prevedere, luate din timp, ar fi fost suficiente pentru a pune vasul iarăşi în stare de funcţiune. Din păcate însă curentul năvalnic al apei târâse corabia mult mai departe decât bănuiseră ei înşişi, împingându-i cu iuţeală vertiginoasă înapoi, spre malul apusean al fluviului.

— Repede cu prăjinile înapoi – atenţie la babord! strigă cu vocea-i răguşită pilotul. Opintiţi-vă, băieţi, căutaţi să nimeriţi copacii şi împingeţi!

Matrozii se supuseră grăbiţi poruncilor – dând buzna peste pasagerii ce le ieşeau în cale din întâmplare. Prăjinile cele lungi fură aduse la locul cuvenit şi proptite de marginea din afară a vasului pentru a atenua pe cât era cu putinţă efectul izbiturii ce trebuia să aibă loc în mod inevitabil. O dată cu acestea fură aruncate şi ancorele mici. Pământul era însă prea moale şi mâlos, ele neputându-se prinde bine, aşa că alunecară mai

departe. În acelaşi moment „Van Buren” fu zvârlit cu atâta putere spre trunchiurile ce împânzeau apa, încât vasul, cât era el de puternic, fu zguduit până în temelii, iar pavilionul de la babord se prăbuşi în ţăndări.

Pasagerii năvăliră acum de pretutindeni speriaţi, unii ducând cu ei, în mână sau pe spate, lucrurile lor, gata, la prima ocazie, să sară pe mal, sau cel puţin în vreo barcă de salvare. Însuşi echipajul rămăsese uluit după izbitură, neştiind cât de însemnate erau avariile suferite şi dacă nu cumva corabia era în primejdie să se scufunde.

Dulgherul fu cel dintâi care sări în pântecul vasului, apoi fură încercate pompele. În cele din urmă, cercetările dădură la iveală că „Van Buren” pătrunsese cu frontul său de deasupra, printre buştenii plutitori, nesuferind alte stricăciuni decât la roată, la parapetul din faţă şi la timonă. Stricăciunile fură cât se poate de repede înlăturate. Cu timona era însă ceva mai complicat. Şi, înainte de a o pune la punct, vasul nu putea să plece. Cu multă sârguinţă echipajul izbuti într-un târziu – soarele se înălţase de mult pe cer – cu ajutorul a tot felul de materiale şi al unor lanţuri puternice, să-l cârpăcească în mod provizoriu, ca să poată ajunge cel puţin până la Helena, unde urma să între în reparaţii capitale.

De două ori la rând încercară zadarnic să iasă în larg. Cârma refuza să funcţioneze. Roata de la babord era cu desăvârşire sfărâmată, aşa că fură siliţi ca, numai cu ajutorul roţii ide la tribord şi ea parţial distrusă, să lupte împotriva curentului. Se înţelege că, din pricina aceasta, prora se îndrepta mereu spre babord, ceea ce împiedica în cel mai înalt grad funcţionarea timonei. Se mai adăugă o frânghie puternică şi, în cele din urmă, maşina începu iar să lucreze. Asemeni unui leu rănit, care îşi târăşte cu greu laba străpunsă de gloanţe, corabia gemu şi gâfâi pornind, în sfârşit, pe apele fluviului.

Soarele trecuse de zenit când debarcară la Helena, urmând ca înainte de orice, vasul să facă acolo reparaţiile cuvenite. Dar Tom Bamwell, care, chinuit de nerăbdare, nu dorise nimic mai mult decât să se vadă o dată la mal, pentru ca să ajungă încă la timp în oraş înainte de plecarea bătrânului Edgeworth, îşi petrecuse toată dimineaţa pe coverta corăbiei, urmărind zadarnic cu privirea numeroasele Flaturi ce treceau prin faţa lui. Toate semănau între ele aşa că nu-şi putea da seama care era de fapt corabia lui.

O singură dată, în pofida ceţii care se lăsase, i se păru că recunoaşte „Broasca ţestoasă” după câteva mărunţişuri pe care numai ochiul corăbierului le distinge. Dusese chiar mâinile pâlnie la gură, vrând să strige. În clipa aceea însă descoperise pe puntea corăbiei mai multe lăzi şi, printre acestea, o femeie care, aşa cum i se păruse, arăta un interes deosebit pentru acele lăzi. Nu se putea deci să fie corabia lor. La bordul „Broaştei ţestoase” nu se afla nici o femeie. Trăgea speranţa ca Edgeworth, să fi fost împiedicat de ceva şi deci să nu fi părăsit încă Helena.

Din păcate, se înşelase. Corabia, aşa cum putu să afle mai târziu, plecase cu foarte, puţin timp înainte de sosirea lui, luând pe punte şi o femeie. Îşi dădea deci seama că nu se înşelase cu privire la vasul pe care îl întrezărise. Oricum, prea multă chibzuire nu mai ajuta acum la nimic, aşa că, înainte de toate, duse la Hotelul Union pe biata fată care, lipsită de voinţă, mergea agăţată de braţul său şi povesti tuturor – pentru a scăpa de orice alte întrebări, aşa cum făcuse şi pe corabia cu aburi – că fata e sora lui şi că veneau de la New Orleans.

Aici însă se lovi de o piedică pe care nu o prevăzuse. Domnul Smart, care îl întovărăşi până în cameră şi care îşi dăduse numaidecât seama de starea jalnică a nefericitei, îi spuse cât se poate mai sincer şi mai deschis că, în ceea ce îl priveşte, el ar primi din toată inima pe biata fiinţă, ca să-i poarte de grijă, dar că aici e nevoie de o îngrijire femeiască specială şi, pentru moment, soţia sa e mult prea prinsă de alte treburi, nefiind nici bine dispusă. În clipa aceasta, dacă i-ar încredinţa fata, ea nu numai că ar protesta din toate puterile, ba chiar ar fi în stare să ceară – neadmiţând nici un amestec în acest sector de activitate pe care şi-l rezervase în exclusivitate – îndepărtarea neîntârziată a bolnavei.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde să duc fiinţa asta nenorocită? zise Tom întristat, după ce povesti hangiului toată întâmplarea. Corabia mea a plecat, trebuie să caut să o ajung din urmă, căci pe bordul ei se află nu numai micul meu avut, ci până şi hainele mele. Pe de altă parte, nu pot lăsa femeia asta nenorocită singură, fără apărare şi fără nici un prieten, aici, într-un oraş străin. Dar tot atât de adevărat e că nu pot nici s-o iau cu mine. Vă rog, domnule, fiţi bun şi primiţi-o la dumneavoastră. Fiţi încredinţat că, în cel mult câteva zile, voi fi înapoi şi vă voi răsplăti cu mărinimie pentru tot ce aţi făcut pentru dânsa.

Deodată, convorbirea le fu întreruptă de nişte strigăte venite

de afară, din gang. Era Doamna Rosalie Smart care, nu tocmai prietenoasă, ţipa că orice sărăntoc coborât de pe corabie îndrăzneşte să între în casa ei, aducând cu el şi câte o femeiuşcă.

— Soră? ripostă ea, răspunzând probabil unei afirmaţii a negrului. Şi, colac peste pupăză, nu-i nici măcar în toate minţile ei. Asta îmi mai lipseşte! Şi tocmai acum, când nu ştiu unde mi-e capul, acum când îmi rup oasele ca să fac niţică ordine în casă şi să-i mulţumesc pe oaspeţii mei care nu sunt bolnavi, acum când abia ieri mi-a fugit fata de la bucătărie, pe care numai aiurita aia de Breidelford a aţâţat-o. Şi tocmai acum să mai fac şi pe infirmiera? Aşa? Sau poate că Domnul Smart vrea el să slujească şi să poarte de grijă bolnavei? Nu, asta nu se poate! Să iasă din casa mea, numaidecât, chiar acum! Vreau şi eu să văd cine închiriază aici camerele? Domnul Smart sau eu? Dacă el, atunci să facă bine să se ocupe şi de bucătărie şi de curăţenie! Atunci nu mai e nevoie de mine! Şi aşa văd că am ajuns să fiu privită ea o slujnică. Vreau să văd care…

Restul nu se mai auzi, căci doamna urca de zor treptele scării şi, pe cât se părea, cu cât timpul trecea, cu atât şi şansele unei rezolvări paşnice a conflictului se împuţinau.

— Am să mă duc eu însumi sus, să o rog, zise deodată Tom, luându-şi pălăria, sunt sigur că nu poate şi nici nu are să mă refuze. Nu se poate să nu ştie ce îndatoriri are faţă de sexul slab şi nici să gonească din inima ei orice sentiment de milă.

Tocmai voia să iasă; Smart însă, care-şi ţinuse până acum bărbia cu mâna, aţintindu-şi ochii în pământ, gânditor, îl apucă repede de braţ şi-i zise:

— Stai! Să nu strici totul! Soţia mea are o inimă cum nu se poate mai bună. Am făcut însă o greşeală: i s-a dat fetei o cameră fără ca ea să fi fost mai întâi întrebată. Pentru ea e un lucru de neiertat. Dacă te-ai duce acum la ea şi ai ruga-o un lucru pe care din capul locului noi am socotit că ea nu-l poate accepta, atunci, înainte de a face aceasta, te-aş ruga să mă laşi să mă îndepărtez vreo două sute de paşi, căci ai avea parte de o primire cum nu se poate mai strălucită, iar rugămintea dumitale abia atunci ar fi mai cu temei refuzată. O cunosc…

— Dar, pentru Dumnezeu, ce e de făcut? întrebă deznădăjduit Tom. Dumneata eşti singurul om din toată Helena, căruia aş dori să-i încredinţez pe nenorocita aceasta şi tocmai dumneata mă refuzi? Nu-ţi fie teamă că s-ar putea să nu mă întorc şi să nu-ţi

plătesc ceea ce-ţi datorez. Nu-ţi poţi închipui cât de scumpă mi-a fost odată această biată făptură…

— … mult prea bine pe bătrâna mea, continuă Smart. Totuşi, mai e un mijloc, cel puţin l-am putea încerca.

— Şi anume?

— Domol – lasă-mă pe mine – aşteaptă puţin, zise el privind în jurul său, da, cred că asta va merge. Acum, sări pe fereastra asta!

— Cum asta, Domnule Smart? zise uimit tânărul.

— N-am ce să-ţi fac! zâmbi yankeul. Trebuie să jucăm puţin teatru astăzi. Sări pe fereastra asta şi nu te întoarce aici decât diseară!

— E cu neputinţă! răspunse Tom. Nu mă pot despărţi de biata nefericita asta, înainte de a o şti la adăpost. Şi apoi, la ce ar folosi totul? Trebuie mai întâi să ştiu ce se va întâmplă cu ea?

— Atunci trebuie să renunţăm, zise indiferent yankeul, vârându-şi iar mâinile în buzunare. E singurul lucru ce se poate face! Dacă n-ai timp pentru asta, atunci regret. Dar poate că ar primi-o Squire Dayton.

— Cine e Squire Dayton?

— Judecătorul de pace de aici. E căsătorit şi în afară de asta mai are la el o rudă îndepărtată a soţiei sale. Poate că el s-ar învoi s-o primească la dânsul!

— Crezi că la ora asta îl găsesc? întrebă repede Tom.

— Mă îndoiesc! răspunse liniştit yankeul. A plecat călare; şi nici cele două doamne nu sunt acasă.

Tom măsură cu paşii săi odaia, străbătând-o în sus şi-n jos câteva ori.

— Şi crezi că o vei putea convinge pe soţia dumitale s-o primească pe nefericita aceasta? zise el în sfârşit, oprindu-se, deznădăjduit în faţa lui Smart.

— Să o conving? Nu, răspuns hangiul. Nu e om pe lume să se poată lăuda că ar fi convins-o cândva pe soţia mea. Totuşi, sper că am să izbutesc. Şi, de fapt, asta şi ceri dumneata. Aşa că – dacă binevoiţi – fereastra e acolo!

— Dar de ce să ies tocmai pe fereastră?

— Ca să nu dai cu ochii de nevastă-mea. Sau poate nu eşti în stare să sări de la înălţimea de cinci picioare?

Tom se gândi să răspundă ceva. Se stăpâni totuşi, deschise una din ferestre şi se mai întoarse o dată cu faţa către hangiu.

— Sir, zise el, dacă ai putea bănui măcar…

Pe coridor se auziră paşi.

— Nevastă-mea, zise yankeul, făcând o plecăciune, ca şi cum ar prezenta pe cineva care ar intra tocmai pe uşă. Tânărul înţelese semnul şi, fără să spună vreun cuvânt, puse mâna dreaptă pe policioara ferestrei şi, dintr-o săritură, se trezi jos în stradă.

Nu trecură nici trei secunde şi uşa se deschise. Doamna Smart, cu chipul la fel de iritat ca la începutul poveste! Noastre, pătrunse în odaie, cu toate că, de data asta, iritaţia ei se pare că avea un alt temei mult mai periculos.

Cu pălăria înfundată pe cap şi cu mâinile la spate, Smart străbătea odaia în sus şi-n jos cu paşi repezi.

— Cine mi-a adus madmoazela în casă?… fură cele dintâi cuvinte rostite de doamna Smart, care îşi proptise amândouă braţele în şolduri. Îşi întrerupse însă discursul, nevăzând pe nimeni lângă bărbatul ei, deşi era convinsă că a auzit şi alte voci. Cu cine stăteai de vorbă adineauri? zise ea, mirată, privind, eu ochi cercetători, împrejur. Doar am auzit bine!

— Se poate, răspunse hangiul scurt, fără să-i arunce nici măcar o privire. Poate că am vorbit cu mine însumi. Dar asta n-are nici o importanţă. Nu vreau să am de-a face cu tot felul de vagabonzi. Şi, draga mea copilă, te rog ca, pe viitor, înainte de a primi în casă oaspeţi, vreau să spun asemenea oaspeţi, oaspeţi bolnavi, să ai bunătatea să mă înştiinţeze şi pe mine!

Doamna Smart rămăsese cu desăvârşire descumpănită, fără să scoată măcar un cuvânt.

— E foarte frumos să-ţi fie milă de cineva, continuă hangiul, neţinând seama de chipul uimit al femeii, dar nu vreau să am nici în clin nici în mânecă cu toată liota asta de barcagii. Numai eu trebuie să port tot ponosul şi nimeni…

— Aşa? izbucni deodată Doamna Smart, căci Jonathan atinsese o coardă simţitoare a dumneaei, care întotdeauna vibra cu putere. Aşa va să zică? Prea stimabilul domn are prea multă bătaie de cap eu muşteriii noştri? Are prea multă treabă la bucătărie? Are grijă de curăţenia odăilor? Sau aleargă mereu să procure rufăria şi celelalte lucruri de care e nevoie în casă şi la bucătărie? Vorba e însă de unde vine fata asta? Cine a adus-o în casa mea şi ce e de făcut cu ea?

— … nu e făcut răspunzător mai târziu, zise Jonathan care, tot timpul cât vorbise soţia sa, o privise drept în ochi, liniştit, neavând de fel obiceiul să lase o frază neterminată.

— Vreau să ştiu cine a adus-o în casă? strigă supărată Doamna Smart.

— Asta nu ne interesează, răspunse Jonathan. Un tânăr fermier din Indiana... e sora lui şi, cum el se simte cu totul străin aici, se teme că persoana în chestie s-ar prăpădi dacă nu se găseşte o femeie cumsecade, care să aibă grijă de dânsa, cât timp el e nevoit, ca să-şi poată duce viaţa, să călătorească în josul fluviului. Dar, la urma urmei, ce ne interesează pe noi? Eu nu pot să port de grijă unei creaturi bolnave şi nici nu vreau să am certuri şi neînţelegeri la mine în casă.

— Persoană – creatură? Da, aşa vorbesc cei ce se socotesc stăpânii întregii naturi despre orice biată femeie care nu are rochie de mătase şi pălărie cu pene, îl întrerupse supărată Doamna Smart. Nici n-ai nevoie să porţi de grijă unei biete creaturi bolnave. Vai de grija de care ar avea parte. Dar unde-i oare Musiul care-şi aduce sora în casă străină?

— A plecat! răspunse Domnul Smart agitat. A plecat – tocmai asta mă necăjeşte mai mult... îmi aduce o persoană pe cap, spune că n-am nici un drept să mă opun, că e o chestie ce priveşte exclusiv pe stăpâna casei, că mărinimia doamnei Smart e bine cunoscută şi alte fleacuri de astea. În cele din urmă dispare, o ia spre mijlocul pădurii, poate spre Little Rock sau cine ştie unde? Dar, de fapt, ce mă priveşte pe mine? Dacă lui nu-i pasă de o soră bolnavă şi o lasă cu atâta uşurinţă pe mâini străine, de ce mi-ar păsa mie de ea? N-are nici ce pune pe ea, nici măcar o cămaşă de schimb.

— Domnule Smart! strigă Doamna Smart, profund indignată. Am să te rog să-ţi alegi mai cu grijă cuvintele, dacă îţi place să vorbeşti în prezenţa mea despre asemenea lucruri. Sunt şi eu o Lady, ca şi semenele mele din New York sau Philadelphia. Şi unde a binevoit prea stimabilul şi severul meu domn să dea ordin să fie transportată bolnava?

— Transportată? Dar ce ne pasă oare de ea? zise Jonathan. Scipio urmează să o ducă până la uşă. Pe urmă n-are decât să plece unde-i place. Nu vreau să mai am de a face cu dânsa!

— Doar n-o s-o lăsăm să stea în faţa uşii! zise Doamna Smart. Ar fi şi împotriva omeniei şi a oricărei datorii creştineşti. Şi eu n-am poftă să se spună despre mine că am aruncat afară din casa mea o nenorocită, numai fiindcă n-avea nici bani şi nici ce să pună pe ea. De altfel, lucrul ăsta nici nu te priveşte pe tine! Din partea mea, fata poate să rămână câteva zile aici, până ce se

face mai bine. Dacă, în timpul ăsta, are într-adevăr o purtare bună, vedem noi ce e de făcut! Pe tine însă văd că nu te interesează deloc. Mie însă tare mi-ar trebui cineva care să mă ajute în casă, dacă vrei să nu mă prăpădesc de tot. Ce-ţi pasă ţie dacă nevastă-ta se speteşte şi se canoneşte? Ce ştii tu cât trebuie să sufere o biată făptură care nu mai are părinţi şi e singură şi părăsită? Aşa sunteţi voi, bărbaţii, egoişti, cu inimi de piatră. Şi voi vreţi să ne porunciţi nouă, care mai avem o inimă în piept ca să putem simţi şi durerile altora, voi vreţi să ne învăţaţi ce trebuie să facem sau să nu facem, atunci când e vorba de ceva pe care numai o femeie îl poate pricepe, fiind vorba de o altă femeie? În orice caz, bagă-ţi bine în cap: fata rămâne acum la mine până când hotărăsc eu dacă pleacă sau nu pleacă de aici!

Şi zicând acestea, doamna părăsi camera, trântind cu putere uşa după ea şi urcă apoi de-a dreptul în camera bolnavei, de data asta, se înţelege, cu altă intenţie decât avusese înainte. Jonathan însă, aşa cum obişnuia ori de câte ori se gândea la ceva serios sau avea *vreo* bucurie, vârî iarăşi mâinile sale adânc în buzunarele pantalonilor şi începu să străbată odaia în sus şi în jos, fluierând din toate puterile *Yankee Doodle.*

20
IRLANDEZUL COMUNICĂ LUI JONATHAN SMART BĂNUIELILE SALE – MĂRTURIA LUI TOM BARNWELL

Jonathan Smart îşi întrerupse agreabila sa autocontemplare datorită unei vizite care nu numai că îl tulbură, ci îl şi sili pentru mai multă vreme să-şi îndrepte atenţia în altă parte.

— Ia spune-mi, O'Toole, întrebă hangiul, privindu-l mirat pe cel din faţa lui, unde mi-ai fost toată ziua de ieri şi de astăzi! Ai dispărut aşa, pe neaşteptate. Ei, drăcia dracului, ce-i cu înfăţişarea asta a dumitale?

— Dispărut? repetă O'Toole. Nu tocmai! Mai bine zis, am plecat aşa, fără să se ştie! Dar, am o vorbuliţă cu dumneata, Smart. Şi, ca să fiu sincer, mi-ar face plăcere să mergem undeva, afară. Aici, în odaie, aşa gândesc eu, nu poţi să spui ceva, fără ca vecinul care e de partea cealaltă a peretelui să nu audă totul. Şi, cum n-am nici un interes ca tot oraşul să afle numaidecât ceea ce am să-ţi povestesc dumitale, m-am gândit că am putea să ne plimbăm olecuţă jos, pe malul fluviului.

— Aşa? Va să zică nişte secrete? râse Smart. Ei, atunci trebuie să merg. Dar, despre ce e vorba?

— Hai să ieşim mai întâi, afară putem să vorbim mai cu spor, răspunse irlandezul şi, fără să ţină seamă de întrebarea pe care i-o pusese Smart, ieşi repede din casă şi se îndreptă spre malul fluviului, fiind urmat ceva mai târziu de Smart.

— Ce dracu alergi aşa? îi strigă acesta şi-l apucă pe la spate de gulerul hainei, ţinându-l bine. Cred că n-ai de gând să mergem pe jos până în Arkansas, încât paşii noştri să măsoare şapte poşte…

— Smart, răspunse O'Toole, oprindu-se brusc şi întorcându-se cu faţa către hangiu. Îţi aminteşti de luntrea care de curând, pe înserate, se îndrepta în direcţia aceea…

— Da!

— Află că luntrea nu a tras la Weathelhope.

— Ce grozăvie, zise yankeul zâmbind. Dar atunci, unde?

— Tocmai asta nu ştiu! răspunse indignat irlandezul, bătând în pământ cu piciorul.

— Ceea ce ştiu în afacerea asta e că nu mi-ai cerut niciodată să o trec sub tăcere, Domnule O'Toole, răspunse solemn Smart. Totuşi, nesilit de nimeni, te asigur că nu am împărtăşit nimănui taina încredinţată şi că nu aş destăinui-o chiar de ar fi să suport cele mai groaznice cauze.

— Smart, afacerea asta e mult mai serioasă decât îţi închipui, ripostă O'Toole supărat. E drept că nu ştiu nimic precis. Totuşi, e o taină care învăluie bărcile astea! Ambarcaţiunea de care ţi-am pomenit, nu a acostat dincolo, dar nici n-a fost văzută pornind iar, fie în susul, fie în josul apei, spre mal. Am umblat o bucată bună încolo şi încoace şi, pretutindeni, oamenii m-au încredinţat că nu e cu putinţă ca, la ora aceea, să fi trecut pe lângă ei vreo luntre, fără ca să nu se fi auzit niscaiva zgomote, afară doar dacă nu avea vâslele înfăşurate în cârpe. Mă întreb atunci ce au căutat oamenii ăia acolo, dacă nu aveau de gând să şi coboare? Eu cred că au vrut doar să ne înşele, să ne facă să credem că au treabă acolo, pe când, de fapt, aveau altă destinaţie – desigur, nu prea departe de aici. Altfel nu şi-ar fi dat atâta silinţă fără să fie nevoie. Acum – şi tocmai lucrul ăsta vreau să ţi-l împărtăşesc – sunt cu totul convins că barcagiii aceştia trebuie neapărat să aibă, fie în mlaştină, fie pe aici, prin Arkansas, vreo ascunzătoare, unde, chiar dacă nu se îndeletnicesc cu cine ştie ce lucruri nepermise, cu siguranţă că au o speluncă în care jefuiesc pe ceilalţi oameni cinstiţi, nenorocindu-i cu jocurile lor. Aşa au făcut şi cu bietul fratele meu pe care l-au dezbrăcat şi de cămaşă, zvârlindu-l apoi, gol, pe uşă afară. Ar fi o adevărată operă de caritate dacă le-am distruge cuibul, izgonind din meleagurile astea banda de nemernici care nu pot aduce vecinilor lor decât mizerie şi nenorocire. Chiar şi casa de aici, numită „Ursul cenuşiu" e tot o astfel de speluncă, pe care, cel puţin aşa nădăjduiesc, fluviul Mississippi se va milostivi într-o zi să o mute din loc cu apele sale!

— Mda! răspunse după câtva timp Smart, privind gânditor pământul şi mângâindu-şi bărbia. Îşi aminti fără voia lui de ceea ce îi povestise mai devreme Tom Bamwell şi, căzând pe gânduri, îşi purtă privirile deasupra apelor fluviului, spre străveziile pale de ceaţă ce se ridicau din adâncurile mlaştinilor şi se risipeau în subţiri fâşii strălucitoare. În cele din urmă, întrebă:

— Şi eşti atât de sigur că n-au coborât dincolo? Poate ceva, mai jos, la Millers? Căci şi de acolo porneşte un drum prin mlaştină.

— Aşa mi-am zis şi eu, îl întrerupse O'Toole. Crede-mă, mi-am dat osteneala, m-am repezit şi eu devale şi când colo, nimic! Jim, negrul lui Miller, îl cunoşti şi dumneata, nu s-a dezlipit de mal, de cum s-a întunecat şi jură pe toţi sfinţii că, nu numai că între timp n-a debarcat nimeni pe uscat, dar că n-a văzut înotând nici măcar o pisică. Şi, ea să se strecoare cineva în stufăriş, mai sus sau mai jos, fără a avea motive întemeiate, iar nu-şi poate închipui nimeni. Trebuie între altele să-ţi mai spun că am fost şi ceva mai jos, la neamţul acela, Brander, aşa îl cheamă, pare-mi-se. Ştii, cel despre care se spunea că-i bolnav şi în ajutorul căruia a trebuit să alerge doctorul, într-o noapte ceţoasă. Însă nu-l durea nici măcar la deget atunci şi nu-l duruse nimic în ultimele opt săptămâni... Dar... ia stai niţel... uite, vine unul din bandă... discutăm noi altădată despre asta...

Smart se întoarse către cel ce urma să vină şi nu recunoscu pe altcineva decât pe vechiul nostru prieten, Tom Bamwell, care se plimbase de-a lungul malului, în căutarea vasului său. Văzându-l pe hangiu, grăbi pasul spre a-l întâlni mai repede şi-l strigă de departe:

— Ce se-aude, Sir. V-aţi înduplecat în sfârşit? Are să vă fie milă de biata fată? Nu mai vreţi s-o aruncaţi pe stradă?

— Poate aş fi făcut-o, răspunse Jonathan zâmbind, dar nu mă lasă nevastă-mea. Ţine morţiş să o păstrez lângă ea şi s-o îngrijească până ce s-o face bine. Pe urmă, abia atunci vrea s-o păstreze aici, ca s-o ajute la gospodărie!

— Ai izbutit dumneata să faci asta? întrebă Tom, plin de bucurie.

— Cine? Eu? zise Smart. Întreab-o mai bine pe nevastă-mea. Dar să lăsăm gluma la o parte, Sir. Mai bine povesteşte încă o dată amândurora, mie şi prietenului meu O'Toole – care e un om cumsecade – unde şi cum, dar cât mai amănunţit, unde ai găsit fata şi ce ţi-a povestit despre dânsa.

Tom răspunse cu multă bunăvoinţă la această întrebare, dând toate amănuntele pe care le putea da cu privire la locul unde, ca prin minune, întâlnise fata.

— Şi n-ai putut să afli din gura fetei nici un alt amănunt despre felul în care ajunsese pe insula aceea? Dacă a fost un naufragiu, dacă vasul pe care se afla se împotmolise din pricina vreunui

snag sau fusese cumva atacat? întrebă Smart, în timp ce irlandezul asculta cu deosebită atenţie.

— Nu, răspunse Tom, gândindu-se, nu, nimic precis. De altfel, în starea în care se afla, nici nu cred că îşi dădea bine seama de ceea ce spunea, cu toate că unele cuvinte scăpate de ea mă făceau să bănuiesc lucruri îngrozitoare. Vorbea de capete despicate, de cadavre însângerate, de soţul ei care ar fi ieşit din vârtejul apei, alb şi curat. Sper ca, până la întoarcerea mea, gândurile să i se limpezească, astfel încât să fie în stare să ne spună mai pe larg păţăniile ei. Doamne fereşte, poate cine ştie ce nenorocire i-a lovit familia şi din pricina asta şi-a pierdut minţile! Am auzit chiar că, în preajma fluviului, se mai află încă indieni.

— Va să zică, n-a povestit nimic care ar putea lămuri oarecum cele ce s-au întâmplat? întrebă irlandezul.

— Cele dintâi cuvinte pe care le-am auzit, răspunse gânditor tânărul, pomeneau despre o pasăre pe care dorea să o aibă iar în colivia ei de aur. Zicea că are să se târâie prin desiş, ca să o prindă. Cred însă că asta era începutul nebuniei. Se şi aşezase ca o pasăre pe craca unui copac prăbuşit.

— De o colivie de aur tot n-ar fi avut parte. Chiar dacă o prindea cineva, zise yankeul.

— Pe care insulă s-a întâmplat povestea asta? întrebă irlandezul. Nu cumva pe Şaizeci şi opt?

— Nu prea cunosc exact numerele, răspunse Tom, cred că era a doua sau a treia de aici.

— Erau două, nu prea depărtate una de alta?

— Cred că da! mai întâi era o insulă rotundă, mică, acoperită cu puieţi de lemn de bumbac. Am petrecut acolo toată noaptea cu vasul nostru cu aburi.

— Asta n-are număr şi e nelocuită, zise irlandezul.

— Atunci, da, într-adevăr, atunci trebuie că a urmat aceea unde am găsit-o pe Maria. Cel puţin atât îmi mai amintesc că, puţintel mai departe, se aflau alte două insule mai mărişoare, una lângă. Alta: printre ele am şi trecut de altfel.

— Astea sunt Şaizeci şi doi şi Şaizeci şi trei. Deci ai fost pe Şaizeci şi unu. Insula asta a fost însă pustiită de un uragan groaznic. Am încercat şi eu o dată să pătrund acolo, dar mi-a fost imposibil. Copacii zăceau de-a valma, prăbuşiţi unul peste altul.

— Da, aşa e; acolo a fost. Şi numai Dumnezeu ştie cum de s-a pomenit în vălmăşagul acela de crengi încurcate şi desprinse. A

fost o minune că a scăpat cu viaţă!

— Smart, Smart, zise irlandezul clătinând din cap, te pomeneşti că de vasul ăsta se leagă toată povestea noastră.

— Nu prea cred, răspunse hangiul, au plecat de aici miercuri seara şi joi – ştiu eu? S-ar putea, dar nu-mi vine să cred.

— Ce vas, întrebă Tom, devenind atent. Miercuri seara?

O'Toole îi dezvălui bănuielile sale; cum un vas care plecase de la malul acesta şi fusese văzut pe când îşi croia drum prin mijlocul apei, dispăruse ea prin farmec, neajungând pe malul celălalt.

— Şi, asta s-a întâmplat miercuri seara?

— Da, era târziu!

— Un tânăr fermier, pe nume Bradshaw, cu care am avut prilejul să vorbesc pe drum, mi-a povestit că, în seara aceea, văzuse o lotcă mărişoară cu mai mulţi bărbaţi şi că îi făcuse semn să oprească, spuse Tom.

— Bradshaw? Omul ăsta locuieşte aici, de vale, la vreo şase-şapte mile depărtare, chiar pe partea asta a fluviului.

— Aşa, aşa! Şi mi-a povestit chiar ieri că şi el e de părere că trec cam multe ambarcaţiuni pe acolo, mai cu seamă noaptea. Trec în sus şi în jos. El e de părere că, pe undeva prin apropiere, sau la Helena, sau la Montgomerys Point, trebuie să fie vreo speluncă. Şi că oamenii călătoresc noaptea într-acolo, ca să nu fie descoperiţi şi supuşi amenzilor.

— Mi se pare nespus de ciudat, zise Smart. Oamenii apelor – te rog să nu iei în nume de rău porecla asta – pe cât ştiu eu, nu se prea tem de legile astea, de care prea puţin le pasă!

— Smart, strigă acum irlandezul, mi-am dat cuvântul că trebuie să dau de urma bărcii… şi vreau să-l şi ţin. Înainte de toate, am să descind la Bradshaw şi vreau să aud ce ştie el. Pe urmă am să cercetez Insula sălciilor precum şi numerele următoare, una după alta. Dacă găsesc cumva urme ce dau de bănuit, atunci mai iau nişte ajutoare cu mine şi cercetez mlaştinile. Vreau şi eu să văd dacă m-am prostit într-atât, încât să mi se pară că întâlnesc strigoi în plină zi, acolo unde nici vorbă nu poate fi de ei!

— Şi când vrei să pleci? întrebă Tom.

— Chiar acum – nu vreau să pierd nici o clipă, răspunse irlandezul. Vii şi dumneata?

— De fapt şi eu pornesc în josul apei, dar nu imediat. Nu pot s-o părăsesc, cel puţin nu astăzi, pe fata aceea nenorocită. Pot

totuşi să sosesc mâine dis-de-dimineaţă la Victoria, înainte ca Edgeworth să-şi fi descărcat vasul, cu atât mai mult cu cât, aşa cum mă încredinţează Domnul Smart, el îi zicea că are să aştepte sosirea mea. Sunt sigur că motivul pe care îl invoc e destul de puternic ca să scuze îndelunga mea şovăială.

— Îmi pare bine, zise O'Toole, cu atât mai neobservat şi netulburat pot să-mi încep cercetările, dar – oare să iau şi niscaiva provizii cu mine?

— Le poţi lua de la mine de acasă. Te duci la soţia mea, o rogi şi-i spui că…

— Nici gând să-mi dea ceva, răspunse O'Toole, Smart drăguţule, atât de puţin o cunoşti pe nevasta dumitale încât să crezi că ar asculta de o asemenea poruncă? Ştiu că mă simpatizează şi ştiu că, ori de câte ori am prilejul, o servesc întotdeauna. Dar astăzi e într-o asemenea dispoziţie, încât n-aş vrea să dau iar ochii cu ea. Mai adineauri am stat câteva clipe de vorbă împreună.

— … m-ai rugat şi pe mine, dar că ţi-am răspuns cum nu se poate mai grosolan şi că te-am şi drăcuit!

— Ha-ha-ha-ha, râse O'Toole. Smart face iar pe cocoşul în casă. În sfârşit, de încercat, pot să încerc. Şi apoi, e î*n* orice caz nu-i bine decât dacă i-aş spune că dumneata m-ai trimis. *Good-bye, gentleman, good-bye*[51], timpul trece şi, precum văd, se lasă o ceaţă într-adevăr mississippiană. Numai de nu s-ar îngroşa – şi unde mai pui că mi-am uitat compasul. Cel mai bun lucru e să mă duc la judecător acasă. Să-mi împrumute el compasul lui. Că tot îl ţine totdeauna degeaba în buzunar. Să le ia dracu de vâsle! Tare-i prost, când habar n-ai unde e Nordul şi unde Sudul!

— Oare să merg şi eu acum împreună cu dumneata? întrebă Tom, în clipa când O'Toole se îndreptă spre locuinţa judecătorului. Aş dori să ştiu ce s-a hotărât cu ea. Nu pot să-mi las în părăsire barca pentru prea multă vreme.

— Încă nu, răspunse Smart, e mai bine să nu te vadă prea curând nevastă-mea. Are suflet bun, dar ţine grozav ca toate să se facă după voia ei şi câtă vreme lucrul ăsta nu mă supără, o las să se bucure cât pofteşte. De altfel, n-ai de ce să te grăbeşti. Flat-boatul nu soseşte astăzi la Victoria. S-ar putea întâmpla chiar să se poticnească undeva de vreun sicomor. Căci pe ceaţa asta, care năpădeşte fluviul – jos trebuie să fie şi mai rău – nici un pilot nu îndrăzneşte să navigheze cu Flat-boatul său. S-ar

51 La revedere, domnilor, la revedere.

împotmoli în vreun banc de nisip, trebuind apoi să aştepte ca apele să crească iar. S-ar putea întâmpla şi mai rău chiar şi anume, să se încurce în nişte *snaguri.* Atunci s-ar afunda atât de mult, că nici apele, oricât ar creşte, nu l-ar mai putea dezlipi. Aşa că, ai răbdare. Peste noapte rămâi la mine şi mâine dimineaţa, vedem noi ce e de făcut.

Tom Bamwell, care îşi dădea bine seama că trebuia să asculte de sfatul acestui yankeu atât de binevoitor, porni agale de-a lungul malului, să vadă dacă nu descoperă pe unul din Flat-boaturile celelalte vreun cunoscut. Din păcate, nu găsi pe nimeni. Tocmai se pregătea să se întoarcă în oraş, când, în urma lui, auzi un tropot de cai şi văzu două femei venind călare pe drumul din afara oraşului, drum care atingea fluviul chiar deasupra oraşului Helena şi, după ce mergea paralel cu fluviul pe o distanţă de o sută de paşi, o cotea la dreapta, spre locuinţa lui Squire Dayton.

Tom se opri o clipă, lăsându-le să treacă pe lângă dânsul. Ridică ochii spre ele şi căută să le vadă la faţă. Purtau însă nişte bonete eu margini late, care îl împiedicară să le deosebească trăsăturile. Doar o singură dată, când cea mai tânără îşi îndreptase ochii ei limpezi spre dânsul, avu impresia că mai văzuse undeva chipul acela. N-avu însă timpul să chibzuiască mai temeinic la această presupunere. Alte lucruri, mult mai serioase, îl frământau acum, năpădindu-i mintea şi, fără să se mai gândească ia călăreaţa necunoscută, o porni tăcut spre oraş.

21
TOM BARNWELL DESCOPERĂ O PRIETENĂ A MĂRIEI – CONVORBIREA LUI CU SQUIRE DAYTON

Cele două femei pe care Tom le văzuse venind călare pe malul fluviului, erau Adela şi Doamna Dayton, care se întorceau de la familia Lively şi acum, galopând încet, se opriseră în faţa casei lor. Băiatul mulatrului le întâmpină la uşă, luându-le caii, în timp ce Doamna Dayton se interesă de soţul ei.

— Squire Dayton a plecat călare astăzi după-amiază, răspunse băiatul. A întrebat de dumnealui şi Domnul O'Toole. Trebuie să fie acum la Helena, căci mai adineauri în matroz de pe corabia cu aburi, care a ancorat jos la debarcader, i-a adus acasă calul şi mi-a spus că Domnul trebuie să se întoarcă foarte curând.

Cele două femei urcară scările, fără să spună un cuvânt. Adela îşi scoase doar boneta, îşi îndepărtă buclele de pe frunte şi deschise pianul. Mai întâi degetele ei lunecară, încet de tot, scoţând nişte acorduri ce abia se auzeau şi care schiţau doar unele melodii. Totuşi, încetul cu încetul, melodia deveni mai plină, mai melancolică, trecând apoi la alte acorduri mai energice. Şi pe măsură ce pianul răsuna mai puternic, ochii ei frumoşi începură iar să reverse acea flacără vie, obişnuită, în timp ce degetele gingaşe atingeau clapele cu o siguranţă şi vioiciune care pătrundeau parcă în sufletul tinerei fete, dăruindu-i vigoare şi duioşie.

Între timp, ajutată de Nancy, Doamna Dayton îşi scosese costumul de călărie şi şedea acum în fotoliul ei moale, rezemată de spătarul acestuia. În timp ce îşi sprijinea cu mâna chipul frumos şi oarecum palid, privea gânditoare înainte, aţintindu-şi din când în când ochii, parcă întrebători, asupra căpşorului prietenei ei mai tinere.

— Ce e cu tine, Adela? întrebă ea cu glas potolit, în timp ce buzele ei schiţau un zâmbet abia vizibil. De ce eşti atât de necăjită?

— Cine? Eu? Necăjită? Ce e cu mine? Ciudate întrebări, Hedwig, niciodată nu m-am simţit mai bine şi n-am fost mai voioasă. Ce să am? Ah, te întrebi poate de ce am cântat melodia asta stupidă *Days of absence*[52]? Ha-ha-ha, nu ştiu cum de s-a înfiripat aşa, deodată, sub degetele mele. Dimpotrivă, aş dansa acum, aş dansa până ce m-aş sătura de dans. Apropo, Hedwig, tânărul care stătea adineauri pe mal, lângă platforma de acostare a Flat-boaturilor, mi-e tare cunoscut. Mi-am dat seama însă abia după ce am trecut mai departe. Oricum, nu e din Helena. Totuşi, cândva am mai văzut chipul ăsta, deşi în cu totul alt loc şi într-o altă împrejurare.

— Mie nu mi s-a părut cunoscut! zise Doamna Dayton. După îmbrăcăminte, pare să provină şi el de pe unul din vasele de acolo. Dar unde o fi întârziind Dayton? Ah, dacă ar putea să realizeze ceea ce îmi spusese el acum câtva timp, dacă am putea să ne mutăm o dată de aici… Nu ştiu de ce, dar parcă nu-mi mai place defel Arkansasul. Viaţa asta aspră, brutală, mă supără, oamenii, cu foarte puţine excepţii, sunt cruzi, nesociabili şi Dayton e prea mult solicitat din toate părţile. Nu mai are o clipă liberă pentru viaţa lui particulară. După câte mi-a spus, ar dori mult să se mute la New York.

— Merg şi eu cu voi, zise Adela, ridicându-se de la pian şi trecând la fereastră unde, cu degetele mâinii drepte, începu să bată, ritmatic, în geam. Nici mie nu-mi mai place aici. Şi eu vreau să plec. Arkansasul ăsta nu prea e sănătos: mă mir cum de l-aţi putut răbda atâta vreme!

— E drept că, aici, în Helena, clima nu prea e grozavă, răspunse Doamna Dayton cu un zâmbet uşor. Dar, ceva mai în interior – cam prin regiunea dealurilor – se pare că aerul e mult mai…

— Ia te uită! Vine străinul de care vorbeam, o întrerupse grăbită Adela. Se vede că vrea să cunoască puţin oraşul. Acum sunt curioasă să aflu cine poate să – ei drăcie, Tom Bamwell, chiar el în persoană – Tom Bamwell din Indiana. L-aş fi crezut mai degrabă în Africa sau în Europa.

— Dar cine e Tom Bamwell?

— Un bun prieten de pe vremuri al familiei noastre şi – aşa se zvonea – un mare admirator al Mariei Morris, actuala Doamnă Hawes. Se zice că, tocmai din pricina acelei iubiri, Tom plecase pe mare. S-a întors însă repede de acolo.

---

[52] Zile de singurătate.

— Văd că se îndreaptă spre casa noastră.

— Am să-l chem, zise grăbită Adela. Tom era un băiat inimos şi iubit de toată lumea. Maria însă nu-l înţelegea, cel puţin aşa cred şi, când băiatul şi-a dat seama că ea îl prefera pe celălalt, a plecat de bunăvoie. Oare el o fi ştiind că ea se află aici, atât de aproape? Dar văd că trece mai departe fără să-şi ridice ochii spre casa noastră. Trebuie să fie tare preocupat, căci altfel ar deosebi numaidecât casa asta de celelalte. Ascultă, Nancy, coboară repede şi spune-i tânărului aceluia care tocmai coteşte după colţ că o veche cunoştinţă îl roagă să urce aici o clipă, ca să-i vorbească!

Mulatra îi îndeplini porunca întocmai şi Tom fu nespus de uimit văzând că cineva îi vorbeşte astfel, într-un oraş cu totul străin. Primi însă numaidecât invitaţia şi, după câteva clipe, se văzu în faţa Adelei, care îi întinse bucuroasă mâna, întâmpinându-l cu toată prietenia.

— Bine ai venit în Arkansas, Domnule Bamwell, foarte frumos din partea dumitale că n-ai uitat teritoriile bătrânului dumitale unchi Sam. Domnul Bamwell din Indiana, Doamna Dayton, din Georgia!

— Domnişoara Dunmore, exclamă uimit Tom. Apucând aproape mecanic mâna ce-i fusese întinsă. Domnişoara Dunmore, visez oare, sau sunt treaz? Dumneata aici în Helena? Şi ştii oare?

— Nu, nu, n-ai cum să ştii – Maria…

— Pentru Dumnezeu! exclamă speriată Adela. Ce e cu dumneata, Sir? Abia acum văd – eşti palid ca moartea. Ai văzut-o cumva pe Maria?

— Da, gemu tânărul, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Apoi îşi reveni şi adăugă încet. E aici!

— Ştiu, răspunse Adela plină de milă. Dacă nu aici, în orice caz, foarte aproape, la Sinkville.

— La Sinkville? Nu – aici – în oraş.

— Cine?

— Maria? răspunse Adela. Şi soţul ei?

— O, domnişoară Dunmore, se rugă Tom, fără să-i dea vreun răspuns la ultima întrebare, poate chiar fără s-o audă, dumneata ai fost totdeauna o prietenă bună şi credincioasă a Mariei. N-o părăsi în aceste clipe de nemărginită suferinţă pentru ea!

— Pentru Dumnezeu, dar ce s-a întâmplat? strigă Adela apucând cu putere braţul acestui sol al nenorocirii. El începu să

povestească celor două femei – care îl ascultau cu respiraţia tăiată – tot ce se întâmplase cu o seară înainte, cum şi unde întâlnise biata făptură şi le mărturisi temerile sale, implorându-le să ia sub protecţia lor pe sărmana fiinţă, lipsită de orice apărare într-un oraş străin.

Doamna Dayton, care ascultase totul tăcută şi cu multă compătimire, interveni, văzând deznădejdea ce se citea pe chipul Adelei şi îl încredinţă pe Tom că prietena Adelei va găsi adăpost în propria sa casă.

Adela îi apucă mâna, plină de recunoştinţă.

— Dar cum să comunicăm lui Hawes vestea asta atât de groaznică? întrebă ea, speriată. Şi ce căuta Maria ieri seară pe fluviu când, mai mult ca sigur, el o lăsase de dimineaţă pe plantaţia lui?

— Cine – Hawes? întrebă Tom, uimit. Eduard Hawes? Păi, trebuie să fi fost şi el pe aceeaşi ambarcaţiune. În halucinaţiile ei, Maria îşi pomeneşte mereu soţul pe care-l crede mort, la fel ca pe părinţii ei.

— Ce înseamnă asta? exclamă Adela, îngrozită. Ea nebună – părinţii ei morţi – şi Hawes, aici, viu şi nevătămat? Doamne Dumnezeule, cum e cu putinţă aşa ceva? În câteva ceasuri pot avea loc schimbări atât de înspăimântătoare? Sau – nu ştiu, simt că mă apucă ameţeala, nu pot să cred, nu poate să fie adevărat!

— Vino-ţi în fire, copila mea, o linişti Doamna Dayton fără îndoială că în toată chestiunea asta trebuie să fie ceva tulbure. Maria Hawes, de care Domnul Hawes s-a despărţit abia ieri de dimineaţă pe plantaţia sa…

— Zace acum bolnavă, pe jumătate nebună, la Helena, în hotelul lui Smart, o întrerupse Tom zguduit. Aş fi vrut să mă fi înşelat, dar, din păcate, totul e cum nu se poate mai adevărat – cumplit de adevărat!

— Trebuie să mă duc la ea, trebuie s-o văd, zise Adela. Vino, Hedwig, nu-i aşa că vii şi tu cu mine?

— Se înţelege, Adela. Mi-ar face plăcere chiar, dacă şi George ne-ar căuta acolo. El e şi medic şi judecător de pace şi mă tem ca sărmana făptură să nu aibă nevoie atât de unul, cât şi de celălalt!

— Atunci să ne grăbim, o rugă Adela. Nenorocita ar putea să moară dintr-o clipă într-alta. Vino, Hedwig, să mergem!

Repede îşi potrivi pe cap boneta pe care abia adineauri o scosese, ajutând-o apoi pe Doamna Dayton să-şi pună un şal pe

umeri şi porni grăbită spre uşă, fără să mai aştepte. Hedwig însă se mai opri o dată, spre a vorbi cu Nancy, care îi deschise uşa, spunându-i că de îndată ce soseşte Domnul Dayton, să-i comunice că ele s-au dus la Hotel Union ca să viziteze o bolnavă şi că totodată îl roagă să vină şi el acolo, de îndată ce-i este cu putinţă.

Ajunşi la hotel, nu-l întâlniră decât pe negrul care, la întrebarea lor, le răspunse că Doamna Smart este sus, în odaia tinerei bolnave. În schimb, Domnul Smart lipseşte, dar că le-a poruncit să nu dea voie să urce la bolnavă nimănui, cu excepţia doctorului.

— Bine, bine, Scipio, foarte bine, zise Adela, scoţând din poşeta ei micuţă o jumătate de dolar şi vârându-i-o în mâna aspră şi bătătorită. Trebuie să vorbim cu doamna cea tânără. Ai auzit?

— Desigur, Missus[53], dacă trebuie, asta e altceva, răspunse negrul în timp ce un rânjet îi lăţi faţa. Missus a mea spus la mine să nu las pe nimeni sus – nici chiar pe Massa – dar dacă trebuie la dumneavoastră, asta e altceva şi făcu o plecăciune mai stângace, în timp ce doamnele, trecând de el, urcau treptele. Abia când fu rândul lui Tom, negrul îl apucă de braţ, declarând sus şi tare că nu-i lasă cu nici un preţ să treacă. Tom însă, care se aştepta la asta, îi puse şi el ceva în mână şi-i şopti repede la ureche: „E sora mea, flăcăule şi trebuie neapărat să urc până la ea!” apoi îl împinse cu putere la o parte, punând astfel capăt şovăielilor etiopianului. Scipio însă vârî cele două piese de câte o jumătate de dolar în buzunar şi, în timp ce, cu un zâmbet deplin şi satisfăcut, se întoarse cu faţa în altă parte, murmură:

— Ce noroc că Missus a pus în locul ăsta un paznic – altfel cine ştie ce nenorocire s-ar fi putut întâmpla?

În clipa următoare cele două doamne, împreună cu Tom, se aflară la uşa bolnavei şi ciocăniră uşor. Doamna Smart deschise uşa, însă numai atât cât era nevoie ca să poată desluşi feţele celor ce bătuseră. Începuse chiar să şi blesteme, cu o voce reţinută. Dar cum le recunoscu pe Doamna Dayton şi pe zglobia Domnişoară Adela Dunmore, la care ţinea din cale-afară de mult, chipul şi trăsăturile ei mânioase se luminară ca prin farmec şi, dându-se înapoi, îngădui celor două femei să pătrundă în odaie împreună cu însoţitorul lor, însă prin tot felul de semne le dădu să înţeleagă că trebuie neapărat să păstreze tăcerea.

[53] *Missus – Missis* (Domnişoară, Stăpână, Doamnă).

Maria dormea. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie albă, sfâşiată de mărăcini. Buclele lungi îi atârnau, încurcate şi răvăşite, peste tâmplele galbene ca ceara. Îşi apăsase mâna dreaptă pe inimă iar cu mâna stângă îşi sprijinea obrazul livid, peste care luceau genele lungi şi negre, scoţând şi mai mult la iveală chipul ei palid. Sânul îi zvâcnea plin de teamă şi buzele îi tremurau încet. Mintea ei rătăcită nu-i dădea pace nici în somn.

Înlemnită de groază, Adela îşi privi prietena, în timp ce lacrimi mari şi limpezi îi lunecau pe faţă.

— Maria, o, sărmană, nefericită Maria! zise ea gemând.

Deşi cuvintele acestea fuseseră rostite atât de încet, încât de-abia puteau fi auzite, totuşi, ele pătrunseseră în urechea celei care dormea. Ea deschise ochii mari, albaştri, privind uimită, în jurul ei. Apoi, se ridică pe jumătate, îşi îndepărtă de pe frunte părul zburlit şi, zâmbind, întinse mâna Adelei. Părea că nu găseşte nimic deosebit în faptul că o prietenă pe care avea toate motivele să o creadă undeva, departe, apărea deodată, în faţa ei.

— Maria! exclamă însă aceasta, plângând în hohote şi aruncându-se la pieptul ei. Maria, copilule drag şi scump, unde ai fost şi ce s-a întâmplat cu tine?

— E drăguţ din partea ta că vii să mă vezi, zise femeia, îndepărtându-i buclele de pe frunte ca s-o sărute. Şi Tom Bamwell e aici, bietul Tom! Apoi, cu o privire plină de compătimire, îi întinse mâna micuţă, pe care Tom o luă, fără să spună un cuvânt, strângând-o cu duioşie.

— Maria, vrei să-mi răspunzi la o întrebare? şopti, în sfârşit Adela, căutând să-şi păstreze cumpătul. Vrei să-mi dai câteva lămuriri despre unele lucruri care ne privesc pe amândouă?

— Desigur, cu plăcere, zâmbi bolnava, desigur că vreau, de ce nu? Părea liniştită şi calmă. Doar privirea ei rătăcitoare mai trăda cărările năuce spre care mintea ei căuta să alunece.

— Bine, zise Adela, înfrângându-şi lacrimile ce încercau să-i covârşească vocea, când – când ai plecat din Sinkville?

— Sinkville? repetă Maria uluită. Sinkville? N-am auzit niciodată numele ăsta. În Indiana nu e nici un Sinkville!

— Mă gândesc la plantaţia ta din Mississippi.

— Plantaţie? În Mississippi? întrebă Maria uimită şi zâmbind pe jumătate. Visezi, prostuţo, ce legătură aş putea eu să am eu o plantaţie în Mississippi? Nu cunosc statul ăsta şi n-am fost niciodată acolo.

— N-a cumpărat oare Eduard o plantaţie la Sinkville? întrebă uimită Adela.

Maria fusese până acum liniştită şi, pe cât se părea, uitase de întâmplările groaznice din ultimul timp. Locul cu totul străin în care se afla acum, persoanele care, nici una, nu-i aminteau de cele întâmplate, numele necunoscute pe care le auzea, o îndepărtau din ce în ce mai mult de evenimentele acelei nopţi, sau, dacă ele totuşi căpătau iar viaţă în sufletul ei, luau înfăţişarea unui vis înfiorător şi crâncen.

Numele lui Eduard însă, care îi răsună atât de neaşteptat în ureche, fu cuvântul vrăjit care sfâşie acest văl al fericirii. Printr-o mişcare convulsivă se înălţă în pat, îşi apăsă amândouă palmele pe frunte, apoi îşi îndreptă privirea rătăcită şi sălbatică asupra prietenei care se dădu înapoi înfricoşată. După puţin timp sări din pat, întinse degetul spre fereastră, privind în gol cu ochii rătăciţi şi ţipând:

— Acolo, acolo, iată-l, urcă! Pletele îi sunt ude, dar râsul lui limpede răsună pe covertă. Eduard – Sfinte Mântuitorule – Eduard – apără-ţi soţia! Ha-ha-ha, copii, a fost minunat – peste bord cu mortăciunile. Azvârliţi-i cu pietre cu tot! Eduard – apără-ţi soţia – Eduard! – Ha-ha-ha-ha-ha! şi, cu un râs convulsiv, se prăbuşi în pat, pierzându-şi cunoştinţa.

Femeile o ascultaseră înfiorate. Până şi Tom simţi cum i se strânge inima, în clipa când auzi ţipătul acela de durere ce-i pătrundea până în măduva oaselor, ţipătul făpturii ce-i fusese atât de dragă şi-i mai era şi acum! Doamna Smart fu cea dintâi care îşi veni în fire, cel puţin atât cât era nevoie, ca să poată sări în ajutorul bietei copile. Încetul cu încetul Maria îşi reveni şi ea, teama sălbatică de adineauri potolindu-i-se, preschimbată acum într-o durere mai blândă. Plângea cu capul rezemat de sânul Adelei, ascultând acum în linişte cuvintele de mângâiere ale prietenelor ei. Dar toate încercările acestora, de a lămuri taina groaznică în faţa căreia se aflau, rămaseră zadarnice. Tot ce spunea era cu totul deosebit de ceea ce povestea Eduard Hawes, încurcând şi mai mult lucrurile.

Se cuvenea deci ca, în primul rând el să fie încunoştinţat de starea în care i se găsea soţia. Adela hotărî să-i scrie, invitându-l la locuinţa ei, pentru a-i comunica starea gravă a Mariei. Urma să se trimită degrabă un curier la ferma Lively. Şi, în timp ce Adela scria cele câteva cuvinte, Doamna Dayton se sfătuia cu Doamna Smart cum ar fi mai bine s-o transporte pe Maria în propria ei

locuinţă.

La început buna Doamnă Smart n-a vrut cu nici un preţ să îngăduie lucrul acesta. Cum însă îşi dădea seama că nenorocita, lăsată în grija prietenei ei, îşi va reveni mult mai repede decât aici, într-o casă străină, se învoi în cele din urmă, ba se şi oferi să trimită bolnava la casa Doamnei Dayton, în propria ei cabrioletă, ca să nu deştepte prea mult curiozitatea celor ce se preumblă toată ziua, neavând ce face.

Curierul călare, trimis la ferma Lively, trebuia în acelaşi timp să oprească mai întâi în faţa casei Dayton, înştiinţând-o pe Nancy să pregătească odaia cea mică de la etaj, astfel încât, la sosirea lor, totul să fie în ordine. Scipio, care fusese ales să facă el acest serviciu, tocmai părăsise casa lui Squire Dayton pornind pe poteca ce ducea spre ferma Lively, când Squire-ul se întoarse acasă şi primi de la Nancy biletul trimis de soţia sa.

— O prietenă bolnavă? De unde oare? întrebă el nedumerit pe Nancy.

— Missus n-a spus cine e, răspunse fata. Sip însă; care a plecat chiar acum de aici ca să ducă o scrisoare la ferma Lively, zicea că e sora unui marinar care a adus-o tocmai de la New Orleans pe corabia cu aburi.

Fără să răspundă nimic, Squire Dayton urcă în camera sa, închise într-una din cutiile biroului un pachet destul de mare cu diferite hârtii, scoase cheia şi, foarte preocupat şi neliniştit, se îndreptă spre Hotelul Union.

Între timp, Maria îşi revenise aproape cu totul din criza ei de adineauri. Adela se străduise s-o facă să creadă că tot ce o frământa şi o chinuia în clipele acestea nu era decât un vis urât şi numai un vis, deoarece Eduard al ei trăieşte, e sănătos şi va veni încă în aceeaşi seară să o îmbrăţişeze. Ceea ce povesteşte ea despre nişte palmieri înalţi, despre o femeie foarte frumoasă şi mândră şi despre nişte oameni înfricoşători care îi ameninţă viaţa – nu sunt decât închipuiri fantastice pe care ar face bine să le izgonească din mintea ei.

Tocmai atunci se auziră paşi pe scară şi, numaidecât, la uşă răsună vocea lui Squire Dayton, care întreba în ce cameră se afla bolnava. La auzul acestei voci însă, în aceeaşi clipă, Maria se ridică îngrozită de la locul ei.

— Pentru Dumnezeu, Maria, ce s-a întâmplat cu tine? întrebă speriată Adela.

— Aici? Uşa asta? se auzi iar vocea Squire-ului, probabil

răspunzând unei alte voci de jos.

— Dumnezeule din ceruri, el e! ţipă îngrozită Maria. El e, el e, omul cel fioros – apăraţi-mă... vrea iar să pună mâna pe mine!

— Maria, linişteşte-te, o rugă Adela. E Squire Dayton; soţul acestei doamne, un om cinstit şi curajos, care te va scăpa de toate primejdiile!

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi Squire Dayton intră în odaie. Maria îşi aţinti privirea cercetătoare asupra lui, căutând parcă, încordată, să citească în sufletul lui. Când însă, după câteva cuvinte schimbate în grabă cu soţia sa, Squire-ul se apropie de dânsa, o apucă de mână şi-i vorbi cât se poate de blând, teama începu să se risipească şi, întinzându-se iar la locul ei, se linişti. Uneori numai, când închidea ochii şi auzea doar sunetul cuvintelor sale, tresărea şi privea fricoasă în jurul ei, ca şi cum ar fi vrut să ştie unde se afla şi pe cine are în preajmă.

Între timp, trăsura sosise şi femeile o însoţiră pe Maria până în josul scării. Tom însă, care mai rămăsese în urmă cu Squire-ul, îi povesti acestuia amănunţit ce e cu biata fată, cum a găsit-o şi cum, după toate cele auzite, bănuieşte din ce în ce mai mult că la mijloc trebuie să fie o mârşăvie pusă la cale împotriva ei, cu toate că, deocamdată, el nu poate să cerceteze cazul pe îndelete. Oricum însă, prezenţa Domnului Hawes poate desigur să aducă mai multă lumină în povestea asta.

— Şi dumneata crezi că ai dat de nefericita asta pe o insulă? întrebă Squire-ul, care ascultase cu cea mai încordată atenţie povestirea tânărului nostru.

— Dacă cred? zise acesta. Ştiu precis lucrul ăsta. E a doua de aici în avalul fluviului şi, după afirmaţia irlandezului meu, trebuie să poarte numărul Şaizeci şi unu.

— Care irlandez – cel care vine mereu la Hotelul Union?

— Asta nu ştiu, în orice caz am vorbit cu el când era împreună cu Domnul Smart, pe malul fluviului. Ştiu atât, că acum a plecat să cerceteze insula aceea.

— Cine? Irlandezul? întrebă nerăbdător Squire-ul.

— Chiar el. Zice că în timpul din urmă a observat tot felul de lucruri care dau de bănuit. Pretinde chiar că trebuie să fie acolo şi un fel de tripou, care are darul să tragă toate lepădăturile la Helena. Era foarte sigur şi a plecat acum în josul fluviului, spre a se lămuri mai bine. În ce mă priveşte, vreau doar să aştept până văd ce influenţă va avea schimbarea asupra stării femeii acesteia atât de nenorocite. Pe urmă am să-mi iau iola şi pornesc

cât mai repede spre Victoria. Poate că ajung acolo înainte de Flat-boatul nostru. Pe drum însă vreau să acostez eu însumi acolo unde am găsit-o pe biata femeie. Unui vechi vânător ca mine nu-i va fi prea greu să descopere ce se ascunde acolo.

— Pleci singur? întrebă Squire-ul.

— Din păcate trebuie să fac şi pe cârmaciul şi pe lopătarul, oricum însă, asta n-ajută la nimic. Numai de s-ar risipi puţintel ceaţa.

— Da, da, zise Dayton, aşa cum stau lucrurile acum, nu ţi-ar fi tocmai uşor să vâsleşti în josul fluviului, în clipa în care pui vâslele jos, nu mai ştii încotro s-o iei. În orice caz, te sfătuiesc să aştepţi mai întâi să se risipească ceaţa. Poate că până atunci găseşti şi vreun însoţitor. Aproape totdeauna sunt oameni care vor să meargă la Victoria.

— Decât cine ştie ce însoţitor, prefer să călătoresc singur, răspunse Tom. Dacă s-ar găsi cineva care ar vrea să preia el vâslitul ca să-şi câştige drumul până acolo, n-aş avea nimic împotrivă. Nu prea văd însă pe cineva gata să facă lucrul ăsta. De altfel nici nu am vreme să aştept prea mult. Dacă, din pricina ceţii, nu pot să vâslesc, las şi eu luntrea în voia apei, care mă duce cu ea. Fiecare *snag* pe care-l întâlnesc, îmi arată direcţia curentului. Oricum, la început mă pot ţine cât mai aproape de ţărm. Trebuie totuşi să mă duc, să văd ce e cu iola mea. Nu e legată bine şi prea mare încredere în secăturile de pe aici nu am!

— Atunci, înainte de plecare, aşteaptă-mă cel puţin pe mine, lângă iola dumitale, zise judecătorul. Aş vrea să trimit prin dumneata câteva rânduri către judecătorul de pace din Sinkville, pentru ca, dacă într-adevăr descoperi ceva ce dă de bănuit, să primeşti neapărat ajutorul pe care i-l ceri. Între timp, tânăra noastră doamnă va fi bine găzduită.

— Mă tem grozav pentru nefericita de ea, oftă Tom, păşind încet de-a lungul malului, în timp ce judecătorul rămăsese locului privind gânditor în urma lui.

Era încă în aceeaşi poziţie, când, deodată, un băieţel îmbrăcat în alb se apropie de el şi-i dădu o scrisorică nu tocmai curată, dar având pe ea o mulţime de peceţi de ceară; după ce o citi, Dayton o vârî în buzunar. Apoi porni încet pe Magistrală în jos, dispărând în cea dintâi stradă ce cotea la dreapta.

22
LA „URSUL CENUŞIU”

Foarte aproape de Helena, întruchipând limita de nord a oraşului, aidoma unui post părăsit, dincolo de periferie, chiar lângă malul fluviului se afla o căsuţă singuratică, ascunsă dinspre miazănoapte şi apus de înalte perdele de flori, mărginită la răsărit de fluviul Mississippi, iar la sud, adică înspre oraş, de Strada Frontului. Cel puţin aşa era scris pe tăbliţa de lemn bătută cu cuie pe stejarul înalt de pe marginea drumului croit. De jur împrejur, tot pământul era împărţit în „loturi” sau terenuri de construcţie, cumpărate de speculanţi şi părăsite mai târziu, cei mai mulţi dintre colonişti stabilindu-se mai departe în „Napoleon”, orăşel înfloritor aşezat la gura fluviului Arkansas. Datorită acestuia, orăşelul avea legături neîntrerupte cu întreg uriaşul teritoriu din vestul Statelor Unite, în timp ce Helena, deşi în vest, din pricina uriaşelor mlaştini dimprejur era aproape cu totul izolată până şi de puţinele aşezări semănate ici şi colo. Numai peste şirul nu prea înalt de dealuri din apropiere se mai menţinea cu Little Rock şi Batesville o legătură care de altfel, în tot timpul anului, putea fi mult mai lesne făcută cu corăbiile cu aburi. Până şi spre Batesville circulau vaporaşe, chiar şi atunci când nivelul apelor era scăzut.

Proprietarul acestor „loturi” situate chiar pe marginea apei îşi făcuse pare-se socoteala că, prin ridicarea unor construcţii în locul acela, va obţine câştiguri bune. De aceea şi zidise acolo o căsuţă destul de încăpătoare, rărind pădurea din jurul ei şi semănând în apropiere bucata mare de pământ ce-i aparţinea. Nu trecu însă mult şi, aşa cum se întâmplă de obicei cu pionierii şi aşa-zişii „Backwoodsmen” din teritoriile vestice, locurile începură să le displacă. Oraşul Helena nu crescuse atât de repede pe cât se aşteptase el, aşa că, pentru o sumă ce nu reprezenta nici banii ce-i investise în diferite lucrări, îşi vându pământul unui fost corăbier. Acesta se stabili pe lotul cumpărat, primi din partea judecătorului autorizaţia de a vinde băuturi alcoolice tuturor – cu excepţia indienilor, negrilor şi soldaţilor – conform legilor americane. Se vede treaba că afacerile îi mergeau bine căci nu trecu mult şi omul mai cumpără un Flat-

boat pe care îl aduse în preajma casei. Când nivelul apei era ridicat, corabia stătea pe o linie aproape paralelă cu casa, în timp ce primăvara îşi avea locul tocmai jos, pe apa fluviului, bine legată cu nişte frânghii puternice. O scară tăiată în pământ asigura legătura între casă şi apă.

E drept că în oraş se vorbea că pe Flat-boatul acela s-ar desfăşura, mai cu seamă noaptea, tot felul de jocuri de noroc, pe sume destul de însemnate. Însoţit de Constable, judecătorul făcuse de mai multe ori, ce-i drept pe neaşteptate, cercetări la faţa locului, fără să găsească însă nimic ce ar fi putut deştepta bănuieli. Şi, cum casa era aşezată destul de departe de oraş, iar cântecele şi gălăgia de acolo nu răzbeau până în oraş, lucrurile s-au muşamalizat, nimeni neinteresându-se de ce se petrecea acolo. Pe de altă parte, cârciumarul care îşi cumpăra tot ce-i trebuia numai de la Flaturile şi corăbiile cu aburi ce treceau pe acolo, venea la Helena foarte rar, aproape deloc, aşa că mulţi din locuitorii oraşului nici măcar nu ştiau cum arată la faţă.

Era spre sfârşitul după-amiezii, o după-amiază tulbure şi întunecată, apăsând asupra mlaştinii ce se întindea aproape fără întrerupere spre toate laturile orizontului. Ceaţa care, până atunci, în pale zdrenţuite de nori, se răsfira şi plutea ba ici, ba colo, descoperind uneori mici întinderi ale fluviului, alteori, când curenţii de aer erau mai puternici, dezvăluia tot malul celălalt, se îngroşase acum, aşezându-se cu temei deasupra apei ce continua să curgă repede pe dedesubt. Până şi vântul, un vânt uşor, nehotărându-se încă să moară, nu mai avea nici o influenţă asupra ei. Rareori abia mai izbutea să rupă câte o fâşie de ceaţă, împingând-o şi apăsând-o deasupra câmpiei, pentru ca apoi, s-o amestece cu aburii şesului şi să o ducă înapoi, în albia înnegurată a fluviului.

Nici soarele nu îndrăznea să răzbată prin grămezile îndărătnice ale negurei. Discul său sângeriu stătea pe firmament lipsit de strălucire şi posomorit. În tot timpul amiezii dusese o luptă titanică împotriva groaselor pături de negură. Luptă zadarnică. Se părea acum că, mânios, vrea să renunţe la această luptă, coborând morocănos şi încruntat în adăpostul său înconjurat de păduri.

Dacă, după aceea, vântul serii nu-şi croia drum, risipind cu suflarea lui puternică duşmanul acesta îndărătnic, atunci cu greu era de aşteptat ca noaptea să poată înfrânge masele întunecate. Roua umedă a nopţii şi răsuflarea pământului adormit le hrăneau

din ce în ce mai mult, le făceau să se întindă şi mai departe, cuprinzând până şi pădurea, acoperind-o cu o spumă albă ca laptele, lucru ce nu i-ar fi fost cu putinţă, la lumina zilei.

Căsuţa din preajma apei era şi ea în cuprinsul acestor pale de negură, sau cel puţin atât de aproape de ele, încât, la fiecare adiere uşoară a vântului, toată pătura cenuşie se învolbura deasupra ei, înfăşurând-o. Lucrul acesta nu stânjenea deloc ceata aceea veselă de marinari, a căror zarvă şi ale căror chiote fuseseră doar o singură dată întrerupte şi chiar atunci numai câteva secunde, când, îmbrăcat foarte modern şi chiar elegant, un bărbat care, după toate aparenţele, nu era din tagma lor, intrase grăbit, trecând prin sala înţesată de oameni, ca să dispară apoi prin uşa ce ducea spre partea din dos a clădirii.

Când omul acesta păşise în încăperea scundă ce dădea înspre fluviu, un alt bărbat, se părea că încet şi pe furiş, încercase să se strecoare afară prin uşa cealaltă, dar fusese împiedicat de privirea ageră a străinului.

— Waterford! strigă acesta cu seriozitate – nu pleca! Nu vreau să cercetez acum de ce ţi-ai părăsit postul. Am nevoie de dumneata. Ai să dai poate mai târziu socoteală. Toby a sosit?

— Nu, căpitane Kelly! fu răspunsul respectuos al celui întrebat, un flăcău cu înfăţişare sălbatică şi semeaţă, privind speriat cu ochiul său scânteietor – pe celălalt îl pierduse într-o încăierare „*gooching*[54]” – de sub sprâncenele sale stufoase şi cenuşii.

— Nu? strigă Kelly, bătând supărat din picior. Lua-l-ar ciuma de puturos! Trimite numaidecât după el. Trebuie să fie pe drum şi să sosească neapărat încă în noaptea asta pe insulă – repede, trimite-l pe Belwy, ăsta e uşor şi poate să-şi îndemne mai bine calul. Să treacă numaidecât fluviul şi să călărească până s-o prăbuşi calul sub el. Şi, stai – încă ceva. Cum ai să vezi dincolo semnalul cu racheta, nu mai aştepta alte porunci din partea mea. Ştii ce ai atunci de făcut. Fii însă expeditiv şi trimite-i pe toţi care-i găseşti. Să fie toţi echipaţi pentru ca, eventual, să poată fugi imediat.

Chiorul dispăru pe uşă, iar căpitanul începu să se plimbe mai multe minute, cu braţele încrucişate, în susul şi-n josul odăii. În cele din urmă se opri în faţa lui Thorby, mai marele acestei

[54] *Gooching* – încăierare tipică în statul american Kentucky în care boxerul învingător, după ce şi-a trântit adversarul la pământ, îşi înfingea în ochii acestuia şi nu şi-i retrăgea decât atunci când cel doborât se declara învins, strigând „enough” (ajunge).

spelunci, care îşi scosese în faţa lui tichia şi îi zise grăbit, dar cu voce potolită:

— Va veni, sper, în curând, un curier aici. Să mă caute neîntârziat pe insulă, chiar dacă e Sander. Trebuie să-i vorbesc. Încolo, ai grijă să fie linişte, astăzi şi mâine. Îndepărtează tot ce ar putea să deştepte bănuieli, în cazul unei percheziţii. Fii vigilent. Băieţii să nu plece de lângă rachetele lor. Poate că prudenţa e...

Kelly deveni deodată atent. Se auzea un tropot de cal care, în clipa următoare se opri în faţa uşii. Thorby se strecură afară să vadă cine sosise. Se întoarse însă numaidecât, aducându-l pe Sander, cu totul istovit, care, în hainele străine pe care le purta, cu părul fluturând în vânt – pălăria şi-o pierduse prin mărăciniş – arăta sălbăticit şi înspăimântat.

— Să fie trimis repede un curier lui Kelly, fură cele dintâi cuvinte pe care le şopti în urechea cârciumarului. Dar repede – repede! N-auzi bine nătângule! Trimite numaidecât un curier după Kelly!

— Căpitanul e aici, răspunse în cele din urmă cârciumarul, uimit de înfăţişarea ciudată a lui Sander. A şi întrebat dacă a sosit curierul dumitale.

Fără să mai aştepte alt cuvânt al bătrânului, tânărul îl dădu la o parte, îşi îndepărtă părul de pe frunte şi intră grăbit în localul plin de oaspeţi. Fu întâmpinat cu strigăte de bucurie. Din câteva locuri se ridicară pahare pline, salutându-l şi îndemnându-l la băutură. Apucă unul dintre ele şi, fără să-şi dea osteneala să afle ce conţine, îl dădu pe gât. Apoi, fără să mulţumească măcar cu capul, deschise uşa amintită, zăvorând-o după aceea în urma lui.

Kelly era singur şi ochii săi îl priviră cu atenţie. Sander însă, care abia îndrăznise să privească cu frică în jurul său, vrând înainte de orice să se convingă că nu se afla nici un străin în odaie, veni cât mai aproape de căpitan, şoptindu-i:

— Am fost trădaţi!

Privea acum uimit pe şeful său care, în loc să se sperie de vestea aceea îngrozitoare, îl asculta mai departe, atent şi calm. Singurul răspuns al şefului fu o altă întrebare.

— De ce n-ai îndeplinit sarcina încredinţată?

Descumpănit, Sander şovăi o clipă şi Kelly, care era obişnuit să citească în sufletul oamenilor, îi ghici numaidecât gândurile. Vinovatul cel tânăr însă, surprins mai degrabă de atitudinea căpitanului decât de întrebarea ce i se pusese, se reculese

numaidecât şi povesti cât mai scurt şi mai precis cu putinţă, cele petrecute la ferma Lively, până la mărturisirea făcută de mulatru în faţa lui Cook şi a doctorului. Ştia foarte bine că motivele pe care le invoca pentru a arăta de ce nu putuse să părăsească pe mulatru erau destui de serioase şi că toate celelalte planuri secundare trebuiau acum amânate, dat fiind că populaţia statului devenise mult prea bănuitoare.

Kelly nu-i dădu nici un răspuns. Trecu numai la ferestruica ce dădea asupra fluviului şi privi gânditor la marea de negură albă ce acoperise fluviul. În răstimpul acesta Sander străbătea odaia în lung şi-n lat, plin de nerăbdare, până ce, nemaiputând suporta tăcerea aceasta apăsătoare, întrebă, pe jumătate speriat şi pe jumătate înfruntându-l:

— Ce facem, Sir?

— Ce facem, Sir? repetă căpitanul, întorcându-şi încet spre dânsul. Lucrul de care mă temeam de mai multă vreme s-a întâmplat acum. Şi ceea ce mă miră, e că pădurenii aceştia, atât de clarvăzători, cu instinctul lor indian atât de dezvoltat, n-au dat mai devreme de firul lucrurilor şi ne-au lăsat timp destul să ne punem oiţele noastre la adăpost.

— La adăpost? răspunse Sander uimit. Sunt cam puţine oiţele pe care eu mi le-am pus la adăpost… îmi pusesem speranţa în partea ce trebuia să-mi revină mie mâine, când dumneavoastră urma să faceţi repartiţia sumelor pe care le administraţi şi am cheltuit tot ce aveam, nemai rămânându-mi nici măcar atât cât mi-ar trebui ca să-mi plătesc drumul cu vaporul până la New Orleans… Oiţele la adăpost… la naiba, căpitane! Prea iei lucrurile uşor. Ştii dumneata că nemernicii ăştia blestemaţi pot să fie dintr-o clipă într-alta pe urmele noastre? Încă ceva, Sir – trebuie să vă rog să-mi daţi neapărat un avans. Nu se ştie cum stau lucrurile şi ce ni se poate întâmpla. Aşa că e bine să ai în buzunar măcar atât cât îţi trebuie dacă eşti nevoit să faci o mică călătorie. Daţi-mi cinci sute de dolari şi scădeţi-mi-i mâine seară din partea ce mi se cuvine. Trebuie să mă duc şi la Helena, să-mi cumpăr nişte haine şi alte câteva lucruri. Semăn cu o sperietoare de păsări şi mi-e cu neputinţă să mă înfăţişez în halul ăsta doamnelor!

— Ai face mai bine nici să nu te apropii de ele astăzi, zise Kelly zâmbind. După câte am auzit, au primit oaspeţi!

— Oaspeţi? Ce oaspeţi? A şi sosit Lively?

— Nu, o doamnă – Doamna Hawes din Sinkville.

— Fleacuri! Lăsaţi acum glumele, pentru Dumnezeu! Omule, ne-a ajuns cuţitul la beregată şi dumneata stai şi râzi şi glumeşti ca şi cum ne-am afla acum pe o neasemuită corabie cu vele, la câteva mii de mile depărtare de America. Mie nu-mi arde acum de glume!

— Şi cine-ţi spune dumitale că mie îmi arde? răspunse căpitanul plin de seriozitate. Nu glumesc deloc, Sir.

— Doamna Hawes se află în clipa asta în grija Doamnei Dayton şi a Domnişoarei Adela Dunmore şi, azi după-amiază, irlandezul O'Toole a plecat spre insula Şaizeci şi unu, asupra căreia şi-a îndreptat toate bănuielile, având chiar intenţia să ceară şi o anchetă în această privinţă. Astea sunt noutăţile mele; ce zici, nu-i aşa că spionii mei sunt oameni dibaci?

Sander îl ascultase, înlemnit de groază.

— Dar, cum dracu, Maria...

— Păstrează-ţi firea, Sir, îl întrerupse Kelly, bănuieşti ce s-a întâmplat. Nu-i încă totul pierdut. E drept că trebuie să renunţăm la insulă; pe noi însă n-au să ne prindă. Tocmai pentru asta am şi venit, să iau măsurile cuvenite. Să ştii însă că, până nu se întunecă, nu trebuie să te arăţi în oraş. Şi chiar după aceea, te sfătuiesc să-ţi acoperi faţa cu vreo basma. Eu am să plec chiar acum pe insulă, ca să iau măsurile de rigoare. E un mare noroc că am aflat din timp toate astea. Altfel am fi păţit-o rău!

— Şi-aşa cum aţi spus, e un tânăr care are de gând să plece de aici pe insulă să vadă ce se întâmplă acolo?

— Da, răspunse Kelly cu un zâmbet ironic pe buze, cel puţin asta e intenţia lui acum; poate fi însă împiedicat. El nu trebuie să părăsească oraşul. Asta e un fleac. Nimic mai uşor decât să pui mâna pe un flăcău ca ăsta pentru câteva zile. La ce bun mai avem oare legile?

— Legile? întrebă Sander, uimit.

— Las' pe mine! Am şi luat măsurile de rigoare!

— Bine, dar irlandezul...

— Nu se poate să fi părăsit insula înainte de a fi ajuns eu acolo. Şi chiar de-ar fi aşa – până ce s-o învrednici justiţia noastră să ia lucrurile în mâinile ei, vom fi în afară de orice pericol!

— Justiţia? Doar nu credeţi că vecinii de aici au s-o aştepte pe ea!

— Atunci eu atât mai puţin au să poată face ceva. De pus mâna pe noi, cât suntem vii, n-au să pună şi în ascunzişurile noastre din mlaştinile lui Mississippi iar nu pot face nimic. În

orice caz, tot ne rămâne timp destul ca să fugim şi aproape îmi vine să cred că putem aştepta liniştiţi şi noaptea de mâine. De altfel, suntem pregătiţi şi pentru situaţia cea mai grea. Rachetele fixate de noi în anumite locuri, ne vestesc din josul fluviului dacă din partea asta ne ameninţă vreo primejdie. Planurile mele au în vedere toate eventualităţile. Dacă vor violenţă, ei, bine, o să vedem atunci cine dispune de ea. Suntem mai tari decât îşi închipuie dumnealor!

Cuvintele acestea fuseseră rostite parcă mai mult pentru sine decât pentru tovarăşul său care, adânc cufundat în gânduri, se îndeletnicise în timpul acesta să taie cu briceagul lui fâşii subţiri de lemn de pe masa alăturată.

— Pst, murmură el, după câtva timp. Că trebuie să ne părăsim acum locşorul ăsta atât de drăguţ, e păcat. Nu putea catastrofa asta blestemată să se fi întâmplat cu vreo două zile mai târziu? Dar… ce facem, căpitane, îmi da banii?

— N-am atâţia la mine, răspunse Kelly, liniştit, mergând spre uşă şi punând mâna pe clanţă, dar revino aici la opt şi ţi-i dau. Până atunci nu-i nici un pericol. La revedere! Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun să fii prudent!

Ieşi din odaie şi Sander mai rămase câteva clipe pe gânduri, cu ochii aţintiţi asupra uşii ce se închisese..

— Aşa? zise el în sfârşit, sculându-se de pe scaun şi înfigând adânc briceagul în lemnul moale al mesei. Va să zică planurile tale sunt gata pentru a fi executate şi tu n-ai măcar un fleac de cinci sute de dolari la dispoziţie pentru cineva care în lunile din urmă a adus atâta bănet în punga ta personală? Să stau ascuns aici, să te aştept până la opt, pentru ca să primesc poate alte sarcini periculoase în loc de bani? Nu, nenişorule, aşa cum tu ai avut grijă de tine, dă-mi şi mie voie să fac şi eu la fel. Cred că Doamna Breidelford n-a aflat încă de primejdia ce ne paşte, aşa că am încă prilejul să-i storc ceva bănişori. Şi apoi, cuvântul magic pe care mi l-a încredinţat Blackfoot, dacă e cu adevărat atât de puternic, are să-i usuce limba, dar, în acelaşi timp să-i şi stoarcă vreo câteva sute de dolari. Unde mai pui că zgripţuroaica asta bătrână a câştigat destul datorită mie… Aşadar, la lucru, băiete! Afară de Daytoni, tot nu mă cunoaşte nimeni în oraş. Şi de ăştia pot să mă feresc, ocolindu-i!

Ieşi din casă şi dispăru curând în ceaţa care devenea din ce în ce mai groasă, întinzându-se şi cuprinzând până şi străduţele cele mai depărtate de fluviu.

23
O ARESTARE VENITĂ PE NEAŞTEPTATE

Tom se plimba nerăbdător, în sus şi-n jos pe Strada Frontului. Făgăduise judecătorului că-l va aştepta şi totuşi, acesta nu se vedea nicăieri. Iola lui era gata de plecare, în imediata apropiere a vasului „Van Buren”, încă prins între corzi, dar care îşi reparase între timp avariile, în aşa fel încât urma să plece în dimineaţa zilei următoare la orele unsprezece. De două ori cutreierase în jos şi-n sus Strada Nucului şi totuşi, nici urmă de judecător. Se însera din ce în ce mai mult şi, plictisit, Tom se opri deodată locului, bătu supărat din picior şi zise:

— Să-l ia dracu! O iau iar în jos şi, dacă tot nu dau de el, alunei plec şi fără hârţoaga lui. La urma urmei Constabler-ul din Victoria poate şi el să mă ajute, dacă am dreptate; şi dacă nu am, atunci nici patalamaua ăstuia nu face doi bani!

Porni deci pe Strada Nucului în jos şi tocmai cotise pe Strada Frontului când deodată îi ieşi înainte un bărbat care, nedând nici o atenţie străinului, îşi acoperi repede faţa cu batista, ca şi cum l-ar fi durut măselele şi, plecându-şi capul, trecu grăbit mai departe.

Ceaţa şi amurgul alungaseră aproape cu desăvârşire lumina zilei. Totuşi, ochiul ager al tânărului desluşi repede, pe chipul acoperit al străinului, unele trăsături care, prin toate particularităţile lor, cu alt prilej se săpaseră atât de adânc în inima şi memoria lui, încât i-ar fi fost cu neputinţă să le uite.

Era Eduard Hawes. Îl dădeau de gol buclele sale blonde fluturând în vânt, cu toate că haina groasă de fermier pe care o purta, îi trezise oarecare îndoială la început. Era omul care odinioară, când crezuse că-şi află adevărata fericire alături de încântătoarea Maria Morris şi o aflase chiar, îl smulsese din mijlocul acestor visuri minunate, zvârlindu-l înapoi în lumea indiferentă şi rece. Maria nu bănuise niciodată cu câtă ardoare şi cu câtă patimă o iubea vânătorul acesta aspru. Îl iubise ca pe un frate şi când, prin bogăţia, frumuseţea şi spiritul lui, Hawes năucise pentru o clipă sufletul simplu al copilei, ea se căsători cu

el, fără să-şi dea măcar seama ce face. Abia când, deznădăjduit, Tom fugise din preajma ei şi când, în ceasul despărţirii, Maria înţelese ce mare durere îi pricinuise, abia atunci pricepu cât de mare fusese dragostea acestuia pentru ea. Era însă prea târziu. Chiar în ziua următoare, bătrânul judecător de pace Morris, unchiul miresei, care îl iubea pe Tom Bamwell ca şi cum acesta ar fi fost propriul lui copil şi care întotdeauna îşi dorise, ca o mângâiere a bătrâneţilor sale, să-l unească cu nepoata sa, uni mâinile acesteia cu acelea ale altuia, strângând la pieptul său, cu lacrimi în ochi însă, pe mireasa tremurândă şi înlăcrimată.

Acest Hawes, ale cărui trăsături se întipăriseră adânc în sufletul lui Tom Bamwell, se afla pe neaşteptate în faţa lui şi, după întreaga sa înfăţişare şi purtare, Tom avu impresia că nu vrea să fie văzut şi recunoscut. Şi iată că toate bănuielile îngrozitoare care se treziseră în sufletul său de când regăsise pe Maria şi pe care încercase din răsputeri să le înlăture, îl covârşeau acum din nou. Hawes aici, acum, când o scrisoare adresată lui fusese trimisă altundeva, în alt cartier al oraşului decât acela unde se afla Maria! Oare voia el într-adevăr să nu fie recunoscut, sau mişcarea pe care o făcuse fusese cu totul întâmplătoare? Gândurile acestea trecuseră ca o săgeată prin creierul lui Tom în clipa în care se oprise spre a privi la cel ce-şi înteţise pasul, depărtându-se. În aceeaşi clipă însă îşi veni în fire, hotărând să nu-l piardă din ochi pe omul acesta. Căci, dacă într-adevăr nu ştia nimic de soarta soţiei sale, atunci trebuia neapărat să afle ce s-a întâmplat, iar dacă totuşi ştia – nu-i mai rămăsese timp să-şi continue raţionamentul – grăbi pasul şi-l urmări pe cel ce tocmai trecuse de cel dintâi colţ pe stânga, vrând să-l strige pe nume. În clipa aceea îl văzu însă oprindu-se, două case mai departe, în faţa unei uşi unde, se pare că bătuse adineauri. Nu observase că fusese urmărit de cel pe care îl întâlnise cu câteva clipe mai devreme.

Strada alcătuia aici un soi de piaţă, căci şirul de case de pe partea stângă, cu excepţia primelor două, era mai retras şi pe el se aflau, pe lângă alte diverse locuinţe şi clădirea oarecum izolată a tribunalului şi *County Jail,* sau penitenciarul. De partea cealaltă era însă casa în faţa căreia se oprise acum presupusul Hawes; şi Tom Bamwell se îndreptă spre dânsul repede şi fără să şovăie. Hawes însă, preocupat doar să bată în uşă poate nerăbdător, văzând că nu i se deschide şi neauzind paşii omului încălţat cu mocasini uşori, se aplecase tocmai atunci spre gaura

cheii, strigând supărat:

— Dar ce dracu e cu dumneata, Doamnă Breidelford – eu sunt, Sander şi am să vă comunic lucruri importante…

Tresări deodată, speriat. În clipa aceea auzise, chiar lângă el, paşii urmăritorului, său şi, când se întoarse brusc, văzu în faţa lui chipul liniştit şi plin de seriozitate al lui Tom Bamwell. Acesta rămăsese uimit de cuvintele pe care le surprinsese. Era însă prea preocupat de starea Mariei, pentru a le da prea mare importanţă. În acelaşi timp însă se convinsese: omul din faţa lui era Hawes. Şi Tom, care observase teama şi privirea speriată a adversarului său de odinioară care cerceta strada îngrijorat şi dădea impresia că ar vrea să scape de duşmanul său fugind, zise liniştit:

— Nu vă temeţi, Sir! Nu v-am urmărit cu intenţii duşmănoase şi nici nu sunt supărat. Dar chiar dacă ar fi aşa, supărarea mea ar trebui să se risipească, făcând loc altor sentimente. Ştiţi oare că Doamna Hawes se află aici, în oraş?

— Eu? Da – eu – da, ştiu. Tocmai voiam să mă duc acolo, se bâlbâi criminalul, atât de îndrăzneţ şi obraznic de obicei şi care în clipa aceasta părea cu totul descumpănit. Avea impresia că omul acesta care apăruse deodată în faţa lui, parcă ieşise din pământ. Conştient de primejdia în care se afla în locul acesta, nu putea să-şi vină în fire, ca să răspundă.

— Cum? Ştiţi? Şi tocmai vă duceţi acolo? întrebă Tom, uimit. Domnule Hawes, nu prea pricep… cine locuieşte în casa asta?

— Ei, Squire Dayton! răspunse Sander, nedându-şi seama ce zice şi încă prea tulburat pentru a putea răbda privirea tânărului din faţa lui.

— Squire Dayton? repetă încet Tom, pentru întâia oară bănuind ceva. Parcă adineauri v-am auzit rostind un alt nume, numele unei doamne mi se pare, căreia aveaţi să-i comunicaţi ceva important – nu-i aşa?

— Şi eu vă spun că tocmai vreau să fac o vizită lui Squire Dayton, zise Sander, recăpătându-şi calmul. Doamna care locuieşte aici – urmează s-o îngrijească pe soţia mea – dar se pare că nu-i acasă…

— Nu, aşa se pare doar, răspunse cu indiferenţă Tom, care acum era hotărât să nu se despartă de Hawes, până ce nu s-a lămurit cu privire la purtarea acestuia. Ştiţi unde locuieşte Squire Dayton?

— Da, da – casa e tocmai la capătul de sus al oraşului. Chiar vă rog să mă anunţaţi şi pe mine acolo. Am să vin şi eu

numaidecât, Domnule Bamwell şi sper să am acolo plăcerea…

Îşi scoase o clipă pălăria, salută şi vru să se îndepărteze.

— Nu, Sir! zise tânărul, apucându-l de braţ. Nu pot să vă las să plecaţi. Maria zace aiurind, nu prea departe de aici, iar dumneavoastră ştiţi lucrul acesta – sunt convins – şi totuşi umblaţi prin părţile astea ale oraşului, îmbrăcat în nişte haine care se vede cât de colo că nu sunt ale dumneavoastră…

— Cam amestecaţi lucrurile, Sir, fără să vă daţi prea bine seama ce faceţi, răspunse furios Sander, venindu-şi în fire. Nu pot să vă povestesc, aici pe stradă, cum am ajuns la zdrenţele astea sau ce m-a silit să le îmbrac. Dacă vă interesează, puteţi să aflaţi motivul întrebându-l mâine pe Domnul Lively. Tocmai ca să scap de ele, mă străduiesc acum să cumpăr altele. Doar trebuie să arăt omeneşte când mă prezint în faţa doamnelor din casa Dayton. De altfel vă sunt recunoscător pentru interesul pe care îl arătaţi doamnei Hawes. Ţin totuşi să vă spun că, dat fiind că m-am întors şi sunt eu însumi în stare să port de grijă soţiei mele, vă scutesc cu desăvârşire în viitor de acest serviciu sau de această amabilitate!

Încetul cu încetul, Sander îşi recăpătase dârzenia lui obişnuită şi felul liniştit şi sigur cu care răspundea acum ar fi putut în alte împrejurări să-l descumpănească pe Tom. Totuşi, stinghereala de la început a lui Hawes, hainele grosolane pe care fasonatul acesta nu prea era obişnuit să le poarte, precum şi cuvintele rostite de el când nu se ştia urmărit, deşteptaseră atât de mult bănuiala lui Tom, încât prefăcuta candoare a celuilalt nu mai era în stare s-o zdruncine. Totuşi, dădu drumul braţului pe care-l apucase adineauri, deoarece pe la uşile cele mai apropiate începuseră să apară curioşii, vrând să afle motivul acelei discuţii aprinse.

Până şi sus, în casa doamnei Breidelford, îşi făcu apariţia, cu foarte multă prudenţă, o bonetă ce acoperea o frunte roşie, lucioasă şi o pereche de ochi mari, cenuşii, dându-se grăbită înapoi, ori de câte ori vreunul din cei doi bărbaţi făcea câte un pas, apropiindu-se de casă.

— Aveţi dreptate, Sir – zise Tom – strada asta nu prea e potrivită pentru poveşti mai lungi. Vă însoţesc aşadar la locuinţa lui Squire Dayton. Sper că acolo nu veţi refuza aceste explicaţii doamnelor şi soţiei dumneavoastră. Vă rog să mă urmaţi…

— Nu înţeleg, Sir, cu ce drept mă acostaţi aici, în plină stradă? zise Sander supărat, dar cu voce oarecum potolită. De altfel,

tovărăşia dumneavoastră nu mi-e atât de plăcută încât să am nevoie de ea până acolo. După cum v-am mai spus, sunt tocmai pe cale de a-mi schimba îmbrăcămintea şi, până ce n-am făcut lucrul ăsta, nu mă veţi putea duce în preajma acelor doamne şi cu atât mai puţin în propria lor locuinţă. Cred că m-aţi înţeles acum!

— Pe deplin! zise Tom şi trăsăturile feţei sale luară o înfăţişare aspră, întunecată, în timp ce se apleca spre omul ce se depărtase puţin de el. Nu vreţi să mergeţi cu mine; dar jur pe mâna asta a mea – şi să ştiţi că îmi ţin jurământul, Sir – că am să vă silesc să mă urmaţi. La mijloc e o taină pe care vreau neapărat să o descopăr!

— Domnule!

— Ha – dar iată-l venind pe Squire Dayton, Sir. Orice împotrivire ar fi acum fără rost. În propriul dumneavoastră interes evitaţi scenele şi urmaţi-ne de bunăvoie!

Sander se afla într-o încurcătură penibilă. Cum putea El oare să destăinuie împrejurările acelei nopţi, pe care desigur că Maria le-a descoperit? Să încerce să fugă în pădure? La o depărtare de circa o sută de paşi începeau pădurile. De altfel, era iute ca vântul şi nu-i era teamă că l-ar putea prinde vreun duşman. Dar dacă ar fi procedat aşa, ar fi însemnat că a jucat totul pe o carte şi că a pierdut. Nu, mai avea încă o posibilitate. Fuga trebuia să fie ultima soluţie. Ştia prea bine că închisoarea din Helena nu l-ar fi putut împiedica să nu ajungă iar pe insulă.

— Bine, Sir, să mergem! răspunse el, după ce chibzui câteva secunde. Vreau să vă fac pe poftă. Sper însă că, după aceea, nu veţi refuza nici dumneavoastră să daţi explicaţii cu privire la purtarea aceasta pe care, deocamdată, n-o pot califica decât drept obrăznicie!

— Destul cu flecăreala, zise îmbufnat Tom, pregătindu-se să pornească mai departe alături de tânărul criminal pe care-l avea lângă el. Prea multă pălăvrăgeală! Squire Dayton – am plăcerea să vi-l prezint pe Domnul Hawes!

— O, într-adevăr, Sir, ce întâmplare fericită! Se vede că scrisoarea v-a parvenit încă pe drum. Dar, Domnule Bamwell, v-am căutat zadarnic jos, unde e luntrea dumneavoastră. Am fost îndrumat încoace de câţiva mateloţi de pe corabia cu aburi.

— O întâmplare fericită m-a făcut să întâlnesc aici pe Domnul Hawes, zise Tom, aruncând o privire aspră asupra acestuia.

— Fericirea a fost în întregime a dumneavoastră, Sir! bombăni

cel scos la lumină, împotriva dorinţei lui. Vă asigur că nu v-am căutat nicidecum tovărăşia!

— Dar bine, domnilor, interveni uimit Dayton, nu pot să înţeleg…

— Ăsta e, Domnule Nickleton, se auzi deodată o voce străină din mijlocul străzii. În aceeaşi clipă doi bărbaţi, care treceau pe lângă ei, se opriră, întrerupând cuvintele judecătorului şi luând o atitudine ameninţătoare faţă de acesta şi de însoţitorii săi.

— Care? Cel cu pălăria de muşama? întrebă bărbatul căruia i se spusese Domnul Nickleton şi care nu era altul decât Constable-rul din Helena.

— Hei, chiar aşa şi e strigă vesel celălalt. Pune mâna pe el şi înhaţă-l. Du-l la zdup!

— Sir – sunteţi prizonierul meu, zise Constable-rul, punând mâna pe umărul lui Tom. În numele legii!

Tom îl privi nedumerit. Totul venea pe neaşteptate! Şi el care, bucurându-se doar că pusese mâna pe soţul Mariei, nici nu pricepu ce se întâmplă cu el, decât după ce auzise acele cuvinte aspre sunându-i în ureche. Îşi veni însă repede în fire şi zise râzând:

— Ei, Sir! Cred că şobolanul dumneavoastră trebuie să fie în copacul alăturat. Aţi întrebuinţat greşit formula dumneavoastră magică!

— N-aţi venit ieri cu luntrea în josul apei şi pe urmă, aşa pe neaşteptate, nu aţi plecat înapoi cu vaporul? întrebă necunoscutul.

— Întocmai! răspunse Tom. Şi ce-i cu asta?

— Eram sigur, eram sigur! exclamă celălalt. Fă-ţi datoria, Constable! Nu lăsaţi flăcăul să vă scape!

— Cu siguranţă că e o eroare, îl întrerupse judecătorul, punând mâna pe braţul Constable-rului, care-l ţinea pe Tom de umăr. El este domnul Bamwell din Indiana, bun prieten cu familia mea şi fără îndoială că nu-i…

— Îmi pare rău, Squire, dar prietenia are marginile ei. Chiar dumneavoastră mi-aţi înmânat ordinul de arestare.

— Desigur! Pentru cel ce a pătruns în locuinţa acestui om spărgându-i casa de bani, zise Dayton şi nu pentru…

— Ce mai? Ăsta e! Îl întrerupse reclamantul furios, arătându-l cu degetul pe Tom Bamwell. Ăsta e banditul care, de pe malul apei, se strecoară pe furiş în casele mai singuratice şi, în timp ce oamenii sunt în pădure la munca; fură şi jefuieşte. Asta e canalia

şi sunt convins că, până la urmă, tot are să mărturisească unde a dus ceasul meu de argint, dacă nu cumva îl şi are la el.

Între timp, se întunecase de-a binelea. Totuşi, atraşi de gălăgia iscată în jurul Constable-rului şi a judecătorului, se adunaseră mulţi oameni. Sander, care socotea că acum e prilejul cel mai bun să se îndepărteze pe nesimţite, încercă să treacă neobservat în spatele luntraşului. Totuşi, Tom, în pofida acestei stranii învinuiri ce-i căzuse din senin pe cap, nu-l pierduse nici o secundă din ochi, aşa că omul nostru îşi dădu seama că, dacă nu vrea la rândul său să deştepte bănuiala, ar face mai bine să aştepte alt prilej mai potrivit, ca s-o ia la fugă. Conştient de nevinovăţia sa, Tom Bamwell se întoarse acum spre judecător şi zise zâmbind:

— Se vede treaba că omului ăstuia i s-a furat ceva din coliba lui şi, împins de Dumnezeu ştie ce bănuială, aruncă vina asupra mea. Iată de ce nici nu pot să mă simt jignit de cuvintele sale. Oricât de neplăcut mi-ar fi tocmai în clipa asta, socotesc că nu am dreptul să împiedic lămurirea unei taine oribile pe care numai Domnul Hawes, aşa cred, e în stare s-o işte. Dacă domnii aceştia se tem că aş putea să fug, atunci îi rog să meargă cu noi. Cred că prezenţa dumneavoastră, Squire, reprezintă o garanţie suficientă. Acuzarea adusă mie poate fi în modul acesta curând înlăturată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Constable-rul.

— În orice caz, ceva ce nu mă priveşte pe mine! răspunse pârâtul supărat. N-am deloc poftă să-mi pierd vremea cu ticălosul ăsta umblând de colo-colo prin oraş, până ce va găsi prilejul să se facă nevăzut. Constable, fă-ţi datoria! Iar dumneavoastră, judecătorul Dayton, trebuie să mă susţineţi în această chestiune. Dacă omul ăsta scapă, să ştiţi că vă fac răspunzător băneşte de tot ce mi s-a furat!

— Puteţi dovedi totuşi că omul ăsta e într-adevăr cel pe care îl căutaţi? întrebă judecătorul.

— N-aveţi decât să veniţi cu mine până jos, pe malul fluviului, răspunse celălalt. Doi din oamenii mei l-au văzul bine şi pot să şi jure!

Tom Bamwell care începu să vadă cât de serioasă era întâmplarea aceasta pe care el, la început, o socotise drept o eroare stupidă şi care îşi dădea seama că ea ar putea să-i stingherească libertatea de mişcare, interveni pe lângă judecător, cerând ajutorul lui. Acesta ridică însă din umeri,

declarând că nu poate acţiona împotriva dispoziţiilor legii. Domnul Nickleton ştie tot atât de bine ca şi dânsul ce are de făcut – susţinu el – aşa că orice intervenţie din partea sa ar fi de prisos. Tom văzu că trebuie să se supună împrejurărilor, cu atât mai mult cu cât se şi adunase în jurul lor o mulţime de oameni, peste care nu se putea trece. Cu toate acestea nu-l pierdea din ochi pe Sander şi-l rugă pe judecător ca, deoarece nu putea el însuşi să facă lucrul acesta, să-l poftească pe acel Domn Hawes să-l urmeze acasă la dânsul şi acolo să-i ceară lămuriri cu privire la cele întâmplate. Domnul Dayton îi făgădui acest lucru şi, având-ul alături pe Sanders, porni spre locuinţa sa, în timp ce Constable-rul, urmat de o mulţime de pierde-vară, îl duse pe Tom la *„County Jail*[55]*”* lăsându-l acolo să chibzuiască asupra celor întâmplate.

[55] Penitenciarul districtului.

24
„BROASCA ŢESTOASĂ” SE APROPIE DE INSULA PRIMEJDIOASĂ – PLANUL LUI BLACKFOOT

— Sus vâslele! Trageţi băieţi! strigă bătrânul Edgeworth, instalat pe coverta ambarcaţiunii sale care lăsa în urma ei o dâră lată, măsurând cu privirea îngrijorată distanţa până la ultimele vase din faţa debarcaderului. Trageţi cu temei, să intrăm mai repede pe firul apei. Flaturile pe care le vedeţi alunecă chiar lângă malul celălalt.

— Aşa se pare din pricina ceţii. Ca şi noi, ele trebuie să se ţină de firul navigabil, îi zise Blackfoot, care trecu prin preajma lui privind însă tot timpul înapoi, spre malul unde se zărea patrulând în sus şi în jos făptura mânioasei Doamne Breidelford. Părea că nu vrea deloc să se supună inevitabilului – adică să uite fuga jertfei sale – ci, cu gesturile ei ameninţătoare, avea aerul că cere răzbunare, că imploră vreun *snag* să-şi înfigă dinţii în vasul ăsta de nimic şi să-l tragă în adâncime cu oameni şi cu şoareci cu tot.

Cârmaciul care între timp încerca să străbată cu privirea atmosfera năpădită de aburi, căuta să se dumirească dacă nu cumva, după vasele ce trecuseră înainte – mai urmau şi altele. Totuşi, părea mulţumit de porunca pe care o primise, căci se supuse repede şi bucuros, ţinând prora deasupra curentului, în timp ce, cu umerii aplecaţi peste vâslele lungi de deasupra punţii, vâslaşii trăgeau din răsputeri şi, ori de câte ori vâsla ieşea din apă, căutau să-i dea un impuls şi mai puternic, reluându-şi de fiecare dată trudnica lor ocupaţie.

Flat-boatul, de obicei un lădoi vechi şi greoi, e sclavul curentului apei şi vâslele lui lungi nu sunt bune decât ca să ferească vasul de unele proeminenţe ale malului fluvial şi de *snagurile* ameninţătoare, sau poate, cu ajutorul lor, ambarcaţiunea să fie îndreptată spre un loc prielnic acostării, unde ea nu putea ajunge dacă ar fi lăsată să plutească în voia curentului. Vâslaşii de pe aceste ambarcaţiuni nu-şi fac decât în

silă treaba pentru care sunt tocmiţi, cu toate că altceva nu au ce face. Iată de ce nu dură mult şi oamenii începură să mârâie că prea se „spetesc”. Bill însă se făcu că nu-i pasă, îi înjură de câteva ori, numindu-i „bestii puturoase” cărora le place mai bine să-şi prăjească spatele la soare decât să-şi facă datoria.

Bill era un vlăjgan voinic, cu umeri laţi şi cu nişte pumni ca două ciocane. Iată de ce nici unul nu încerca să se apropie de el, cu atât mai puţin cu cât se ştiau vinovaţi. Edgeworth însă, care văzuse că ambarcaţiunea se afla acum pe aceeaşi pârtie navigabilă cu celelalte vase, zise în sfârşit:

— E bine acum – cred că suntem aşa cum trebuie – *easy, boys* – *easy*![56] Altminteri intrăm de-a dreptul în bancul de nisip, care e indicat aici, în „Călăuza Navigatorului”.

— Nici o teamă, bombăni Bill, bancul a fost spălat de ape în mare parte; şi, afară de asta, am trecut de mult de el. Acum e dincolo, unde vin palele acelea groase de ceaţă. Mai staţi puţin la vâsle, până vă spun eu. Pe urmă o să vă fie mai uşor.

— Ce distanţă mai e până la bancul de nisip indicat aici? întrebă Edgeworth, punând degetul pe pagina cărţii pe care o ţinea în mână.

— Mai e o bucată bună, interveni Blackfoot. Dacă însă, aşa cum zice pe drept cuvânt pilotul nostru, ne ţinem de timp, nici n-o să-l vedem. Ei, dar – pe toţi aligatorii şi mocasinii din lume! – ceaţa se îngroaşă din ce în ce mai tare. Atât ne mai lipsea, o pălărie din astea, model Mississippi, care să ne acopere ochii şi urechile! Nu ne-ar mai rămâne decât să întindem vâslele înainte, ca nişte coarne de melc şi n-am mai şti nici măcar dacă alunecăm spre dreapta sau spre stânga.

— Ei, ei, atât de primejdios nu pare să fie – zise Edgeworth– avem încă vederea deschisă asupra unei jumătăţi a fluviului şi putem deosebi copacii de pe amândouă malurile. Sunt doar nişte umbre uşoare pe care seara vântul le risipeşte fără greutate.

— Numai să fie aşa, zise pretinsul negustor, întorcându-se încet spre cârma vasului, de care Bill stătea rezemat cu spatele, ţinând mâinile în buzunar şi privind visător în zare.

— Acu-i, acu! zise unul dintre vâslaşi şi îşi ridică vâsla, apăsând în jos partea dinspre el, apoi o aşeză pe punte. Ceilalţi îi urmară numaidecât exemplul.

— Hei, ce înseamnă asta? strigă pilotul. V-am spus eu să vă opriţi? Bob, Johnson – puneţi numaidecât mâna pe vâslele

[56] Uşor, băieţi, uşor!

voastre. Mai avem de lucru. Trebuie să trecem mai încolo!

— După părerea căpitanului, am înaintat destul, răspunse obraznic primul vâslaş, o namilă musculoasă, cu umeri laţi şi pumni de fier. Dacă e bine sau nu, el are să ne spună!

— Mânca-te-ar ciuma, canalie afurisită! urmă Bill furios, lăsând din mână cârma şi repezindu-se la vâslaşul care stătea liniştit şi-l aştepta.

— Ei, Sir? îi râse acesta în obraz, luând poziţie de box şi ridicând pumnii până în dreptul umerilor. Serveşte-te, fă ca şi cum ai fi la dumneata acasă. Încearcă să loveşti şi vezi dacă am sau nu destul mărunţiş la mine, ca să-ţi dau restul!

— Potoliţi-vă! strigă Blackfoot, despărţindu-i. Sunteţi pe acelaşi vas şi nu puteţi sta liniştiţi? Deşi camarazi, vreţi să vă încăieraţi? Ruşine! Duceţi-vă la vâslele voastre şi faceţi-vă datoria – nu mai avem mult şi aţi sfârşit treaba!

— Dracu să mă ia, dacă mai mă apuc de treabă! bombăni namila arţăgoasă din Indiana. Numai dacă-mi porunceşte căpitanul Edgeworth. Atunci da, chiar dacă ar fi să ne prăpădim trăgând de vâsle până la Victoria. Altfel, nici un pas mai mult pe punte! Sunt sătul de mutra flăcăului ăsta. De ce n-a crâcnit nimic cât timp a fost Tom Bamwell la bord, care îl ţinea la respect? Se vede treaba că-şi închipuie că poate să-şi bată joc de noi? Se cam înşală dumnealui şi tare aş vrea să-l lămuresc înainte de a părăsi corabia!

Bill privi cu ochi sălbatici şi plini de răutate pe vâslaşul care stătea fără teamă în faţa lui. Ar fi vrut să ia cearta de la capăt. Dar Blackfoot îi aruncă în grabă o privire plină de înţeles, aşa că Bill se întoarse furios la locul lui, murmurând şi blestemând. În tot timpul acesta Edgeworth nu scosese un cuvânt. Amintindu-şi poate de cuvintele lui Smart, se mulţumise să privească doar pe cei ce se certau. Nu-i scăpase însă privirea, pe care clientul său o schimbase cu pilotul şi care-i întărea acum convingerea că cei doi oameni erau înţeleşi între ei. Credea însă că această înţelegere privea doar desfacerea mărfurilor sale şi hotărî să deschidă bine ochii nu numai la această operaţie ci, îndeosebi, la primirea banilor.

Corabia plutea liniştită în jos, pe firul apei, în timp ce oamenii stăteau grupaţi pe punte, unii la proră, alţii spre mijlocul ambarcaţiunii. În partea din dos, pe puntea de cart – cum era poreclită în glumă – nu se aflau decât Bill şi Blackfoot şi acesta din urmă îl dăscălea pe sălbaticul celălalt, pentru că prea se

luase adineauri ia harţă.

— Ce dracu, măi Bill, zise el, arătând cu degetul spre malul celălalt, ca şi cum ar fi vorbit cu el despre lucruri ce se aflau acolo. Ai înnebunit? Cauţi cu orice preţ harţă tocmai acum, la spartul târgului? Cred că o să ai foarte curând prilejul să-ţi descarci năduful şi că nu e nevoie să izbucneşti prea repede, punând totul în pericol înainte de vreme. De ce nu te-ai apropiat mai mult de oamenii echipajului? Poate că am fi putut chiar să-i atragem pe câţiva de partea noastră…

— Nici măcar unul, răspunse supărat Bill. Secăturile astea mă urăsc cât pot. Până şi câinele mă mârâie, dacă mă apropii de el şi aproape că se repezise la beregata mea zilele trecute, când încercasem să-l mângâi. De mult aş fi zvârlit bestia asta peste bord; din păcate, nu se desparte deloc de stăpânul ei.

— Va să zică, în nici un caz nu ne putem aştepta la vreun ajutor din partea lor, zise Blackfoot gânditor.

— Poate chiar dimpotrivă, la duşmănia lor făţişă, în sfârşit, să-i ia dracu, asta nu le-ar folosi prea mult! Ai grijă doar să pui mâna, într-un fel sau altul, pe puşca lui Edgeworth. Uite, aici sunt câteva ştifturi. Bagi unui din ele în ţeavă şi gata. Nu ştiu de ce ne-am pune degeaba pielea la bătaie!

— Dă-le-ncoace, vreau cel puţin să încerc. Nu prea-mi vine însă să cred că şmecherul are să-mi încredinţeze puşca. Oricum, putem să facem o încercare…

— Ce-ar fi dacă aţi face schimb de puşti? zise Bill. A ta e încrustată cu argint, arată frumos şi chiar şi trage minunat, în timp ce a lui e o rablă veche. Ar fi uşor de convins. În orice caz, nu trebuie să uiţi să vâri ştiftul şi în a ta!

— Hm – într-adevăr, ar fi şi asta ceva. Tuturor le place să-şi schimbe ba una, ba alta. Ce, dacă le-aş mai cere şi ceva pe deasupra…

— Numai să nu le ceri prea puţin; le-ai da de bănuit.

— Atât de deştept sunt şi eu. Dar ce facem cu semnalul? Rămâne aceiaşi ca în trecut, sau s-a hotărât altceva? Nu-mi plac împuşcăturile!

— Şi totuşi, aşa e mai bine, zise Bill. Şi apoi, nu s-a stabilit altceva, aşa că trebuie să respectăm înţelegerea. De altfel, ce alt semn mai bun am putea hotărî pe ceaţa asta? Căci, poţi să fii liniştit. La noapte se va lăsa ceaţă. Ceaţă serioasă, nu glumă!

— Din partea mea, n-are decât! Sper numai că băieţii vor fi numaidecât alături de noi, înainte ca aici, pe bord, să se simtă

ceva!

— Aşa o să fie – dar chiar dacă nu, tot avem destul timp. Dacă eşuăm pe nisip, cât e ceaţă, nici vorbă să scăpăm de acolo înainte de mâine dimineaţă. Şi apoi, Edgeworth e destul de deştept ca să nici nu încerce măcar.

— Ai tu într-adevăr curajul să descoperi insula chiar dacă se lasă pretutindeni ceaţă? întrebă Blackfoot, deodată îngrijorat, privind în jurul lui zdrenţele înguste, lăptoase, care luau tot mai mult forma unor norişori micuţi ce se rostogoleau pe cer. Să mă ia dracul, dar încep să cred că ar fi mai bine dacă am trage la mal, înainte de a fi, în cele din urmă, târâţi cine ştie unde!

— N-avea grijă, râse Bill; când am venit aici ultima oară – te aflai pe atunci la Vicksburg – era o ceaţă, să o tai cu cuţitul. Şi totuşi, am găsit locul, ca şi cum ar fi fost scăldat de soare. Dacă nu dau de bancul de nisip acolo sus, lângă insulă, atunci ştiu că mă ia curentul înspre bancul intermediar. Asta nu înseamnă cine ştie ce nenorocire. Am avea doar ceva mai mult de lucru, să punem vasul iar în stare de plutire. Nu avem nevoie de toată încărcătura.

— Dar din ce punct pornim atunci? întrebă Blackfoot. Căci un punct de reper trebuie în orice caz să avem.

— Ei da, la vreo două mile depărtare, mai jos de Insula sălciilor se află lemnele plutitoare pe care le vei vedea. Chiar dacă n-o să le putem zări, vom auzi şopotul lor de la o depărtare de o jumătate de ceas. De acolo nu mai e cu putinţă să evităm insula Şaizeci şi unu, sau mai degrabă stăvilarul pe care l-am ridicat noi, decât vâslind puternic şi neîncetat. În „Călăuza Navigatorului” a şi fost desemnat ca fiind un banc de nisip de formaţie naturală.

— Foarte bine! Cu alte cuvinte ajungem în dreptul insulei de îndată ce se lasă întunericul; cu atât mai bine! Terminăm repede toată tărăşenia şi putem să ne culcăm şi să ne odihnim. Totuşi, Bill, nu cumva găgăuţa aia care a pornit înaintea noastră ne-ar putea pricinui vreo neplăcere? Dacă nu vede corabia acolo, o să facă gălăgie…

— Am avut noi grijă, râse Bill. Am luat eu din timp măsurile mele. Acum însă, tăcere! Bătrânul se pare că prea se uită la noi. Fă-te că te duci niţeluş în faţă şi caută să auzi ce tot pălăvrăgeşte el cu muierea aia. Discutăm după aceea mai pe larg. La urma. Urmei, ultima clipă va fi hotărâtoare.

Zicând acestea, plecă de lângă el şi, trecând la cârmă,

îndreptă puţintel prora în direcţia fluxului.

Pe la mijlocul corăbiei, ceva mai în faţă însă, se aflau lucrurile pe care le adusese cu sine tânăra femeie. Gândindu-se şi acum cu teamă în suflet la penibila scenă de dinaintea plecării, ea şedea pe unul din cufere, în timp ce restul lucrurilor erau împrăştiate fără nici o noimă pe bord, aşa cum le aruncaseră vâslaşii. De la ultima discuţie ce avusese loc între aceştia şi cearta care se pare că stârnise interesul tuturor, nimeni nu se mai sinchisise de ea. Singur Lupu, copoiul credincios al lui Edgeworth, se aşezase în mijlocul acestor lucruri, lângă Doamna Everett, punându-şi capul pe piciorul ei, ca şi cum ar fi fost vechi cunoscuţi. Şi tânăra femeie privea cu duioşie la câinele care, în mijlocul atâtor bărbaţi străini şi sălbăticiţi, îi arăta aceste semne de prietenie.

Edgeworth se apropie, în sfârşit şi el, aşezându-se pe lada de lângă dânsa şi-i zise:

— Nu vă fie teamă, madam! Mateloţii sunt aproape totdeauna necioplitţi şi obraznici. Sunt însă printre ai noştri şi câţiva foarte la locul lor. Nu mai aveţi mult de călătorit. Dacă ceaţa asta nu devine mai primejdioasă, sper să putem ajunge la Victoria chiar în seara asta. Dacă se întunecă însă prea tare, atunci vă trimit sus nişte pături şi pun să vă facă un cort mititel, ca să dormiţi liniştită până ce legăm funiile de mal.

— Cunoaşteţi bine Victoria, Sir? întrebă Doamna Everett, privindu-l pe bătrân cu ochii ei umeziţi de lacrimi.

— Nu, madam, răspunse bătrânul, mângâind capul câinelui său credincios, care se lipise de el. N-am fost niciodată acolo; am auzit însă mult vorbindu-se despre oraşul acesta.

— Sunteţi aşadar cu totul străin de aceste meleaguri? întrebă îngrijorată femeia. Nu cunoaşteţi apa şi primejdiile pe care le ascunde şi totuşi nu vă temeţi că, pe ceaţa asta, aţi putea da de un banc de nisip sau de vreo epavă?

— Cred că pericolul nu e atât de mare cât s-ar crede, răspunse Edgeworth. Avem un foarte bun pilot, care cunoaşte fluviul şi, în plus, foarte puţin de mers. Omul care a cumpărat marfa mea se află pe punte, fiind şi el un bun cunoscător al acestor ape. Aşa că nu prea ştiu de ce ar trebui să ne temem.

— Ah, Doamne, atâţia oameni se nenorocesc totuşi pe apa asta haină, oftă biata femeie.

— Da, madam, da, încuviinţă bătrânul, clătinând trist din cap, cu miile pe fluviul ăsta şi pe celelalte fluvii din apus. Totuşi, nu

numai fluviul trage mulţimea asta de jertfe în adâncul său, mai sunt de vină şi oamenii răi!

— Va să zică aţi auzit şi dumneavoastră de oamenii aceia groaznici, care uneltesc prin părţile astea de pe Mississippi? întrebă mai mult în şoaptă Doamna Everett, tremurând speriată. Ştiţi cumva mai mult despre ei?

— Nu înţeleg bine despre cine vorbiţi, madam, zise Edgeworth.

— Aţi auzit la Helena că logodnicul meu s-a înecat de curând în fluviul ăsta? întrebă iarăşi femeia.

— Da, Doamna Smart a pomenit despre asta.

— Se zice că vasul s-ar fi lovit de un *snag.*

— Este pare-se pricina cea mai probabilă. Ei, Doamne, câţi sărmani corăbieri nu şi-au găsit astfel sfârşitul?

— Eu însă nu cred lucrul ăsta, şopti Doamna Everett şi mai încet decât adineauri.

— Cum? întrebă, uimit, Edgeworth.

— Nu cred că vasul lui Holk a naufragiat într-adevăr, răspunse, cu acelaşi glas şoptit, tânăra femeie. Am o bănuială îngrozitoare şi vreau să mă mut la Victoria, unde s-a stabilit de curând un frate de-al meu, care e un bun avocat. Să vedem dacă el nu poate descoperi pe adevăraţii făptaşi!

— Nu credeţi însă că fiul lui Holk, care, precum am auzit, a vândut cât a putut de repede la licitaţie pământul moştenit, ar fi fost mai indicat să facă această cercetare? zise bătrânul. Nu ştiu dacă o femeie ar fi în stare să se măsoare cu asemenea oameni şi, mai ales, dacă există pe lume o astfel de femeie.

— Holk nu avea nici un fiu, continuă Doamna Everett, tot atât de încet ca adineauri. Pun zălog viaţa mea că omul care s-a dat drept fiul său, nu era decât un şarlatan. De multe ori am discutat cu bietul Holk despre familia lui şi ştiu că nu mi-a ascuns nimic. De multe, multe ori mi s-a plâns că e singur pe lume şi că nu mă are decât pe mine, singurul temei al fericirii sale viitoare. Credeţi că şi-ar fi putut renega fiul? Niciodată!

— Hm! murmură Edgeworth, lăsând câteva clipe ochii în jos meditativ. Se gândea la ceea ce îi spusese Smart încă înainte de plecarea lui. Şi, fără să vrea, privi spre cei doi oameni care, aşa se părea, aveau acum o discuţie foarte importantă. Hm, tare ar fi dorit să fi fost şi Tom aici. Dracu ştie de ce l-am lăsat pe băiatul ăsta să plece de unul singur, înainte! Ascultă, Bob Roy – zise el întorcându-se spre unul din vâslaşii săi, aflaţi în imediata apropiere şi anume cel care mai adineauri se certase cu pilotul –

ce părere ai tu de ceaţa asta? Că doar nu călătoreşti pentru prima oară pe Mississippi!

— Cred că trebuie cât mai curând, să tragem undeva la mal, sau să aruncăm peste bord ancora de rezervă, zise contrariat matelotul. E o nebunie să călătorim prin ceaţa asta. Dacă ne iese vreo corabie cu aburi înainte, suntem pierduţi. Şi dacă totuşi, nu întâlnim nici una, atunci e aproape sigur că ne împotmolim undeva. Dacă eu aş avea sub comanda mea o corabie pe Mississippi, atunci aş şti cel puţin atât că, pe o astfel de ceaţă, e de preferat să ai sub tine mai degrabă nisip decât apă, cu toate că amândouă lasă de dorit.

— Aşadar, crezi că, dacă negura se îngroaşe, ar fi bine să tragem la mal?

— Desigur că aşa cred, dacă tot mă întrebi, zise vâslaşul; nu-mi place deloc că nu văd încotro ne îndreptăm şi apoi cu secătura asta... şi arătă cu degetul în spate, spre Bill.

Edgeworth urmări cu ochii această mişcare, întrerupse însă numaidecât convorbirea când îl văzu pe Blackfoot apropiindu-se şi luând loc lângă dânsul.

— Se întunecă, zise acesta şi arătă cu degetul spre fluviu, unde pătura de neguri părea că se înalţă din ce în ce mai mult. S-a întunecat al dracului! Să fim bucuroşi însă că avem un pilot atât de priceput la bord.

— Da, da – răspunse Edgeworth privind neliniştit în jurul său – arată tare urât acolo. Negurile astea de pe Mississippi ţin mult?

— Depinde, Sir, depinde. Uneori ajunge un vântuleţ uşor, de seară ca să le alunge. Alteori însă stau lipite de oglinda apei de parcă ar fi gumilastic şi, cu cât vântul trage de ele, cu atât se întind mai mult şi mai mult. Probabil că după ce răsare luna, situaţia să se îmbunătăţească. Oricum, un ceas sau două tot mai putem continua liniştiţi, până ajungem aproape de Şaizeci şi trei. De obicei, vasele acostează acolo.

— Aşa? Va să zică mă sfătuieşti chiar dumneata să acostez cu vasul undeva? Chiar mă gândeam să fac mai repede lucrul ăsta.

— Nu, nu! zise Blackfoot. De ce să irosim degeaba bunătate de timp, dacă nu e absolut necesar? Nu vă fie teamă, Sir şi mie ca şi dumneavoastră, corabia asta mi-e la fel de scumpă, aşa că n-aş face nimic care să-i primejduiască siguranţa. Mi se pare că aveţi aici o puşcă minunată. Fabricată în Kentucky sau în Pennsylvania?

Puşca lui Edgeworth era încă în acelaşi loc, rezemată între

două butoaie. Acesta întinse mâna să o ia – oricărui vânător îi face plăcere când i se laudă arma.

— Da, răspunse el şi îşi puse în poală puşca, îndreptând însă cu grijă ţeava spre apă. Cam greu să găseşti armă mai bună în Statele unchiului Sam, decât fieruleţul ăsta de nimic. Mulţi cerbi şi mulţi urşi am vânat cu el. De câte ori nu mi-a slujit şi împotriva pieilor roşii?

— N-aţi fi dispus să o schimbaţi cu vreo altă puşcă, mai uşoară şi mai arătoasă? zise străinul, întinzând bătrânului propria sa puşcă, pe care nu o lăsase încă din mână. Era o puşcă minunată, cu bogate incrustaţii de argint, cu ţeava damaschinată şi cu o închizătoare neasemuită, aşa cum bătrânul vânător nu mai văzuse.

— Hm! zise el şi aproape involuntar duse arma la ochi, minunat lucru – perfect – admirabil – aşa cum îmi place mie – foarte bună cătare – bun înălţător; trebuie să fi costat mulţi, foarte mulţi bani. Trage bine?

— Pun rămăşag o jumătate de dolar că trag la sigur cu mâna nesprijinită, de la şaizeci de paşi. Nimeresc cel puţin de opt, dacă nu chiar de zece ori.

— E ceva! Dar, de ce vreţi s-o schimbaţi?

— Ca să spun cinstit, zise celălalt, lăsând privirea-i gânditoare să alunece în jos, îmi vine greu să mă despart de puşca asta. Şi totuşi, m-am hotărât. Mi-a fost dăruită de o mână care mi-era dragă şi, vezi dumneata, prea îmi aminteşte mereu clipele trecute, care mă amărăsc şi mă îndurerează. În orice caz, vreau să o dau şi, dacă tot trebuie să ajungă pe mâini străine, cred că nu mi-aş dori altele decât ale dumneavoastră. Haide, folosiţi-vă de clipa asta. Faceţi o afacere bună!

— Aş fi cel din urmă în a încerca să trag foloase de pe urma unui capriciu trecător al cuiva, zise bătrânul vânător. Dar, chiar neţinând seama de asta, mi se pare totuşi că şi în altă privinţă avem păreri deosebite. Amintirile scumpe, care pe dumneavoastră vă chinuie, pe mine mă înduioşează, ţin la ele şi, vă mărturisesc; eu nu m-aş despărţi de arma asta veche a mea oricâţi bani mi s-ar oferi pentru ea. Am avut un fiu care a folosit-o odinioară; i-o adusesem din Kentucky şi bietul băiat – dar să lăsăm asta. E singura amintire pe care o mai am de la el. Să rămână la mine şi la bine şi la rău.

— Va să zică nu vreţi să faceţi schimb?

— Nici vorbă! Chiar dacă puşca dumneavoastră ar fi bătută

toată cu aur şi nu cu argint, aşa cum e acum.

— Ei, Domnule Edgeworth, când e vorba de o puşcă, nu te uiţi la argintul de pe ea, zise negustorul. Asta o ştiţi şi dumneavoastră mai bine decât mine! Valoarea unei puşti constă în ceea ce poate ea şi fireşte că aveţi dreptate, când spuneţi că dumneavoastră nu vă trebuie alta. Dar – nu vreţi să mi-o daţi o clipă? Are pe ea cumva marca fabricantului?

— Zău că nu ştiu, răspunse Edgeworth. N-am fost niciodată curios! La urma urmelor, tot una-i dacă-l chema John sau Harry. Principalul e ca lucrul să fi fost bun!

— Aveţi dreptate! V-am întrebat însă, pentru că sunt şi eu prieten cu câţiva armurieri din Kentucky şi m-ar interesa să văd dacă nu dau de vreun nume cunoscut.

Zicând acestea, luă puşca în mână, o învârti încetişor în toate părţile, privind cu deosebită atenţie mai cu seamă ţeava, pe care se vedeau câteva semne nedesluşite. În cele din urmă deschise şi tigăiţa.

— Băgaţi de seamă, strigă Edgeworth, se scurge toată pulberea!

— Şi aşa am impresia că e cam umedă din pricina ceţii, răspunse Blackfoot, scoţând cornul lui cu pulbere. Am să torn de la mine.

În mâna stângă avea puşca, iar în dreapta, cea cu care deschisese cornul cu pulbere, ţinea ascuns unul din ştifturile mititele pe care i le dăduse Bill. Edgeworth însă nu-l pierdea din ochi.

— Ce fel de pulbere aveţi? întrebă el pe străin.

— Bineînţeles că Dumont, răspunse Blackfoot, ţineţi puţin palma aici – să vedeţi granulaţia. Nu-i grozavă marfa asta?

Edgeworth încercă pulberea cu degetul şi, în aceeaşi clipă, ştiftul alunecase unde trebuia în propria sa armă. Blackfoot turnă pe deasupra pulbere proaspătă şi închise la loc tigăiţa.

— Da, da, pulberea e bună, zise bătrânul, punând-o pe limbă. Curată şi bună la gust. Nu prea găseşti aşa ceva în Indiana. Am să-mi procur şi eu un butoiaş. De altfel, mi-am şi însemnat lucrul ăsta, ca să nu uit. Şi zicând acestea, luă înapoi puşca din mâna lui Blackfoot, punând-o lângă el. Doamna Everett şezuse tot timpul lângă cei doi bărbaţi, ridicând doar uneori, în treacăt, privirea spre ei.

— Hallo, Sir! strigă deodată negustorul, arătând către tânăra femeie. Ce s-a întâmplat cu Lady? Văd că e galbenă ca ceara!

— Pentru Dumnezeu, Doamnă Everett, zise Edgeworth sărind de la locul său. Nu vă simţiţi bine? Sunteţi tare palidă!

— Are să-mi treacă, şopti tânăra femeie, acoperindu-şi o clipă ochii cu şalul. A fost doar o clipă de slăbiciune – emoţiile din Helena – schimbarea asta subită – poate şi aerul umed…

— Da, da, zise Edgeworth, aerul e de vină. Ar fi trebuit mai de mult să-mi fi dat seama. Dar aveţi puţintică răbdare; aduc numaidecât păturile pe punte şi pregătim noi un locşor cumsecade pentru dumneavoastră. Cel mai simplu mijloc împotriva aerului umed sunt câteva pături de lină.

Bătrânul luă cu el puşca şi, neţinând seama de împotrivirea tinerei femei, se îndreptă spre proră şi coborî acolo pe o scăriţă în interiorul Platului. Se întoarse apoi după puţin timp, ţinând în braţe trei pături mari de lână şi, cu ajutorul lui Blackfoot, începu să pregătească un soi de cort în care Doamna Everett să se poată odihni, netulburată de nimeni. E şi aceasta un fel de galanterie şi de atenţie, pe care şi cel mai necioplit dintre pădureni o arată, aproape instinctiv, sexului slab. Iată de ce orice femeie, neavând a se teme de vreun neajuns, poate să călătorească singură pe tot întinsul Statelor Unite. În orice străin pe care l-a întâlnit din întâmplare, ea va găsi la nevoie un om care s-o apere.

De altfel, Doamna Everett, oricât de recunoscătoare se arăta bătrânului, pentru bunătatea lui, părea totuşi că ar prefera să nu abuzeze de dânsa. Stătea neliniştită pe punte şi părea că priveşte din ce în ce mai tulburată şi mai bănuitoare chipurile oamenilor echipajului, care îşi aveau şi ei tot acolo locurile lor obişnuite. Unul singur îşi avea rostul lui jos, pregătind pe grătarul şi plita ce se aflau acolo aşa-zisa cină a echipajului şi se ivea din când în când pe punte, cu obrajii înroşiţi, pentru a se răcori sau pentru a lua lemnele de care avea jos nevoie.

— Hei, ce petec de pământ e acolo? întrebă deodată Edgeworth, arătând spre o dungă cenuşie abia vizibilă pe stânga, învăluită în ceaţă. E cumva malul fluviului Mississippi?

— Da de unde! răspunse Blackfoot. Pilotul nostru trebuie să ştie mai bine. Ce e petecul acela de pământ, Sir?

— O insulă cu sălcii! răspunse scurt Bill schimbând oarecum direcţia prorei. Se temea şi el de bancurile de nisip din preajma acestei insule, unde se împotmolise şi „Van Buren”.

— Ce ar fi să aruncăm aici pentru câtva timp, ancora? întrebă Edgeworth. Cel puţin până se risipeşte ceaţa.

— Nu se poate! strigă Bill, liniştit. Nu putem să ne apropiem până la o sută de paşi de insulă. Nisipul se prelinge aici o bucată bună dedesubt. Încercaţi puţin cu sonda.

Edgeworth luă frânghia de care era fixat plumbul şi o azvârli peste bord. Bill avea dreptate, apa avea aici *6* adâncime de cel mult cinci picioare. Nu puteau îndrăzni să se apropie prea mult. Curentul însă – conform instrucţiunilor din „Călăuza Navigatorului” – mergea spre partea dreaptă a insulei, către Statul Arkansas şi, abia de acolo începea, la vreo patru-cinci mile mai jos, să se întoarcă spre mijlocul fluviului. Numărul Şaizeci şi unu se afla – aşa cum am pomenit mai devreme – la treisprezece mile engleze depărtare de Insula sălciilor.

Din pricina negurii, încet-încet se întunecase de-a binelea: şi bătrânul fermier începu să-şi clatine capul îngrijorat, văzând cum până şi ultimele vârfuri de copaci de pe malul apei dispar în întuneric. Pluteau acum la întâmplare, în josul apei şi, aşa cum îşi dădea bine seama, îi pândeau tot felul de primejdii. Stătea în faţă, la proră, ciulind urechea la cel mai mic zgomot, temându-se de vreo derivă şi căuta să distingă foşnetul unor arbori din preajmă. Domnea însă o linişte deplină. Întreaga natură părea moartă. Până şi vântul care, cu puţin înainte, mai despicase oarecum ceaţa, adormise. Căci aburii rău mirositori zăceau aşternuţi ca un giulgiu peste apă iar Flatul plutea, ostenit şi visător, pe întinderea spălăcită a fluviului.

Se scursese astfel cam o jumătate de ceas şi între timp nerăbdătorul Edgeworth se dusese de câteva ori, să se consulte cu pilotul, dacă nu cumva îi pândeşte vreo primejdie, după care de fiecare dată se întorsese să se plimbe pe punte nervos, cu paşi grăbiţi, neputându-se hotărî dacă trebuie să asculte de spusele pilotului, sau să procedeze aşa cum credea el de cuviinţă, adică să vâslească numaidecât spre punctul cel mai apropiat de malul drept, unde să acosteze, aşteptând să se risipească ceaţa. Între timp, Blackfoot fusese aproape mereu de părerea sa, pentru a îndepărta orice bănuială. Acum însă, când se apropiau din ce în ce mai mult de punctul fatal, mai rămăseseră o seamă de lucruri pe care ar fi dorit neapărat să le discute cu aliatul său. Deci se apropie iarăşi tiptil, de timonă, după ce se plimbase câtva timp în sus şi-n jos, în preajma lui Bill, fără să spună nici un cuvânt acestuia. În cele din urmă, cu voce tare, puse câteva întrebări cu privire la aspectul fluviului în această porţiune a lui, pentru ca apoi, pe nesimţite, să închege

cu pilotul o discuţie pe care urechea celui rămas în urmă nu mai era în stare să o desluşească.

Doamna Everett se retrăsese abia de puţin timp în cortul pregătit anume pentru ea. Dar dăduse de multe ori perdeaua la o parte, urmărind eu privirea pe Domnul Edgeworth care se plimba pe punte. La un moment dat, cum îl văzuse singur şi netulburat de nimeni, se ridică de la locul ei şi se îndreptă spre dânsul, aruncând mai întâi o privire fugară în jurul ei, ca să se încredinţeze că nu 6 vede nimeni.

— Ah, madam, zise bătrânul, auzindu-i paşii şi se întoarse spre ea. Nici dumneavoastră nu v-aţi culcat? Aşa e când n-ai linişte şi te aştepţi la tot felul de primejdii dintr-o clipă într-alta, fără să ştii de unde pot să vină. La fel îmi merge şi mie!

— Eu nu mă tem de primejdiile pe care ni le-ar putea oferi fluviul, răspunse în şoaptă Doamna Everett, privind speriată spre oamenii de la timonă. Pe dumneata – şi cred că şi pe noi toţi – ne ameninţă ceva mult mai grav. Numai de-ar da Dumnezeu să avem vreme, să scăpăm de primejdie.

— Ce e cu dumneavoastră, Doamnă Everett? o întrerupse cu uimire Edgeworth. Păreţi foarte tulburată. De ce vă temeţi?

— De orice, răspunse femeia, cu aceeaşi voce stinsă. De orice, dacă, s-ar întâmpla să nu vă puteţi bizui pe oamenii dumneavoastră.

— Nu înţeleg…

— Unde vă e puşca?

— Jos, lângă patul meu.

— Duceţi-vă jos şi cercetaţi trăgaciul!

— Trăgaciul?

— Nu întârziaţi. Putem dintr-o clipă într-alta să pierim.

— Dar… de ce vă temeţi? Ce e cu puşca mea?

— Adineauri aţi dat-o pe mâna omului celuia. Eu însă, care am crescut în pădure şi sunt deseori silită să port o armă cu mine, de câte ori Everett pleca zile şi săptămâni întregi la vânătoare, am aruncat cu totul întâmplător o privire, când omul acela a turnat pulbere din cornul lui în tigăiţa puştii dumneavoastră. Dacă nu m-aş fi priceput, n-aş fi găsit nimic deosebit în felul său de a se purta. Avea ceva ascuţit în mână şi părea că vrea să deschidă cu el aprinzătoarea. I-am surprins atunci privirea piezişă pe care v-a aruncat-o şi am devenit bănuitoare. Mi-am rezemat capul în mână şi, fără ca el să mă observe, am urmărit mişcările mâinii lui. E adevărat că, în timp ce dumneavoastră încercaţi praful lui

de puşcă, el s-a întors în aşa fel încât să acopere închizătorul cu braţul. Totuşi, mi-am dat numaidecât seama că a vârât ceva înăuntru, nu ştiu dacă era un cui sau un lemn şi cum mâna îi tremura când a turnat iarăşi pulbere în tigăiţă. Am văzut chiar cum pulberea s-a risipit din belşug pe punte. Am simţit cum mă trece un fior, cum sângele mi s-a oprit în vine şi cum era cât pe ce să leşin. N-am avut însă de atunci nici un prilej ca, neobservată de nimeni, să vă dezvălui bănuielile mele. Mi-e teamă numai că s-ar putea să fie prea târziu şi că nu mai putem împiedica grozăvia pe care oamenii aceia au pus-o la cale!

Edgeworth rămase câteva minute pe gânduri, privind în zare la ceaţa groasă şi de nepătruns care, între timp, înconjurase corabia sa. Dar mai apoi, se întoarse încet spre femeia care îl privea mută:

— Duceţi-vă liniştită în cortul dumneavoastră, dragă Doamnă Everett! Vă sunt recunoscător pentru cele ce mi-aţi spus. Deocamdată însă nu trebuie să-i lăsăm să bănuie că am şti ceva. Văd acum bine cum stau lucrurile. O, dacă ar fi Tom aici! Dar – o să meargă şi fără ei. Mă duc chiar acum să văd ce e cu puşca mea şi să o pun iarăşi la punct. Nu trebuie să vă temeţi însă. Oamenii mei îmi sunt credincioşi până la capăt!

Făcu câţiva paşi spre partea dinainte a vasului, acolo unde oamenii căraseră câteva lăzi care îi împiedicau la vâslit şi unde era şi singura intrare spre puntea de jos a vasului, adăpostind şi dormitorul echipajului. Pătrunse prin gaura aceasta pătrată, cu un diametru de trei picioare şi jumătate, de care era rezemată o scară şi coborî spre cabinele de jos.

25
FLAT-BOATUL ACOSTEAZĂ – VICLEŞUGUL PIRAŢILOR

În timp ce „Broasca ţestoasă”, împinsă de şuvoiul furios al apelor, era purtată mai departe, ceaţa devenise din ce în ce mai deasă. Aproape că nu se mai vedeau buştenii de plutărit din imediata apropiere a vasului şi nici ţărmul nu mai putea fi identificat. Blackfoot, care nu cunoştea fluviul atât de bine ca tovarăşul său, începuse să devină nervos, privind cu ochi cercetători în toate părţile. În cele din urmă, îngrijorat şi puţin speriat, se întoarse către, pilot:

— Ascultă, Bill, zise el. Începe să fie cam albastru. Eşti într-adevăr sigur că găseşti insula? Gândeşte-te: din pricina creşterii apei, curentul este mult mai puternic. Sunt convins că un obiect pe care, cu puţin înainte, el l-ar fi mânat de pe malul din Arkansas de-a dreptul spre bancul nostru de nisip, acum, aşa cum stau lucrurile, l-ar duce mult mai departe.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Bill, dând din cap. Dar tu ştii de asemenea că insula noastră are o lungime de câteva mile şi că, pe tot parcursul drumului până acolo, noi putem să auzim năvala valurilor ce se sparg de trunchiurile copacilor aruncaţi în apă. O să fie deci foarte uşor să convingem oamenii să tragă vasul la mal, cu atât. Mai uşor cu cât au şi început să se plictisească pe apă. Aş zice chiar că sunt doar presimţiri, dacă n-aş gândi şi eu la fel.

— Hm – da, asta ar merge, dar... mai avem mult până la promontoriu?

— După socoteala mea, poate să mai fie o jumătate de milă. Între timp însă, tu du-te o dată în partea din faţă a punţii şi ciuleşte urechile dacă a început să se audă vuietul apelor. Stai! Eşti sigur că puşca bătrânului funcţionează?

— Ha, ha, râse ironic namila tuciurie, grozavă idee a fost asta! Poate să încerce, până i s-o rupe degetul. Dar s-ar putea ca nici să nu fi fost nevoie de asta. Văd că şi-a dus rabla de puşcă jos, de frică să nu i se umezească pulberea. Aşa că are să fie tot acolo, când va avea mai multă nevoie de ea, aici pe punte.

Cu un surâs ironic pe buze, piratul trecu încet spre capătul punţii, unde dădu de Doamna Everett care, cu mâinile împreunate şi cu capul aplecat, şedea încă pe una din lăzile ei, neputându-se hotărî să plece de acolo. Tremura toată şi se înfiora gândindu-se la lucrurile grozave la care se putea aştepta datorită planurilor viclene ale străinilor.

— Ei, scumpă şi tânără Lady, grăi negustorul, oprindu-se lângă dânsa şi văzând chipul ei palid, care se ridicase spre dânsul şi-l privea speriat. Tot n-aţi uitat încă scena cu doamna aceea, înainte de plecarea noastră? Ha-ha-ha, Doamna Breidelford e puţin cam apucată, atunci când îşi închipuie că cineva încearcă să-i ştirbească drepturile. De fapt, ce s-a întâmplat oare?

— Numai Dumnezeu ştie! gemu biata femeie, silindu-se să-şi păstreze cumpătul. Vreo neînţelegere, pesemne. Nu numai că n-am avut de-a face cu ea, dar nici n-o cunosc măcar. Nu i-am trecut niciodată pragul şi nici n-am schimbat împreună vreun cuvânt.

— Ciudată femeie, această doamnă Breidelford, râse Blackfoot, foarte ciudată, dar foarte bună la suflet când e vorba de vreun câştig şi gata să se jertfească pentru cei de la care aşteaptă vreun folos. Nici nu vă puteţi închipui, Doamnă Everett, cât de folositoare poate fi ea! O femeie minunată, această Doamnă Breidelford!

Omul părea foarte bine dispus. Înaintă râzând până: la capătul din faţă al punţii şi rămase acolo, sprijinit de vâsla principală, ciulind însă foarte atent urechea. Totuşi, nu auzi cum, urmat de lunganul din Indiana, Edgeworth începuse să urce scara. Oamenii ceilalţi coborâseră cu puţin mai înainte.

— Hallo, Sir, zise Blackfoot surprins, căci, întorcându-se, îl văzu pe bătrân cu puşca în mână. Nu cumva vrei să împuşti ciorile pe timp de ceaţă? Eu mă gândeam tocmai să-mi duc jos puşca, să stea la loc uscat şi dumneata o aduci pe a dumitale sus?

— E o veche obişnuinţă a mea, răspunse vânătorul, nu mă simt bine fără puşcă şi, cum vreau să-mi petrec noaptea asta pe punte, cel puţin să o am lângă mine. Funcţionează perfect şi pulberea pe care mi-ai turnat-o dumneata sper că nu se va umezi.

— Fără îndoială! Totuşi, eu nu v-aş sfătui să dormiţi aici, pe punte. Prea te pătrunde umezeala; şi la vârsta dumitale…

— Nu face nimic; sunt obişnuit. Şi apoi, de câte ori n-am

dormit eu afară, pe ploaie şi furtună?

— Hai, vino, Bob Roy, zise el, întorcându-se spre cel ce-l urma. Cheamă-i şi pe ceilalţi sus. Cred că, cel mai bun lucru e să tragem la mal. Nu mai vreau să umblu de colo-colo prin ceaţă!

— Să acostezi acum? întrebă Blackfoot nespus de grăbit. E prea devreme. Părerea lui Bill e că, deocamdată, nu-i nici un pericol.

— Foarte bine, numai că eu nu vreau să aştept până ce Bill va fi de părere că suntem cu adevărat în primejdie, răspunse Edgeworth. Că mai plutim încă vreo câteva mile, sau că ne oprim aici, nu are cine ştie ce însemnătate. Tocmai de partea cealaltă, aud nişte lovituri de secure, undeva, prin apropiere. Trebuie deci ca acolo să fie pământ. Aşa că, de ce să aşteptăm să ne împingă curentul iar în şuvoiul fluviului? Vreau să ne oprim acolo şi din locul acela nu plec până nu se luminează bine şi nu se risipeşte ceaţa.

Oamenii veniră acum repede pe punte, pregătiră vâslele şi se aşezară la locurile lor, gata să pornească, de îndată ce cârmaciul va da semnalul de plecare. Bill care, de la locul lui, urmărise, nu tocmai bucuros, scena de adineauri, strigă deodată furios:

— Ei, drăcie, cine v-a poruncit să treceţi la vâsle? Vreţi cu orice preţ să vă încurcaţi în vreun *snag*?

— Nu, Bill, răspunse Edgeworth, punând puşca lângă cortul unde Lupu stătea necontenit de pază şi se îndrepta spre pilot. Vrem să mergem dincolo, unde se aude securea aceea şi să aşteptăm până ce s-a risipit ceaţa. Cârmeşte deci într-acolo!

— Prostii, mormăi pilotul, malul cela e plin de *snaguri* şi *sawyers*[57] şi, dacă nu nimerim exact locul de acostare, ne ducem dracului. Ridicaţi vâslele şi mai aşteptaţi câteva ore. La capătul lui Şaizeci şi doi ştiu un loc foarte potrivit pentru acostare. Cred că am putea chiar să ajungem până pe malul răsăritean al insulei Şaizeci şi unu, unde să aruncăm funiile noastre.

— Nu face nimic, Bill, zise, liniştit, bătrânul, ţine cârma drept spre Arkansas, prefer să fiu niţeluş prea prudent decât să pierd şi corabie şi încărcătură!

— Bine, Sir, dar eu vă spun, se amestecă, arţăgos, Blackfoot că nu putem să ne pierdem vremea. Eu trebuie; neapărat să fiu mâine, în zorii zilei, cu marfa mea la Victoria. Altfel n-am ce face cu ea.

---

[57] *Sawyers* – trunchiuri de copaci care plutesc pe Mississippi periclitând navigaţia fluvială.

— Ei, Sir, răspunse eu seriozitate, Edgeworth. Aici nu poate fi vorba de „trebuie”. Dacă n-ar fi vorba decât de încărcătură, aş mai înţelege. Aş spune că putem să riscăm. Dacă s-ar întâmplă o nenorocire, n-am pierde decât banii. În cazul nostru însă, e vorba de vieţi omeneşti. Nu avem pe Flatul nostru nici măcar o iolă, în care ne-am putea eventual refugia. De asemenea şi doamna aceasta mi-a încredinţat tot ce mai posedă pe lume. Aşa că trebuie să fim cât se poate de prudenţi, poate chiar mai prudenţi decât ar fi nevoie în alte împrejurări.

— Dar pentru mine, încărcătura asta nu face nici un cent, dacă nu o…

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai decât să o laşi pe seama mea, răspunse Edgeworth. Dacă nu-ţi predau marfa la timpul convenit în Victoria, eşti liber să nu o iei. Că doar nu a devenit între timp mai rea. Ţine cârma aşa cum ţi-am spus, Bill. Altfel trecem pe de lături!

Blackfoot bătu furios din picior. Bill însă, care timp de câteva secunde rămăsese nehotărât, părea că-şi schimbase gândurile. Ridică grăbit vâsla, o împinse către babord şi îndreptă prora încetişor în direcţia de unde se auzeau loviturile regulate de secure. Vâslaşii începură şi ei să mânuiască voiniceşte vâslele lor şi vasul porni de-a curmezişul fluviului, în timp ce apele se încreţeau în vălurele mici la babord. Ici şi colo, trunchiuri singuratice de copaci şi buşteni rătăciţi se loveau de zdravenele flancuri ale vasului, cu atâta putere, încât, pentru a le îndepărta, vasul trebuia mai întâi să oprească în mijlocul fluviului, ca să se poată descotorosi de toate aceste anexe.

— Dar bine, Bill, zise furios Blackfoot apropiindu-se de tovarăşul său de la cârmă, în timp ce oamenii trebăluiau în altă parte, ai înnebunit oare? Cum de asculţi de foca asta bătrână? Dacă acostăm acum şi rămânem aici până mâine în zori, atunci pun rămăşag zece contra unu că tot planul nostru frumos s-a volatilizat. E drept că n-are să mai fie ceaţă, în schimb o să fie prea multă lumină şi riscăm să fim stingheriţi de un Flat-boat sau de o corabie cu aburi, aflate în trecere.

— Ai isprăvit? exclamă supărat pilotul, îndreptând iar cursul Flatului. Opriţi vâslele de la tribord – aşa – bine – acum, porniţi încet! Porunca era adresată vâslaşilor, care ascultară de ea bucuroşi. Ai vrea să te opui acum, continuă Bill, după câtva timp, cu voce înăbuşită, acum când suntem numai doi împotriva tuturor şi când nu numai că n-am fi în stare să facem nimic, dar

ne-am vârî în cea mai cumplită primejdie. Vrei să deştepţi acum toată bănuiala împotriva noastră?

— Bine, dar cum dracu…

— De obicei nu eşti atât de netot, zise pilotul, adăugind: Bagă-ţi puţintel minţile-n cap şi gândeşte-te. Ai dat destul de bănuit bătrânului, prin intervenţia de adineauri. De aici încolo în două ceasuri, suntem la locul prevăzut. Dacă însă îşi trag vasul la mal şi văd că noi ne-am potolit, fiind de aceeaşi părere cu ei, se culcă liniştiţi pe-o ureche şi nimic nu e mai uşor atunci decât să desfaci încetişor funia sau să o şi tai, desprinzându-ne de mal. Dacă nu observă, atunci pot să doarmă liniştiţi până-n vecii vecilor iar, dacă totuşi îşi dau seama mai curând, ei bine, avem o mică trebuşoară cu ei, dar de schimbat tot nu mai pot să schimbe nimic, cu atât mai puţin cu cât bătrânul n-are măcar un compas la el şi, din pricina ceţii, vrând-nevrând trebuie să lase vasul să plutească în josul fluviului.

— E o treabă cam primejdioasă, zise Blackfoot îmbufnat. De ce dracu, lua-i-ar ciuma şi otrava, n-au mai aşteptat afurisiţii ăştia de „Hosieri[58]” încă un ceas măcar? Unde mai pui că şi blestematul ăsta de tăietor de lemne n-are altceva de făcut decât să despice buştenii până-n miez de noapte. Atât i-a trebuit şobolanului ăstuia bătrân ca să se şi repeadă într-acolo – lua-l-ar dracu să-l ia!

— Ţineţi funia! strigă în aceeaşi clipă Bill către oameni, fără să dea nici o atenţie tovarăşului său, văzând cum deodată, în faţa lor, se ivesc umbrele întunecate ale arborilor din vecinătatea ţărmului. Edgeworth stătea la capătul cel mai înaintat al prorei şi scruta cu privirea întunericul, temându-se, pe drept cuvânt, de *snagurile* atât de obişnuite în apropierea malurilor. Chiar în preajma Flatului apărură braţele albe ale unui sicomor de curând prăbuşit în apă şi – chiar dedesubtul acestuia – văzură cum apa făcea o cotitură bruscă spre apus. Dacă treceau de vârful acesta nu mai puteau izbuti să revină la mal decât vâslind din răsputeri şi poate chiar nici atunci, deoarece cu puterile lui uriaşe, curentul apei îi împingea înapoi, spre mijloc.

— Ura, izbucni Blackfoot, gâtuindu-şi repede vocea, lucrurile merg mai bine chiar decât îmi închipuisem. Nici nu credeam că suntem atât de aproape de vârf. Acum pot s-o lase mai moale cu ideea lor de a acosta. Şi, dacă ajungem iar în mijlocul păturii de ceaţă, e destul ca tu să îndrepţi puţintel de tot prora mai jos ca

---

[58] Hosier – denumire dată locuitorilor statului Indiana.

să ajungem mai mult ca sigur pe bancul de nisip de pe insula noastră.

Bill îşi dădu şi el seama cât de mult contribuiau împrejurările la realizarea planului lor. Se pregătea tocmai să aplece puţin prora, ca să poată trece mai uşor pe lângă crengile ţepene ale sicomorului. Bob Roy însă, care stătea în faţă, la proră, ţinând funia în mână, îl observase şi răcni deodată la el:

— Trage la liman, Sir – la liman! Ce naiba! Vrei să-ţi baţi joc de noi?

— Să te ia dracu! ţipă Bill, ridicând vâsla în direcţia contrarie. Edgeworth însă se repezi spre cornul de taur de la cârmă, întorcându-l către babord. Bill ar fi vrut să se împotrivească, dar între timp Blackfoot se dusese mai în faţă, să vadă ce avea de gând Bob Roy să facă cu funia. Tot timpul vâslaşii îşi ţinuseră vâslele ridicate şi le lăsaseră iar, gata să le coboare din nou la poruncă, în felul acesta ultimii vâslaşi se aflau acum în imediata vecinătate a bătrânului. Cei mai mulţi erau, incontestabil, împotriva lui. Şi el înţelese lucrul acesta. Atenţia însă i se îndreptă numaidecât în altă parte, fiindcă, în faţă se auzi vocea sonoră a lui Bob Roy, care striga:

— Aici, băieţi – aici – puneţi mâna pe funie – aşa! Şi, fără ca vreunul din ei să fi priceput ce voia de fapt, căci striga în aşa fel, ca şi cum ar fi vrut să zvârle funia cuiva, care s-ar fi aflat dincolo, el şi zvârlise frânghia deasupra sicomorului gârbovit, repezindu-se apoi, cu iuţeala fulgerului, după ea.

Toţi se înghesuiră, să ajungă în faţă, curioşi să vadă în ce fel se desfăşoară mai departe actul acesta îndrăzneţ. Vasul plutea acum repede mai departe. Dacă Bob Roy nu izbutea să fixeze în decurs de câteva secunde frânghia în aşa fel, încât să reziste presiunii covârşitoare a Flatului greoi, atunci era de presupus, pariind zece contra unu, că va fi smuls de vârtej şi tăvălit, aflându-şi moartea sub crengile ţepene şi noduroase ale sicomorului. Bob Roy însă nu se avântase în această luptă cu vârtejul apei, fără să se simtă sigur de puterile sale. În clipa în care apucase una din crengile de deasupra apei, cu dibăcia unui marinar obişnuit cu asemenea isprăvi, îşi şi trecuse funia pe după ea, fixându-i bine capătul. Nu apucase însă să-i găsească un al doilea punct de sprijin, când, deodată, ea se întinse brusc, alunecă puţin pe coaja umedă a copacului, apoi, lovindu-se de împotrivirea celorlalte crengi şi trasă de greutatea imensă a vasului, încercă să smulgă din rădăcini uriaşul trunchi înfipt în

mal.

Bătrânul copac stătea însă dârz în pământul mâlos în care crescuse şi nu se lăsa uşor convins să-şi părăsească locul. Nu se mişca şi nu se clătina. Doar creştetul lui despuiat de frunze, fu târât în vârtejul apei şi izbucni din pieptul, de obicei nu prea sensibil, al marinarilor, un ţipăt de teamă, în clipa când întregul copac cu crengile sale bogate şi cu tovarăşul lor agăţat de ele, se prăbuşi, dispărând în vârtejul galben şi murdar ce se căscă deodată.

Totul n-a durat decât o clipă. Căci imediat după aceea, din apa clocotindă a fluviului, începură să se ivească, una după alta, vârfurile crengilor, în timp ce năvala înspumată a apelor, lovindu-se de prora lată a Flatului, precum şi răsucirea bruscă a pupei, dovedeau cât de bine era fixată corabia de funia prinsă cu atâta nesăbuită îndrăzneală. În acelaşi timp se ivi iar şi chipul mânjit de noroi al marinarului dispărut. Acesta însă deschise ochii numai atât cât îi trebuia să descopere locul unde se afla funia. O apucă din nou, o mai răsuci o dată, strângând nodul şi ţinându-se de ea, apoi se întoarse cât putu de repede pe puntea Flatului. Se temea – şi pe drept cuvânt – ca apele fluviului, atât de învolburate şi furioase în locul acesta, să nu-l târască dedesubtul Flatului, dacă ar încerca să treacă înot porţiunea ce-l despărţea de corabie.

Toate braţele se întinseseră spre el să-l întâmpine. Şi în timp ce unii îl scoteau din apă, ceilalţi se străduiau să prindă şi mai bine funia de bordul vasului. Totul nu durase decât câteva secunde şi omul se şi dusese să-şi schimbe hainele ude, lăsându-i pe ceilalţi să discute mai departe despre isprava lui nesăbuită şi se întoarse curând, lungindu-se liniştit pe o pătură ce fusese întinsă anume pentru el. Se aşezară apoi cu toţii să termine cina pe care o întrerupseseră în clipa când li se poruncise să fugă la vâsle, trecându-şi sârguincios paharul de whisky de la unul la altul, veseli că, până una alta, clipele de nesiguranţă şi de primejdie se risipiseră şi că vasul lor stătea acum deocamdată bine legat şi ferit de năvala apelor. Dacă mâine, o dată cu ivirea zorilor, ceaţa se va fi risipit, vor putea şi ei să pornească liniştiţi mai departe, ea să-şi termine călătoria.

Între timp, Blackfoot se plimba bodogănind supăra! Pe punte pe când Bill se alăturase celor ce stăteau la masă, părând foarte. Mulţumit că Flatul izbutise să tragă cu bine la mal. Edgeworth rămăsese de o parte, schimbând doar câteva vorbe cu Bob Roy,

iar Doamna Everett intrase în cortul ei, implorând pe Dumnezeu să-i scape dintr-o primejdie, pe care nici unul din ei nu putea să o bănuie cât era de mare şi de aproape.

Încetul cu încetul liniştea se înstăpâni pe punte. Oamenii – cei mai mulţi dintre ei – coborâseră să se culce în cabinele lor. Numai Blackfoot şi pilotul se întinseseră, unul la timonă, iar celălalt în faţă, în apropiere de locul unde funia fusese prinsă de bord şi anume cu capul chiar pe ghemul funiei. La rândul său, Edgeworth îşi găsise un loc de odihnă mai în faţă, chiar lângă lucrurile aşezate acolo unul peste altul. Câinele se ghemuise şi el alături, căzând într-un somn adânc.

Cu toate că Edgeworth stătea lungit şi nemişcat, el nu dormea ci, chinuit de o lăuntrică tulburare, asculta cu nervii încordaţi fiecare zgomot din preajmă. Emoţiile zilei ce trecuse nu-l lăsau să doarmă. Nu mai avea nici o îndoială că cei doi oameni care călătoreau cu el, adică, pilotul şi negustorul, puseseră împreună la cale ceva nu numai împotriva legii, ci poate chiar o faptă criminală. Găsise ştiftul ce fusese vârât în puşca lui. Era deci neîndoios că străinul acela avea tot interesul să-l oprească de a se servi de arma lui în caz de nevoie. Oricum ar fi fost, nu se mai temea. Ba, mai mult încă, ţinea acum neapărat nu numai să descopere planurile duşmanilor săi, ci să-i şi prindă pe aceştia la timp, predându-i autorităţilor, ea să-şi primească pedeapsa cuvenită.

Trecuseră astfel câteva ceasuri. Pe deasupra apelor fluviului apăsa o noapte neagră, de funingine. Tăcerea era deplină. Doar apele spumegau şi şuşoteau, lovindu-se de crengile sicomorului şi de pieptul lat al Flatului. Sus, pe boltă, tocmai deasupra capetelor lor, căci din pricina ceţii privirile nu puteau să se strecoare pe delatori, sclipeau câteva stele, împrăştiind o lumină palidă, în timp ce, dinspre malul apropiat, câte o adiere de vânt mai puternică aducea pe aripile ei orăcăit de broaşte şi alte zgomote singuratice. O noapte liniştită, dar neprietenoasă. Tot felul de miasme pluteau prin aer în straturi din ce în ce mai groase, amestecându-se cu ceaţa de pe Mississippi. Chiar şi în răstimpurile când cerul se lumina puţin, tot se mai simţea un abur urât, gros, care se risipea de jur împrejur, umezind totul mai mult chiar decât o ploaie repede, trecătoare.

Bill, care de câteva minute înălţa mereu capul, cu urechea ciulită la liniştea pe bord, dădu la o parte pătura ce-l acoperea şi se ridică pe nesimţite de la locul său. Nimic nu mişca împrejur şi

privirea lui nu întâlni decât trupurile lungite: al lui Blackfoot şi al bătrânului. Se îndreptă spre proră cât putu de tiptil, căutând câteva minute să prindă vreun zgomot. Nu auzi însă decât susurul bine-cunoscut al apelor înspumate. Dacă vasul pornea de aici, atunci curentul l-ar fi împins neapărat spre digul artificial alcătuit de insula Şaizeci şi unu unde, în mod fatal, s-ar fi împotmolit, dacă vâslele n-ar fi izbutit să-l îndepărteze.

De un singur lucru se temea. Smucitura bruscă a vasului în clipa desprinderii lui de funie, ar fi trezit din somn echipajul care, în timpul călătoriilor mai lungi, duce parcă o viaţă comună cu vasul, orice mişcare puţin neobişnuită, fiecare zguduitură fiind resimţită de fiecare om în parte, cu aceeaşi intensitate. Dacă se descoperea că funia fusese tăiată, atunci bănuiala ar fi fost îndreptăţită şi urmările, pentru amândoi, ar fi putut fi nespus de primejdioase. Afară de aceasta nu încape îndoială că „Hosieri”, câtă vreme ar fi ştiut de care parte e pământul unde se poate acosta, ar fi vâslit din răsputeri după indicaţiile aflate în „Călăuza Navigatorului”.

— E momentul? întrebă Blackfoot, care era culcat chiar alături şi îşi înălţă capul.

— Da, şopti Bill, numai că nu ştiu… privind mai bine spre tovarăşul său, văzu cum, fără să spună ceva, acesta întinsese braţul, punând mâna pe funia ce ţinea Flatul şi, în aceeaşi clipă aproape, urechea pilotului desluşi un zgomot de fire de cânepă ce se rupeau unul după altul.

— Bine – murmură el, zâmbind – foarte bine, dar dacă tu…

Nerăbdător, Blackfoot îi făcu semn să plece, ca nu cumva să stârnească curiozitatea vreunuia din cei ce s-ar fi putut trezi din somn. Dându-şi seama cât de îndreptăţită era teama celuilalt, Bill se îndepărtă tot atât de tiptil pe cât venise, întorcându-se la locul său şi, înfăşurat, din nou în pătură, se lungi pe bord, de data asta însă cu faţa spre vâsla de la cârmă, pentru ca, imediat după desprinderea vasului, să poată urmări direcţia luată, calculând în felul acesta distanţa la care se află insula.

În clipa în care pilotul se îndreptase spre proră, Edgeworth pusese mâna pe puşcă şi ridicase capul, vrând să vadă ce treabă aveau împreună cei doi oameni. În tăcerea nopţii auzea murmurul unei voci; dar nu putea desluşi înţelesul cuvintelor schimbate. Când însă, curând după aceea, văzu statura înaltă a pilotului care se întorcea la locul de adineauri şi-l auzi cum se culcă, se linişti şi el, odihnindu-şi capul pe perna vârtoasă.

Sclipitul şters al stelelor de pe cer, şopotul melancolic şi monoton al apelor, murmurul şi plescăitul curentului coborâră repede somnul pe pleoapele sale ostenite.

Nu trecu mult şi somnul lui, plin de vise şi închipuiri, îl duse înapoi pe malurile râului Wabash, la mormântul fiului său, deasupra căruia stejarul bătrân şi uriaş îşi întindea ocrotitor braţele sale cuprinzătoare, ale căror frunze foşneau şi cântau o sumedenie de cântece bizare şi sălbatice.

Între timp însă funia care ţinuse atât de bine Flatul său, tremura şi zvâcnea sub tăişul ascuţit al cuţitului duşmănos. Fibră după fibră se rupea şi se desprindea. O singură treime din frânghie mai rămăsese întreagă, ţinând toată greutatea vasului. La rândul său Blackfoot aştepta şi el, fără să se mişte, clipa în care funia se va fi rupt cu totul. Aceasta însă părea că îşi adunase, în ultimele fibre, toată puterea ei primitivă. Un fir gros doar cât un deget izbutea să reziste năvalei curentului şi a apelor răvăşite. În clipa aceea, tăişul alunecos al cuţitului mai trecu o dată peste fibrele încordate ale funiei. Blackfoot auzi cum o fibră după alta se rupea, desprinzându-se. Ridică speriat capul. Ultima fibră se rupsese. Cu o zguduitură bruscă şi totuşi încet şi fără zgomot, vasul se desprinse, ca o săgeată, de bătrânul sicomor, care, eliberat de imensa lui povară, începu să se legene nebuneşte în sus şi în jos, bucurându-se parcă în mijlocul volburii înspumate a apelor.

26
HOTĂRÂREA – SEMNALUL ŞI IZBÂNDA

Pasul hotărâtor fusese făcut. Luat de curentul năvalnic al apelor, Flat-boatul pornise acum înspre insulă şi spre inevitabila sa pieire. Şi totuşi, cei deasupra cărora atârna sabia morţii, visau liniştiţi, uitând parcă de grijile care, cu o seară înainte, le tulburaseră sufletele. Până şi Doamna Everett, pe care emoţiile trecute o sleiseră de puteri, aţipise întinsă pe pătura aşternută înăuntrul cortului.

Bill se ridică de la locul lui, strecurându-se spre tovarăşul său din faţă. Acesta mai mult îl simţi decât îi auzi paşii călcând pe scânduri, îşi înălţă capul, apoi se ridică şi el, tăcut.

— Suntem foarte aproape de insulă, îşi şopti Bill. Se aude cum apele se învolbură în crengile copacilor scufundaţi în capătul de sus ai ei.

— Am auzit şi eu, răspunse Blackfoot cu voce înăbuşită. Totuşi, am impresia că ne aflăm prea spre dreapta. S-ar putea să ne fi dus curentul mai încolo decât ne aşteptasem. Cred că cel mai bun lucru e să te duci tu acum la timonă şi să cârmeşti puţintel prora mai spre dreapta. De trecut mai încolo nu trecem în nici un caz.

— Nu merge, zise Bill. Zgomotul vâslei celei mari ar trezi din somn oamenii, sau în orice caz pe bătrân. Sst! Câinele a şi început să mârâie. De-aş putea să zvârl bestia asta blestemată peste bord!

— Aud în partea aceea zgomote de pe uscat! şopti Bill grăbit. Zău că asta trebuie să fie insula… acolo pe dreapta. Să fie a dracului de treabă, dar curentul ne-a împins prea într-o parte. Ce ar fi dacă am chema repede vâslaşii sus, la vâsle. Sunt încă adormiţi cu toţii şi, văzând frânghia ruptă, au să vâslească speriaţi cât îi ţin puterile, ca să ajungă pe bancul de nisip.

— S-ar putea, zise Bill, clătinând din cap. Dacă am fi siguri, totul ar merge strună. Dacă însă nu vor, atunci am pierdut totul, sau riscăm să fim omorâţi de ei. Nu! Mai plutim o milă şi trag pe urmă o împuşcătură, ca să-i trezim. Mai înainte însă împingem

lada aceea grea de lângă chepeng, peste lada asta. Şi, pe urmă, las’ pe mine! Nu mai iese unul pe dedesubt. Între timp, tu isprăveşti cu bătrânul. Împuşcătura ta va fi şi semnalul nostru. Aia rezolvat astfel două lucruri dintr-o dată, tu neavând a te teme de puşca lui. Dacă, după aceea, stai de pază cu puşcoacea ta aici, lângă ferestruica bucătăriei de la babord, ca nu cumva să se strecoare vreunul din ei pe punte, înseamnă că am prins toţi şoarecii în cursă.. Pe urmă îi curăţăm unul câte unul. Băieţii noştri de dincolo cred că stau de veghe!

— Fără îndoială! răspunse Blackfoot, că nava de abordaj e pregătită. Oamenii sunt schimbaţi din când în când, desigur, aşa cum le-ai cerut în scrisoarea ta. În clipa în care vor auzi împuşcătura, ne vor ieşi în întâmpinare. Cealaltă navă îi urmează imediat. De altfel nu ne strică dacă trecem prin faţa insulei. Cum s-or urca ai noştri la bord, ne aşezăm la vâsle şi ajungem foarte uşor în stuful din spate. Sunt sigur că şi Kelly preferă lucrul ăsta, decât să acostăm direct în faţă.

— Cu atât mai bine, zise Bill, acum însă hai să-i dăm zor; nu trebuie să pierdem nici o clipă. Cred că ne-am apropiat binişor de insulă. Măi să fie – lada asta e grea – bagă de seamă să nu scârţâie prea tare...

— I-am găsit clenciul – şopti Blackfoot – marginea asta...

— Nu – nu trebuie să lăsăm nici o gaură, apleac-o mai mult de partea asta, răspunse grăbit pilotul. Şi amândoi se opintiră şi mai mult, lipindu-şi umerii de uriaşa ladă.

Bătrânul însă, care aţipise puţintel, frânt de oboseală, nu dormea atât de greu încât să i se pară că zgomotul ce-l auzea era doar un vis. Paşii pilotului, nevoit să se strecoare pe lângă el şi să calce pe scândura ce-i slujea drept pat, precum şi mârâitul surd al câinelui, îl treziseră. Şi, chiar dacă stătea locului, fără să se mişte, totuşi, urechile sale ascultau cu atenţie cuvintele pe care şi le şopteau cei doi oameni. În schimb, habar n-avea ce se întâmplase între timp şi credea că Flatul era încă priponit în acelaşi loc. Întâmplător, privirea îi căzu însă asupra unei umbre întunecate ce se vedea nu departe de ei. Pe jumătate adormit, privi mai atent şi deodată sări speriat de la locul lui – obiectul pe care îl vedea, se afla acum la tribord, iar Flatul lor, a cărui proră era îndreptată în direcţia curentului, avea pământul la babord.

— Oare visez? şopti el cu jumătate glas. Nu-i asta oare creasta unui copac, care pluteşte în apă? Pentru Dumnezeu – „Broasca ţestoasă” lunecă!...

Apucă repede puşca, sări de la locul lui şi văzu cum cei doi pe care acum îi bănuia de-a binelea, se căzneau să împingă una din lăzi către marginea vasului.

— Hei! izbucni el, aproape fără să vrea, bătând cu piciorul în punte – semnalul prin care îl chema pe Bob Roy, să urce repede. Pentru Dumnezeu, ne-am desprins!

— Acu-i acu! mârâi Bill. Începe distracţia – repede, grăbeşte-te şi fă-i de petrecanie!

— Nu răspundeţi? Ce înseamnă asta? Flatul meu pluteşte – ce faceţi cu lada aceea?

— O să-ţi explicăm numaidecât, bombăni Blackfoot, grăbindu-se să-şi ia puşca pe care o pusese alături, ca să poată împinge mai uşor lada. Edgeworth era pe jumătate apărat de un cufăr mare, care stătea şi el aşezat deasupra altor lucruri. Piratul îndreptă arma asupra lui şi înaintă câţiva paşi, pentru a putea ochi mai bine pieptul duşmanului său.

— Mii de draci! strigă în aceeaşi clipă Bob Roy de sub punte. Cine a închis uşiţa aici? Deschideţi, tâlharilor, sau vă... Dar vorbele îi fură acoperite de zgomotul făcut de încercările sale deznădăjduite de a urni greutatea ce fusese aşezată deasupra. Una din treptele scării, pe care îşi ţinea piciorul, se rupse sub el. Încercarea aceasta avusese însă darul să-l convingă pe Bill că lada totuşi n-ar putea rezista dacă ar încerca mai mulţi s-o înlăture. Aruncând deci o privire fugară asupra bătrânului Edgeworth, strigă repede tovarăşului său:

— Împuşcă-l dracului şi dă o dată semnalul. E timpul! Nici nu rostise încă pe deplin ultimul cuvânt că în tăcerea nopţii se şi auzi detunătura unei puşti.

Întoarse repede capul să vadă ce se întâmplase, dar în aceeaşi clipă începu să urle şi să blesteme, când tovarăşul său, care mai ţinea încă puşca în mână, făcuse câţiva paşi clătinându-se, ca să se prăbuşească apoi pe punte. Bătrânul vânător, care îşi avea puşca la îndemână, văzând că duşmanul său îşi dă arama pe faţă şi ridică arma să tragă, o duse la ochi şi apăsă pe trăgaci, trimiţând glonţul drept în capul trădătorului.

Nemulţumit însă numai de ceea ce făcuse – căci acum trebuia să-l bănuiască şi pe pilotul său, se repezi să pună mâna pe puşca încărcată a celui căzut. Bill însă ştia şi el că, dacă bătrânul izbuteşte, atunci se va afla cu totul în mâinile acestuia. Se repezi deci, tot atât de grăbit, apucând în acelaşi timp cu bătrânul puşca celui căzut şi ţipând cu glasul înăbuşit de furie:

— Aşteaptă, canalie, aşteaptă! Ţi-am ajutat băiatul să ajungă pe lumea cealaltă, acum am să-l trimit şi pe taică-său după ei. Apără-te, flăcăule! Şi, cu o uriaşă încrâncenare, căreia puterile slăbite ale bătrânului nu putură să-i reziste, izbuti să smulgă arma acestuia. Din fericire, ea se descărcă, în aceeaşi clipă singură şi cine ştie cum s-ar fi putut termina această încăierare pentru bătrânul nostru, căci nu trebuie să uităm că patul unei asemenea puşti americane, în mâinile unui astfel de gigant, aproape că e o armă şi mai periculoasă decât ţeava ei. Cuvintele însă pe care uriaşul acesta le rostise adineauri răscoliră în asemenea măsură pe bătrân încât braţele acestuia căpătară puteri neînchipuite.

— Ha – ucigaşule – ucigaşule! strigă el şi, punându-şi propria sa viaţă în joc, se repezi furios la beregata tâlharului, care abia se mai putea împotrivi acestui atac neaşteptat. Apucă doar mâna ce-l ameninţa, strângând-o între degetele sale ca într-un cleşte de fier. În acelaşi timp, însă, cu braţul drept ridică puşca pe care o luase adineauri şi se pregătea tocmai să o repeadă în părul argintiu al bătrânului, când, deodată, în faţa lui se ivi un alt duşman.

Lupu, care până atunci nu luase în seamă gălăgia iscată şi doar după prima împuşcătură începuse să alerge de la un capăt la altul ai navei ca să găsească vânatul – căci stăpânul său împuşcase cândva, chiar de pe bord, multe raţe sălbatice şi alte păsări de apă – nu mai întârzie să urmărească lupta celor doi, ci, auzind glasul aproape înăbuşit de furie al stăpânului său, sări în spinarea pilotului, pe care şi aşa nu-l putea suferi, îl apucă de ceafă şi-l făcu să scape puşca din mână. Între timp, Edgeworth îl prinsese de mijloc pe Bill şi câteşitrei se rostogoliră pe punte, luptându-se.

Oamenii ce rămăseseră închişi dedesubt, din pricina lăzii aşezate deasupra deschizăturii de pe punte, nu stătuseră nici ei eu mâinile în sân. Aduseseră mai multe butoaie pe care le puseseră unul peste altul, după care, împingând cu spinările lor, izbutiră să dea lada la o parte, cel puţin atât încât, prin crăpătura devenită liberă să se poată strecura unul câte unul. Tocmai eventualitatea aceasta o prevăzuse şi Bill, pe bună dreptate. Socotise că, dacă rămânea postat acolo, putea, fără nici o primejdie pentru el, să apere trecerea, zdrobind capul oricui ar fi încercat să se apropie de braţul său. Acum, dimpotrivă, se vedea silit să părăsească locul acesta. Nu-i izbutise nici şiretlicul pe

care-l încercase cu puşca bătrânului şi, mai mult încă, îşi dădea seama că avea înaintea lui, ca adversar, nu doar un biet bătrân neputincios, pe care un glonte trimis de celălalt tovarăş al său trebuia să-l scoată din luptă, ci un potrivnic adevărat, dârz şi primejdios.

Subţiindu-se pe cât putea, Bob Roy se strecură cel dintâi prin gaura aceea strimtă, alergând în ajutorul căpitanului său, cum era îndeobşte numit bătrânul. Lupta fu curând hotărâtă; totuşi, deşi smulsese din mâna trădătorului cuţitul acestuia şi-l redusese la neputinţă, nu era chip să hotărască pe bătrân să-i dea drumul lui Bill, pe care îl ţinea de gât, cu încăpăţânare. Mânat de o furie oarbă, nemaiţinând seama de nimic, bătrânul se agăţase cu o mână de hainele ucigaşului fiului său, în timp ce ochii îi ieşiseră aproape din orbite şi erau aţintiţi asupra chipului palid al acestuia, iar cu cealaltă mână, care îi tremura înfrigurată, căuta zadarnic cuţitul ce-i căzuse adineauri.

În tot timpul acesta, Lupu continua să-l ţină cu îndârjire pe bandit, înfigându-şi colţii în gulerul hainei şi în cravata lui.

Ceilalţi vâslaşi, care între timp se căţăraseră şi ei pe punte, legară eu bucăţile de frânghie aflate la bord pe pilotul ce se zbătea şi se împotrivea cu disperare, încercând acum să înduplece pe bătrân să-l lase în seama lor. În clipa aceea însă Boy Roy se ridică pe neaşteptate, privind peste bord, ciulind urechea şi spuse:

— Linişte – aud o luntre în partea aceea.

— Atenţie, luntre! ţipă deodată pilotul, care fusese legat şi încercă, atât cât îi mai îngăduiau puterile, să apuce un fluier mititel pe care îl ţinea legat la gât de un şnur. Atenţie – hei! Şi strigătul acesta din urmă trecu răsunând pe deasupra întinderii liniştite a apei. În secunda următoare însă, mâna lui Bob Roy îi astupă bine gura, în timp ce şoptea grăbit:

— Tăcere – pentru Dumnezeu, tăcere – încep şi eu să pricep cum stau lucrurile. Repede, un căluş – repede. Iar voi, oameni buni, e viaţa voastră în joc: – tăcere!

Un ţipăt ascuţit, asemănător celui pe care şoimul de noapte îl scoate uneori în timp ce cu aripile sale puternice străbate prin furtună, răspunse deodată, adeverind bănuiala lui Boy Roy care spuse acum mai mult în şoaptă:

— Linişte – nu vă mişcaţi, nici unul; tâlharul ăsta face parte din ceata celor din luntrea aceea. Dacă păstrăm liniştea, poate că scăpăm de ei în ceaţa şi bezna asta. Ţineţi-l bine de picioare,

bestia asta caută cu orice preţ să dea măcar un singur semn de viaţă. Domnule Edgeworth, ţineţi câinele lângă dumneavoastră. Un singur lătrat ar putea să însemne moarte pentru noi – pst!

— Atenţie… hei! se auzi din nou aceeaşi voce din luntrea apropiată. Bill – atenţie!

— Lua-te-ar dracu să te ia! Răspunde odată!

Edgeworth dădu drumul prizonierului său pentru întâia oară şi ascultă atent, în timp ce oamenii ceilalţi abia izbuteau cu trupurile lor să-l imobilizeze pe pilotul furios care se zbătea, nefiind în stare să-şi desprindă mădularele.

În aceeaşi clipă vâsla de comandă a cârmei pârâi puţin şi Bob Roy se duse repede într-acolo, vrând s-o scoată din apă pentru a evita orice zgomot primejdios. Aceasta era însă neobişnuit de grea şi omul se aplecă puţin, cercetând-o mai îndeaproape. Bezna nopţii era însă atât de adâncă, iar vâsla atât de lungă, încât cazna lui fu zadarnică. E drept că pe scândura lucioasă i se păru că vede un obiect negricios, dar nu izbuti să se dumirească ce ar putea să fie. Aşa că ridică vâsla peste punte, atât cât putu s-o ridice şi, ţinând-o în poziţia aceasta, împiedică foşnetul ei primejdios.

— Atenţie… hei! se auzi chemarea oamenilor ce se aflau în luntre, acum mult mai aproape, dar ceva mai în dreptul fluxului. A-t-e-n-ţ-i-e Bill, unde dracu eşti?

Bill făcu o încercare deznădăjduită de a da măcar un singur semn de viaţă. Dar peste el stăteau trupurile a patru oameni zdraveni şi opt braţe îi ţineau mădularele lipite de scândurile punţii. Nici măcar capul nu-l putea mişca. În zadar încercase să lovească scândurile cu el. Unul din oameni, care îl apucase de braţul stâng, îi vârâse capul între genunchii săi şi i-l ţinea acolo ca într-o menghine.

Luntrea – îşi dădeau seama după zgomotul vâslelor – se întorcea acum şi parcă venea de-a dreptul pe urmele lor. Au fost câteva clipe de aşteptare încordată, în care timp respiraţia aproape că li se oprise. Urmăritorii erau la cel mult douăzeci de paşi de ei. Aşteptau dintr-o clipă într-alta să audă strigătul că au fost descoperiţi. Dar bătaia vâslelor se opri pentru câtva timp. Probabil că ceilalţi se sfătuiau încotro să-şi îndrepte luntrea, căci vreo câteva minute stătură pe loc şi fuseseră atât de aproape de Flat-boatul alături de care pluteau acum în josul apei, încât auziseră chiar vocile de pe vas şi unele cuvinte şi înjurături. În cele din urmă, oamenii din luntrea ce-i urmărea puseră iar mâna

pe vâsle – le era poate teamă să nu fie împinşi prea departe şi să nu rătăcească drumul înapoi din cauza ceţii. Trecură, fără să-şi dea seama, pe lângă Flat-boat, îndreptându-se spre locul unde Edgeworth bănuia că trebuie să fie uscatul. Încă o dată se mai auzi chemarea de adineauri răsunând pe deasupra apelor – chemare rămasă fără răspuns – şi „Broasca ţestoasă” trecu lunecând mai departe, dusă. De ape, în timp ce bătăile vâslelor se auzeau din ce în ce mai slab, pierzându-se în zare.

27
BĂNUIALA GEORGINEI – KELLY ÎŞI SALVEAZĂ NEGRUL

În aceeaşi seară în care Kelly, aflat la cârciuma „Ursul cenuşiu”, dăduse acele dispoziţiuni care trebuiau, dacă nu să-i scape de pericol, cel puţin să-l îndepărteze pentru câtva timp, până când ar fi fost ei înşişi în stare să-şi râdă de orice descoperire sau urmărire, Georgine, crăiasa acelui regat al criminalilor, se plimba cu paşi mărunţi şi nervoşi încolo şi încoace, înăuntrul încăperii ei mici, dar splendide. Doar din când în când se oprea la fereastră ascultând, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care nu voia cu nici un preţ să vină.

Ochii frumoasei femei scânteiau de furie şi nemulţumire. Îşi strânsese buzele mici şi cărnoase, în timp ce pe fruntea încreţită de mânie sprâncenele aproape că se atingeau, iar piciorușul ei graţios bătea din când în când nervos în covorul ce acoperea duşumeaua. Kelly părăsise insula încă de joi dimineaţa, când abia se luminase şi de atunci nu se mai întorsese. Trimisese după el un curier, pe metisul cel tânăr, crescut de ea, dar nici acesta nu revenise; iar între timp, prizoniera ei fugise – Dumnezeu ştia încotro. Avea destule motive să se nelinişteasc şi să o frământe. Trimisese, e adevărat, mai multe iscoade după metis, dar zadarnic; nici unul nu-i adusese vreo ştire despre soarta lui şi nici unul nu-i descoperise urma. Unul singur mai trebuia să vină – Peter – şi de câteva ceasuri îl aştepta cu nerăbdare crescândă, în speranţa că acesta îi va aduce veşti bune.

În cele din urmă, nu mai putu să suporte această aşteptare, deschise grăbită uşa, pregătindu-se tocmai să treacă dincolo spre „Bachelors’Hall”, când, deodată, poarta îngustă de la intrare scârţâi şi făptura înaltă cu umeri laţi a lui Peter apăru, desprinsă din ceaţa groasă care apăsa în clipa aceea insula. Văzând semnul pe care i-l face stăpâna, se îndreptă spre dânsa şi o urmă apoi numaidecât în casă. Totuşi, nici aici chipul său serios şi îngândurat nu părea să făgăduiască ceva îmbucurător, omul. Întârziind să deschidă gura. Georgine însă, după ce îl privi lung şi

stăruitor, îi apucă mâna, îl trase până în apropierea lămpii pe care tocmai o aprinsese şi, cu glas abia şoptit, temându-se parcă de răspunsul pe care l-ar fi putut primi, îl întrebă:

— Unde-i Olyo?

— Nu ştiu, răspunse pe jumătate supărat şi pe jumătate speriat omul cu obrazul crestat, privind în altă parte şi, cu mâna ce-i rămăsese liberă, căută punga cu tutun de mestecat pe care o avea în buzunar.

— Unde-i Olyo? întrebă stăpâna, de data asta mai insistent şi mai sever. Omule, uită-te în ochii mei şi răspunde: unde-i Olyo?

— Nu ştiu! V-am spus o dată! bombăni marinarul, scuipându-şi tutunul mestecat pe lucioasele podoabe de alamă ale căminului. Am răscolit toată pădurea, dar nu l-am găsit!

— În pădure? De ce în pădure? întrebă Georgine bănuitoare. Trebuia să fie în oraş, nu în pădure. De ce l-ai căutat în pădure?

— Pentru că nu era în oraş. Ei, drăcie, că doar nu putuse să zboare prin văzduh… aşa că mi-am zis că-i găsesc în oraş, în pădure, sau… sau în altă parte. Undeva tot trebuie să fie. Dar degeaba, în oraş nu-i, în pădure nu…

— Dar în apă, Peter? În apă? întrebă în şoaptă Georgine.

— În apă? răspunse speriat marinarul, privind-o cu teamă. Cum de v-a venit gândul ăsta?

Georgine îl privi mută, plină de groază. În cele din urmă scoase un geamăt surd, continuând cu glasul stins:

— În apă, va să zică… în apă l-ai găsit? Omule, vorbeşte o dată… pentru numele lui Dumnezeu… mă înnebuneşti!

— Nu, nici în apă! zise bătrânul, înghiţind o bucată din tutunul pe care-l mesteca în gură.

— Va să zică, tot l-ai căutat în apă? Bănuiai ceva şi te-ai gândit că ar putea să fie acolo. Hai, vorbeşte! Nu vezi că îndoiala asta e mai afurisită şi decât adevărul cel mai groaznic?

— Să-l caut în apă? Prostii! Şi de ce să-l caut în apă? Harris spunea doar că…

— Ce spunea Harris? întrebă acum Georgine, cu un vizibil efort de a nu părea îngrijorată, dându-şi seama că trebuie să-şi ascundă adevărata stare de spirit, dacă vrea ca Peter să povestească tot ce ştie.

— Ei, ce să spună? Că metisul n-a sosit la mal, continuă Peter, tuşind de câteva ori, ca şi cum cuvintele îi rămăseseră în beregată. Harris a văzut luntrea apropiindu-se de mal şi a vrut după aceea să vorbească cu Olyo. Dar acesta n-a trecut pe

drumul – singurul drum – ce ducea de la locul unde ancorase luntrea, spre luminişul din pădure. Şi, la chemările lui repetate, nimeni nu i-a răspuns!

— Olyo trebuie să se fi ascuns, şopti nespus de încet Georgine. Nu prea avea încredere în chemarea aceea şi nu voia să fie văzut.

— Da, da, asta era şi părerea lui Harris, continuă Peter, luând drept bună explicaţia pe care o dăduse femeia şi părând şi el mai liniştit. Da, da, aşa zicea şi Harris. Totuşi, i s-a părut oarecum ciudat că negrul s-a întors atât de repede, vâslind înapoi, când de fapt ar fi trebuit să-l însoţească o bucată de drum, ca nu cumva să se poată rătăci pe acolo. Şi apoi, Bolivar şi-a lăsat luntrea să plutească în voia ei încă o bucată bună, înainte de a începe să vâslească iar, ocupat fiind în răstimpul ăsta cu ceva pe care, din pricina depărtării, celălalt nu fusese în stare să-l desluşească. E drept că, mai târziu, căutase să afle în ce loc din golfuleţul acela mititel acostase luntrea. Din păcate însă, nicăieri nu se vedea vreo urmă. Şi totuşi, lutul moale din partea locului ar fi trebuit să păstreze o urmă, oricât de slabă ar fi fost ea!

— Şi? Şi ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Georgine, când celălalt tăcuse o clipă, privind nehotărât spre femeia din faţa lui. El însă nu-i văzuse nici tremurul imperceptibil al buzelor, nici înfiorarea ce cuprinsese întreaga ei făptură – nu văzuse cum mâna aceea mică se împlântase parcă în spătarul scaunului de care se sprijinea, ca şi cum ar fi vrut să-şi înfigă cât mai adânc degetele subţiri şi delicate în lemnul de mahon cu sculpturile sale bogate. Nu vedea decât obrajii palizi ea moartea şi ochiul care, aţintit asupra lui, îl privea liniştit şi rece. Şi, după o scurtă şovăială povesti mai departe:

— La mal nu era nimic deosebit; pe apă însă…

— Pe apă? îngână Georgine încet şi şovăind.

— Ei drăcie! La urma urmei poate că s-a rătăcit… zise marinarul, întrerupându-şi povestirea. Ştia prea bine cât de mult ţinea Georgine la băiatul acela, chiar dacă nu ar fi putut să-şi explice de ce, îi venea greu să născocească, aşa, din senin, o poveste, deşi, pe de altă parte, se temea să povestească totul, aşa cum îi venea pe limbă.

Georginei însă nici prin gând nu-i trecea să-l lase să-i scape atât de uşor. Simţea că el ştie mai mult decât vrea să spună.

— Văzuse ceva plutind pe apă, Peter, murmură ea, tot atât de încet ca adineauri. Ce era? Nu-mi ascunde nimic, chiar dacă n-ar

fi decât o simplă închipuire.

— Hm, prostii, mormăi Peter, privind nerăbdător spre uşă. Ochii frumoşi ai femeii, care erau aţintiţi acum asupra lui, nu-i dădeau însă nici linişte şi nici răgaz, oriunde ar fi încercat să-şi întoarcă privirea. El ştia că ochiul ei nu-l părăsea nici o clipă şi, în cele din urmă, mormăi ceva, în timp ce, pe jumătate supărat, în pumnii săi bătătoriţi îşi mototolea pălăria neagră de pâslă.

— S-o ia dracu de treabă! – zise el – la urma urmelor, dacă tot trebuie să aflaţi, n-aveţi decât. Sânge – aşa zicea el că a fost – pete mari de sânge, licărind în tot felul de culori, care lunecau pretutindeni în jurul lui. Ba chiar şi câteva galbene băşici de spumă, cu totul altfel decât băşicile de ploaie de pe apa râului. O nelinişte grozavă, aşa zicea el, plutea de jur împrejur. Spunea că, la un moment dat, i se păruse că tot păpurişul de pe mal încerca să se ridice şi să fugă departe de locul acela singuratic.

— A găsit cadavrul? şopti Georgine, atât de încet însă, încât trebui să mai repete întrebarea, deoarece Peter nu o înţelesese.

— Cadavrul? Nu, Doamne fereşte – la urma urmelor, e numai o bănuială a lui. Poate că Olyo se întoarce astăzi sau mâine şi atunci toată tulburarea asta a fost de prisos!

— Peter, zise femeia, după un răstimp de gândire, împreunând mâinile, aproape fără să-şi dea seama, pe spătarul scaunului, de care acum se rezemase cu adevărat, vrei să mă ajuţi să mă lămuresc? Vrei?

— Cred că negrul ar fi cel mai în măsură să facă lucrul ăsta, răspunse îmbufnat Peter. Cinstit vorbind, nu prea doresc să mă amestec prea mult în povestea asta. Cred că nu i-ar face prea mare plăcere căpitanului.

— Aşa? Va să zică bănuieşti şi tu lucrul ăsta? întrebă Georgine grăbită.

— Ei da – şi aşa nu prea ţinea la băiatul ăsta şi ştia că trebuie să fie cu ochii pe el.

— Da? Ştia asta? Şi crezi poate că ar fi mulţumit că a scăpat în felul ăsta de băiat? Poate chiar la porunca lui?

— Vă rog să mă iertaţi, izbucni Peter speriat, cât timp mai am un dram de minte în capul meu, niciodată o asemenea bănuială nu ar prinde glas pe buzele mele. Şi afară de asta, sunt lucruri care mă depăşesc. Eu îmi văd de treaba mea – restul nu mă priveşte!

— Foarte frumos din partea ta, Peter. Totuşi, dacă eu te-aş ruga să-mi faci mie un serviciu – un serviciu pentru care te-aş

răsplăti regeşte, ai refuza?

— Să fac ceva pentru dumneavoastră? Să refuz? Ferească Dumnezeu! N-ar fi decât sfânta mea datorie, mai cu seamă când e vorba de o Lady!

— Prin urmare, îmi făgăduieşti că-mi vei împlini o rugăminte?

— Din toată inima, dacă mi-e cu putinţă!

— Dă-mi mâna!

Peter şovăi: lucrurile începeau să ia o întorsătură serioasă. Aproape că se căia că-şi dăduse, atât de hotărât, cuvântul. Georgine însă îi întinsese atât de rugător mâna ei albă şi acum rece ca marmura, încât nu mai putea să refuze. Degetele lui aspre şi bătătorite se odihniră o clipă în mâna albă şi moale a femeii.

— Ţi-ai dat cuvântul, şopti acum Georgine. Eşti bărbat şi nu trebuie să-l calci. Ia cu tine cangea şi frânghia. Locul despre care mi-ai vorbit poate să fie adânc. Scoate cadavrul de acolo. Poţi să iei cu tine una din căngile bune care, trase de jos, se prind de haine – o clipă rămase mută, ascunzându-şi faţa în palme, apoi continuă tot atât de hotărâtă ca adineauri – de hainele bietului băiat. De îndată ce ai găsit cadavrul, mi-l aduci aici. Sărmanul Olyo să-şi aibă locul de odihnă cel puţin în pământ uscat. Vrei să faci asta?

— Dar dacă soseşte între timp căpitanul Kelly şi întreabă de mine?

— Eu răspund de lipsa ta. N-avea nici o grijă. Vrei să-mi aduci cadavrul?

— Din partea mea, fie! mormăi Peter. Golful nu-i mai adânc de zece picioare. Poate nici atâta măcar. Vorba e, unde duc cadavrul?

— Aici, în casa mea – acolo, în odăiţa alăturată. De rest, am eu grijă. Acum însă încă ceva – ce ai făcut cu negrul?

— Zace în grajdul de dincolo, care fusese pregătit să slujească drept închisoare, răspunse Peter. Corny a murit astăzi de pe urma muşcăturilor – i-a plesnit o vână şi nu i-a legat-o nimeni cum trebuia. Acum îl aşteptăm doar pe căpitan, ca să ne spună ce facem cu secătura asta. Dacă n-ar fi negru, nu ne-am fi dat atâta osteneală, căci la urma urmei, Corny îl aţâţase destul, aşa că s-ar fi putut socoti între ei. Dar ca un negru să pună mâna pe un alb, fără să fie pedepsit, asta nu putem îngădui! Ar fi un exemplu prost. Aşadar căpitanul Kelly va trebui să hotărască ce facem cu el. În nici un caz nu trebuie să-i dea drumul. Oamenii

sunt furioşi pe lepădătura asta neagră.

— Adu-l aici! izbucni Georgine din adâncul ei.

— Pe negru?!

— Pe Bolivar – aşa legat cum e: – şi trimite-mi şi doi oameni cu el – alege doi dintre prietenii lui Corny.

— Hm, zise bătrânul, asta nu-i un semn bun pentru negru. Dacă totuşi credeţi că-l puteţi sili să facă vreo mărturisire, să ştiţi că vă înşelaţi. E încăpăţânat ca un catâr! Oricum ar fi, mă duc să-mi ţin cuvântul. Dar, dacă vreţi să vă faceţi singură şi să-mi faceţi şi mie un serviciu, nu pomeniţi nimic căpitanului despre ceea ce am vorbit aici, dacă între timp ar fi să sosească.

Zicând acestea, ieşi din odaie. Georgine însă, abia scăpată de prezenţa lui, se prăbuşi pe canapeaua alăturată, dând frâu liber şuvoiului de lacrimi pe care şi-l stăpânise cu greu până atunci, spre a-şi uşura inima atât de greu încercată. Totuşi, durerea acestei femei frumoase şi pătimaşe nu se putea potoli prea uşor. Nu era obiceiul ei să sufere şi să rabde, ci să lupte şi să se răzbune pe oricine ar fi încercat să nutrească sentimente duşmănoase faţă de dânsa. Ştia să arate o dragoste nemărginită, dar să şi urască tot atât de nemărginit. Amândouă patimile acestea izbucneau acum cu atât mai aprig, cu cât una era întunecată de îndoială şi gelozie, în timp ce cealaltă se zbătea încă în chinurile căutării adevărului gol-goluţ. Îl iubise pe Richard Kelly cu o dragoste care o făcea să se înfioare. Îi jertfise tot ce putea jertfi, împărtăşise cu el toate primejdiile, îl urmase în cele mai tainice ascunzişuri, trăind în mijlocul celor ce alcătuiau drojdia societăţii, numai şi numai pentru el. Orice întoarcere în viaţa adevărată, paşnică, frumoasă îi era închisă, singura ei speranţă pe lumea aceasta, singura ei stea la care până atunci privise cu dragoste şi încredere, fusese el, singurul Dumnezeu pe care îl adora, era el. Şi iată, acum – pentru întâia oară, acea groaznică bănuială – devenită aproape certitudine, că omul acesta o minţea. Simţea o ameţeală care îi tulbura mintea, care îi gonea cu înfrigurare sângele prin vine. Era vinovat – altfel de ce s-ar fi temut de mesagerul ei – altfel de ce – o, Doamne, simţea că îşi pierde minţile – de ce ar fi pus să-l omoare pe bietul copilul…

Se auziră voci la uşă şi, când o deschise, văzu în faţa ei o jumătate de duzină de insulari. Unii purtau făclii, iar alţii îl aduceau pe negru legat. Bolivar păşea dârz, în mijlocul lor. Purta o legătură în jurul capului iar un ochi i se umflase, în urma

încăierării eu mulţimea celorlalţi şi îi ieşise din orbită. Îi luaseră cuţitul, ca nu cumva să încerce să se slujească de el.

Georgine se apropie de el şi îşi adânci mai întâi câteva secunde privirea în ochiul care, la rândul său, o privea pe jumătate dârz şi pe jumătate cu teamă. Apoi, ţinând în mână un pistol mic cu incrustaţii de argint, se opri la doi paşi de african:

— Bolivar – isprava ta a fost dezvăluită – eşti în mâna mea şi nici Dumnezeu nu te-ar putea feri de pedeapsa pe care o meriţi, dacă n-ar fi amestecat şi altcineva, a cărui descoperire îmi e mai preţioasă decât viaţa ta, sclavule! Ai ucis copilul ce-ţi fusese încredinţat şi i-ai scufundat apoi cadavrul. După cum vezi, ştiu tot. Acum, dacă ţii la viaţa ta măcar cât ţii la o mărgică de sticlă, mărturiseşte-mi ce anume şi cine te-a îndemnat. Copilul nu-ţi făcuse niciodată vreun rău. Era cel mult, aşa cum sunt uneori băieţii, repezit şi zburdalnic. Încolo era un copil încă. În mâinile tale trebuie să fi fost ca un porumbel în ghearele zăganului. Cine te-a tocmit, sau cine ţi-a poruncit? Vorbeşte! Cunosc tot adevărul. Vreau totuşi să aud acest adevăr şi din gura ta. Vorbeşte!

— Nu ştiu cine v-a vârât în cap toate prostiile astea, mormăi Bolivar. Un singur lucru ştiu însă: că toţi se poartă cu mine cum nu se poate mai josnic. Dacă Massa Kelly ar fi aici…

— Desigur că ţi-ar veni în ajutor, te cred, şopti femeia, bâiguielile tale însă nu-ţi ajută la nimic. Mai bine mărturiseşte, sau, jur pe Dumnezeu din cer, îţi trântesc un glonte în cap! Mă cunoşti şi ştii că mă ţin de cuvânt, când e vorba de o ameninţare.

— Vă cunosc şi ştiu că e adevărat! răspunse bravând sălbaticul fiu al deşertului. Vă cunosc prea bine şi totuşi, îmi vine să râd de ameninţarea dumneavoastră. Viaţa pe care am dus-o aici, în ultimul timp, n-a fost decât o viaţă de câine. Haide, apăsaţi pe trăgaci, ce mai aşteptaţi? Dar să nu credeţi cumva că mă tem de astfel de jucării. Ai fi caraghios!

— Dezlegaţi-i mâinile şi legaţi-i-le de copacul acela, strigă acum Georgine, care îşi schimbase între timp hotărârea, muşcându-şi până la sânge buza de jos, cu dinţii ei sclipitori. Vreau totuşi să văd dacă până la urmă nu-l silesc pe harapul ăsta să vorbească. Tusk, adu biciul din casă şi biciuieşte-l, chiar de-ar fi să faci ferfeniţă din spatele lui, până ce va mărturisi. Blestemată canalie? Să moară sub şfichiul cnutului, dacă nu vrea să mărturisească!

— Asta era şi părerea mea din capul locului, răspunse

marinarul a cărui faţă era hidoasă din pricina unui dinte ce-i ieşea din gură asemenea unui colţ de mistreţ. Am adus cnutul cu mine. Să vedem acum dacă sângele e la fel de negru, ca şoriciul. Dă jos cămaşa, prinţişorule maur şi nu începe numaidecât să te miorlăi. Să ţină ceva mai multişor gluma!

Bolivar îi aruncă o privire sălbatică, sfidătoare, fără să scoată totuşi un cuvânt şi răbdă în tăcere loviturile aplicate de uriaş cu râvnă pe spinarea acoperită doar de o cămaşă subţire din bumbac, care se prefăcu repede în zdrenţe, lăsând să ţâşnească sângele în dungi regulate. Asculta scrâşnind doar din dinţi înjurăturile şi batjocurile celor ce-l înconjurau, îi blestemau părinţii şi neamul. Îl scuipau în faţă cu obidă. Fără să scoată un cuvânt asculta ameninţările şi mai îngrozitoare ale Georginei care, cu ochii scânteind de furie, stătea în faţa lui, năucită parcă de mulţumirea pe care i-o dădea conştiinţa răzbunării împlinite şi care o făcea să uite şi milă şi feminitate. Bolivar rămase însă acelaşi, până la urmă. Biciul nemilos îi desprindea din ce în ce mai mult carnea de pe umeri, mădularele îi tresăreau străpunse de durere, iar genunchii tremurau sub el. Abia se mai putea ţine pe picioare, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba, decât să o lase să trădeze călăilor săi, ceea ce aceştia aşteptau de la ea. Îşi strângea cu toată puterea dinţii, făcându-i să scrâşnească şi lăsând să-i cadă privirea sălbatică şi ameninţătoare asupra femeii aceleia mândre din faţa lui. Înaintea ochilor săi începuseră să joace tot felul de neguri, să scânteieze roiuri de stele, în timp ce simţea cum o slăbiciune irezistibilă îi copleşeşte mădularele. Printr-o ultimă împotrivire, încercă să se ţină pe picioare, se rezemă cu umerii de copacul de care-i erau legate gleznele, dar în zadar. În jurul lui se învârtea totul. Peste ochii săi se lăsă deodată noaptea şi, pe jumătate leşinat, Bolivar căzu în genunchi.

— Vrei să-ţi faci rugăciunea, bestie? urlă cel cu colţul de mistreţ. Scoală-te, scârbă şi mai aşteaptă. Cheamă idolii tuciurii la care te închini şi roagă-te! Pe urmă te vom spânzura!

— Stai! se auzi deodată, alături de el o voce. Atât de rece şi de poruncitoare, atât de liniştită şi totuşi, atât de năvalnică, încât, tulburaţi în sângeroasa lor îndeletnicire, călăii se opriră şovăind şi însăşi Georgine, speriată, se întoarse auzind glasul acela bine cunoscut. Era Kelly care, cu mantia mexicană pe umeri, cu borurile largi ale pălăriei sale de pâslă neagră, apăsată pe frunte, apăruse pe neaşteptate lângă ei, întinzând braţul către cel ce

ţinea biciul în mână. Cine aduce aici la îndeplinire o hotărâre pe care n-am luat-o eu?

— Eu am luat această hotărâre! răspunse Georgine şi îşi aţinti ochii asupra lui, apucându-i în acelaşi timp mâna încă întinsă înspre ceilalţi. Eu l-am osândit, deoarece l-a ucis pe băiat. Cu mâinile lui blestemate a sugrumat copilul pe care l-am crescut şi îngrijit şi tu nu ai dreptul să mă împiedici să-l pedepsesc aşa cum se cuvine. Nu ai dreptul – adăugă ea cu vocea aproape sugrumată de emoţie – dacă nu vrei să fii şi tu socotit ca părtaş la omorul acela!

— Dezlegaţi-l pe negru! se auzi vocea liniştită a căpitanului, neţinând seama de cuvintele femeii. Dezlegaţi-l pe negru, am spus! Să-i cercetăm mai întâi fapta!

— A fost cercetată, omule! strigă Georgine, furioasă. Eu, eu îl învinuiesc şi-l chem ca martor pe Dumnezeu. Tot vrei să-l aperi şi să-l scapi?

— Dezlegaţi-l, vă spun, repetă Kelly cu glas apăsat, ameninţător. Înapoi, Georgine, locul tău nu e aici! Vrei oare să nesocoteşti toate poruncile mele?

Georgine îngălbeni, dându-se înapoi. În acelaşi timp însă, cel cu colţul de mistreţ se întoarse către stăpânul său şi strigă, înfruntându-l:

— La dracu, Sir! Pramatia asta a îndrăznit să pună mâna pe un alb. Să fiu blestemat dacă nu-l spânzur pentru fapta asta. Ordinul e ordin şi se cere respectat, dar şi când îl dai trebuie să-l cumpăneşti. La urma urmei, suntem americani liberi şi majoritatea a hotărât aici ca pedeapsa să fie executată. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar pe negrul ăsta eu nu-l dezleg!

Nici fulgerul nu ţâşneşte mai brusc din mijlocul norilor ce plutesc ameninţător deasupra pădurii, decât ţâşni deodată în mâna lui Kelly cuţitul său greu, înfigându-se cu o siguranţă uimitoare, în inima celui care îndrăznise să i se opună. Omul rămase câteva clipe în picioare, cu ochii holbaţi şi rătăciţi, apoi, desfăcându-şi braţele, căzu neînsufleţit cu faţa la pământ. Ceilalţi se repeziră mânioşi, înaintea lui. Kelly însă, fără nici o armă În mână, îi înfruntă, strigând mânios:

— Turbaţilor, vreţi să vă distrugeţi singuri? Pretutindeni în jurul vostru domneşte trădarea. Insula noastră a fost descoperită – spioni porniţi din Helena străbat fluviul în toate direcţiile. Viaţa noastră, tot ce am dobândit cu atâta sudoare, sunt în joc. Şi voi, în smintita voastră trufie, vă lăsaţi conduşi de gelozia şi

încăpăţânarea unei femei, ridicându-vă împotriva unicei mâini care vă poate salva? Neghiobi şi nătărăi ce sunteţi, treceţi la posturile voastre! O luntre străină a acostat aici, în preajmă. Poate că stăpânul lui e undeva ascuns la numai câţiva paşi de noi şi ne spionează. Nu trebuie, cu nici un chip, ca el să părăsească insula. Acum duceţi-vă! Aşteptaţi poruncile mele la „Bachelors'Hall". Vin şi eu numaidecât. Haide, dezlegaţi-l pe negru, v-am spus, iar voi doi, căraţi hoitul de aici şi îngropaţi-l dincolo de incintă. Flăcăul ăsta să fie mulţumit că a plecat aşa cum a plecat de pe lumea asta. Putea s-o păţească şi mai rău. Ar fi meritat. Se tocmise la Helena să ne vândă. Şi numai din lăcomie, tot aşteptând să fie mereu şi mereu mai bine plătit, a întârziat. Luaţi-l de aici, iar tu, Bolivar, aşteaptă-mă până ce mă întorc!

Fără să scoată un cuvânt, oamenii ascultară de poruncile lui. Kelly intră după Georgine, în locuinţa celei care îl primea acum rece şi îmbufnată.

— Unde e bolnava? întrebă el, oprindu-se la uşă şi străbătând cu privirea îngustul spaţiu alăturat. Unde e fata pe care voiai să o ţii şi să o păstrezi la tine?

— Unde e băiatul? răspunse Georgine aprinsă şi nervoasă, aţâţată poate şi de conştiinţa vinovăţiei proprii. Unde e băiatul pe care harapul acela diabolic l-a ucis, aşa cum i-ai poruncit? Unde e copilul crescut de mine, singura făptură care mă iubea cu adevărat, neavând altă vină decât faptul că îmi era credincios? Ţi-ai bătut joc de mine, Kelly şi aproape mă tem ca nu cumva să fi devenit şi eu jertfa cine ştie cărei răutăţi pusă la cale de tine!

— Aiureli! răspunse liniştit Kelly, scoţându-şi pălăria cu boruri late şi zvârlind-o pe masă. Cum pot să ştiu eu unde e băiatul? De ce l-ai lăsat să plece de lângă tine? Ţi-am spus de atâtea ori! La urma urmei, s-ar putea să se întoarcă astăzi sau mâine, cine ştie? Şi apoi, cine ştie dacă, vesel şi fericit că e liber, nu hoinăreşte prin Helena, în timp ce însăşi viaţa noastră, a tuturora, atârnă de limba lui copilărească. Unde e fata? Cheam-o aici!

— Să se întoarcă? strigă Georgine îndurerată. Da, cadavrul lui – Peter s-a dus dincolo să-l aducă de la locul unde l-a scufundat negrul. Veselia şi fericirea lui s-au stins în valul lacom care l-a înghiţit, iar limba lui copilărească nu mai primejduieşte viaţa nimănui!

Toată durerea reţinută atâta timp în sufletul femeii acesteia

nespus de mândră se revărsa acum într-un sălbatic şi neistovit şuvoi de lacrimi. Georgine îşi ascunsese faţa în mâinile ei, plângând în hohote.

Kelly stătea uimit, aţintindu-şi ochii întunecaţi asupra tremurătoarei făpturi din faţa lui.

— Ce însemna copilul acela pentru tine? întrebă el în cele din urmă, încet şi tăios. Ce legătură e între tine şi băiatul acesta, o corcitură care nu putea să-ţi fie dragă decât ca slugă? Georgine, niciodată nu le-am întrebat de originea băiatului aceluia. Acum însă vreau să ştiu adevărul.

— Era din cel mai nobil sânge al căpeteniilor seminole, replică femeia cea frumoasă, stăpânindu-şi durerea şi ridicându-se mândră. Numele tatălui său era strigătul de luptă al întregului său neam. E un nume nemuritor în istoria poporului aceluia.

— Şi mama lui?

Georgine tresări înspăimântată. Tot trupul începuse să-i tremure. Aproape fără să vrea, întinse mâna, căutând să se sprijine de scaunul în preajma căruia stătea. Pe buzele lui Kelly se ivi, în treacăt, un zâmbet ironic. Se prefăcu însă că nu vede mişcarea ei, sau că nu vrea să o vadă şi se îndreptă grăbit spre odăiţa de alături, unde trebuia să se afle Maria.

— Unde e bolnava? întrebă el pe un ton neutru. E în cămăruţa ei?

— Doarme! răspunse Georgine, surprinsă de brusca schimbare a întrebărilor lui, dar stăpânindu-se numaidecât. N-o tulbura, are nevoie de linişte!

— Vreau s-o văd! răspunse căpitanul, apropiindu-se de perdeaua ce despărţea cămăruţa de odaia cealaltă.

— Ai s-o trezeşti, se rugă Georgine, fă-mi plăcerea şi las-o în pace!

Kelly se întoarse spre soţia lui şi o privi atât de stăruitor în ochi, ca şi cum ar fi vrut să-i afle cele mai ascunse gânduri. Chipul ei rămase însă neschimbat. Nici o trăsătură a feţii nu i se mişcă. Fără să spună un cuvânt, Kelly îi întoarse spatele şi trase perdeaua. Patul era aşezat în faţa acesteia şi pe el – cu mlădioasele ei mădulare înfăşurate în pături călduroase, cu spatele întors către dânsul în aşa fel, încât nu se vedeau decât căpşorul mic înconjurat de bucle zburlite, o parte din grumazul strălucitor şi alb precum şi mâna fină întinsă deasupra păturii – se odihnea un trup de femeie. Trăsăturile ei erau aidoma cu cele ale femeii dispărute. Ochiul ager al lui Kelly descoperi însă

numaidecât înşelătoria.

În prima clipă făcu, ce e drept, o mişcare aproape involuntară, ca şi cum ar fi vrut să se apropie mai mult. Se opri însă numaidecât, lăsă privirea să-i mai rătăcească o dată asupra trupului adormit, apoi peste chipul frumos dar palid ca marmura al soţiei sale şi părăsi numaidecât odaia, ieşind din casă.

Ajuns afară, trecu pe lângă negrul care şedea încă ghemuit lângă copacul unde fusese bătut şi intră în „Bachelors'Hall", unde se adunaseră oamenii. Nu mai era timp de pierdut, fiecare clipă putea să le fie fatală. Dădu câteva porunci scurte, dispersând oamenii pe insulă aşa cum credea el că e mai bine: unii trebuiau să cerceteze malurile, în căutarea unei luntri, iar alţii urmau să scotocească hăţişurile. Dacă dădeau de ea, nu aveau nimic altceva de făcut decât să se ascundă, urmărind-o doar de departe. Irlandezul trebuia neapărat să le pice în mână. Dacă însă, bănuind că a fost descoperit, s-a ascuns, tot nu putea deocamdată să părăsească insula, aşa că, până una alta, nu putea să le aducă vreun neajuns. Tot urma să cadă în mâna lor. Se luară măsuri şi în alte privinţe, avându-se în vedere toate locurile propice unei debarcări, iar locuitorilor insulei li se porunci să-şi ţină lucrurile pregătite în aşa fel încât să fie în orice clipă gata de plecare. În acest scop, toate luntrile lor trebuiau păzite cu străşnicie, ca să se întârzie în fel şi chip clipa grea care îi aşteaptă. De fapt, nici nu se ştia încă bine dacă ascunzătoarea lor fusese descoperită, întrucât cei doi oameni trimişi să facă cercetările de rigoare puteau eventual să fie prinşi.

Dacă se linişteau locuitorii din Helena, sau mai cu seamă cei din împrejurimi, ar fi fost o neghiobie ca, stăpâniţi de o frică prostească, să părăsească un loc cum poate nu se mai găsea un altul la fel pe toată întinderea Statelor Unite. În orice caz, puteau să se menţină cel puţin până când ar fi fost în stare să-şi care tot avutul lor în statele situate mai spre miazăzi, îndeosebi în Texas şi Mexico, astfel ca atunci când s-ar fi făcut cercetări ulterioare, vecinii să nu mai găsească decât cel mult cuibul pustiu, zăganii fiind de mult plecaţi aiurea. În acest scop, Kelly trebuia să plece fără întârziere la Helena, urmând să se întoarcă degrabă, în caz că fuga lor a devenit imperios necesară. Chiar dacă ar fi fost vorba de ultima lor posibilitate de scăpare, tot le mai rămânea şansa de a-şi croi un drum înainte ca duşmanul să afle cât de tari şi cât de numeroşi sunt.

Toate măsurile acestea fură luate cu atâta chibzuială, puterile

celor de care se temeau, atât de bine măsurate, încât nu încape îndoială că ele făceau dovada unei depline cunoaşteri a împrejurărilor, o precisă cumpănire a acestora, o greşeală de un singur ceas putând însemna pentru toţi pieirea lor sigură. Totuşi, fie că insularii nu întrevedeau deloc gravitatea primejdiei, căci Kelly nu le spunea decât ceea ce trebuiau neapărat să ştie, fie că aveau deplină încredere în el şi în deşteptăciunea lui – ei păreau să ia mult prea uşor lucrurile, ba chiar se socoteau atotputernici. Fuseseră lăsaţi atâta vreme să comită nelegiuiri după cum pofteau, încât deveniseră încrezuţi, unii din ei afirmând chiar că nu le pasă dacă sunt sau nu descoperiţi şi că ar vrea să-l vadă pe cel ce ar îndrăzni să-i atace aici, în propria lor citadelă.

Bineînţeles că alta era părerea lui Kelly. Cunoştea prea bine atât primejdia ce-i ameninţa, cât şi mijloacele lor de apărare. Ceea ce îl nelinişte a în mod deosebit era însă întârzierea Flat-boatului pe care-l aştepta din Indiana. Căci, dacă totul ar fi decurs bine, ar fi trebuit demult să fi ajuns la insulă, trecând chiar de ea. E drept că neobişnuita ceaţă de afară explica oarecum această întârziere. Sau bătrânul din Indiana n-a vrut să primejduiască siguranţa vasului, sau Bill se va fi temut să eşueze prea devreme, sau poate chiar să greşească ţinta, punând astfel în pericol prada atât de bogată. Ceaţa însă părea că e pe cale să se risipească, căci vântul începu să sufle uşor. Oricum, era un semn bun, lăsându-le speranţa că vasul ar putea să sosească odată cu ivirea zorilor, sau poate după ce se va lumina.

În timp ce, acum, oamenii se risipeau pe întinsul insulei ca să îndeplinească ceea ce li se poruncise şi ca să-şi apere azilul împotriva trădării, Kelly se întoarse la Bolivar, punând încet mâna pe umărul acestuia. Africanul, simţind apăsarea uşoară a degetelor pe umărul său, tresări. Ele atinseseră una din rănile pe care i le deschisese adineauri biciul. Recunoscu însă curând pe stăpânul său şi se ridică, fără să spună un cuvânt.

— Bolivar, şopti căpitanul privind întunecat în ochii negrului, te-au bătut şi te-au călcat în picioare, fiindcă mi-ai rămas credincios?

Negrul scrâşni din dinţi, îndreptându-şi privirea scânteietoare spre fereastra luminată a stăpânei sale.

— Ştiu tot, zise Kelly, ridicând liniştitor mâna spre el, dar poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa. În nici un caz, n-a fost spre paguba ta. Aici însă nu mai poţi rămâne. Adăugă el, după câtva timp. Georgine ştie ce-ai făcut şi ura ei nu cunoaşte margini –

amândoi trebuie să ne ferim de ea. Strânge-ţi boarfele de care crezi că ai nevoie şi vino cu mine!

Bolivar îşi ridică ochii spre căpitanul său, uimindu-se. Cuvintele rostite de el aveau un tâlc întunecat. Voia el oare să părăsească insula, s-o lase pe Georgine în voia sorţii?

— Nu ne mai întoarcem? întrebă el, după ce stăpânul îşi luase privirea de la el.

— Tu nu te întorci, cel puţin câtva timp. Eu însă poate chiar mâine, răspunse Kelly. Oricum, grăbeşte-te, grăbeşte-te, timpul ne e măsurat. Ne aşteaptă câteva ceasuri grele, trudind la vâsle pe Mississippi în sus!

— Nu sunt în stare să vâslesc, mormăi negrul. Braţele îmi sunt ologite. Biciul mi-a stors toată vlaga!

— Ai să stai la cârmă, zise căpitanul. M-ai dus destule ori dincolo, stând la vâsle. Astăzi ţi se cuvine să-ţi odihneşti braţele. Un lucru însă, Bolivar: vrei ca de acum încolo să nu asculţi decât de mine, să-ţi pui viaţa numai în slujba mea şi să-mi fii credincios? Vrei să te supui, oricare ar fi porunca ce ţi-aş da-o?

— Massa, m-ai răzbunat astăzi, şopti negrul, urmărind cu ochii săi întunecaţi şi aprinşi pe cei ce târau acum prin curte cadavrul piratului înjunghiat. Sângele nemernicului acela, pe care mâna dumitale l-a vărsat, m-a stropit şi pe mine. Şi fiecare picătură a fost ca un balsam turnat pe rănile mele. Oare pot eu să uit asta?

Kelly îşi lăsă privirea cercetătoare să alunece câteva secunde asupra lui, după care zise în şoaptă:

— Destul! Te cred! Acum du-te şi pregăteşte-te. Iola mea e la locul ei obişnuit. Şi se întoarse repede, vrând să plece. O chemare a negrului îl împiedică însă.

— Massa, zise Bolivar, vârând mâna în haina de pe el: Am aici două scrisori pe care – le-am găsit la cel cu pielea roşie. Mi se pare însă că nu sunt pentru dumneavoastră.

— Bine, bine, şopti Kelly, luându-le: îţi mulţumesc! Şi ieşi grăbit prin portiţa dinspre nord-vest a curţii, de unde o cărăruie îngustă ducea spre partea de sus a bancului de nisip intermediar. Bolivar însă se strecură în coliba lui, strânse la repezeală tot ce avea mai bun şi, fără să spună nimănui nimic, părăsi colonia, pornind prin ceaţa umedă şi întunecoasă spre locul unde urma să întâlnească pe căpitanul său.

28
AVENTURA LUI PATRICK O'TOOLE

Despărţindu-se de oamenii eu care fusese pe chei, Patrick O'Toole se îndreptă grăbit spre locuinţa judecătorului. De fapt, nu voia neapărat să-l informeze despre intenţiile sale, întrucât, pentru moment, nu cerea ajutorul justiţiei, ci mai degrabă intenţiona să împrumute de la ea o busolă, ceaţa devenind din ce în ce mai densă. Cum am văzut însă adineauri, nu-l găsise pe judecător acasă. Şi, cum nimeni nu putea să-i spună când se va întoarce, fără să stea mult pe gânduri, se hotărî să pornească şi fără busolă, încercându-şi norocul. Fără să mai şovăie, se întoarse la barca lui, o aduse pe linia de plutire şi porni, vâslind încet de-a lungul malului apusean, înspre locuinţa lui Bradshaw, cale de un ceas. Cât timp se ţinu în apropierea malului şi cât timp putu să deosebească cel puţin umbrele întunecate ale copacilor, lucrurile merseră destui de bine. N-avea ce se teme de *snaguri* şi de *sawyers.* Barca lui era prea uşoară ca să aibă mult de furcă cu ele. Chiar dacă era dus de curent în mijlocul lor, se putea desprinde lesne. Cel mult – aşa cum se şi întâmplă uneori – vreun *sawyer,* ţâşnind pe neaşteptate din adânc, ar fi putut să-i culce pentru câteva clipe barca pe o rână, făcând-o să ia puţină apă. O'Toole apuca atunci vâslele cu putere şi barca lui uşoară, luată de curent, trecea ca săgeata de-a lungul ţărmului şi pădurii, ca să ajungă apoi la golful înăuntrul căruia se afla locuinţa lui Bradshaw. Duse barca în golf şi din gura acestuia putu să audă aceeaşi veste, mai pe îndelete decât o aflase din gura marinarului din Indiana. Era acum cu desăvârşire convins nu numai că bănuiala sa era întemeiată, ci, mai mult chiar, că are în sfârşit un fir sigur, cu ajutorul căruia să poată da de urma acelei nesuferite adunături pe care o ura din tot sufletul.

E drept că şi Bradshaw, la rândul său, îl sfătui să nu pornească nepregătit, singur şi pe asemenea ceaţă, căci n-ar fi în stare nici măcar să descopere insula. Însă încăpăţânatul O'Toole voia cu orice preţ să stăruie în încercarea lui, afirmând că tocmai ceaţa asta e cum nu se poate mai potrivită şi că, dacă locul acela e într-adevăr sălaşul bandiţilor, cu siguranţă că pe o asemenea vreme ei sunt mai puţin vigilenţi. Pentru a nu-şi irosi timpul

degeaba, el nu întârzie prea mult la Bradshaw şi, aproape silit de acesta, luă cu el la plecare, o pătură de lână, care i-ar putea fi de folos dacă ar rămâne mai multă vreme pe drum. Bine dispus, dezlegă barca de la locul ei, făgăduind tânărului că-i va trimite curând veşti bune, după ce se va fi socotit cu nemernicii care s-au purtat atât de urât cu el.

Bradshaw rămase pe ţărm, privind după el până ce barca se pierdu în zare. O vreme mai auzi plesnetul regulat al vâslelor irlandezului, apoi, încetul cu încetul şi aceasta se risipi în depărtare.

O'Toole, un adevărat fiu al „insulei verzi”, pornise îndrăzneţ şi neabătut în căutarea aventurii, mânat mai puţin de vreun instinct, cât mai cu seamă de o uşurinţă nepăsătoare şi plină de optimism, care îl târa în tot felul de primejdii nebănuite. Totuşi, nimeni din Arkansas n-ar fi crezut cu putinţă că, în mijlocul unor state civilizate, pe drumul atât de larg deschis tuturor navelor comerţului apusean, s-ar fi putut instala o bandă atât de fioroasă, ca în cazul de faţă. Nu luase cu el nici măcar o armă, cu excepţia unui cuţit scurt de vânătoare, legat de un nasture cu o sfoară trecută pe sub vestă, cuţitul slujind mai mult pentru nevoile câmpului şi casei, decât ca armă de apărare.

Seara nu putea să fie departe. Oricât de plăcută ar fi fost pentru omul nostru împrejurarea aceasta, când putea fi mai greu descoperit, totuşi, el era pătruns de nelinişte. Se îndoia că, pe o asemenea ceaţă de nepătruns, ar putea ajunge cu adevărat la insula căutată. Nu era totuşi prea departe de ea. Distanţa de la Insula sălciilor până la Şaizeci şi unu, măsura, pe apă, numai opt mile. Pe de altă parte, la nivelul actual al fluviului, curentul trebuia să-l facă să înainteze cu cinci mile pe oră. Dacă prin urmare, se mai servea şi de vâsle, atunci urma foarte bine să parcurgă, în acelaşi răstimp, întreaga distanţă. Câtă vreme rămânea chiar lângă mal, lucrurile se întâmplau întocmai. Vedea mereu malul şi putea deci să menţină exact direcţia. Acum însă şi nu departe de Insula sălciilor, apa fluviului Mississippi făcea un cot adânc spre Arkansas, astfel că, dacă nu voia să se abată cu totul de la direcţia sa, era silit să se îndepărteze de mal.

Ce-i drept, O'Toole nu apucase niciodată o asemenea ceaţă pe Mississippi, căci altfel nu s-ar fi încumetat să se avânte fără busolă pe apa asta. Era încredinţat că, orice s-ar întâmpla, curentul apei trebuie neapărat să-i indice direcţia şi că buştenii ce pluteau din belşug împrejur erau cel mai bun îndrumător.

Afară de aceasta, insula Şaizeci şi unu era destul de lungă şi de lată, aşa că, dacă se putea menţine în mijlocul apei, trebuia neapărat să ajungă acolo. Un singur lucru uitase însă când îşi făcuse socoteala. Şi anume că determinarea unui curent este cu totul imposibilă atunci când ochiul nu are nici un punct de reper la dispoziţie.

O'Toole continuă să vâslească liniştit un timp, chiar după ce nu mai putu să deosebească malul apei. Foarte curând însă, câţiva buşteni plutitori îl induseră în eroare. Se opri deci o clipă, vrând să vadă direcţia în care plutea. Dar atât buştenii cât şi barca lui, în clipa când el încetă să vâslească, rămaseră parcă locului. Totul părea să fie acum un lac cuprins din toate părţile de aburi deşi.

Vâsli din nou, dar avea impresia că se învârteşte într-un lac liniştit. Nu mai ştia deloc care sunt punctele cardinale. Fluviul părea o oglindă netulburată şi numai palele de ceaţă pluteau deasupra ca nişte norişori deşi, nevoind să se despartă de ea. Se strădui în zadar să descopere malul, ca să se poată orienta mai bine. Nu izbuti însă. Dimpotrivă, întunericul începu să devină şi mai de nestrăbătut. O'Toole nu se mai gândea acum să nimerească insula şi aproape că nu mai spera să atingă ţărmul chiar dacă s-ar fi aflat la câteva mile depărtare de ţelul pe care şi-l propusese.

Există totuşi un mijloc, cu ajutorul căruia te poţi descurca şi fără busolă în împrejurări asemănătoare. Şi anume să vâsleşti învârtindu-te în cerc, până când auzi şopotul apei sub capătul din faţă al luntrei. Atunci înseamnă că te îndrepţi în direcţia contrară curentului şi poţi să hotărăşti cum să mergi mai departe…

O'Toole nu prea avea habar de lucrurile astea, nefiind obişnuit să călătorească pe apă. Ştia doar că nu se putea să fie atât de departe, încât să fi depăşit insula. Dacă prin urmare se lăsa dus în jos de curent, însemna că va ajunge dincolo de punctul ce şi-l alesese. Apucă iar vâslele grăbit. Mai privi o dată, scrutând cu ochii pătura de neguri din jurul lui, îndreptă capătul luntrei spre locul unde bănuia că e mijlocul fluviului şi învârti cu atâta pricepere vâslele elastice, încât apa împroşcă în sus, înspumată. Trudi aşa un ceas întreg. Picături mari de sudoare îi broboneau fruntea. Dacă ar fi mânat luntrea aşa cum trebuia, ar fi putut să treacă până acum de două ori de-a curmezişul Mississippiului. Totuşi, uscatul nu se vedea nicăieri. Atât doar simţea: că pornise pe un drum greşit.

Lăsă din mâini pentru câteva clipe vâslele, ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, apoi le apucă iar şi iar vâsli din răsputeri până ce, în sfârşit, înţelese că toată osteneala lui era zadarnică. Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut acum era să se întoarcă în Arkansas, urmând să mai facă o încercare altă dată. Era însă tot atât de greu să te îndrepţi spre Arkansas sau spre Mississippi. Foarte curând noaptea şi ceaţa îl înconjurară cu vălurile lor de nepătruns. Nu auzea nici un zgomot în jurul lui, nici măcar orăcăitul broaştelor – care ar fi putut să-i vestească apropierea ţărmului – indiferent de care parte ar fi fost acest ţărm. Probabil se afla pe la mijlocul fluviului.

După ce se mai luptă o vreme cu vâslele, până ce căzuse frânt de osteneală, le zvârli în cele din urmă în luntre – fără să-i pese de ce s-ar putea întâmpla – se lungi în partea din faţă a luntrii. Odată şi odată apele trebuiau să-l ducă undeva, sau urechile lui trebuiau să audă zgomotul vreunui vas sau apropierea ţărmului, unde avea să-l mine curentul. Se lăsase în voia sorţii, încredinţat că el singur nu era în stare să facă nimic. Se simţea năucit şi nu ştia unde se află. Nu ştia dacă stă atârnat undeva departe, sau dacă apele continuă să-l ducă mereu spre gurile Arkansasului.

Amărât şi îngândurat, stătea lungit în barcă şi privea tăcut la pătura cenuşie de deasupra lui, care îl apăsa cu greutatea şi umezeala ei, când, deodată, i se păru că aude orăcăitul unei broaşte. Aproape în aceeaşi clipă urechile-i deprinseră un foşnet surd în apropiere. Şi, înainte de a-şi fi putut da seama din care parte venea sunetul – cu atât mai mult cu cât el se aştepta ca el să vină din cealaltă parte – barca lui se şi oprise printre crengile ţepene ale unui stejar.

Poposise aşadar – până una alta – lângă un copac. Ştia prin urmare că nu mai putea fi împins prea departe de Helena şi nici în josul fluviului, îi era însă cu neputinţă să-şi dea seama dacă se află în Arkansas, Mississippi, sau în alta din insulele situate în aval, ea de pildă Şaizeci şi trei sau Şaizeci şi patru. Singurul lucru de care părea convins, era că trebuie să fie la cel puţin cincizeci sau şaizeci de mile depărtare de Helena.

Unde se afla însă? La început se gândi să strige. Poate că, totuşi, era cineva prin apropiere, care să-l audă. Dar, pe de altă parte, nu era oare cu putinţă ca el să fi nimerit tocmai în cuibul acela pe care îl căuta? Şi, în acest caz, la ce primire se putea aştepta din partea acelora care, nu e mult de atunci, îi dăduseră atâtea dovezi ale urii pe care i-o purtau. Cum însă astăzi nu mai

putea fi vorba să poată ajunge la Şaizeci şi unu iar ceaţa, în orice caz, tot va fi risipită de vântul dimineţii, hotărî să lege bine luntrea undeva şi, lungit înăuntrul ei, să aştepte ziua următoare.

Bineînţeles că lucrul acesta n-a fost atât de uşor pe cât şi-l închipuise el la început. Nenumăratele resturi de crengi răvăşite îi împiedicau, când încerca să se apropie. Dar nici în locul unde se afla acum nu putea să rămână. Curentul era mai înverşunat tocmai acolo; şi dacă apele aduceau vreun trunchi de copac mai mare, puhoiul de ape, împingându-l eu puterea lor dezlănţuită, i-ar fi sfărâmat luntrea, târându-l şi pe el în păienjenişul crengilor rupte. Îşi dădu deci toată silinţa şi înaintă pe stânga până la un soi de promontoriu, unde fluviul se frângea de mal cu toată puterea, îndreptându-se apoi înspumat, aiurea, în năvala lor, apele luaseră cu ele un trunchi uriaş, mutându-l mai la o parte, astfel că între trunchi şi limba de pământ se formase o scobitură mai mare. În această scobitură îşi vârî luntrea, fără să stea mult pe gânduri şi, apărat acum împotriva primejdiei din afară, se întinse, vrând să doarmă câteva ceasuri.

Se odihnise astfel câtva timp. Şopotul uniform al apei, în pofida patului vârtos pe care se odihnea, începuse să-i legene şi să-l adoarmă, când, deodată, pe jumătate visând, i se păru că aude nişte glasuri, discutând între ele cu multă vioiciune.

La început, treaz doar pe jumătate, ascultă zgomotul nelămurit al vocilor, închipuindu-se că se afla pe mare şi că, de pe mal, oamenii îi strigau să se ferească de primejdiile golfului. Pe măsură însă ce se trezea de-a binelea, se miră el însuşi când văzu locul în care se afla şi, abia după câtva timp îşi veni în fire, amintindu-şi cu multă greutate de cele întâmplate.

O’Toole nu era însă un atât de vechi locuitor al pădurilor încât să prefere un astfel de culcuş, pe apă şi în mijlocul ceţii, unui pat sănătos şi cald. Cu toate acestea, o teamă nelămurită îl împiedică să-i strige pe cei ce vorbeau, cu atât mai mult cu cât însăşi intenţia cu care plecase la drum îl îndemna să vadă în fiecare om pe care îl întâlnea un hoţ, un ucigaş sau un trişor. Pentru a-şi da seama, înainte de toate, de cele ce se întâmplă, se târî afară din luntre, căţărându-se pe câteva trunchiuri prăbuşite pe ţărm şi se strecură fără să se facă auzit prin bezna ce domnea deasupra pădurii întunecate, orientându-se după sunetul glasurilor pe care le auzea.

Zgomotul şi vorbele se potoliseră. Şi O’Toole bănui că pe undeva trebuie să fie o fermă. Nu descoperise însă poteca ce

ducea într-acolo şi credea că se află pe vreun teren abia desţelenit. Străbătuse, deşi cu foarte mare greutate, o bună parte a desişului şi la un moment dat nu mai auzi nimic altceva decât orăcăitul monoton al broaştelor şi ţârâitul greierilor. Continuă totuşi să meargă în aceeaşi direcţie şi ajunse în dreptul unui loc liber, nu prea mare, când, deodată, văzu cum răsar din ceaţă doi oameni chiar înaintea lui. Abia mai avu timp să se culce la pământ, îndărătul unei tufe.

— Şi eu, Jones, îţi spun, să nu părăseşti cumva insula, fără să fi prestat jurământul, zise unul din cei doi oameni, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa către celălalt. Am primit porunca să nu te lăsăm să pleci!

— Bine, dar eu am vrut să depun jurământul, răspunse supărat celălalt. Ce dracu, mai mult nu pot decât să vă spun că vreau să jur pe ceea ce mi se cere! E ruşinos să fiu oprit aici împotriva voinţei mele, acum când aş putea ca dincolo, în Mississippi, să fac cele mai strălucite afaceri!

— Aşa? Dar dacă, cel mai târziu până mâine seara, se întâmplă ceea ce ne-a spus pe ocolite căpitanul – mormăi Jones – ce interes am eu să-mi pun pielea la mezat? N-aş fi şi eu spânzurat, oricât de nevinovat m-aş simţi?

— Nevinovat? zise batjocoritor celălalt.

— Da, da, nevinovat, răspunse îmbufnat Jones. Barem în treaba asta şi, ceea ce ar fi şi mai fatal, conştient fiind că, din greşeală, canaliile au prins pe adevăratul vinovat. Nu, Ben, trebuie neapărat să-mi procuri o barcă. Am să depun în faţa dumitale jurământul. Cred că asta ţi-ar fi deajuns!

— Mie? Blestemat să fiu dacă m-aş gândi să-mi vâr capul meu în laţ în locul dumitale, bombăni Ben, vrând să plece, de data asta de-a dreptul spre irlandezul care stătea nemişcat alături, lungit la pământ. De îndată ce făgăduieşti că depui jurământul, eşti… mii de şerpi şi tunete! izbucni el deodată, dându-se înapoi din faţa trupului pe care îl atinsese cu piciorul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă speriat Jones, privind în jurul său cu îngrijorare.

Irlandezul nu se mişcă. Convorbirea dintre cei doi oameni îi dovedise că îşi atinsese scopul, cu toate că n-avea habar unde se afla, iar pe de altă parte îşi simţea mădularele cuprinse de teamă, neştiind ce trebuia să facă. Dacă fugea, era sigur că ceilalţi, care cunoşteau locul, l-ar fi prins numaidecât. Dacă însă se împotrivea – el nu avea armă, în timp ce duşmanii săi purtau

cu siguranţă pistol şi cuţit asupra lor. În cele din urmă, se hotărî să se poarte aşa ca şi cum ar fi adormit. În acest caz ceilalţi ar putea crede că el nu-i auzise vorbind şi poate că şi-ar da silinţa chiar ei să-l ducă de acolo, cât mai degrabă.

Acestea erau gândurile ce-i treceau în clipa aceasta prin cap. Se făcu deci mai departe că doarme. Cuvintele însă rostite imediat de Ben îl făcură totuşi numaidecât să bănuiască pericolul în care se afla.

— Mii de şerpi şi de rechini, exclamă acesta, aplecându-se şi apucând braţul celui ce zăcea liniştit şi nemişcat. Să fiu al dracului dacă nu e Tusk şi dacă secăturile astea nu l-au târât, părăsindu-l aici. Nu l-au dus nici măcar mai departe, ca să-l îngroape. La urma urmei, lasă-l să zacă. Nu-i totuna dacă l-am îngropat aici sau la o sută de paşi mai încolo? Şi, zicând acestea, îşi uşură umărul de unelte lângă presupusul mort şi începu să sape pământul cu cazmaua.

— Dacă-i aşa, atunci mă duc şi eu între timp, să văd dacă nu cumva dau de vreo ambarcaţiune, zise Jones. Aşa mi-a poruncit Kelly.

— Mda – şi să mă iei şi pe mine, nu-i aşa? Şi apoi; frumuşel la vale cu ea! îl maimuţări sălbaticul marinar, lovind furios pământul cu cazmaua. La dracu, Sir! Grozav de prost trebuie să mă crezi dacă-ţi închipui că poţi, în felul ăsta, să mă duci cu zăhărelul. Rostul dumitale e să mă ajuţi să sap aici groapa şi, după aceea, să dai de barca irlandezului, punând mâna pe el, bineînţeles dacă-l prindem. Asa că, dacă binevoieşti, pune mâna şi ajută-mi să fac groapa şi nu te mai gândi la cine ştie ce tertipuri ca să mă îndepărtezi, ducându-mă pe o pistă greşită!

Zicând acestea zvârli lopata omuleţului de lângă el şi-i făcu semn să scoată pământul, dar să nu-l arunce prea departe, ca să-l poată aduna mai uşor după aceea.

O'Toole tremura din toate mădularele. Alături de el se săpa o groapă în care urma ca el să fie zvârlit de viu – dacă izbutea să rămână nemişcat până la urmă – iar, dacă dădea cumva vreun semn de viaţă, moartea îi era la fel de sigură. Îşi dădea seama că fusese trădat. Dar de cine? Şi cum de putuse vestea să ajungă atât de repede aici, la o atât de mare depărtare de Helena? Nu vâslise el oare necontenit cu toate puterile lui, nemărturisind nimănui, decât poate în ultimul moment câtorva din cei mai buni prieteni ai săi hotărârea de a se opri în locul acesta? Din păcate, nu mai era timp pentru asemenea reflecţii şi fiecare lopată de

ţărână azvârlită îi apropia sfârşitul.

Numai o hotărâre de moment ar fi putut să-l salveze. Se gândea să se ridice brusc, sărind de la locul lui. Poate că oamenii aceştia, care în clipele acelea îl socoteau mort, s-ar fi speriat la început şi, până să-şi vină iar în fire, el ar fi putut să ajungă la barca lui fugind. De altfel, unul din ei, aşa i se părea lui, în umbra serii, era mititel şi cam firav, iar, în ce-l priveşte pe celălalt, o lovitură de cuţit i-ar fi fost deajuns. Puse aşadar mâna, cât putu de prudent, pe cuţitul său, îl trase afară din teacă şi se aplecă uşurel pe umărul stâng – după ce observase bine direcţia de unde venise. Se gândea că o urmărire în împrejurările acelea era de neconceput. Şi apoi, ajuns iarăşi pe apă şi învăluit de ceaţă, doar întâmplarea l-ar fi putut da pe mâna urmăritorilor săi. Unul din cei doi bărbaţi se afla acum tocmai între el şi trunchiul peste care ar fi trebuit numaidecât să sară. Voia să aştepte până ce locul ar fi fost liber, înainte de a face încercarea. Cel ce stătea acolo era Ben. Zvârlise cazmaua şi luase acum a doua lopată în mână, înapoindu-se la locul său de adineauri. Era deci poate singurul moment care mai rămăsese.

— Ben? se auzi o voce înceată, sugrumată, venind dinspre locul unde se afla luntrea sa. În acelaşi timp în desişul de tufe şi mărăcinişuri se auziră foşnete de tot felul.

— Da, răspunse acesta, oprindu-se. Ce s-a întâmplat? Cine mă cheamă?

— Am dat de luntrea străină, şopti iar glasul de adineauri. Lasă săpatul şi vino-ncoace. S-ar putea să avem curând doi inşi de îngropat!

Inima lui O’Toole îngheţă. Nu numai că i se tăiase drumul de întoarcere, dar i se descoperise şi barca. Dacă era adevărat că se afla pe o insulă, aceasta însemna că nu mai avea posibilitatea de a pleca de acolo. Singura lui speranţă era acum ca groparii, auzind chemarea, să plece într-acolo, lăsându-l singur aici.

— Unde e? întrebă Ben şi încetă să mai azvârle pământul.

— Chiar aici, lângă limba de pământ de sub bătrânul sicomor.

— Faceţi cum v-a poruncit Kelly şi ţineţi-vă gura! mârâi marinarul. Cine ştie dacă nu se târâie pe undeva pe aproape, rugaţi-vă şi aşteptaţi în linişte. Dacă se întoarce, terminaţi eu el. Fără împuşcături însă.

— Ce ne facem însă dacă diavolul de Bill soseşte între timp cu Flatul şi dă semnalul? întrebă cu glas potolit, celălalt.

— Asta nu vă priveşte pe voi! Voi rămâneţi la posturile

voastre. Noi, ceilalţi, după ce terminăm cu barca, cercetăm de jos în sus insula. Dacă nu-l găsim noi, trebuie neapărat să pice în mâinile voastre.

Începu iar să sape. În curând groapa urma să fie gata. Pe marginea ei, maldărul de pământ părea să fie destul de mare. Inima irlandezului bătea acum atât de tare, încât O'Toole se temea ca bătaia aceasta să nu-l trădeze. Recunoscuse şi vocea pe care o auzise în urmă. Era a ticălosului pe care-l cotonogise la Helena, aşa că nu putea să se aştepte la mila acestuia. Dacă era descoperit, nici Dumnezeu nu mai putea să-l scape. Începuse să-l frământe un gând: ce-ar fi dacă, în timp ce ceilalţi sunt preocupaţi de aceea ce au de făcut, el ar şterge-o uşurel şi, o dată ajuns în mijlocul mărăcinişului, să-şi caute fie un ascunziş undeva, în mlaştină, fie să încerce, folosindu-se de ceaţă, să ajungă la apa fluviului, pornind înot mai departe? Pluteau atâţia buşteni acum pe apă, încât nu trebuia să se teamă că s-ar fi putut îneca. La urma urmei şi asta ar fi fost mai bine decât să se lase ucis aici ca un câine.

Împinse încet braţul stâng la o parte, ca să se poată sprijini mai bine pe el, când se târăşte. Iarba foşnea însă prea tare şi trebuia să fie cât se poate de atent. E drept că cei doi săpau încă de zor şi zgomotul bulgărilor de pământ acoperea orice alt zgomot. E drept că, între timp şi el se târâse cam cu doi paşi înapoi, până în dreptul unei tufe, în dosul căreia se afla o bucată de pământ acoperită de o iarbă moale, unde putea să alunece mai uşor. Dar tocmai în clipa când încercase să se ridice puţin, vrând să alunece peste o creangă uscată ce i se ivise în cale, fără să vrea, mâna lui rupsese o crenguţă, care căzu la pământ, nu fără zgomot.

Speriat, O'Toole îngheţase parcă, nemai făcând nici o mişcare. În schimb, Ben sări repede din groapa aproape terminată şi, urcându-se pe movila de pământ alăturată, începu să cerceteze negura nopţii.

— N-ai auzit nimic, Jones? întrebă el după câtva timp. Parcă ar fi călcat cineva pe o creangă uscată.

— Eu n-am auzit nimic, mormăi celălalt, zvârlind lopata afară din groapă şi căţărându-se şi el pe movila de pământ. Aşa! Cred că gaura e acum destul de adâncă. M-am săturat de meseria asta de cârtiţă! Dacă crezi că am venit pe insula asta ca să fac pe groparul, să ştii că te-ai înşelat. Zvârle dracului hoitul în groapă şi să terminăm. Blestemată treabă să stai aşa în noapte

şi ceaţă şi să îngropi toate hoiturile! Faceţi des asemenea munci pe aici?

— Mai ţine-ţi pliscul şi nu flecări tot felul de prostii! bombăni Ben. Mi s-a părut că cineva a călcat aici pe o creangă uscată… Ei drăcie… dar unde e mortul? A… aici… credeam că zace mai încolo. Haide, Jones – flăcăul ăsta e greu – haide, târăşte-l peste movilă. Dă-o dracului de treabă, nu te teme! Prinde-l bine! Că doar nu e primul hoit pe care îl vâri în groapă!

— E cald încă, răspunse Jones şi se supuse poruncii tremurând. Te pomeneşti că mai trăieşte?

— Prostii, zise râzând Ben. Cine a gustat din cuţitul lui Kelly, nu mai are nevoie de doftorie. Şi, la urma urmei, de ce trebuie să fie rece? Că doar nu e mort decât de un ceas!

Apucară deci părelnicul hoit şi-l duseră până la groapă. Jones, care ridicase umerii, alunecă şi nimeri într-o grămadă de pământ lăturalnic, dând drumul irlandezului, care alunecă singur în groapă.

Sosise acum clipa când trebuia să facă ceva sau să moară. Nu erau lămuriţi încă în privinţa lui. E drept că tresărise, atunci când celălalt îi lăsase să cadă şi fără voia lui îşi desfăcuse braţele, ca să se apere. Dar întunericul nopţii îl împiedicase pe Ben să vadă mai bine. Simţise tremurul irlandezului, dar nu-i găsi nici o explicaţie. Acum îi vârâse şi picioarele în groapă, vrând să înceapă iar să-i acopere cu ţărână, ca să-şi termine treaba.

Irlandezul simţi cu groază cum cei dintâi bulgări de pământ se prăvălesc peste el. Dacă se ridica şi încerca să fugă, pieirea lui era sigură – ceilalţi nu l-ar fi lăsat să scape şi, o dată descoperit, ştia bine că nu trebuia să se aştepte la îndurarea lor. Dacă rămânea însă acolo, atunci, în câteva minute ar fi fost îngropat de viu. Îşi dădea seama că nu mai avea decât o singură posibilitate de scăpare. Cuvintele lui Jones îi treziseră o altă idee. Cât timp nu-l socoteau încă mort, nu-l îngropau. Pe de altă parte, datorită întunecimii din jur, nu se temea că ar putea fi descoperit prea devreme. Oricum, câştiga timp şi, faţă de situaţia în care se găsea, lucrul acesta însemna pentru el totul.

A doua lopată de ţărână se prăvăli acum peste el şi O'Toole scoase un geamăt.

— Iisuse Hristoase! strigă Jones îngrozit. Nu ţi-am spus eu? Mai trăieşte. Cât pe-aci să-l îngropăm de viu!

— Hm, mârâi Ben, încetând să mai zvârle pământul, la urma urmei n-ar fi fost cine ştie ce pagubă. Numai că… ce dracu ne

facem cu el…

Cuvintele îi fură întrerupte de o detunătură îndepărtată. Auzind împuşcătura, se ridică şi ciuli urechile. Un şuier prelung, semnalul bine cunoscut al bandei – răsună în aceeaşi clipă, părând că se răspândeşte cu iuţeala fulgerului pe toată întinderea ţărmului.

— Ăsta-i Bill diavolul, zise piratul zvârlindu-şi bucuros pălăria în vânt. Ura… asta înseamnă pradă nouă. Acum însă… ei drăcie! Aproape că uitasem de cadavrul nostru, Jones, ia dezgroapă-l niţeluş şi vezi ce putem să facem cu el. Eu mă întorc numaidecât. Vreau doar să dau o fugă până la ambarcaţiune, să văd cum îşi fac băieţii datoria!

— Bine, bine, Sir, strigă Jones, furios, doar nu vrei ca…

— Să te ia dracul! Fă ce ţi s-a poruncit şi nu te mişca de aici! îl ameninţă Ben. Mă întorc peste două minute Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, zvârli lopata, sări peste trunchiul de copac ce-i stătea în cale şi porni spre jocul uncie era legată barca irlandezului.

O’Toole ştia însă acum prea bine că sosise singura, poate chiar ultima clipă, în care mai putea să facă ceva. Şi ei nu era omul care să lase nefolosită clipa aceasta.

— Ajutor, gemu el cu vocea înăbuşită, ajutor, mă înăbuş!

— Fir-ar să fie! murmură Jones. Sări în groapă şi luă în braţe cu multă greutate trupul irlandezului, căutând să-l ridice. Al dracului de marinar, mă lasă singur cu flăcăul ăsta atât de greu… Tii, Doamne, dar greu mai e! Aşa, Sir, poţi să ridici puţintel piciorul ăsta? Vreau să… măi să fie… văd că ai picioare destul de zdravene… ce să fie oare…

Avea toate motivele să se sperie. Căci aşa-zisul grav rănit pe care îl ridicase din groapă se trezise deodată; şi, înainte ca cel atât de speriat să-şi fi venit în fire şi să fi scos un singur strigăt de ajutor, el îl şi pocnise în faţă, mai întâi cu stânga, apoi cu pumnul drept, cu atâta putere, încât omul nostru văzu cum înaintea ochilor săi se perindă harta întregului sistem solar. Apoi, după o clipă numai, se prăbuşi alături, pierzându-şi cunoştinţa.

O’Toole nu lăsă nefolosită clipa aceasta. Sări deci cât putu de repede peste maldărul de crăci şi mărăcini din preajmă şi o luă la fugă înspre apă, tocmai când se întorcea şi Ben.

— Jones, strigă Ben pe cel ce fugea. Jones, unde dracu vrei să te duci? La urma urmei, lua-l-ar ciuma de dobitoc! mârâi el în barbă. Dacă râia asta crede că o să fug după el prin mărăcinişul

ăsta, se înşală. Şi, de fugit, tot nu poate să fugă, pentru că, după câte ştiu eu, nu e în stare să înoate, iar bărcile, sunt toate ocupate. Aşa că – vine el înapoi! Dar, ce dracu! zise el, în clipa în care lovi cu piciorul trupul lungit alături de el. Să fie cu adevărat mort şi totuşi să mai fi gemut şi el o dată, înainte de a-şi da sufletul? Dacă-i aşa, Tusk, atunci ce să mai pierdem timpul? Mai bine mulţumeşte-i căpitanului, că astfel n-a mai fost silit să te spânzure!

Zicând acestea, împinse cu piciorul trupul în groapă, puse mâna pe lopată şi plin de râvnă începu să zvârle ţărâna peste tovarăşul său care nu era decât ameţit.

29
CĂLĂTORUL CLANDESTIN „BLACK HAWK”

„Broasca ţestoasă” îşi croia liniştită drumul mai departe, pe apele fluviului. Bob Roy ţinea cu mână de fier cârma şovăitoare a vasului, în timp ce echipajul, grămădit mereu în preajma cârmaciului, îl împiedica să facă vreun semn, oricât de neînsemnat ar fi fost el, prietenilor din apropiere. Trecuse astfel aproape un ceas de aşteptare extrem de încordată. Zgomotul vâslelor luntrii ce se îndepărta încetase de mult să se mai audă, locul care era cât pe-aci să însemne sfârşitul tuturor, rămăsese mult în urmă. Şi totuşi, încă nu ştiau cu precizie unde se aflau şi dacă, după ce au scăpat de unul din duşmani, înlăturaseră cu adevărat orice altă primejdie.

Între timp însă Edgeworth îşi încărcase amândouă puştile pe cât putuse de repede şi fără nici un zgomot, privind totuşi cu coada ochiului pe ucigaşul singurului său fiu care, plin de oarbă mânie, nu mai schiţa nici o împotrivire zadarnică şi zăcea legat fedeleş pe punte. Bob Roy, dimpotrivă, urmărea plin de neîncredere jocul cârmei, bănuind că ceva nu era în regulă şi că vreun corp străin se agăţase totuşi de ea, Nu-şi putea însă da seama ce putea să fie şi aştepta nerăbdător să se lumineze de ziuă. N-a trebuit să rămână prea mult timp pradă nesiguranţei. În timp ce se frământa, căutând să descopere cauza, auzi deodată un geamăt surd. Cu auzul său ascuţit îşi dădu numaidecât seama că de prăjina cea lungă aşezată la capătul din faţă al vasului, atârna mai mult ca sigur un om, indiferent dacă era vorba de un prieten sau de un duşman.

Dacă însă ar fi fost cu adevărat un duşman, cu siguranţă că ar fi încercat şi el mai demult să facă ceea ce tot încerca cu deznădejde şi Bill, aşa legat cum era, adică să dea un semn oarecare tovarăşilor săi din apropiere. Dar dacă nu era vorba de un duşman, atunci de ce rămânea agăţat în taină de vasul lor, nedându-şi în vileag prezenţa prin nici un semn? Ca să scape de nesiguranţa ce-l rodea, Bob făcu un semn căpitanului. Din pricina întunericului, acesta nu putu desluşi bine semnificaţia mişcărilor

sale, nedându-i nici o atenţie. Şi, cum nici ceilalţi oameni nu aveau chef să se ocupe prea mult de soarta altora, Bob se hotărî, în cele din urmă, să facă el cele ce se cuveneau.

„Hallo the boat!” rosti Bob Roy cu glasul pe jumătate sugrumat marinăreasca chemare, apucând şi scuturând unul din capetele vâslei lungi de la cârma vasului, în aşa fel încât omul aflat la capătul celălalt al vâslei să ştie că e vorba de el. Cuvintele acestea – primele cuvinte rostite după lupta ce avusese loc pe bordul „Broaştei ţestoase” – stârniră atenţia celorlalţi, care-şi întoarseră capetele înapoi, în timp ce Edgeworth se apropie încet de cârmă, ţinând puşca în poziţie de tragere. „Hm – mormăi lunganul din Indiana, văzând că, de partea cealaltă, cuvintele sale prietenoase rămâneau fără răspuns – cam încăpăţânat omul nostru şi cam prea puţin vorbăreţ. Se vede treaba că îi place mai mult conversaţia pe uscat. Aşa că, să-l udăm niţeluş!” Zicându-şi acestea, ridică niţeluş cârma pe care o ţinea în mâinile sale în aşa fel încât capătul celălalt al ei, unde bănuia că se află vizitatorul clandestin, se cufundă în apă. După aceea, trase iar vârful în jos, în poziţia de adineauri, se sprijini cu pieptul de cârmă şi strigă încă o dată, aşa ca şi cum, între timp nu s-ar fi întâmplat nimic: *„Hallo the Boat!”*

Auzi gâfâiala şi răsuflarea greoaie a cuiva. Nu veni însă nici un răspuns. Aşa că Bob repetă botezul, fără multă şovăială, de data asta ţinând însă cârma ceva mai. Mult sub apă.

— Aşa, puişorule! zise el, ridicând din nou vâsla. Dar dacă nici acum nu grăieşti, să ştii că te scufund iar şi las vâsla să rămână sub apă. Să vezi atunci...

— Luaţi-mă – luaţi-mă – la bord! se auzi gemând o făptură omenească. Şi Edgeworth, care acum îşi dădu seama că, din partea aceasta, nu-l păştea nici o primejdie, luă mâna de pe cocoşul puştii sale şi o rezemă de punte.

— Mda – luaţi-mă la bord, bombăni încet Bob Roy. Uşor de zis. Dar cum facem? Îmi lipseşte luntrea. Nu poţi oare să te caţeri de-a lungul vâslei, puişorule?

— Nu, nu pot! fu răspunsul. Şi glasul străinului dovedea că acesta era sleit de puteri, abia putându-se menţine acolo unde era acum. Nici vorbă deci să se poată căţăra, cu hainele lui grele, ude, de-a lungul vâslei lungi şi lunecoase.

— Să-i zvârlim o frânghie, şopti Edgeworth.

— Nu poate să-l ajute, zise Bob, e pe jumătate mort. O să

trebuiască tot eu să mă duc până la el.

— Dar dacă e unul din tâlharii aceia?

— Nu cred, zise Bob, zvârlindu-şi haina şi pantalonii pe punte. Şi chiar de-ar fi aşa, e atât de sfârşit încât mi-ar fi milă să-l las să moară acolo în felul ăsta. Staţi câţiva din voi aici, lângă frânghie. Dar ţineţi vârtos. Am să cobor eu până la el, să i-o leg de trup. Apoi poate fi tras cu uşurinţă pe punte ca un peşte. Şi ţinând frânghia în mână, se urcă pe vâsla cea lungă de la câr. Mă şi merse până ce dădu de un braţ ce se ţinea agăţat cu disperare de lemnul ud. Coborî în apă lângă el, înfăşură frânghia în jurul străinului, strânse bine nodul, îşi vârî dreapta înlăuntrul laţului şi strigă:

— Trageţi la bord!

Peste câteva minute, cel ce fusese astfel salvat se afla pe punte. A trebuit să mai treacă o bună bucată de vreme până ce el să fie în stare să răspundă cât de cât la unele întrebări. Frigul şi teama îl făcuseră să-şi piardă aproape cu totul graiul. Au fost nevoiţi să-l înfăşoare în pături de lână şi să-i frecţioneze trupul. Cel dintâi cuvânt pe care putu să-l rostească după toate aceste pregătiri fu, instinctiv aproape, „Whisky” şi marinarii, având ei înşişi cea mai bună părere despre medicamentul acesta, se grăbiră care mai de care să i-l aducă. După ce însă îşi reveni în aşa fel încât să poată spune câte ceva despre persoana lui, mai cu seamă după ce simţi că cei ce-l înconjurau erau oameni buni şi cinstiţi – deşi din când în când privirea îi aluneca speriată către insularul împuşcat şi către pilotul legat fedeleş şi bine păzit. Abia atunci mărturisi bătrânului Edgeworth cine era şi ce i se întâmplase.

Era O’Toole care, după ce izbutise să ajungă pe malul fluviului Mississippi, se azvârlise în apă fără să şovăie şi înotă cât îl ţinuseră puterile în aşa fel încât să facă cu neputinţă urmărirea lui prin ceaţă de către ceilalţi. Cum apele fluviului Mississippi erau în creştere, el ştia de asemenea că, ajungând în larg, va găsi destui buşteni plutitori ca să se poată odihni cu ajutorul lor. În acest scop se strădui să înoate de-a curmezişul, până ce în faţa ochilor săi se arătă Flat-boatul şi el se izbi de vâsla de la cârma din faţă a vasului. E drept că înţelesese numaidecât situaţia, dar gălăgia de pe bord îl făcuse să stea la îndoială şi să se gândească dacă nu era mai bine să se îndepărteze iar, căutând să se agate de vreun alt buştean plutitor. Dar în aceeaşi clipă auzi, în imediata sa apropiere, zgomot de vâsle – şi el ştia

că erau urmăritorii săi – aşa că de teamă şi de groază se prinse şi mai vârtos de lemnul care-l ţinea, poate unicul său mijloc de salvare. Tocmai lucrul acesta făcuse vâsla să pârâie, silindu-l pe Bob Roy să intervină. Irlandezul se temea totuşi că se află încă în pericol de a cădea în mâinile duşmanilor săi, dacă se lasă descoperit de cei de pe punte şi a trebuit ca Bob Roy să cufunde vâsla în apă pentru ca, temându-se să nu moară înăbuşit, să ia hotărârea de a se preda fără condiţii. Era istovit şi cu totul lipsit de puteri.

Oamenii ascultau cu atenţie tot ce văzuse şi păţise O'Toole şi pe Edgeworth îl treceau fiorii gândindu-se la pericolul din care scăpaseră aproape ca prin minune. Cerule mare, cât de întinsă trebuie să fie reţeaua tâlharilor ăstora în mâinile cărora, până şi el, un biet om ce venise din nordul statului Indiana, fusese în primejdie să cadă! Şi acum, ce era de făcut? Să anunţe cumva autorităţile celui mai apropiat oraş, chemând locuitorii să distrugă sălaşul bandiţilor? Oare se vor găsi destui oameni gata să pornească împotriva celor care mai mult ca sigur că stăteau într-un loc întărit? Nu trebuia să se atragă atenţia bandiţilor asupra primejdiei la care se expun dacă încearcă să fugă? Dar dacă toţi se şi risipiseră deja în cele patru vânturi, ducând cu ei pretutindeni nesiguranţa şi mizeria?

Între timp curentul îi purta repede mai departe. De când părăsiseră insula blestemată, făcuseră vreo zece sau douăsprezece mile engleze, când omul ce stătea de veghe pe puntea din faţă strigă că vede o lumină, pe lângă care trecură repede, prin dreapta şi care, cum îşi dădură curând seama, provenea de la o corabie cu abur ce acostase în punctul acela. Trecură atât de aproape încât putură să deosebească lămurit doi negri stând întinşi în faţa focului ce mai ardea în cazane.

— Apucaţi vârtos vâslele, băieţi! strigă Edgeworth. Repede, copii, malul nu poate fi la mai mult de cincizeci de paşi de aici. Haide, Bob, ţine direcţia vântului – încet cu vâslele de la babord – aşa, acum puneţi mâna cu toţii, puţintel mai în sus, Bob. Altfel ajungem prea departe de vas – aşa, acum e bine!

Mânuind repede şi cu sârg vâslele, oamenii îndreptară greoaia lor ambarcaţiune spre mal zvârliră frânghia pe după primul copac de care putură s-o prindă, oprindu-se la vreo două sute de paşi în urma corăbiei. O'Toole însă, care între timp se dezmorţise bine, venindu-şi în fire, sări împreună cu Edgeworth la mal, dornic să ajungă de-a lungul bancului de nisip uscat, până la

corabia cu abur, pentru a-l pune la curent pe căpitanul acesteia, cu păţaniile lor din timpul nopţii.

Corabia cu abur era „Şoimul negru” şi plecase de la fortul Jonesboro, de pe Red River spre Saint Louis, ducând trupele dislocate de la frontiera Indianei spre garnizoana din Missouri. Din pricina ceţii din seara precedentă fusese şi ea silită să acosteze aici, mai cu seamă că, fiind un vas destul de prăpădit, trebuia să navigheze cu mare prudenţă, ferindu-se de orice ciocnire întâmplătoare.

Cum auzi căpitanul Colburn – el însuşi un soldat bătrân şi cândva fost căpitan al insurgenţilor texani – cele ce-i povesti O’Toole despre corabia cu bandiţi, se şi declară gata să acosteze în orice condiţii acolo, spre a cerceta mai îndeaproape locul. Dacă la mijloc nu era decât o eroare, atunci coloniştii ar fi trebuit oricum să-i fie recunoscători pentru că avuseseră cel puţin de gând să-i ajute. Dacă însă bănuiala era întemeiată, atunci poate că trebuiau luate numaidecât măsuri energice pentru a surprinde şi captura pe aceşti piraţi ai apelor fluviale.

O’Toole mărturisi că habar nu avea unde e sălaşul bandei aceleia, după cum nu are habar nici unde se află el în clipa aceea, dat fiind că, din pricina ceţii, rătăcise orbeşte. Edgeworth dimpotrivă fu în stare să indice foarte precis căpitanului Colburn locul unde acostaseră în seara precedentă. Şi, cum de acolo curentul ducea de-a dreptul către Şaizeci şi unu, nu încăpea nici o îndoială că insula aceasta, socotită până atunci ca nelocuită, trebuia să fie locul de refugiu al bandiţilor.

Înainte de toate, câţiva marinari fură trimişi cu o iolă la Flat-boatul din apropiere, pentru a-l aduce pe pilotul Bill la bordul „Şoimului negru”. În pofida tuturor făgăduielilor şi ameninţărilor, acesta păstra o tăcere încăpăţânată, lăsându-şi doar privirile să rătăcească de la un marinar la altul, în speranţa că va descoperi printre ei vreun chip prietenos. Toţi ochii însă priveau cu adânca seriozitate şi ură trupul lui strâns între frânghii, aşa că în cele din urmă, cu gesturi şi cuvinte furioase, îşi întoarse privirile de la ceata duşmănoasă din jurul lui, luminată de flăcările arzânde ale răşinelor ce fuseseră aprinse.

Dar nu puteau să pornească mai departe, înainte ca să se fi risipit ceaţa. Căci pe de o parte, plutind la întâmplare, n-ar fi găsit niciodată insula, iar pe de altă parte, nu le era în nici un caz îngăduit să eşueze undeva pe nisip, fiindcă atunci bandiţii ar fi putut să se salveze cu uşurinţă, graţie bărcilor lor.

Edgeworth ţinea totuşi să rămână neapărat pe vasul său. Nu numai pentru a se îngriji de încărcătură, ci şi pentru a-şi ţine cuvântul faţă de Doamna Everett. Pricepu însă curând că – din două motive – lucrul acesta era cu neputinţă. Întâi, pentru că însuşi căpitanul Colburn socotise prezenţa lui ca absolut necesară, având nevoie de ea în faţa autorităţilor şi apoi din pricina oamenilor echipajului, care susţineau sus şi tare că mai bine renunţă la ultimul cent al simbriei lor decât să nu descopere cuibul tâlharilor şi să strivească şerpii care, cu capetele lor umflate şi veninoase, îi ameninţau şi pe ei. Singur, era cu neputinţă ca Edgeworth să-şi ducă vasul la vale. Până la urmă însă, căpitanul înlătură toate neliniştile sale. Căci, aflând ce fel de mărfuri ducea pe vas, îl linişti, hotărând să le cumpere pe toate pentru garnizoana din Missouri. În privinţa preţului se înţelesese foarte uşor cu bătrânul. Cum la bordul său aproape că nu avea nici o încărcătură, duse corabia sa cu abur până în preajma Flat-boatului. Şi, în timp ce echipajele celor două vase, ajutate de soldaţi, îşi dădeau silinţa să transporte cât mai degrabă mărfurile, cei doi bărbaţi încheiau târgul în cabina comandantului. Nici făgăduiala dată doamnei nu mai putea fi acum o piedică, deoarece aceasta mărturisise, după cele întâmplate în noaptea trecută, că ar fi mai bucuroasă să se întoarcă la Helena cu „Şoimul negru”, luând apoi de acolo prima corabie cu abur de care avea nevoie, decât să se mai expună încă o dată unei asemenea primejdii. Afară de aceasta, nu se putea şti dacă nu cumva bandiţii au fugit sau sunt pe cale să fugă cu ambarcaţiunile lor, ceea ce ar face ca; multă vreme încă, pe apele fluviului să domnească nesiguranţa.

Trebuiau să aştepte până se risipeşte ceaţa şi în această privinţă, vântul uşor care începuse încă de dimineaţă, să adie, le îndreptăţea cele mai bune speranţe. Între timp căutară să folosească vremea cât mai bine. Făcură toate pregătirile trebuincioase înfruntării unui duşman primejdios. Armele fură puse în ordine şi oamenii trecuţi în revistă. La început, căpitanul se gândise să aleagă voluntari pentru a debarca mai întâi cu aceştia. Trebui să renunţe însă la această idee, deoarece toţi se prezentară cerând să fie ei cei dintâi care pun piciorul pe pământ. La propunerea lui O’Toole. În afară de armele lor obişnuite, oamenii primiră şi unelte necesare străpungerii mărăcinişurilor şi anume topoare, securi şi cuţite grele. Primul atac urma să fie îndreptat împotriva locului despre care

vorbiseră oamenii de pe insulă, adică vârful de jos unde, după toate probabilităţile, îşi ţineau ascunse ambarcaţiunile. Dacă izbuteau să pună mâna pe acestea, însemna că duşmanii nu mai puteau să scape cu fuga şi că numai curajul şi vitejia urmau să asigure triumful cauzei drepte.

30
DOAMNA BREIDELFORD ŞI OASPEŢII EI

Cititorul trebuie să se întoarcă încă o dată cu mine la ziua când Tom Bamwell, atât de surprinzător învinuit şi arestat de către Constable, fusese îndreptat spre închisoare, sau spre *County Jail,* în timp ce Squire-ul pornise spre casă, însoţit de Sander. Acel *County Jail* se afla însă pe aceeaşi stradă cu locuinţa Doamnei Breidelford şi anume peste drum de casa ei, lângă locul liber amintit, astfel că amândoi, de îndată ce cotiră pe strada din stânga, se despărţiseră de ceata celor ce îl escortau pe prizonier. Tom, dimpotrivă, se văzu foarte curând vârât într-o celulă mică, cu vedere spre piaţă şi lăsat pradă gândurilor nu tocmai plăcute care-l copleşiseră.

Umbla de colo-colo, neliniştit, în cămăruţa îngustă şi întunecoasă, căutând să înţeleagă, atât cât putea întâmplările ciudate ale serii acesteia. Era zadarnic totuşi; însăşi purtarea judecătorului i se părea enigmatică, iar în ceea ce-l priveşte pe Hawes, nu se mai îndoia deloc că acesta trebuia să fie o secătură. Să fi fost el oare arestat pentru ca, în felul acesta să se împiedice descoperirea vreunei mârşăvii? Când gândul acesta îi trecu prin minte pentru prima oară, rămase năuc, privind ţintă în gol. Să fie oare cu putinţă? Nu, nu se poate! Doar îl arestase Constable-rul însuşi – fusese cu el şi judecătorul! Nu se poate – chiar şi omul care îl învinuise îi era necunoscut. Nu l-a văzut niciodată în viaţa lui. Era sigur de asta. Trebuie prin urmare să fie o eroare care, fără îndoială, se va lămuri curând. Dar pentru asta, să stea între timp aici? Edgeworth n-ar fi putut pentru nimic în lume să-l aştepte atâta. Iar în ce o priveşte pe Maria? Ce se va întâmplă cu făptura aceasta nenorocită?

Se plimba agitat de colo-colo, căutând prin mişcările sale să potolească sălbatica năvală a simţămintelor ce-i copleşeau inima şi mintea. În sfârşit, când sângele începu să-i curgă mai liniştit prin vine, se apropie de ferestruica apărată de nişte gratii de fier şi aruncă o privire asupra străzii înceţoşate, ici şi colo luminată de câte o flăcăruie slabă şi licărind a.

Piaţa din faţa penitenciarului era pustie. Cei ce se ţinuseră după el până acolo aşteptară până ce uşa grea de fier se închisese, zăbovind încă puţin şi împrăştiindu-se după aceea pe la casele lor. Un singur om se mai vedea coborând pe uliţa aceasta şi oprindu-se în faţa aceleiaşi case – o ţinea bine minte – unde ceva mai înainte îl surprinsese pe tânărul acela. Oare să fie tot Hawes? Să se şi fi întors de la bolnava lui soţie, căutând încă o dată să pătrundă în casa unde nu fusese lăsat să între? Se întunecase prea mult – nu mai putea distinge lămurit statura acestuia. Auzi însă bătaia în uşă, repetată şi nerăbdătoare, până ce, în sfârşit, cineva se mişcă în casă. Ferestrele de jos se luminară şi numaidecât după aceea uşa se deschise, o rază de lumină pătrunse afară şi, în aceeaşi clipă, cel ce bătuse dispăru înăuntru. Încetul cu încetul cele din urmă zgomote se risipiră. Ultimele licăriri pe care le văzuse pe stradă, mai depărtate sau mai apropiate, se stinseră. Doar în casa aceea mai era lumină.

Treceau ceasurile, unul după altul şi Tom rămăsese la ferestruica aceea, scrutând cu privirea noaptea umedă şi tristă. Asculta orăcăitul monoton al broaştelor şi ţipătul ciudat al păsărilor de noapte, tulburând din când în când liniştea nopţii. Ochii săi visători urmăreau ceaţa de pe boită iar gândurile îi rătăceau pe meleagurile trecutului – ale dragostei pierdute. Multe lacrimi fierbinţi, pornite din inimă, lunecară pe obrajii săi arşi de soare, fără ca el să se fi ostenit să le şteargă. Poate că nici nu le simţea.

Era singur, singur de tot pe lume. Nu mai era nici un suflet care să-l iubească, nici o inimă care să ţină la el. Dacă ar fi murit în clipa aceea, cine s-ar fi sinchisit de ei, cine ar fi vărsat măcar o lacrimă pentru el? Gândul acesta îl făcu să se cutremure. Suspină adânc şi îşi ascunse faţa în palme, urmărind imaginile sălbatice şi încurcate ce se perindau necontenit pe dinaintea ochiului său interior.

O dată chiar tresări – i se păruse că aude, pe stradă, un ţipăt slab, dar privirea lui nu descoperi decât lumina încă aprinsă din casa misterioasă de peste drum. Totul era paşnic şi nici un zgomot nu tulbură liniştea adâncă. În cele din urmă se azvârli, ostenit, pe patul tare, vrând să doarmă câteva ceasuri, să uite tot ce-l frământa şi-l îndurera atât în clipa aceea.

*

În tot timpul acesta, la numai două sute de paşi depărtare, în casa unde luminile ardeau încă şi unde Doamna Luiza Breidelford

îşi avea, aşa cum obişnuia să se exprime, modesta şi nepretenţioasa ei locuinţă, era încă foarte multă mişcare. Oricum, Tom Bamwell văzuse într-adevăr sau, cel puţin bănuise, pe bună dreptate, că omul care, la numai puţină vreme după încarcerarea sa, se întorsese în faţa casei, era cu adevărat presupusul Hawes, nevoit să bată multă vreme la uşă, înainte de a fi lăsat să între. Criminalul acesta tânăr era mult prea şiret ca să se lase convins că tăcerea lungă ce urmase bătăilor sale insistente în uşă poate fi o dovadă că, în momentul acela, casa ar fi nelocuită. Cunoştea prea bine pe oamenii de teapa lui ca să nu presupună, fără a greşi, că în spatele uşii se afla Doamna Breidelford, pândind cu urechea fiecare mişcare a lui. Aşa că, în cele din urmă, văzând că bătăile sale în uşă rămân zadarnice, se aplecă până în dreptul broaştei de la uşă şi şopti prin gura cheii:

— Preastimată Doamnă Breidelford, îmi pare nespus de rău că prezenţa mea nu vă bucură şi nici nu vă interesează prea mult, dar eu trebuie neapărat să intru la dumneavoastră. Şi, dacă nu deschideţi uşa, atunci am să bat în ea atâta vreme, până când au să se supere toţi vecinii.

— Chiar şi aud oameni apropiindu-se! Şi începu să bată şi mai tare cu pumnii în uşă. Nu mai dură însă nici o jumătate de minut şi auzi cum, pe dinăuntru se trăgea zăvorul cel mare, apoi încă un al doilea şi se făcu tăcere, încercă să împingă uşa, dar se pare că ea încă mai era închisă, aşa că, fără să mai stăruie prea mult, începu din nou să bată:

— Ei, Doamne Dumnezeule, se auzi vocea supărată a prea onorabilei Doamne Breidelford, în timp ce întorcea cheia în broască, întredeschizând puţin uşa. Doamne Dumnezeule, sfinte Iisuse, cine să fie oare...

Sander îi curmă însă repede vorba, căci numaidecât vârî piciorul în deschizătura uşii, împinse uşa cu toată greutatea trupului său şi, în clipa următoare, se pomeni de-a binelea înăuntru. Fără să ţină seama de ţipătul de groază al femeii şi nici de semnele unui leşin apropiat al acesteia, trase repede după el uşa, închizând-o la rândul său tot atât de grijuliu, cu cheia şi cu zăvoarele, precum fusese adineauri.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, te rog! zise femeia uluită.

— Linişte, dulcea mea Lady, o rugă Sander zâmbind. Linişte, frumoasa mea Luiza, nu-i nici o primejdie pentru nevinovăţia ta şi nici pentru ochişorii tăi dulci. Doar drăguţelor tale buzişoare trebuie să le pui niţeluş lacăt!

Şi dacă inima de dor
Năvalnic îţi zvâcneşte,
De pieptul meu plin de amur
Cu drag mi te lipeşte…

— Lua-te-ar călăul să te ia! îl întrerupse furioasă Luiza. Ce înseamnă gălăgia pe care o faci la uşa unei biete văduve singure? Vrei să spargi tăbliile? Ai turbat, omule, sau vrei să ne nenoroceşti pe amândoi?

— Nici una, nici alta, frumoasă Ariadna, zise Sander încercând să-şi treacă braţul drept pe după mijlocul ei, mişcare pe care femeia o împiedică cu dibăcie şi enervare. Nici una şi nici alta; am doar ceva foarte important de discutat cu dumneata şi, cum vremea mi-e foarte măsurată, o, tu cea mai graţioasă dintre teleleicile Helenei, ai de gând să mă ţii toată noaptea aici în coridorul ăsta? Mi-e frig, sunt ud, flămând, însetat, jefuit, amorezat şi în primejdie – calităţi care, chiar şi luate separat, ar trebui să fie suficiente ca să trezească interesul unei atât de amabile şi simţitoare femei, pentru cel ce le dovedeşte. Pentru început aş vrea să scap de primele patru metehne. Despre celelalte avem timp să vorbim mai târziu. Doamnă Breidelford, numele meu este Sander şi am avut mai demult plăcerea…

— Să ne ocrotească Dumnezeu! exclamă femeia, profund uimită. Îţi merge gura ca moara cu aburi de pe Whiteriver! Ce vrei de la mine, Sir? Ce cauţi noaptea târziu, la uşa unei femei singure şi fără apărare şi faci atâta gălăgie, încât trezeşti toţi vecinii? Oare rostul meu la Helena e să fiu gazdă tuturor vagabonzilor care umplu şoselele şi să primesc în casa mea pe toţi marinarii pripăşiţi şi pe toţi tâlharii care vor să scape de spânzurătoare? Aşa mi se cuvine însă. Răposatul meu, dacă mă priveşte acum de acolo de sus, ştie că am dreptate – de mii de ori îmi spusese – şi tot n-a fost de ajuns: „Luizo”, aşa spunea… dar ce-i? Uşa e închisă. Ce vrei dumneata la uşă?

— Vreau doar să intru, frumoasa mea Luiza, zise Sander zâmbind, dacă nu aici, atunci sus. Grozav îmi place să aud observaţiile moralizatoare ale răposatului Breidelford. Trebuie să am însă înaintea mea un pahar cu grog fierbinte sau o friptură şi un fotoliu moale în care să mă aşez. Aşadar, dacă binevoiţi…

— Uşa de aici e zăvorită, am spus, strigă Doamna Breidelford, de data asta chiar supărată. Lua-ţi-ar capul călăul, omule! Ce

vrei? Ce cauţi aici?

— Vreau un adăpost peste noapte, frumoasă Luiza, răspunse Sander cu aceiaşi calm imperturbabil. Adăpost peste noapte, onorabilă văduvă şi o mâncărică bună, caldă. Şi bineînţeles, să stau cu tine de vorbă în interes de afaceri.

— Asta nu se poate! Nu adăpostesc pe nimeni, adăugă repede Doamna Breidelford. Dacă ai treburi cu mine, atunci vino mâine, peste zi!

— Doamnă Breidelford!

— Să te ia dracul cu prostiile dumitale! Nu vreau să mai aud nimic. Cară-te de aici, sau îţi jur pe fericirea mea viitoare că îl chem pe Constable!

— Doamnă Breidelford, răspunse Sander cu voce blândă şi mieroasă, scumpă Doamnă Breidelford, vreţi să izgoniţi de pe pragul dumneavoastră un biet nenorocit, vreţi să mă azvârliţi afară în ceaţa asta umedă, osândindu-mă să capăt un guturai şi un catar care să-mi primejduiască viaţa?

— Pleacă de bunăvoie, Sir, sau chem cu-adevărat Constable-rul, strigă femeia, trăgând iar zăvoarele. Sander însă, care îşi dădea seama acum că mersese prea departe cu gluma, îi şopti cu seriozitate şi ameninţând-o:

— Până aici, madam! Nu vrei să mă asculţi de bunăvoie. Rugăminţile mele nu te-au putut înduioşa. Atunci ai să asculţi de frică!

— Frică, Sir? răspunse furioasă femeia.

— Vrei cumva să pomenesc un nume care, dacă ar fi auzit măcar în şoaptă, ar însemna să şi încapi pe mâinile călăului? zise Sander ridicând din ce în ce mai mult vocea. Vrei să-ţi amintesc de un cui, care ar putea să devină un cui în sicriul dumitale? Vrei cumva să – dar nu, se potoli el deodată, nu vreau să fac asta. Te rog doar să-mi dai un adăpost peste noapte, mâncare şi băutură. Restul îl vom discuta înăuntru, amândoi – sunt un prieten al dumitale… înţelegi ce vreau să zic. Pot să rămân aici?

Doamna Breidelford îl privi aiurită. Văzu un zâmbet în jurul buzelor sale iar ochii lui îi spuneau parcă deosebit de lămurit: Ştiu mai mult decât vreau să-ţi spun în clipa asta – aşa că păzeşte-te! Îşi simţea conştiinţa încărcată, inima îi bătea speriată şi, cu vocea tremurândă, pe care căuta cât mai mult să şi-o potolească, răspunse:

— Lua-o-ar dracului de treabă, Sir! Folosiţi cuvinte ciudate când vreţi să cereţi o favoare din partea cuiva, totuşi – duceţi-vă

sus. E o seară oribilă – şi sus se mai află cineva pe care poate că îl cunoaşteţi. De fapt mi-e de-a dreptul plăcut că n-am să fiu singură cu... cu domnul acela. Nu, nu, poftim, aici e scara. O, Doamne, cită dreptate avea răposatul când zicea: „Luizo” – sunt chiar cuvintele lui...

— Vă rog, madam, pe cine urmează să-l găsesc sus, dacă-mi daţi voie să vă întreb? o întrerupse Sander, căci vă daţi seama că nu pot să fiu cu oricine...

Luiza Breidelford îşi roti o clipă ochii împrejur, ca şi cum ea însăşi s-ar teme să nu fie auzită, apoi, în timp ce trecea cu lumânarea înaintea lui păşind pe scară, şopti:

— Henry Cotton – înţelegeţi acum de ce trebuia să fiu prudentă, înainte de a primi oaspeţi în casă.

— Hm! zise Sander, apucând cu o mână balustrada grosolană a scării şi rămânând o clipă locului. Hm – minunat – Henry Cotton acum aici şi azi dimineaţă... ei, dar ce-are a face? Poate chiar că e bine dacă-l întâlnesc. Şi grăbind pasul, urcă după femeia care deschise o uşă laterală, luminând drumul oaspetelui întârziat şi cu totul nedorit.

Era o odăiţă strimtă şi întunecoasă, ale cărei ferestre erau acoperite cu două rânduri de perdele. Pereţii nu aveau tapete, însă crăpăturile trunchiurilor din care erau alcătuiţi fuseseră bine încleiate şi date pe deasupra cu vopsea. Duşumeaua părea că e curăţită cu grijă. Mobila, deşi simplă, era comodă, iar flacăra ce pâlpâia în. Căminul deasupra căruia într-un căzănel pântecos de aramă se auzea apa fierbând, dădea interiorului un aspect prietenos şi intim. Atmosfera aceasta părea cât se poate de agreabilă oaspetelui ce sosise mai devreme. Cu mâinile încrucişate pe piept el şedea într-un fotoliu mare, scaunul favorit al proprietăresei şi părea atât de absorbit de paharul pe jumătate gol din faţa lui, al cărui conţinut purpuriu licărea sub razele unei lămpi de birou, încât nu se osteni să-l învrednicească pe noul venit nici măcar cu o privire. Se purta întocmai ca şi cum el ar fi fost stăpânul casei şi nu doar un fugar şi un criminal urmărit, pentru prinderea căruia se şi instituiseră câteva premii interesante. De altfel ştia prea bine că gazda lui nu-i va aduce pe nimeni care l-ar putea primejdui şi se bucura chiar să mai stea de vorbă şi eu altcineva, temându-se că tovărăşia exclusivă a Doamnei Breidelford l-ar putea plictisi de moarte. Madam, de teamă ca nu cumva slujnica ei să bănuiască cine e oaspetele, în aceeaşi după-amiază, înainte de sosirea lui Cotton, îşi trimisese

fata, sub un pretext oarecare, acasă la părinţii ei, de unde nu trebuia, sub nici un motiv, să se înapoieze mai devreme decât a doua zi de dimineaţă.

Sander se apropie de masa la care şedea fugarul şi zise râzând:

— Cum vă simţiţi, Sir? V-a prins bine mişcarea?

Cotton îl privi la început uimit. Trecu aproape o jumătate de minut până ce izbuti să-l recunoască pe fostul său tovarăş şi ajutor, li întinse atunci repede şi bucuros mâna, zicând:

— Ah, Sander, bine că a dat Dumnezeu – e minunat că te găsesc aici – dracu ştie de când nu ne-am mai văzut!

— Ca să vorbim drept, nu e prea demult, răspunse banditul cel tânăr, apucând mâna ce i se întindea. Doar dacă nu cumva zece sau douăsprezece ore ţi se par o eternitate!

— Zece sau douăsprezece ore? întrebă mirat Cotton. Şi, râzând, Sander îi povesti în ce fel ajunsese el să fie unul din urmăritorii lui şi cum foarte probabil, oarecum fără să vrea, salvase viaţa lui Cook, după căderea acestuia de pe cal.

— Ei, drăcie, asta ar fi trebuit neapărat să ştiu! zise Cotton, bătând cu pumnul în masă. Ciuma şi holera! Tare aş fi vrut să-i stric cheful câinelui ăsta blestemat! Dar poate că e bine şi aşa. Ar fi stârnit şi mai tare districtul împotriva mea!

Cei doi începură să discute despre fuga lui şi despre scenele întâmplate la Fourche la fave, lucru cu care Sander nu prea era la curent, în timp ce Doamna Breidelford aducea cina gustoasă şi îmbelşugată pe care o pregătise pentru oaspeţii ei. Şi cei doi nu întârziară să se înfrupte. Cu toate că înghiţise la prânz nişte porţii fabuloase, Cotton începu din nou să înfulece ca şi cum ar fi postit săptămâni întregi. Iar Sander, care nici el nu mâncase nimic de azi-dimineaţă, îl seconda cu o râvnă în măsură să umple repede de grijă respectabila noastră văduvă, văzându-şi periclitate proviziile din cămara ei. În timp ce mâncau, cei doi bărbaţi, conform obiceiului american, aproape că nu scoseseră o vorbă. Fiecare părea prea absorbit de persoana sa, pentru a se gândi la altceva şi abia după ce masa luase sfârşit şi apăru punşul aromat şi aburind, limbile li se dezlegară iarăşi şi Cotton începu să vorbească – un subiect pe care, până atunci îl evitaseră – despre insulă, căutând să afle noutăţi de la tovarăşul său.

— S-o ia dracului de treabă! zise el. Îmi dau seama că, până la urmă nu pot ocoli lucrurile. Lovi-i-ar boala de haidamaci, mă hăituiesc ca pe un lup şi s-ar părea că mi-au lăsat cu tot

dinadinsul doar ascunzişul ăsta. Foarte bine! În felul acesta mă împing la acte de disperare. Punând toate pe socoteala mea, să nu se mire dacă am să ajung să le cad prea greu la stomac. Sander, sunt omul dumitale. Ia-mă, dacă vrei, mâine, sau chiar astăzi încă cu dumneata pe insulă. Ba nu, astăzi şi mâine am nevoie să mă odihnesc mai întâi. Nu vezi ce hărţuit sunt? Şi aşa slăbit cum arăt, nu-mi prea vine la socoteală să mă vadă cei de pe insulă. Oricum, povesteşte-mi cum stau lucrurile cu insula, ce condiţii se cer ca să poţi fi primit şi ce trebuie să faci în această privinţă? Te întreb nu din pricina unor eventuale mustrări de conştiinţă, dar, oricum, înainte de a se lăsa prins într-o cursă, omul vrea să ştie şi el ce i se cere în schimb. Ei? Taci? Doar nu te temi că te-aş putea trăda?

Sander clătină din cap, plecându-şi privirea câteva clipe. Să înfăţişeze oare omului acestuia primejdiile în care se aflau? Că toţi erau ameninţaţi şi că însăşi siguranţa lor atârna de un fir de păr? Nu, Doamna Breidelford era încă în odaie, sau cel puţin se învârtea de colo-colo şi, dacă ea afla adevărul, atunci el nu mai putea spera să capete un singur cent măcar de la dânsa.

— Nu-i nici un pericol, Cotton, răspunse el, în cele din urmă. Aşadar vrei să vii şi dumneata? Cunoşti însă rostui insulei?

— Hm, oarecum! Rowson mi-a vorbit o dată pe scurt despre asta. Ştiu că există şi un ritual anumit, conform căruia se face primirea.

— Chiar aşa. Cunoşti însă jurământul pe care trebuie să-l depui?

— Mi-l pot închipui! bombăni Cotton. Dar hai, dă-i drumul, nu fi atât de zgârcit cu vorba. Ce dracu, doar n-ai de ce să te temi. Ştii bine că, dacă e pe lume cineva care are nevoie de apărare, apoi acela sunt eu!

Doamna Breidelford dusese tocmai în clipa aceea tacâmurile afară. Sander se aplecă repede spre urechea lui Cotton şi îi şopti:

— Las-o pe baba să se ducă mai întâi la culcare. Am să-ţi comunic lucruri importante, pe care ea nu trebuie să le afle.

— Aşa? Despre insulă?

— Taci – se întoarce – să schimbăm vorba.

În clipa aceea onorabila doamnă se întoarse şi râzând, Sander începu să povestească tovarăşului său cum, cu puţin înainte, în faţa uşii lor arestaseră un tânăr nevinovat, care părea că ar fi putut să le fie primejdios.

— Ei, ce-aţi hotărât? zise Doamna Breidelford, apropiindu-se

de masă. Cum stau lucrurile? V-aţi înţeles? Merge şi Cotton? E cel mai bun lucru pe care-l poţi face, omule! Eu m-aş folosi chiar de noaptea asta: „Luizo, spunea răposatul bărbatu-meu, cu cât te hotărăşti mai repede, cu atât mai bine – şovăiala e o pacoste, chiar dacă eşti femeie!” Era un om, nu glumă, Domnul Breidelford – domnilor…

— … a avut un sfârşit atât de nefericit! o întrerupse Sander, aruncând o privire piezişe lui Cotton.

— Sfârşit nefericit, Sir? îl întrerupse repede gazda, în timp ce privirile ei alergau de la un bărbat la celălalt. Sfârşit nefericit? O, ştiu foarte bine ce vreţi să spuneţi, Sir! Ar trebui să vă fie ruşine, Domnule Sander, să împrăştiaţi astfel de zvonuri murdare cu gura dumneavoastră, împrumutându-vă limba unor asemenea calomnii! Dar îmi dau prea bine seama: răposatul, cu inima lui bună, avea dreptate: „Luizo”, zicea el mereu…

— Lasă, lasă, scumpă Doamnă Breidelford, o întrerupse Sander şi căută să-i apuce mâna, pe care ea însă şi-o smulse supărată. N-am spus-o; cu răutate şi dumneata nu trebuie să înţelegi greşit lucrurile. Nu mi-ai spus chiar dumneata odată că răposatul dumitale soţ, care azi zace în groapă, ţi-ar fi spus: „Luizo, nu te gândi că fiecare om este rău; lumea e mai bună decât ne-o închipuim!”

— Da, Domnule Sander, chiar aşa mi-a spus. De mai multe mii de ori mi-a spus asta, îl întrerupse femeia îmblânzită. Şi chiar l-am şi ascultat. „Breidelford, îi ziceam uneori, ştiu bine că ai dreptate şi că toţi suntem nişte păcătoşi; eu însă îmi cunosc propria slăbiciune şi, dacă în unele privinţe sunt slabă şi greşesc, totuşi, pe semenii mei îi cinstesc şi-i respect. Şi mai degrabă mi-aş muşca limba decât să las să se spună vreo vorbă rea împotriva cuiva!”

— Ei, vezi, scumpă madam, o întrerupse Cotton cu un tremur batjocoritor în colţurile gurii, multe lucruri nu sunt nici pe departe atât de rele pe cât arată. Dar – ah, ce vroiam să te rog – îmi pomeniseşi adineauri de nişte ţigări. Închipuieşte-ţi că de trei săptămâni n-am mai fumat o ţigară c-a lumea şi m-a cuprins un dor nebun după ele. Nu-i aşa că o să-mi faci plăcerea?

— Da şi pe urmă ai să-mi faci o fumăraie în cea mai bună odaie a mea, că n-am să mai pot răsufla. Mirosul se vâră în saltele şi cearşafuri, încât nu-l scoţi nici cu zece kile de săpun, răspunse Doamna Breidelford.

— N-o să fumăm decât una singură, spuse solemn Sander, nu

fi atât de crudă cu noi, Doamnă Breidelford. Am dincolo o lădiţă cu nişte panglici şi flori franţuzeşti…

— Ce respectuoşi şi ce amabili pot să fie bărbaţii când vor să capete ceva de la o biată femeie, zise Doamna Breidelford, îmblânzită ca prin minune. Va să zică panglici şi flori? Însă, Doamne Dumnezeule, ce poate face o femeie bătrână ca mine cu panglici şi cu flori? Dar, tot aş vrea parcă să le văd odată – se poate, nu-i aşa…

— Femeie bătrână? repetă Sander, uimit. Femeie bătrână, dumneata, Doamnă Breidelford? N-aş vrea să vă contrazic, dar atâta pot să vă spun că, în multe privinţe, în comparaţie cu tinerele…

— O, linguşitorule! zise madam, cu un zâmbet naiv pe buze şi lovindu-l uşor cu mâna. Văd însă că n-am ce face şi că trebuie să aduc ţigările. Nu, mulţumesc, n-am nevoie de lumină, vin numaidecât înapoi; şi părăsi grăbită camera, coborând scara.

— Nu te poţi duce pe insulă! şopti repede Sander, după ce femeia închisese uşa. Mulatrul care a fugit împreună cu dumneata a fost prins şi a mărturisit totul. Suntem trădaţi şi trebuie să fugim cât mai curând cu putinţă!

— Cum? Insula a fost denunţată? strigă Cotton vizibil speriat. Va să zică până şi ultimul refugiu ne-a fost răpit… Ciumă şi moarte! Asta mai lipsea… şi ce ai de gând să faci acum?

— Doamna Breidelford trebuie să-mi dea nişte bani. Ea nu ştie încă nimic despre pericolul ce ne ameninţă şi nici nu trebuie deocamdată să ştie.

— Are bani?

— Ea se jură mereu că n-are nici un ban, dar eu sunt încredinţat că are teancuri. E prea şireată ca ani în şir să fi fost pe degeaba tăinuitoarea noastră!

— Şi crezi că are să-ţi dea banii de bunăvoie? întrebă Cotton.

— Sst – mai încet – cel puţin aşa sper; de altfel e şi singura mea şansă. Căci trebuie să fugim de aici cu toţii. Şi dacă se răspândeşte în ţară vestea că a fost descoperit cuibul nostru şi că toată banda s-a risipit, vai de cel care a plecat fără să aibă un ban la el. Fiecare pârlit de fermier ar deveni un spion în slujba poliţiei şi ar da pe mâna justiţiei pe oricine i s-ar părea că dă cumva de bănuit!

— Şi, când vrei să pleci? întrebă Cotton.

— Eu aş pleca numaidecât, răspunse Sander sâcâit. Sper totuşi ca, barem până mâine seară, să nu ne tulbure nimeni; pe

urmă avem acolo jos, adunarea noastră generală şi împărţirea prăzii. Oricum însă, trebuie să fiu gata de orice. Pentru asta urmează neapărat ca vistieria amabilei noastre gazde să-mi vină în ajutor!

— Dar dacă, îl întrerupse îngândurat Cotton, coborându-şi privirea aţintită în gol, dar dacă... am nevoie chiar în noaptea asta de un refugiu sigur – l-am putea oare găsi aici în Helena?

Sander îl privi întrebător, răspunzându-i apoi cu un zâmbet plin de dispreţ:

— Locul cel mai sigur e aici, în casa de peste drum. Un bun cunoscut al meu e încartiruit acolo!

— Prostii! bombăni Cotton. Nu cunoşti nici un loc... pst... mi se pare că se întoarce femeia... nu ştii nici un loc, continuă el cu glas scăzut, unde am putea fi mâine la adăpost de tot felul de cercetări?

— Sus, la capătul oraşului – întreabă doar de „Ursul cenuşiu”, răspunse Sander grăbit şi în şoaptă. Ha, mi se pare că stimabila noastră gazdă trage cu urechea!

Cei doi rămaseră câtva timp tăcuţi până când, fără să i se audă paşii, uşa se deschise şi Doamna Breidelford pătrunse în odaie, aducând ţigările. Sander se arătă deosebit de prietenos şi o rugă pe doamna să ia loc la masă, gustând un păhăruţ din deliciosul „Stew” preparat de ea în timp ce Cotton căzu pe gânduri şi, fără să-şi dea seama, se apropiase de lumină, vrând să-şi aprindă ţigara la flacăra ei. Doamna Breidelford se mulţumi să-şi toarne doar un păhăruţ din cana cu „Stew” şi se retrase în cel mai întunecat colţ al odăii, aşezându-se într-un fotoliu şi având aerul – desigur împotriva obiceiului ei – că discuţia celor doi bărbaţi nu ar prezenta nici un interes pentru ea. Ba chiar, după ce trecu de o jumătate de oră, bustul ei înclinat şi moţăiala capului cu boneta lui largă, dovedeau că madam căzuse în braţele lui Morfeu şi că în seara aceasta nu mai putea lua parte la conversaţie.

Totuşi, nu era aşa. Gazda rămăsese tot atât de trează ca şi cei doi bărbaţi. Devenise bănuitoare. Cât stătuse afară la uşă, auzise cum cei doi şuşoteau înăuntru. Ciulise câtva timp urechile, dar nu putu să priceapă nimic. Hotărâse deci să afle cu orice preţ ce lucru tăinuiau ei cu atâta grijă. Ştia bine că prin întrebări n-ar fi putut obţine nimic. Trebuia prin urmare să recurgă la viclenie. Şi moţăiala el de adineauri precum şi respiraţia ei grea, întretăiată, izbutiseră într-adevăr să insele atât de bine pe cei doi bandiţi,

încât Cotton care, înainte de orice, ţinea să afle mai multe despre primejdia care-i ameninţa, ascultă câteva clipe respiraţia adâncă a femeii, pentru ca abia după aceea să vorbească în şoaptă cu tovarăşul său.

Sander îi povesti acum, cu voce la fel de potolită, ce se petrecuseră la ferma Lively (ascunzând, bineînţeles, motivele ce-l aduseseră acolo) şi-l sfătui apoi să se pună în legătură cu Kelly, cerând un sprijin din partea lui, iar acesta mai mult ca sigur că nu-l va refuza.

— Dar îl voi găsi oare pe căpitan? întrebă speriat Cotton. Gândeşte-te, omule, că aici viaţa poate să atârne de fiecare secundă. Dacă dau peste mine, atunci desigur că n-au să stea prea mult pe gânduri şi au să mă spânzure de cel dintâi copac. Dacă n-aş fi avut în spate insula, niciodată n-aş fi îndrăznit să-mi bat joc de aproape întreg statul. Acum însă, iată că sprijinul acesta mi-a fost răpit dintr-o dată. Şi fără un cent în buzunar, iau martor pe Dumnezeu că habar n-am cum aş putea să scap. Ce ar fi deci, dacă am pleca numaidecât de aici şi ne-am duce la „Ursul cenuşiu?" Străzile sunt pustii şi nu avem a ne teme că ne-ar putea vedea cineva.

— Încă nu, zise Sander, trebuie mai întâi să mă socotesc cu femeia asta.

— Şi crezi că ea are să-ţi dea banii de bunăvoie? întrebă Cotton, stând la pândă.

— Da, răspunse banditul cel tânăr. Ştiu un cuvânt de vrajă, care, neapărat, are s-o convingă.

— Hm, poate acelaşi care mi-a deschis şi mie uşa – dar trebuie să se supună. Lua-o-ar ciuma s-o ia! Ea ara banii, în timp ce noi… Şi apărată cu palma stângă de lumina orbitoare a lămpii, privirea lui se îndreptă spre trupul femeii ce şedea în fotoliu. Dar cu un strigăt de uimire se repezi de pe scaunul lui şi strigă, în clipa în care zări ochii cenuşii ai celei pe care o credea adormită, îndreptaţi cu o expresie de groază asupra lui: Blestemata, nu doarme!

— Ce să-i faci, Sir, grăi văduva care, cu toată frica ce o covârşise şi-i tăiase aproape respiraţia, îşi păstrase totuşi prezenţa de spirit, de fapt, nu e vina dumitale. Nu poţi, când povesteşti nişte lucruri blestemat, de plictisitoare, să ceri cuiva să-şi ţină ochii deschişi. Sfinte Iisus! Lampa începe să se stingă… cam cât o fi ceasul?

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră. Ce trebuiau sa facă?

Cum să se poarte?

— Trebuie să fi trecut de zece, zise în sfârşit Sander Am auzit adineauri paznicii de noapte cu bastoanele lor, la capătul străzii.

— Atunci am să mai aduc niţel gaz ea să punem în lampă, zise Doamna Breidelford, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Pe urmă am să vă arăt patul. Treburi să fiţi pe drum încă înainte de a se lumina, aşa că vreţi, desigur, să vă odihniţi puţin.

Cu mâna apucă clanţa uşii. Voia tocmai s-o deschidă îşi simţea inima copleşită de teamă şi de groază. Privirea ucigaşului pe care o întâlnise în clipa aceea îi dezvăluise toată grozăvia… însăşi viaţa ei era în joc. Doar doi paşi încă şi ar fi putut închide uşa pe dinafară, ieşind în stradă. Doar o secundă încă şi era salvată. Pusese piciorul pe prag şi Sander, care nu se gândise nicidecum la vreun act de violenţă, o privea nehotărât. Cotton însă, care presimţise intenţiile ei şi ştia că acum soarta lor era în joc, se repezi la dânsa şi o apucă de braţ în chiar clipa când ea voia să închidă uşa în urma ei.

— Ucigaşule! ţipă femeia, speriată de moarte. Şi ţipătul răsună strident şi fioros în toată casa aceea goală. Uci…

Fusese ultimul ei cuvânt. Pumnul lui Cotton repezit, cu putere uriaşă o azvârli dintr-o singură lovitură la pământ, în nesimţire, în timp ce Sander sări îngrozit de la locul său. Câteva minute, tăcerea nu fu tulburată de nici un zgomot, iar trupul nefericitei rămase întins pe pragul propriei sale odăi.

— Cotton, şopti în sfârşit Sander, privind speriat în jurul său, ce-ai făcut?… e moartă?

— Nu ştiu – mormăi ucigaşul, îndreptându-se înfricoşat de trupul celei ce zăcea la pământ. Caută repede, să găsim cât mai curând ceea ce ne trebuie. Unde şi-a ascuns banii? Pentru Dumnezeu, omule, nu sta aşa de parcă ai înghiţit untură de peşte. Nu mai e timp să ne holbăm la ea. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi nouă nu ne rămâne decât să ne folosim cât mai bine de împrejurări!

— De unde vrei să ştiu eu unde şi-a ascuns banii, zise Sander. Poate că acolo unde doarme.

— Atunci haide! răspunse Cotton, trebuie să fie chiar alături: am văzut uşa deschisă când am intrat. Ce? Ţi-e frică poate să calci pe cadavru? N-ai văzut încă nici unul până acum?

Cotton luă lampa în mână şi trecu peste trupul moartei. Sander îl urmă. Uşa odăii de dormit era însă încuiată şi ucigaşul se întoarse încă o dată la victima sa.

— Ah, scumpă Doamnă Breidelford, zise el ironic, în timp ce chipul său luase o înfăţişare diavolească, îmi daţi voie să vă cer cheile dumneavoastră?

Se aplecă grăbit peste trupul moartei, desfăcând legătura de chei a acesteia. Sander îi luase lampa din mână şi amândoi pătrunseră astfel în dormitorul văduvei. Dar degeaba cotrobăiră prin toate cutiile şi colţurile, răscoliră patul şi fiecare sertar în parte. Totul fu în zadar. Nu găsiră nici un cent. Doar câteva giuvaeruri mai mărunte, pe care şi le însuşiră, dar care, de fapt, nu însemnau nimic faţă de ceea ce le trebuia lor. În ţinutul acela sălbatic, cine ar fi putut cunoaşte valoarea acestor lucruri? Şi faptul că erau în posesia acestora, nu era suficient să atragă şi mai mult bănuiala asupra lor?

— Frumoasă treabă am făcut, zise scrâşnind Sander, în cele din urmă, aruncând pe podea un maldăr întreg de gioarse fără nici o valoare. Uite cu ce ne-am ales de pe urma obiceiului dumitale de a te repezi cu pumnii la om! Dacă mă lăsaţi pe mine…

— Atunci madam ar fi fost acum afară, în stradă şi ar fi ţipat după ajutor, răspunse supărat Cotton. Şi-a dat seama ce avem noi de gând să facem şi, în orice caz, ar fi izbutit.

— Şi acum?

— Acum cel puţin nu ne mai poate da de gol, mormăi ucigaşul. Mă gândesc însă că am face bine să ne grăbim puţin. Unde dracu şi-o fi ascuns vrăjitoarea asta bătrână comorile? S-o ia dracul, începe să-mi fie teamă să mai stau aici şi înainte de a pune fluviul Mississippi între noi şi…

O bătaie puternică în uşă îl făcu să tresară speriat şi să apuce braţul tovarăşului său, strângându-l cu putere.

— Mii de draci! şuieră el printre dinţi privind îngrozit în jurul său. Suntem pierduţi! Nu putem s-o ştergem de aici pe undeva, prin dos?

— Nu ştiu – răspunse în şoaptă, Sander. Locul ăsta mi-e cu totul necunoscut. Şi dacă am sări cumva în vreo curte străină şi s-ar da la noi câinii, ne-am dus pe copcă…

— Hei!… voi cei dinăuntru, se auzi o voce aspră în faţa casei şi un baston greu din lemn de hickory bătu în tăblia uşii. Doamnă Breidelford, ce e cu dumneata? Nu te-ai culcat încă?

Cotton rămăsese ca trăsnit locului. Sander în schimb, căruia apropierea primejdiei îi dăduse iarăşi îndrăzneala lui obişnuită, apucă repede una din bonetele moartei, împrăştiate prin odaie

şi-o puse pe cap şi se apropie de fereastră.

— Ce vrei să faci? întrebă Cotlon speriat.

Sander nu-i răspunse. Dădu însă perdelele de dinăuntru la o parte, deschise puţintel fereastra, astfel încât capul nu i se vedea decât foarte puţin şi numai de jos în sus şi întrebă, imitând glasul strident al Doamnei Breidelford:

— Ce s-a mai întâmplat iar? Nici măcar noaptea nu se poate să fie niţică linişte în cuibul ăsta blestemat! Nici atunci nu poate o biată femeie singură să-şi găsească odihnă?...

— Ei hai, nu te supăra! răspunse de jos o voce aspră, care, aşa cum îşi dădu numaidecât Sander seama, venea de la unul din paznicii de noapte ai străzii. Mi s-a părut că am auzit un ţipăt ieşind din casa asta; şi cum la fereastră am văzut lumină...

— Ţipăt... fereastră! răspunse în silă presupusa Doamnă Breidelford, retrăgându-se de la fereastră. Cine ştie unde-ţi erau urechile! Du-te la naiba şi lasă în pace bietele femei singure... Paznicul nu mai înţelese nimic din cuvintele ce urmară, căci fereastra se închisese.

— Ei, ei, zise omul, râzând, când văzu cu cât arţag închisese madam fereastra, se vede treaba că sus iar nu e ceva în regulă cu băuturica...

Şi paznicul o porni mai departe, râzând şi repetând cunoscutele cuvinte pe care mereu le repeta pretutindeni respectabila doamnă. Abia când ajunse la capătul străzii îndrăzni iar să bată caldarâmul cu bastonul din mâna stângă, bătaie care era un semnal pentru ceilalţi paznici, slujind ca legătură între ei, în caz de nevoie.

Paşii paznicului nu se mai auzeau de mult, dar cei doi bandiţi stăteau încă unul lângă altul, fără să spună un cuvânt. Totuşi Sander, după ce închisese oblonul şi zvârlise boneta pe care şi-o pusese pe cap, rupse tăcerea, începând să vorbească în şoaptă:

— Suntem salvaţi: paznicii n-au să mai întrebe nimic, avem timp toată noaptea să căutăm banii ascunşi; că doar n-or fi îngropaţi undeva.

— N-ar fi mai nimerit să o ştergem chiar acum de aici, cât mai e vreme? zise ucigaşul cuprins de remuşcări. Mi-e groază să stau în casa asta!

— Ţi-a căzut curajul în pantaloni, auzind bătaia toiagului vrăjit? râse ironic Sander, care căpătase iarăşi curaj, văzând că-i izbutise şiretlicul. Nu! Acum vreau să văd dacă sămânţa noastră însângerată n-o să ne facă să culegem aur. În casa asta sunt

bani. Ştiu bine lucrul ăsta. Trebuie doar să găsim locul unde sunt ascunşi.

Puse iute mâna pe lampa ce fusese aşezată pe masă şi, ajutat cu râvnă de Cotton, începu din nou cercetările sale. Dar totul fu în zadar. E drept că cu ajutorul cheilor deschiseseră uşile şi dulapurile, răscolind toate colţurile. Nu găsiră însă nici urmă de bani. Descoperiră maldăre de mărfuri şi de alte lucruri, dar nimic din ceea ce în clipa aceasta pentru ei avea o valoare înzecită: argint sau bancnote.

Începuse să mijească de ziuă. Se hotărâră deci să curme strădania lor nefolositoare, chibzuind împreună cum să scape cât mai repede. Căci dacă erau descoperiţi în casa asta, nici măcar Dayton n-ar fi putut să-i salveze. Închiseră deci uşile, pentru a nu deştepta bănuielile chiar de la intrare, duseră cadavrul nenorocitei în odaia ei, îi aşezară în pat, ascultară cu toată atenţia zgomotele de pe stradă, ca nu cumva prin apropiere să se afle vreun paznic care i-ar putea vedea ieşind, se strecurară apoi repede pe scară în jos, ieşind afară şi, cum trecură de raza oraşului, porniră grăbiţi înspre cârciuma unde sperau să-l întâlnească pe căpitan, de la care aşteptau ajutor şi apărare.

31
COOK SOSEŞTE LA HELENA

Mijea de ziuă iar întunericul nopţii era risipit de unele umbre cenuşii care, aidoma unor văluri cernite, acopereau tot şesul învăluit de o negură groasă. Ceţurile însă, care până atunci se contopiseră cu noaptea, păreau acum că încearcă să se desprindă de ea, strângându-se laolaltă într-un tot din ce în ce mai compact şi mai de nepătruns. Era ca şi cum simţeau apropierea duşmanului ce îi ameninţa din răsărit, căci se grăbeau să se adune cât mai repede, alcătuind un adevărat zid împotriva duşmanului. Norii se îngrămădeau unul peste altul, iar ceaţa îndărătnică eu braţele ei lăptoase se agăţa în stângă şi în dreapta de tufele şi arborii malului împădurit; ea se proptea în dreapta şi în stânga de promontoriu şi chiar de fiecare copac de pe marginea apei, ca şi cum ar fi încercat ca din cel mai modest sprijin şi reazem să capete mai multă putere şi consistenţă. Totuşi soarele, pe cât de stins şi vlăguit urcase ieri în adăpostul său liniştit, neputându-se împotrivi puterii covârşitoare a duşmanului, pe atât de proaspăt şi gata de luptă răsărise din nou în dimineaţa aceasta, când adierea răcoritoare care îl preceda începuse să izgonească din calea lui, perechi, perechi, toate fâşiile de nori. Încetul cu încetul discul strălucitor se ivi sus pe boltă în toată splendoarea lui triumfătoare.

Adela stătea la fereastră, în odaia Hedwigei şi privea gânditoare la astrul ce se înălţa pe boltă şi ale cărui raza tăiau palele de ceaţă, scăldându-i chipul frumos într-o lumină trandafirie.

— Priveşte, Hedwig, zise fata, întorcându-se către prietena ei, priveşte cât de frumos a izbutit soarele să iasă din umbrele acelea odioase. Parcă-l vezi cât răsuflă de uşurat, bucuros că a scăpat de toate piedicile şi ceţurile astea. Vezi tu, parcă la fel sunt şi eu, de câte ori vin din oraş şi piciorul meu simte iar sub el iarba şi florile minunate ale pădurii.

Doamna Dayton se apropie de dânsa, înălţând ochii mari şi sinceri către cerul care acum era limpede şi lipsit de orice norişor. Avea însă pe gene două lacrimi limpezi şi îşi întoarse capul, încercând să le ascundă.

— Hedwig, zise Adela încet, apucând mâna prietenei sale, ce ai? De ieri seară îmi pari atât de schimbată! Starea în care se află Maria să fie pricina acestei schimbări…?

— Ştiu şi eu ce mă apasă? De ieri, mai bine zis de când ne-am întors călare de la ferma Lively, îmi simt inima atât de abătută, încât îmi vine mereu să plâng şi totuşi, nu ştiu de ce…

— Poate că ceea ce s-a întâmplat la fermă te-a zdruncinat, o linişti ea. Parcă de atunci încoace nici eu nu ştiu ce e cu mine. Ghinionul nostru că s-a nimerit să fim tocmai atunci de faţă!

— Nu, nu, nu e numai asta, răspunse Doamna Dayton neliniştită, dar chiar şi aici – toate împrejurările astea din Helena, mi se par zi de zi mai apăsătoare. Dayton este aproape tot timpul plecat de acasă şi stă foarte puţin cu noi. În ultimul timp pare cu totul schimbat.

— Din păcate, aşa e, adăugă Adela. Altădată era vesel şi bine dispus, uneori zburdalnic chiar. Mai ţii minte cât ai râs de mine atunci când, din pricina asta, mă speriasem odată de el? Şi acum, acum e posomorit şi serios ea un popă metodist; vorbeşte rar, fumează mult şi se scoală repede de pe scaun, ori de câte ori aude pe cineva trecând prin faţa casei.

— Mi-a spus că vrea să plecăm din Helena, zise Doamna Dayton. Ce bine ar fi dacă s-ar putea să plecăm chiar astăzi. Nu mai pot suferi oraşul ăsta! Am început să-l urăsc. Pe zi ce trece, locuitorii Helenei par să devină mai răi şi mai sălbatici.

— Vezi tu, răspunse Adela, nu locuitorii sunt răi; dimpotrivă, sunt foarte liniştiţi. Dar mulţimea marinarilor străini care se perindă mereu pe aici, ea e pricina certurilor şi nemulţumirii. Şi eu aş fi bucuroasă dacă am pleca din Helena. Spune-mi: Domnul Dayton s-a întors azi-noapte acasă? Am auzit deschizându-se uşa.

— Da, s-a întors după ora două, mort de oboseală. Ce vrei? Tot bătând drumurile, veşnic călare, noaptea pe ceaţă, în aerul ăsta umed de mlaştină, cum să nu-şi piardă sănătatea? Dar e timpul să-l trezesc. Voia să fie trezit la ora opt!

— Cine era negrul acela străin pe care l-am întâlnit jos, azi dimineaţă? întrebă acum Adela. Avea o înfăţişare tare sălbatică şi tulburată. M-am speriat de-a binelea când m-a privit.

— Pe ăsta – aşa mi-a spus Dayton, în treacăt – l-a cumpărat cu bani puţini de la o ceată de emigranţi. Se pare că se îmbolnăvise pe drum. Are de gând să-l trimită, mâine sau poimâine, dincolo, la o plantaţie din Mississippi. Dar… cum se simte Maria?

— Să sperăm că-i merge mai bine. Am aruncat o privire azi dimineaţă în odăiţa ei şi avea un somn liniştit. Atunci când s-o trezi, o să mă cheme Nancy. Până una alta o să trebuiască să mă reped câteva minute până la Doamna Smart. M-a rugat să-i duc veşti despre bolnavă.

— Întinde-te şi tu niţeluş. După ce te întorci, zise Doamna Dayton, puţină odihnă n-are să-ţi strice; n-ai închis ochii aproape de loc în noaptea asta.

— Nu sunt ostenită, răspunse Adela tristă. Ce n-aş da să veghez noapte după noapte la căpătâiul nefericitei, dacă aş şti că în felul acesta pot să-i alin durerile. Dar unde poate fi Domnul Hawes? După câte i-a spus Doamna Lively lui Cezar, se pare că a plecat încă de ieri după masă spre noi. E greu de crezut că s-a dus mai departe, fără ca să nu treacă mai întâi pe la noi.

— Oare să fi primit vreo veste despre starea sănătăţii soţiei sale şi, neştiind unde se află ea acum, să se fi repezit acasă? Hei, dar iată-l... el e, el e! Vine călare, galopând de-a dreptul spre casa noastră. Sărmanul, bietul de el!

— Nu e Domnul Hawes! strigă Adela, întorcându-se repede spre el şi privind de sus. E omul ale cărui haine le purtase el ieri. E Domnul Cook – ce-o fi vrând oare?

Călăreţul îşi oprise în clipa aceea calul ce sforăia zgomotos, sări din şa şi nu-şi dădu măcar osteneala să lege de gard calul plin de spume. Prinse liniştit frâiele de capătul şeii şi intră repede pe uşă, în timp ce poneiul îşi scutura gâtul mlădios, înălţând şi placând capul în aşa fel, încât spuma albă să se răspândească împrejurul lui. După aceea începu să râcâie pământul cu copita din faţă şi să tropăie, ca şi cum şi-ar fi aşteptat nerăbdător stăpânul, pentru a porni repede mai departe.

În clipa următoare, pasul grăbit al lui Cook răsună pe scară, în timp ce vocea lui întreba de Squire Dayton.

Doamna Dayton deschise uşa şi-l rugă pe tânărul fermier să poftească înăuntru. Acesta se supuse numaidecât, motivându-şi în acelaşi timp graba cu care se înfăţişase prin urgenţa lucrurilor pe care le avea de discutat.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Squire, doamnelor, zise el, abia trăgându-şi sufletul şi vă rog să mă duceţi fără întârziere la el. E vorba de chestiuni urgente şi de mare importanţă.

— Am să-l chem numaidecât, Sir, răspunse Doamna Dayton. Doarme încă, pare ostenit şi vlăguit, poate din pricina unor eforturi prea mari făcute ieri.

— Atunci îmi pare rău că trebuie să-l tulbur, zise Cook. Chestiunea care m-a adus aici priveşte viaţa şi averea a mii de oameni şi tare mă tem că s-ar putea să fie nevoie de toată energia şi solidaritatea noastră pentru a o înfrunta. Dar poate că Domnul Hawes l-a informat oarecum încă de ieri pe Squire despre ceea ce am descoperit noi.

— Domnul Hawes? rostiră uimite, aproape în aceeaşi clipă, amândouă femeile, iar Doamna Dayton, care pusese adineauri mâna pe clanţă, se opri dintr-o dată.

— Domnul Hawes n-a fost aici. L-am aşteptat să vină ceas de ceas, minut cu minut, zise Adela. Negrul care trebuie să-i dea o scrisoare s-a întors cu ea înapoi.

— Toate bune, dar cum vine asta? zise Cook mirat. Că doar nu s-a putut rătăci pe şoseaua largă, dreaptă şi bine pietruită. Unde mai pui că plecase la Helena nu numai pentru a-l căuta pe Squire Dayton, ci fusese însărcinat în numele nostru să ducă o ştire, urmând ca judecătorul să ia măsurile cuvenite.

— N-a fost aici.

Cook privi îngândurat spre pământ şi cu călcâiul lui greoi bătu atât de tare în covor, încât paharele de pe masă se ciocniră, clinchetind. Se sperie oarecum şi se roşi la faţă. Curând însă fu năpădit de alte gânduri. Îşi netezi cu mâna stângă fruntea, apoi vorbind mai mult cu sine însuşi decât întrebând, zise:

— Va să zică. Domnul Hawes n-a fost aici?

— Nu!

— Ah, vă rog, Doamnă Dayton, chemaţi-l pe Squire, spuse nerăbdător fermierul. Trebuie neapărat să-i vorbesc. Aproape mă tem că…

— De ce vă e teamă, Sir? întrebă îngrijorată femeia. S-a întâmplat oare ceva atât de grav? Ceva ce-l priveşte chiar pe soţul meu?

— Nu, nu, o linişti Cook, nicidecum! Eu nici nu am treabă de fapt cu Domnul Dayton, ci cu Squire Dayton. De altfel nici n-am avut încă plăcerea să-l cunosc personal.

— Atunci am să-l chem; vă rog, rămâneţi o clipă aici cu Adela. Mă întorc numaidecât.

Părăsi repede odaia, iar Cook, nedând aproape nici o atenţie tinerei fete, începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul odăii.

— Socotiţi comportarea Domnului Hawes ciudată? întrebă în cele din urmă Adela. S-ar părea că lucrul acesta vă nelinişteşte.

Cook se opri în faţa fetei şi privi ţintă în ochii ei, adâncit încă în

gândurile sale.

— Da, Domnişoară, zise el după aceea, dând uşor din cap, enigmatică şi – mai ales suspectă – suspectă de tot. Totuşi, astea sunt lucruri despre care prefer să vorbesc cu Squire. Cred că ne vom înţelege.

— Cum se simte rănitul? întrebă acum Adela. Medicamentele trimise de Domnul Hawes i-au fost de folos?

— Medicamentele Domnului Hawes? Bine, bine, dar Hawes nu e doctor.

— Se poate, nouă ne-a spus însă că tocmai de aceea trebuie să mai rămână. — Hm – va să zică numai de aceea – dar, în sfârşit... Da, rănitul se simte mai bine şi constituţia lui robustă are să-l pună poate iar pe picioare. Aşadar, Domnul Hawes voia să-l vindece? Şi tocmai el fusese cel care, dacă nu interveneau alţii, l-ar fi ucis. Al dracului să fiu – ah – iertaţi-mă, vă rog, Domnişoară, da, am impresia că judecătorul soseşte – aud nişte paşi!

Era într-adevăr Domnul Dayton, care, auzind din gura Doamnei Dayton de sosirea vizitatorului, se îmbrăcase repede şi acum pătrunsese în odaie. Se îndreptă spre tânărul fermier şi-i zise, întinzându-i mâna:

— Bun venit la Helena şi în casa mea, Sir. Desigur că numai unor lucruri foarte importante le datoresc plăcerea acestei vizite atât de matinale.

Era palid şi obosit, părul îi atârna încă zburlit în jurul frunţii de o paliditate marmoreană, iar ochii păreau tulburi şi adânciţi în orbite. S-ar fi zis că boala cu braţul ei teribil cuprinsese statura îndeobşte atât de voinică a bărbatului acestuia, slăbindu-i puterile.

— Squire Dayton, răspunse Cook, privind cu stăruinţă şi uimire în ochii judecătorului, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa cuiva pe care îl mai văzuse cândva, neputându-şi aminti însă când şi unde. Squire Dayton – ei, drăcia dracului! – trebuie să vă fi văzut eu undeva, mai înainte – ah – Domnul Wharton – la Fourche la fave! N-aţi fost acum vreo două săptămâni la tribunalul orânduitorilor din Fourche la fave?

— Eu? Nu, nici gând, răspunse Squire-ul zâmbind şi privind cu cea mai mare seninătate în ochii tânărului. O instanţă cum e tribunalul orânduitorilor nu s-ar potrivi nicidecum cu situaţia mea de judecător de pace. Dar, cum de ţi-a venit ideea asta?

— Atunci semănaţi grozav cu cineva care – cel puţin acolo, la

Fourche la fave – se dăduse drept Domnul Wharton din Little Rock, zise Cook, continuând totuşi sa privească neîncrezător în ochii Squire-ului. N-am mai văzut o astfel de asemănare a trăsăturilor feţii.

— Wharton – Wharton, repetă îngândurat judecătorul, numele ăsta l-am mai auzit nu de mult. Wharton – Wharton – cine mi-a pomenit oare de un anume Wharton – da, da, avocat de meserie. Am să-mi aduc eu neapărat aminte. Consolează-te totuşi – mi s-a mai întâmplat să fiu luat drept altcineva. Chipul meu trebuie să fie foarte comun, dacă seamănă atât de mult cu chipurile altora.

— N-aş putea să spun asta, răspunse Cook, eu ochii aţintiţi încă asupra lui. Squire, să mă ia dracul dacă – dacă nu sunt aproape sigur că sunteţi una şi aceeaşi persoană cu acel Wharton. Prea mi s-au întipărit în minte trăsăturile avocatului!

— Domnule Cook, zise acum judecătorul râzând, am plăcerea să vă prezint aici pe soţia mea, Doamna Dayton. Cred că acum veţi crede că nu sunt avocatul Wharton, ci George Dayton, judecător de pace al districtului, în Helena.

Oarecum stingherit, Cook făcu o plecăciune înaintea doamnei care îl privea zâmbind şi zise după aceea, încă stăpânit de îndoială.

Rămâne totuşi o asemănare ciudată şi de necrezut, o asemănare cum n-am mai pomenit în viaţa mea. Până şi cicatricea mică de pe fruntea asta, am văzut-o la Wharton!

— Şi cărei împrejurări îi datoresc cinstea vizitei dumneavoastră de astăzi?

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi câteva minute? îl întrebă Cook întorcându-se, cu această întrebare directă, la adevăratul motiv al venirii sale. E ceva de o însemnătate deosebită, privind nu numai siguranţa oraşului Helena, ci şi cea a întregului stat Mississippi.

Ca şi cum ar fi vrut să părăsească odaia împreună cu musafirul său, Dayton se îndreptă spre uşa, pe unde în aceeaşi clipă intrase Nancy şi doamna Dayton spuse grăbită:

— Să mergem, Adela; Maria trebuie să se fi trezit. Rămâi la noi la masă, Domnule Cook, nu-i aşa?

— Nu ştiu, zău, madam, dacă pot să primesc amabila dumneavoastră invitaţie, răspunse fermierul. Totul depinde de felul în care se vor desfăşura măsurile ce trebuiesc luate.

— Bine! Atunci fără nici o obligaţie din partea dumitale. Dacă, la ora prânzului eşti încă în Helena, atunci te rog să pofteşti!

Luăm masa la ora unu. Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, părăsi odaia în tovărăşia Adelei.

32
SOMAŢIA – DESCOPERIREA CRIMEI

— Squire Dayton, grăi Cook, după ce uşa se închise în urma celor două femei, Domnul Hawes a părăsit ferma noastră ieri după-amiază, cu intenţia, ba chiar cu însărcinarea precisă de a vorbi cu dumneavoastră şi a vă face nişte comunicări importante. Din cele auzite până acum, reiese că nici nu s-a arătat măcar la Helena. Doamna Dayton…

— Vă înşelaţi, răspunse calm Squire-ul, a fost într-adevăr aici; şi, dacă aţi venit la mine în aceeaşi chestiune, recunosc că graba şi nervozitatea dumneavoastră sunt perfect îndreptăţite.

— A fost aici? întrebă Cook, uimit. Totuşi Doamna Dayton spunea…

— L-am întâlnit jos, în oraş, îl întrerupse Squire-ul şi pentru că lucrul mi s-a părut prea important pentru a întârzia măcar cu o secundă, ca să nu irosim vremea atât de preţioasă cu o simplă vizită de convenienţă, l-am trimis de-a dreptul la Sinkville, urmând să preiau eu însumi ceea ce a rămas de făcut aici. Pe cât mi-a spus el, aveţi intenţia să adunaţi laolaltă toţi bărbaţii pe care îi puteţi strânge în grabă, astfel încât, după întoarcerea lui, sa putem da lovitura hotărâtoare. S-a făcut lucrul ăsta?

— Aşa cred, răspunse repede, Cook. Bătrânul, împreună cu Bill şi încă vreo câţiva *Drapers*[59] – sunt pe drum.

— Foarte bine! Atunci să stăm liniştiţi cel puţin până când vom primi ştiri din Sinkville. Avea dreptate Domnul Hawes când m-a rugat stăruitor să nu atrag atenţia criminalilor ăstora cât încă nu le vom da lovitura hotărâtoare. În orice caz, ar fi bine să nu lăsăm fermierii să coboare la Helena, până ce nu suntem noi în stare să pornim împotriva duşmanului.

— Se poate ca atunci Domnul Hawes să fi avut dreptate, îl întrerupse Cook; numai că, între timp, lucrurile s-au schimbat. E drept că şi noi eram de părere să nu pătrundem toţi deodată în oraş, căci nu încape îndoială că banda îşi are şi ea spionii ei. Tocmai de aceea James şi cu mine am plecat înainte călare, în

[59] *Draper* – postăvar sau negustor de postavuri.

timp ce ceilalţi au poposit cam la o milă depărtare de oraş, în „Preria scalpului”! Desigur că vă amintiţi, Sir, preria aceasta, unde acum doi ani au fost jefuiţi şi scalpaţi cei doi bărbaţi. Va trebui să amânăm atacul hotărâtor până ce vom aduna aici numărul de oameni de care avem nevoie, între timp însă trebuiesc făcute alte pregătiri, pe care le socotim necesare chiar aici în oraş.

— Aici, în Helena?

— Da! Desigur că Hawes v-a povestit despre evadarea lui Cotton.

Squire-ul dădu din cap afirmativ.

— Bine, zise. Cook mai departe, la început am crezut cu toţii că va încerca să fugă sau în mlaştină, sau să treacă dincolo de Mississippi. Totuşi, nu s-a întâmplat aşa. El trebuie să se fi refugiat aici, în Helena. Socru-meu şi Drosly i-au dibuit urma, aşa că James şi cu mine am pornit de acasă încă de aseară ca să ne putem începe cercetările dis-de-dimineaţă. Mai întâi am vrut să ne oprim câteva ceasuri pe drum şi să lăsăm caii să se odihnească. Ne-am răzgândit însă, neştiind dacă va trebui sau nu ca, în zilele următoare, să ne obosim prea mult caii şi ne-am hotărât să-i dăm zor şi să-l trezim din somn pe negrul de la Hotel Union. În felul acesta, încă înainte de ivirea zorilor am ajuns, în partea de sus a oraşului şi anume, aşa cum zicea James, la hanul „Ursul cenuşiu”, unde încă mai era lumină şi gălăgie. Lui James i se făcuse poftă să bea o ceaşcă de cafea fierbinte şi, cum nici eu nu aveam nimic împotrivă, am bătut la uşă. Bătaia asta uşoară în uşă, chiar dacă ar fi fost o lovitură de trăsnet, zguduind cuibuşorul acela până în temelii şi efectul ei n-ar fi fost atât de miraculos. Gălăgia a amuţit ca prin farmec iar James, care rămăsese cu câţiva paşi în urma mea, putând îmbrăţişa cu ochii toate ferestrele luminate ale casei, mi-a spus mai târziu că hanul s-a întunecat ca prin farmec, cât ai clipi din ochi!

— Şi n-a răspuns nimeni? întrebă încordat, judecătorul.

— Ba da, continuă Cook. Neputând să facă pe mortul ca un *oposum*[60], până la urmă s-a arătat un flăcău cam tomnatic, întrebându-ne ce dorim. James, care între timp mi se alăturase, îi spuse dorinţa noastră, dar bătrânul nu-i lăsă timp să sfârşească, ci îl întrerupse, zicându-i că n-are nici mălai, nici cafea, după care

[60] *Oposum* – mic mamifer arboricol din America de Nord, foarte apreciat pentru blana lui cenuşie; oposum face pe mortul de câte ori este descoperit de oameni.

ne ură bună dimineaţa şi ne închise uşa în nas.

— Bine, bine… şi, unde vezi dumneata ceva necurat? întrebă judecătorul.

— Păi, eu cred că toată purtarea asta e destul de necurată, zise Cook şi totuşi, nu mersesem prea departe cu bănuiala noastră. Căci, ne întorsesem la caii pe care îi legasem de nişte pomi, pe stradă, pornind apoi pe drumul spre Helena. Când am ajuns însă în dreptul tufelor de *papao*[61], am văzut cum de pe malul celălalt al fluviului se lansau în văzduh nişte rachete cărora, după scurt timp, li se răspundea prin alte rachete, de aici, de la „Ursul cenuşiu”. Bineînţeles că ne-am oprit acolo unde ne aflam, aşteptând să vedem ce se întâmplă. Şi, după mai puţin de o jumătate de oră, am auzit bătăile regulate de vâslă ale unei iole, care venea de pe malul celălalt, cam din acelaşi loc de unde se înălţaseră rachetele.

— Şi a acostat la „Ursul cenuşiu”?

— Bineînţeles, răspunse Cook, oricum lângă Flat-boatul ancorat lângă mal mai jos de casă. Mai mult n-am fost în stare să vedem în clipa aceea.

Squire-ul rămase mai mult timp cu ochii aţintiţi în pământ căzând pe gânduri, după care se întoarse repede spre fermier şi-l întrebă:

— Câte rachete au fost şi ce fel de lumină aveau?

— Ce fel de lumină? întrebă mirat fermierul care, e drept că mai văzuse până atunci rachete şi auzise vorbindu-se despre ele, dar nu cunoştea ce semnificaţie are lumina lor diferită. Câte şi ce fel? Cunoaşteţi dumneavoastră cumva semnul?

— Eu? Nu, zâmbi judecătorul. Mă gândesc numai dacă nu cumva era vreo simplă rachetă, trimisă la întâmplare. Flat-boaturile fac deseori astfel de glume, sau lansează semnale, când de pildă, oamenii trimişi de pe bordul lor mai devreme, o dată ajunşi dincolo, aşteaptă să li se comunice unde urmează să lucreze.

— Ştiu, ştiu asta, răspunse Cook, tot aşa ne-am gândit şi noi – dar de ce sunt atunci ţinuţi ascunşi în casă? De ce nu ne-au lăsat înăuntru dar au deschis uşa altora veniţi după noi?

— Nu ştiu, răspunse Squire-ul. Poate că v-aţi înşelat?

— S-ar putea să ne şi înşelăm, totuşi, acum nu e momentul cel mai prielnic ca să luăm prea uşor lucrurile. Că, pe insula aceea de pe Mississippi s-a pripăşit o bandă periculoasă, asta o ştiu şi e

[61] Papao – arbust cu fructe aidoma bananelor.

mai mult decât probabil că tâlharii au un ascunziş şi în Helena. „Ursul cenuşiu”, după cât m-a asigurat James, are o faimă proastă, dobândită mai demult. Afară de asta, s-au mai comis şi alte crime în preajma noastră, care îndreaptă bănuielile spre Helena. Fermierul Howitt, care a plecat din Helena miercuri seara, a fost găsit ieri în pădure mort, iar un alt nenorocit a fost jefuit şi omorât lângă oficiul poştal. Cotton de asemenea a fugit încoace, spre a se ascunde în Helena. Aşa că trebuie neapărat să luăm măsuri energice, să punem capăt acestor nelegiuiri.

— Unde-i însă acum James Lively? întrebă judecătorul gânditor şi cu ochii în pământ.

În clipa aceea, uşa se deschise şi Adela aruncă o privire înăuntru.

— Îmi daţi voie să-mi iau doar boneta? întrebă fata zâmbind. Vreau să dau o fugă până la Doamna Smart. O lăsasem aici adineauri – sau e vorba de secrete – şi eu vă tulbur. O clipă numai şi am plecat!

Judecătorul o privi distrat, Cook însă îi răspunse:

— Doamne fereşte, Domnişoară! În nici un caz, faţă de dumneavoastră nu. Faţă de alţii, poate! James Lively, Sir? zise el întorcându-se iar către Squire, spre a-i răspunde la întrebarea de adineauri, în timp ce Adela, care găsise boneta şi voia tocmai să părăsească odaia, tresări deodată, fără să vrea şi simţi cum se roşeşte la faţă. Ca să iasă, trebuia neapărat să treacă pe dinaintea celor doi bărbaţi şi aceştia şi-ar fi dat seama că e emoţionată. Se îndreptă deci repede spre măsuţa de lucru, întorcându-le spatele şi prefăcându-se că are de căutat nişte mărunţişuri în sertar. În răstimpul acesta, Cook continuă să vorbească:

— În timp ce noi urmăream cele ce v-am povestit adineauri, James Lively nu voia cu nici un chip să-şi ascundă bănuielile, repetând mereu că cu semnalele acelea nu erau lucru curat şi că trebuie să fi avut tâlcul lor. M-a rugat prin urmare să vin încoace călare, pentru a vă pune pe dumneavoastră la curent cu cele întâmplate. Între timp el avea de gând să-şi lege calul de un copac, în tufişul de *papao,* strecurându-se apoi până la casa suspectată. Spera ca, ajutat de ceaţă şi de întuneric, să afle ce se petrece acolo. Când ne-am despărţit, mi-a şoptit că, dacă avem nevoie de el, sau dacă aflăm noi înşine ceea ce voiam să ştim, să-l căutăm în păduricea de pini de dincolo de „Ursul cenuşiu”.

Între timp, Adela îşi pusese boneta pe cap, o trase bine pe frunte şi se strecură, şoptind cu Jumătate de gură „Bună dimineaţa, domnilor!”, apoi părăsi odaia.

— Părerea mea – zise Cook, fără să răspundă nimic fetei, poate chiar fără să o audă măcar – e să înconjurăm numaidecât spelunca, să-i împiedicăm pe cei de acolo să fugă pe apă sau pe uscat şi să vedem, în sfârşit, care e miezul acestei daraveri. Cine ştie dacă nu vom izbuti astfel să tăiem răul din rădăcină? Pe urmă totul va fi foarte uşor.

— Dragă domnule Cook, răspunse plin de seriozitate Squire-ul, pe temeiul unei simple bănuieli nu am dreptul să violez proprietatea unui cetăţean al Statelor Unite, înţeleg, dacă aţi avea vreun început de dovadă…

— Ei, la dracu cu dovezile dumneavoastră, răspunse dârzul pădurean, dacă le-am avea, nu ar mai fi nevoie de dumneavoastră. Tocmai dovezile astea vrem să ni le procure legea. Ştim noi ce e de făcut pe urmă!

— Sir, răspunse judecătorul, ridicând din umeri, am impresia că te crezi încă la Fourche la fave şi că e destul să strigi o singură dată pentru a stârni toţi vecinii să se folosească de legea lui Lynch[62].

— Chiar aşa! răspunse posomorit tânărul.

— Ei, atunci ai să rămâi decepţionat. Trăim aici într-un oraş civilizat şi, oricât sunt de părere că fiecare criminal trebuie să-şi primească pedeapsa cuvenită, mă văd totuşi obligat să mă opun oricărei proceduri arbitrare.

— Va să zică nu ne putem bizui pe ajutorul dumneavoastră? întrebă tăios Cook.

— Întocmai, răspunse judecătorul. Socotesc chiar de datoria mea să vă sprijin în toate chestiunile în care aveţi dreptate, dar în acelaşi timp să nu dau curs celor nedrepte. De altfel, adăugă el zâmbind, sunt convins că prea vedeţi în culori negre toată afacerea asta. Şi eu bănuiesc de mult că în casa aceea ar fi o speluncă, bineînţeles ilegală, deci nu ceva deosebit de grav. Căci odată şi odată tot urmează să fie desfiinţată. Numai că, deocamdată, îmi lipsesc dovezile. De îndată ce le voi avea, legile vor fi şi ele aplicate cu toată asprimea lor.

— Am văzut noi de-astea la Vicksburg, zise morocănos Cook.

---

[62] Legea lui Lynch – procedură sumară, conform căreia mulţimea prindea criminalul, îl condamna pe loc şi-l executa De aici *şi* expresia americană „a linşa”.

Şi ce a fost în stare primarul să facă acolo? Nimic! Cetăţenii au trecut ei înşişi să se ajute. Şi dacă atunci n-ar fi spânzurat fără multe dichisuri pe criminali, aceştia ar mai hoinări şi astăzi prin oraş, spre nemulţumirea omenirii şi spre ruşinea oraşului. Dar văd că aici ne irosim degeaba timpul, Squire Dayton! Sunt deci silit să-mi formulez de-a dreptul cererea: în temeiul împuternicirilor ce mi-au fost date, vă cer încă o dată în numele vecinilor mei să ne acordaţi neîntârziat ajutorul dumneavoastră, pentru a înconjura spelunca denumită „Ursul cenuşiu" şi a o percheziţiona. Vă făgăduiesc că noi, fermierii, nu ne vom amesteca personal, în tot cursul acestei operaţiuni şi că ne vom mărgini să fim doar garda dumneavoastră. Cele ce urmează să fie făcute, le vom hotărî după aceea, în funcţie de ceea ce vom găsi acolo.

— Sir, răspunse cu seriozitate judecătorul, gândiţi-vă la ceea ce faceţi: vreţi să pedepsiţi nişte oameni ce stau în afara legii, dar, în acelaşi timp, vă puneţi pe aceeaşi treaptă cu ei. Vreţi…

Se opri deodată, devenind atent. La rândul său, Cook îşi plecă urechea spre fereastră, ascultând. Un zgomot ciudat pătrundea în casă, venind din partea aceea. Era ca vuietul surd al mării înainte de dezlănţuirea furtunii; întrerupt doar din când în când de ţipătul ascuţit al unui glas mânios, ţâşnind din haosul unei gălăgii crescânde. De la fereastra unde se aflau, putea să vadă lămurit strada ce ducea spre inima oraşului. Şi pe strada aceasta, o grămadă gălăgioasă de oameni, având în fruntea ei pe Constable, se îndrepta spre casa judecătorului.

— Hei – a început distracţia! exclamă vesel Cook; O să vedem acum, Sir, dacă oamenii din Helena sunt altfel făcuţi decât cei din Fourche la fave.

Deschise în lături fereastra şi strigă cu glas tare şi plin de bucurie:

— Ce s-a întâmplat, dragii mei flăcăi? Arde undeva?

Drept răspuns se auziră doar nişte ţipete înverşunate din care nu se puteau înţelege decât uneori cuvintele: „Breidelford – ucigaşului" şi Cook, care se întorsese cu faţa spre judecător, văzu cum acesta devenise palid ca moartea şi se dădu înapoi din faţa ferestrei.

— Ei comedie, Sir, strigă fermierul, privindu-l uimit. Aţi devenit alb ca varul – nu cumva sunteţi bolnav?

— Bolnav? Eu? Nu… zău că nu, răspunse Squire Dayton repede. Vestea însă m-a surprins. Nu ştiu zău, dacă am auzit

bine – ar fi groaznic.

— Ceea ce am putut eu înţelege din tot urletul acesta, zise Cook, e că au ucis pe un anume Breidelford – habar n-am cine-i omul ăsta! O porni grăbit, sărind peste treptele scării până jos, cât pe ce să-l răstoarne pe Constable, căruia Cezar tocmai îi deschisese uşa spre a-l lăsa să între – dând apoi buzna în mijlocul noilor veniţi.

— Hallo, boys![63] strigă el, după ce descoperi câţiva binecunoscuţi vecini de-ai lui. Aţi venit să luaţi cu voi judecătorii, sau ce? Nici o urmă de-a ucigaşilor?

— Încă nici una, Cook, răspunse un lungan din Virginia, ieşind din grămadă şi întinzând prietenului său mâna. Sunt sigur însă că dăm noi peste ei. Până acum nici n-am căutat încă. Flăcăii ăştia ţineau morţiş că mai întâi să-l luăm cu noi pe judecător, pentru ca astfel justiţia să-şi vâre ea mai întâi nasul în toată chestia asta. Din partea mea, n-au decât. Cred însă că ar fi în sfârşit vremea să se mai caute niţeluş şi prin Helena!

— E o ruşine! ţipă un altul, din grămada. Să ucizi o biată femeie singură. Casa trebuie sigilată, până ce vor veni rudele. Săraca de ea, ce suflet bun avea!

— Cât priveşte sufletul ei bun, s-o lăsăm mai moale, bombăni unul din ceată, în timpul din urmă prea avea legături multe cu tot felul de secături. Dar, ce naiba, dacă aşa ceva ţi se poate întâmpla aici, în mijlocul oraşului, atunci ce să mai zicem de ceilalţi? Aşa că trebuie neapărat să prindem ucigaşul.

— Hei, judecătorule! strigă acum un altul din gloată. Hai, coboară, vremea trece şi nemernicii se îndepărtează cu fiece minut care trece.

— Domnilor, grăi Squire Dayton cu voce aproape stinsă, apărând la uşă lângă Constable şi cercetând parcă cu privirea pe cei adunaţi acolo: după câte aud, s-a întâmplat o crimă groaznică. Să se ia deci fără întârziere măsurile de rigoare…

— S-au şi luat, îl întrerupse fără multă bătaie de cap lunganul. Constable-rul a făcut deja tot ce i-a stat în putinţă. Înainte de toate am ocupat fluviul, în aşa fel încât să nu poată scăpa nici o ambarcaţiune. Nu mai urmează deocamdată decât o descindere şi o cercetare amănunţită a casei unde s-a făptuit omorul, ca să vedem dacă nu descoperim vreo urmă lăsată de ucigaşi. Venisem deci să vă luăm şi pe dumneavoastră cu noi, Sir, pentru ca prevederile legii să fie respectate şi să nu avem greutăţi mai

[63] Hallo, boys! – Hei, băieţi!

târziu.

Adâncit în gânduri, judecătorul se uita în susul şi-n josul străzii, în timp ce faţa îi devenise de o poluare neobişnuită, iar ochii săi speriaţi şi rătăciţi îşi pierduseră strălucirea. Drumurile pe care le putea cuprinde cu privirea erau pustii şi lipsite de oameni. Parcă toţi s-ar fi înghesuit spre locul crimei. În clipa aceea urechile sale prinseră pleoscăitul unor vâsle ce se apropia. Îşi îndreptă privirea spre fluviu şi descoperi una din acele bărci cu chilă care circulă în vestul Americii pe apele curgătoare, unde corăbiile cu abur nu prea puteau fi întrebuinţate, fiind folosite uneori şi pe Mississippi în scopuri diferite, de pildă să transporte mărfuri în aval. După toate aparenţele luntrea se apropia de oraş, patru oameni muncindu-se cu vâslele ei lungi şi grele. Buzele lui Dayton schiţară un zâmbet triumfător. Căci pe lunga şi zgomotoasa vâslă de comandă a aşa-zisei „arce”, flutura un steguleţ roşu şi verde.

— Aţi convocat juraţii, domnule Constable, întrebă el întorcându-se spre acesta.

— Da, Sir, răspunse omul, cred că au şi sosit acolo.

— Atunci să mergem, domnilor, adăugă Squire-ul, îndreptându-se spre locuinţa văduvei urmat de cei câţiva care mai rămăseseră.

Cook plecase cu puţin înaintea lor, iar lunganul voia şi el tocmai să-l urmeze, când se simţi apucat de mână de un tânăr. „Sir”, i se adresă acesta, sfios.

Purta veşmântul obişnuit al pădurenilor, dar hainele nu păreau croite pe măsura lui, fiind prea mari. Jacheta de stofă albastră atârna uriaşă pe umerii lui, iar mânecile aproape că îi înghiţeau cu totul mâinile. Pălăria veche de pâslă neagră îi lunecase până deasupra ochilor. Şi lunganul nu-şi putu stăpâni râsul, văzându-l.

— Sir, grăi mititelul, întorcându-şi pe jumătate faţa de la cel cu care vorbea şi urmărind cu privirea pe cei ce o luaseră înainte, spuneţi-mi, omul acela – vreau să zic omul cu pălăria albă de pâslă – este într-adevăr judecătorul de aici, din Helena?

— Desigur, flăcăule, răspunse lunganul. Dar de ce?

— Şi îl cheamă – cum îl cheamă oare?

— Dayton – Squire Dayton – i se zice de obicei, iar celălalt care merge cu el e Constable-rul.

— Şi locuieşte aici în oraş?

— Cine? Constable-rul?

— Nu, judecătorul.

— Păi bineînţeles. Unde vrei să locuiască? Mă cam grăbesc. Dar… ce mai e?

— Nu-l cunoaşteţi mai bine? – nu e cumva – nu ştiţi dacă nu e cumva…

— Nu, mai mult nu ştiu despre el, răspunse lunganul, trăgându-şi mâna îndărăt. Şi nici n-am vreme acum. N-aş vrea să rămân prea mult în urmă. Dacă vrei să afli mai mult despre el, atunci uite, colo sus, la fereastră, e nevasta lui, care poate să te lămurească mai bine. Şi porni grăbit mai departe, ca să se oprească însă numaidecât, uitându-se după băiatul cu care vorbise. Mâna pe care o ţinuse în mâna sa fusese atât de moale şi atât de caldă… Păcat că marginea lată a pălăriei îl împiedicase să desluşească mai bine chipul mititelului. Acesta însă îi întorcea acum spatele, îndreptându-şi ochii spre larg deschisa fereastră de sus, de unde Doamna Dayton privea speriată la gloata ce se îndepărta grăbită.

— Hei, Mills! îl strigă Cook pe lungan. Haide, nu trebuie ca noi să fim cei din urmă acolo!

— Ay, ay, răspunse acesta grăbit, vin şi eu numaidecât; tare delicat flăcăiaşul ăsta, murmură el ca pentru sine, în timp ce îşi iuţise pasul, căutând să compenseze întârzierea de adineauri, avea o mână moale ca o blană de veveriţă… hm, trebuie neapărat să mă uit mai de aproape la el, pe urmă…

Flăcăiaşul stătea acum singur, în faţa uşii lui Squire Dayton, neputându-şi lua ochii de la chipul încântător al femeii care se aplecase puţin din fereastră, palidă şi cu ochii înlăcrimaţi.

Timp de câteva secunde păru că se luptă cu sine însuşi. Făcu câţiva paşi grăbiţi înspre casă, se opri iar, se întoarse vrând parcă să plece de acolo, până ce, totuşi, intră deodată înăuntru, împins parcă de ceva. În urma lai, uşa se închisese numaidecât.

*

În locuinţa atât de grijuliei şi ordonatei Doamne Breidelford domnea acum o neorânduială sălbatică şi înfiorătoare. Uşa din afară a casei, mai deunăzi totdeauna închisă, azi era deschisă şi dată de perete, în timp ce nenumărate grămezi de curioşi urcau şi coborau necontenit treptele căsuţei. E drept că nu puteau vedea decât o singură odaie. Celelalte fuseseră închise cu grijă de Constable, cu tot soiul de lacăte, aşa că numeroşi copii şi tineri ce se înghesuiau, încercau zadarnic, prin crăpăturile uşilor sau prin gaura cheilor, să mai descopere câte ceva.

Sus însă, în odaia în care fusese găsit cadavrul, stăteau acum,

într-o tăcere plină de solemnitate, experţii însărcinaţi cu constatarea decesului – juraţi din Helena – şi examinau trăsăturile schimonosite ale victimei. Alte răni, în afară de cea de la cap, nu descoperiseră. Aici pielea era zdrelită de o puternică lovitură de pumn, câteva răzleţe picături de sânge arătând locul loviturii mortale. Judecătorul, care se apropiase de juraţi, ţinea în mână un vraf de hârtii, care îi fuseseră predate împreună cu câteva chei şi o punguliţă, găsite asupra victimei.

Constable-rul făcu acum un raport cu privire la felul în care, în aceeaşi dimineaţă, fusese descoperită crima. După declaraţiile paznicilor de noapte, aceştia auziseră un ţipăt, dar avuseseră prilejul să vadă mai târziu chiar victima în persoană, aşa că se liniştiseră. Abia spre dimineaţă au văzut doi bărbaţi ieşind din strada aceasta şi suind spre mal. E adevărat că şi-au adus aminte atunci de ţipătul auzit în timpul nopţii şi au pornit pe urmele celor doi. Din păcate însă, i-au pierdut în ceaţă şi întuneric. Între timp, slujnica pe care Doamna Breidelford o trimisese cu o seară mai devreme la părinţii ei, se întorsese şi, spre uimirea ei, descoperi că uşa casei nu numai că era deschisă şi doar rezemată, ci şi că jos, în casă, domnea cea mai mare neorânduială. S-a urcat atunci repede pe scară şi, văzând cadavrul, a început să ţipe şi să strige după ajutor. Vecinii n-au putut decât să confirme crima. Lucrurile răvăşite şi risipite prin odăi dovedeau că mobilul crimei fusese jaful. Avizul juraţilor nu putea deci fi decât:

— Ucisă cu premeditare printr-o lovitură puternică în cap!

Atenţia celor de faţă se îndreptă acum asupra camerei, căutând ca eventual să descopere un indiciu care ar fi putut să-i pună pe urmele ucigaşilor. O deosebită importanţă păreau să aibă câteva obiecte aflate pe masă, lângă lampa stinsă şi o cupă goală, în care fusese punş. Aceste obiecte erau un mic portvizit de piele, un cuţit de vânătoare nou-nouţ, cu mâner de lemn, foarte puţin folosit şi două ţigări fumate doar pe jumătate şi stinse. Cu toate că în vestul America lucrul acesta nu e ceva neobişnuit, Doamna Breidelford nu fumase niciodată. În orice caz, în casă trebuie să fi fost nişte bărbaţi care, dacă ţinem seama şi de declaraţiile paznicilor, nu putuseră să intre decât cu învoirea femeii asasinate. Cine puteau fi însă aceştia?

În mijlocul acelui du-te vino al funcţionarilor judecătoreşti. Cook se sătură să vadă mereu înaintea lui cadavrul femeii cu faţa însângerată, stând ţeapăn şi întins alături şi coborî cu

lunganul din Virginia în faţa uşii de la intrare, în timp ce sus, obiectele găsite treceau din mână în mână şi erau examinate.

Printre cei ce se mai înghesuiseră acum împreună cu ceilalţi se afla şi un negustor german care cumpăra şi vindea de toate celor din Helena, orice nume şi orice valoare ar fi avut lucrurile. Cum văzu cuţitul, puse repede mâna pe el, privindu-l cu atenţie şi întorcându-l şi pe faţă şi pe dos. Treptat-treptat, ochii celor ce-l înconjurau rămaseră aţintiţi asupra lui, ea şi cum ar fi aşteptat o explicaţie. În clipa aceea mărunţelul, înălţând cuţitul şi punându-şi mâna dreaptă pe inimă, zise:

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu! Ştiu al cui e cuţitaşul!

— Al cui e, Bomberger? întrebă Constable-rul apucându-l de umăr. Haide, spune ce ştii! Femeia n-a fost omorâtă cu nici un cuţit, ce e drept, dar s-ar putea ca ucigaşul să-l fi uitat aici.

— Să ajung un cerşetor, zise Bomberger, întorcându-se cu faţa către judecătorul ce-şi aţintise privirea asupra lui, un cerşetor, dacă cuţitaşul ăsta nu e al unui tânăr, pe nume James Lively. L-a cumpărat duminica trecută de la mine eu un dolar de argint.

— James Lively – mormăi Constable-rul – ăsta n-a omorât-o pe femeia asta! Numai naiba ştie cum de a ajuns cuţitul lui aici.

— James Lively, repetă grăbit judecătorul. Asta ar fi minunat. Unde e Domnul Cook? După mărturia omului aceluia, el ar fi fost azi dimineaţă la Helena împreună cu acest James Lively înainte de a se fi luminat de ziuă. Hei, paznic, parcă ai văzut azi dimineaţă doi oameni mergând grăbiţi, pe lângă malul apei?

— Da, e adevărat, răspunse cel întrebat, numai că eu nu pot pretinde că cei doi ar fi fost chiar ucigaşii!

— Domnilor, zise cu gravitate judecătorul. Lucrul merită o deosebită atenţie, mai multă decât vă închipuiţi poate. Acest Cook prea a apărut aici pe neaşteptate şi anume imediat după judecata orânduitorilor din Fourche la fave.

— Lucrul ăsta nu prea vorbeşte în favoarea lui Cook, răspunse Constable-rul. Dar James Lively e un om cinstit şi de treabă, pe care îl cunoaştem destul de bine.

— Da, însă cuţitul lui a fost găsit aici, zise liniştit, judecătorul. Da – dracu s-o ia de treabă! – trebuie neapărat să vorbim cu băiatul ăsta, strigă unul din cei prezenţi. În orice caz, dovezile sunt destul de grăitoare, pentru a legitima bănuielile. Afară de asta aş vrea să mai adaug că abia alaltăieri – la numai o milă şi jumătate depărtare de casa acestui Lively – a fost găsit, jefuit şi ucis, un bărbat. Şi chiar dacă ar fi vorba de un prieten al

Constable-rului…

— Destul, Sir, îl întrerupse Constable-rul. Nimeni nu trebuie să spună că îmi apăr prietenii. Sunt gata să-l arestez pe James Lively. Cu atât mai repede va fi el în stare să-şi dovedească nevinovăţia.

— Hei, hei… cine îndrăzneşte să spună aici ceva împotriva lui James Lively sau Bill Cook? strigă deodată acesta din urmă, apărând la uşă. Un prieten îl chemase la repezeală, pentru a se putea apăra împotriva acuzaţiei ce se formulare. Aici e Cook şi nici Lively nu e departe. Cine are curajul sau neruşinarea să pretindă că băiatul mamei e un tâlhar?

— Destul, Sir! strigă Squire-ul, asemenea învinuiri nu se risipesc cu înfumurări şi lăudăroşenii. Cuţitul ăsta pe care-l vedeţi a fost găsit pe masă lângă victimă.

Cook îşi croi drum printre oamenii care, foarte binevoitori, se dădură la o parte şi se îndreptă spre judecător. Dar cum zări cuţitul, ridică furios pumnul şi bătu cu el în masă, strigând:

— Sfântă Treime! Va să zică pramatia asta cu o mie de fete e amestecată şi aici? Oare bestia asta sângeroasă îşi vâră pretutindeni nasul? Hei… dar aşteaptă… prea mult n-ai să mai ciripeşti. Tot o să punem mâna pe tine. Şi atunci…

— Sir, îl întrerupse nerăbdător judecătorul.

— Cuţitul ăsta, zise Cook, întorcându-se către judecător, numai un bandit de teapa lui Cotton poate să-l fi adus aici. Ni l-a furat de acasă chiar el, alaltăieri seara, împreună cu două genţi de piele, pline cu gloanţe. Dacă vrem să punem mâna pe el, nu trebuie să întârziem nici o clipă, oameni buni! Haideţi cu mine, trebuie neapărat să scăpăm statul de ciuma asta!

La un semn al judecătorului, Constable-rul îi taie drumul şi, fără să ţină seamă de indignarea tânărului nostru, îl întrebă:

— Când aţi sosit astăzi la Helena, Sir?

— Eu? De ce? strigă supărat Cook.

— Răspundeţi la întrebare! porunci judecătorul.

— Fie! Azi dimineaţă.

— Şi la ce oră?

— Ei, drăcia dracului! Nu am la mine un ceasornic! răspunse în silă Cook. În orice caz, era încă întuneric. Cred că asta ar trebui să vă ajungă!

— Şi unde se află acum tânărul care, după cum pretindeţi, a venit la dumneavoastră şi căruia îi aparţine cuţitul acesta?

— Squire Dayton, în privinţa aceasta am mai spus azi

dimineaţă…

— Trebuie să vă rog, Sir, să răspundeţi la întrebările pe care vi le pun acum. Unde se află James Lively în acest moment?

— Squire, izbucni Cook privind adânc şi cu seriozitate în ochii judecătorului, aproape îmi vine să cred că vă jucaţi cu mine de-a baba-oarba. Ei, drăcia dracului! Nu mai sunt un copil. Ce înseamnă oare întrebările astea?

— Oricărei întrebări i se cuvine un răspuns, se auzi în clipa aceea o voce ascuţită şi tăioasă, în timp ce un tânăr înalt şi slab, însoţit de alţi vreo patru sau cinci, deopotrivă de străini celorlalţi, se apropiară prieteneşte de fermierul cel tânăr. Aproape toate privirile se îndreptară uimite spre noii-veniţi, mai ales când văzură cum judecătorul se ridică surprins cu un „ah!” bucuros pe buze şi întinde mâna celui dintâi, salutându-l:

— Domnul Porrel din Sinkville, aţi sosit la ţanc, de parcă v-ar fi chemat cineva, ca să luaţi parte la discuţiile şi treburile noastre care – încep să mă tem – ameninţă să ia o întorsătură serioasă!

— Bună dimineaţa, Squire, zise noul-venit; după cum aud, s-a comis o crimă.

— Lăsaţi povestea pentru altădată, îl întrerupse Cook supărat, întorcându-se spre uşă. N-avem timp acum pentru poveşti şi nici pentru tot felul de serbede formalităţi judecătoreşti. Nu putem lăsa ca, prin zăbava noastră, vinovaţii să aibă timp să fugă. Hei, băieţi, care merge cu mine?

— Păi, zise lunganul, privind în jurul său, cred că destui. Înainte de toate însă, trebuie neapărat să desfiinţăm taverna aceea de sus.

— Staţi, Sir. Sunteţi arestat! strigă în clipa aceea Constable-rul, punându-şi mâna pe umărul fermierului. În numele legii!

— S-o ia dracul de lege! strigă pădureanul, care nu părea de loc dispus să rabde această hotărâre arbitrară, înapoi, omule – aici cei din Virginia – la mine, flăcăi din Helena! Asta este samavolnicie!

— Respectaţi legea! se striga de pretutindeni şi, în pofida faptului că tânărul şi uriaşul pădurean îl apucase de piept pe Constable, zvârlindu-l ca pe o minge şi, sprijinit de lungan şi de alţi doi, trei virginieni, se străduiau împreună să ajungă până la uşă, în cele din urmă se văzură biruiţi de mulţimea care îl înconjurase pe Cook; deşi acesta se zbătea furios fu legat fedeleş cu nişte frânghii aduse în grabă.

— Lua-v-ar toţi dracii! ţipa fermierul, căutând zadarnic să-şi

desprindă braţele. Asta înseamnă la voi lege? Să arestaţi oameni cinstiţi ca să poată nemernicii să scape nepedepsiţi? Şi dumneata, dumneata, mâzgălici blestemat – Dayton sau Wharton, cum dracu te-o fi chemând – va trebui să-mi dai socoteală pentru asta. Hei, Virginny – nu mai e nici un bărbat aici?

— Faceţi loc! strigă în clipa aceea lunganul din Virginia, năvălind din nou cu încă vreo câţiva prieteni asupra celor care îl păzeau pe Cook.

— Respectaţi legea! se răspundea de pretutindeni şi el întâmpina doar opoziţie oriunde se aştepta să primească ajutor. Câtva timp chiar se părea că între cele două părţi se va isca o încăierare serioasă. Totuşi, cei mai mulţi fiind de partea autorităţilor, ceilalţi nu izbutiră să elibereze prizonierul. Şi Dayton, care privise cu un zâmbet rece încăierarea, porunci foarte liniştit ca arestatul să fie dus la închisoarea districtuală.

— Virginny! exclamă Cook, când ajunse jos la uşă şi-l zări pe lungan, care încă se străduia zadarnic să răzbească până la el. Vrei să-mi faci un serviciu?

— Tăcere, Sir! strigă Constable-rul. Nici o vorbă mai mult, sau…

— Ay, ay! strigă lunganul.

— Nu daţi voie, Sir, nu permiteţi nimic, Constable! strigă aşa-zisul Domn Porrel, apropiindu-se grăbit. Oameni buni, despărţiţi-i!

— Înştiinţaţi-l pe James Lively! strigă acum fermierul, cât îl ţinea gura, în timp ce paznicii îl apucaseră, târându-l după ei.

— Bine, bine, dar unde-l pot găsi? răspunse lunganul.

— La o parte – goniţi-l de aici – băgaţi de seamă – *damn you*[64] – zvârliţi la pământ! se auziră urlete din toate părţile. Şi, în timp ce unii îl târau pe fermier după ei, pe stradă, ceilalţi îl împiedicau pe lungan să-l urmeze, astfel că, înainte ca el să fi izbutit să-şi croiască un drum, uşa închisorii districtuale se şi închisese în urma tânărului nostru.

Văzând că orice altă împotrivire din partea sa ar fi inutilă, lunganul nostru porni în josul străzii, în timp ce ceilalţi se adunau, o parte în jurul casei văduvei, casă pe care Constable-rul tocmai o zăvorea, iar altă parte în piaţă, comentând cele întâmplate. Omul nostru nu era nicidecum mulţumit cu sarcina ce i se încredinţase. „Hm, bombănea el, vârându-şi mâinile în

[64] *Domn you* – Naiba sa te ia!

buzunare, ca să-l vestesc pe Jimmy Lively, trebuie mai întâi să pot ajunge până la el. Fir-ar să fie – dar cum dracu să găsesc aici un cal?”

— Hei, Bob, strigă el după un cunoscut care, venind de partea cealaltă, se apropia de locul unde gălăgia fusese mai mare. Cine-ţi poate împrumuta în oraş un cal, când ai nevoie?

— Smart, răspunse laconic cel întrebat, trecând repede mai departe, fără ca măcar să-l privească pe cel care îl întrebase.

— Smart? Aşa? îngână lunganul, uitându-se după cel ce se grăbise să treacă mai departe. „Urgent de tot – dar mai am timp! Smart, care va să zică. Trebuie neapărat să mă duc, să văd ce zice el. Fir-ar să fie! Şi când mă gândesc că n-am stat niciodată călare pe o asemenea dihanie cu patru picioare. O singură dată am încercat şi atunci am fost zvârlit cât colo, înainte chiar de-a fi încălecat şi eu ca lumea!”

Şi, mormăind un blestem în barbă, lunganul se îndreptă spre Hotel Union, ea să-şi încerce norocul.

33
SQUIRE DAYTON IA HOTĂRÂREA SĂ FUGĂ DIN HELENA ÎMPREUNĂ CU SOŢIA LUI

În timp ce lumea adunată se risipea, Squire Dayton rămăsese mai în urmă împreună cu Porrel şi o parte din oamenii săi şi stătea acum, cu braţele încrucişate pe piept, în mijlocul pieţii ce despărţea casa Doamnei Breidelford de închisoarea districtuală. Ştia foarte bine că acum – poate chiar astăzi – urma să se hotărască atât soarta lui, cât şi a celorlalţi. Tot felul de planuri nebuneşti îi treceau prin minte. Oare să rămână aici, trădat şi în primejdie de a fi prins şi arestat? Privirea lui sălbăticită aluneca pe deasupra mulţimii unduitoare – sau, bizuindu-se pe sprijinul celor strânşi acum în jurul său, să înfrunte pe duşmanii săi într-o ultimă şi hotărâtoare luptă? Încă mai avea timp să pună la adăpost bunurile preţioase pe care le adunase până atunci. Poate că clipa următoare ar fi putut să-i nimicească toată speranţele şi planurile. Porrel, tovarăşul său, care tocmai se întorsese de la Sinkville, părea că bănuie tot ce se petrece în sufletul lui, căci se apropie de dânsul, rămase câteva secunde fără să spună nimic, după care, bătându-l uşor pe umăr, îi şopti:

— Sir, hotărâţi-vă repede, clipele noastre sunt numărate!

— Ştii…? începu Dayton, privindu-l întrebător.

— Ştiu totul, răspunse morocănos străinul. Sander care vă aşteaptă nerăbdător la „Ursul cenuşiu” mi-a spus barem ceea ce era mai important.

— Unde se află Simrow, întrebă grăbit, Squire-ul. Nu ştii nimic despre el?

— Să-l ia dracu, se răsti avocatul, n-am avut niciodată încredere în el!

Dayton îl privi în ochi, surprins şi neîncrezător.

— Cred că era un şarlatan, continuă Porrel, fără să ia în seamă privirea lui Dayton. Sigur este că imediat ce bătrânul Benwick a fost dus la groapă, cu totul împotriva instrucţiunilor pe care i le dăduse răposatul, a pus mâna pe nişte sume importante de bani, vrând să fugă cu ele. Din fericire, câţiva oameni din Georgia l-au

urmărit şi, până la urmă, l-au împuşcat.

— Şi testamentul? întrebă Dayton scrâşnind din dinţi.

— Circulă multe zvonuri! răspunse supărat omul din Sinkville. Cred că cel mai bun lucru ar fi să nu ne mai batem atât de mult capul cu problema asta.

— Să se fi dezlănţuit oare tot iadul împotriva noastră? se burzului judecătorul, bătând din picior. Ei drăcie! Am impresia că însăşi soarta ne împinge să facem ultimul pas.

— Căutaţi să-l întârziaţi pe cât puteţi, zise Porrel, Căci dacă faceţi un pas greşit, atunci, el fiind şi ultimul, înseamnă că suntem pierduţi!

— Fii fără grijă, răspunse întunecat judecătorul. Prea am lucrat până azi cu chibzuială, pentru ca acum să lăsăm să se prăbuşească acoperişul peste capetele noastre. Am întocmit un plan care ne asigură nu numai libertatea, ci şi răzbunarea. Înainte de toate însă, trebuie să punem în siguranţă pe oamenii noştri care se află încă la „Ursul cenuşiu”. E drept că bănuiesc cine a fost nebunul care, în chiar ziua supremei hotărâri, ne-a pus vieţile în primejdie prin omorul pe care l-a înfăptuit. Totuşi, nu trebuie să-i lăsăm pe camarazii noştri să piară. Şi nu încape îndoială că răzbunarea poporului, stăvilită cu greu până acum, tocmai acolo ne va lovi mai întâi. Repede-te prin urmare acolo şi trimite-mi pe toţi cei ce nu sunt cunoscuţi aici în Helena. Sander însă, cu Thorby şi cu alţi câţiva, pe care îi ştiu acolo, să se folosească numaidecât de barca cu pânze ce-i aşteaptă gata de drum şi să pornească fără întârziere cu ea, acostând mai jos de Helena.

— Bine, bine, dar ce naiba aveţi de gând? întrebă supărat Porrel. Mai lăsaţi naibii secretele şi vorbiţi deschis. Cum aş şti altfel ce am de făcut?

— Lucrul nici nu trebuie să mai fie un secret pentru voi toţi, răspunse şeful. Dacă am încerca, în clipa asta, să punem mâna pe corabia cu aburi aflată la debarcader, nu încape îndoială că nu ne-ar putea împiedica nici măcar întreaga populaţie a Helenei. Mă pricep destul de bine să conduc o asemenea corabie şi „Van Buren” e un vas atât de rapid, încât îşi bate joc de urmăritorii săi!

— Atunci de ce nu începem cu asta? întrebă Porrel. Unde am putea găsi un prilej mai bun?

— Noi înşine, poate, am fi în stare să ne salvăm, continuă Dayton, fără să ţină seama de obiecţiunea celuilalt, numai că n-

am putea îndrăzni să ne oprim lângă insulă. Toate împrejurimile s-ar răzvrăti curând şi, dumneata ştii prea bine că, la actualul nivel al apelor, nu trece nici un ceas fără să vedem perindându-se corăbii cu aburi. Toate astea ar fi numaidecât pe urmele noastre. Am pierde astfel nu numai toată prada adunată cu atâta trudă, dar însăşi viaţa noastră ar fi în cea mai mare primejdie. Noi trebuie să mergem la sigur!

— Bine, bine, dar cum? întrebă Porrel încordat.

— Foarte simplu, răspunse judecătorul. Fermierii au aflat de existenţa insulei. Povestea asta, care încă li se pare a fi fabuloasă, circulă acum din gură în gură. În nici un caz nu mai putem pretinde că ar fi o minciună şi nici să ne gândim că ar fi cu putinţă să zăgăzuim furtuna ce se va dezlănţui acolo încă de azi. Nu mai există decât un singur mijloc pentru a înlătura lovitura mortală îndreptată asupra capetelor noastre, făcând-o ca dimpotrivă, să spintece frunţile duşmanului. Peste câteva ceasuri, sute de pădureni călări vor sosi în oraşul acesta. Cotton a ridicat toată ţara împotriva noastră. Nu putem înfrunta o luptă deschisă aici, în Helena, decât dacă ar fi vorba doar de singurul mijloc de scăpare ce ne-a rămas. Sunt sigur că vor porni acum, fără zăbavă spre insulă. Dacă noi ne ţinem de-o parte, atunci nu numai că deşteptăm bănuielile lor, dar ne şi fărâmiţăm în acelaşi timp forţele. Nu ne rămâne deci decât să ne prefacem că mergem cu ei împreună, sprijinindu-i. Am şi trimis un curier acolo, acum un sfert de ceas, comunicând insularilor planul nostru de acţiune. Noi însă, împreună cu toţi oamenii noştri în stare să lupte, pornim cu vasul de transport al Statelor Unite spre insulă. Peste două ceasuri el va acosta aici, în călătoria lui de la Memphis la Napoleon şi, în calitatea mea de judecător, trebuie să-mi stea la dispoziţie, în chestiuni referitoare la siguranţa Statelor Unite. Bravilor mei pădureni nu prea le-ar sta bine să încerce să silească pe căpitan, dacă acesta s-ar împotrivi cumva!

Porrel zâmbi, clătinând din cap.

— În felul ăsta ajungem degrabă pe insulă, continuă vesel şi înfierbântat Dayton. Acolo îmi rânduiesc oamenii, vârându-i printre fermieri şi în spatele acestora, până ce zărim fortul, îndărătul căruia prietenii noştri aşteaptă semnalul. Pădurenii n-au obiceiul să şovăie mult, aşa că se vor avânta în luptă. În clipa aceea, insularii noştri vor răsări de pretutindeni, atacând flancurile lor, în desişul acela greu de străbătut, printre buştenii şi copacii tăiaţi şi zvârliţi la întâmplare, încât pădurenii nu vor

mai şti de cine să se apere. După ce vom fi biruitori şi victoria noastră în asemenea împrejurări nu poate să fie decât foarte uşoară, vom căra tezaurele noastre pe corabia cu aburi, ce ne aşteaptă acolo şi, cu flamura fluturând în vânt, ne vom îndrepta prin Atchfalaya spre Golful Mexic.

— Planul e minunat! zise Porrel. Iuţi din fire, pădurenii se vor lăsa uşor păcăliţi; dar – de ce mai ţineţi la puşcărie pe Cook şi pe marinarul celălalt? Asta o să ne căşuneze supărări!

— Erau cât pe-aci să-mi strice socotelile cu prea marea lor râvnă, răspunse Dayton. Acum fugi la „Ursul cenuşiu”, să ne putem retrage cât mai degrabă oamenii de acolo. Avem pe urmă destul timp să dam drumul celor arestaţi, dacă cumva lucrul ăsta e absolut necesar.

Poate că suntem în stare să plecăm chiar înainte ca toţi să fi sosit aici. Cu atât mai uşoară ne va fi treaba. În orice caz, trebuie să căutăm să atragem aici pe unul din ei, pe tânărul James Lively, înainte ca el să arunce toată hoarda sălbatică în spinarea noastră şi să vadă poate ceva mai mult decât trebuie. E ascuns acum în desişul de pini situat peste drum de „Ursul cenuşiu”, de unde poate să urmărea; că tot ce se petrece şi dă de bănuit în casa aceea. Încearcă să-l aduci aici, dacă se poate cu binişorul. Dacă nu, atunci ia-l cu de-a sila. E omul al cărui cuţit a fost găsit în casa femeii ucise.

— Bine! zise Porrel, frecându-şi bucuros mâinile. Minunat! În sfârşit, o treabă cinstită, unde nu mai e nevoie fii amabil şi să umbli cu dulcegării. Mii de draci, mă saturasem de viaţa asta. Acum ştiu şi eu la ce bun trăiesc şi nu mai sunt silit să mă zbat între frică şi necazuri. Aşadar, *good-bye,* sarcina primită mi-o îndeplinesc eu! Dumneavoastră însă aveţi grijă ca, atunci când soseşte pachebotul „Memphis”, oamenii noştri să fie toţi acolo.

Porni grăbit în josul străzii unde, în curând, întâlni câţiva prieteni cu care dispăru apoi după colţ, într-o stradă alăturată.

Între timp, Squire-ul se îndreptă încet şi îngândurat spre locuinţa lui.

— Cine era băiatul care a ieşit adineauri de aici? întrebă Squire Dayton, gata să între pe uşă, dar stând încă în prag şi privind după flăcăul care se îndepărta cu paşi grăbiţi în josul străzii. Ce voia şi cine l-a trimis?

— Numai Dumnezeu ştie, Massa, răspunse Nancy, întinzând în acelaşi timp stăpânului ei o scrisoare. A sosit mai adineauri, a urcat până la Missus, unde a rămas câteva clipe şi aproape era

să cadă când a coborât pe urmă scara. S-a aşezat pe treptele de jos şi a plâns de ţi se rupea inima, văzându-l. Cum mi-era frică de el, am trimis la el pe niggerul cel nou, pe care l-a adus Massa ieri. Dar n-a vrut cu nici un chip să-i vorbească. Şi-a vârât capul sub braţe – se vede treaba că-i era ruşine că plângea – şi stătea ţeapăn şi nemişcat. Numai după ce a plecat Bolivar, s-a ridicat şi-a apăsat pălăria pe frunte, până peste ochi şi a plecat abia cu vreo două minute înainte ca Massa să sosească.

— Doamnele sunt sus? întrebă acum Squire-ul, fără să se mai gândească la băiatul care plecase.

— Domnişoara Adela s-a dus la Domnul Smart, răspunse Nancy, dar Missus e sus, să...

— Lasă, zise Squire-ul şi începu să urce încet scara, dacă vine cineva şi întreabă de mine, să aştepte aici, în odaie. Cobor numaidecât.

Judecătorul de pace din Helena – sângerosul căpitan al piraţilor de pe Mississippi – pătrunse în odaia vrednicei şi nevinovatei sale soţii, care habar n-avea ce crime zăceau ascunse în pieptul celui ce o amăgise cu dragostea lui mincinoasă şi care se pricepuse să lege de dânsul inima ei neprihănită.

Camera era goală. În lipsa Adelei, Hedwig se aşezase lângă patul sărmanei Maria. Dayton se opri în prag, gânditor, îngăduind ochilor să rătăcească în odaia mică şi paşnică unde avea tot ce ar fi putut să-l facă cel mai fericit dintre oameni, tot ce trebuia să umple de mândrie inima unui om cuminte şi de treabă. Ambiţia însă îşi înfipsese ghearele ei otrăvite în pieptul său răscolit de patimi sălbatice. Isprăvile sale erau întemeiate pe calcule reci, jertfind fără milă tot ce era mai sfânt, pe altarul propriului său folos. E drept că mai erau mii de oameni ca el – oameni cu inimă de piatră – care înţeleg să privească viaţa tot atât de rece, călcând nepăsători în picioare totul, numai şi numai pentru plăcerea şi satisfacerea dorinţelor lor. Le lipsea însă acel curaj semeţ, nebunesc, pe care îl avea, într-o atât de cumplită măsură, căpetenia piraţilor Ei îşi întind cu prudenţă degetele lungi, înmănuşate, în aşa fel ca să nu se lovească de nimic şi, numai atunci când se ştiu neobservaţi de nimeni, îşi arată chipul adevărat. Şi lumea îi cinsteşte, iar legea îi apără, „căci ea n-a aflat nimic împotriva lor”. Şi totuşi, atâţia alţii care au fost nenorociţi de ei îi blestemă: blestemele văduvelor şi orfanilor se lipesc de tălpile lor, fără ca bogăţiile şi tezaurele închinate de ei,

în ceasuri de deznădejde, unor aşezăminte pioase, să le poată amorţi josnica frică ce-i năpădeşte în ultimele lor clipe.

Cu totul altfel se întâmpla cu căpitanul acelei bande certate cu legea. El îşi încheiase socotelile sale cu lumea aceasta, trăgând liniştit concluziile de rigoare. Nu se temea de moarte, căci nu punea preţ pe viaţă. Tocmai de aceea devenise atât de îngrozitor şi de fioros, căci legile omeneşti nu-l mai speriau, iar credinţa şi jurămintele sfinte nu-l mai legau cu nimic. Dârz şi hotărât, îşi urmărea ţelurile criminale, folosindu-se de oameni întocmai ca de nişte figuri de şah, preocupat de soarta acestora numai atunci când pierderea lor l-ar fi păgubit şi pe el.

În clipa aceasta, când cu ochiul minţii vedea atâtea şi atâtea scene sălbatice şi sângeroase din trecut, privirile sale alunecară, la început aproape fără să-şi dea seama, făcând înconjurul acelei camere mici şi prietenoase în care se afla şi zăbovind din ce în ce mai mult pe fiecare lucru în parte. Prezentul îşi croia imperios drum spre inima lui şi pentru prima oară simţi cum îl săgetează gândul a ceea ce ar putea fi şi a ceea ce este el cu adevărat. Aici, aici nu întâlnea decât dragoste şi credinţă, aici eră o inimă care bătea numai pentru el, care, la nevoie, l-ar fi urmat oriunde cu zâmbetul pe buze. Aici trăia o fiinţă pentru care făptura lui se confunda cu fericirea. Iar el?...

Un soare cald şi prietenos lumina odaia aceasta atât de intimă, izgonind umbrele posomorite ale ceţii. Razele sale se jucau cu firicelele de praf răscolite de paşii omului posomorit, mângâiau culorile vii ale covorului, evidenţiindu-le şi mai mult strălucirea şi strecurându-se, ca un copil curios, prin toate crestăturile şi muchiile. Acolo însă, la fereastra aceea unde razele se furişau mai întâi lin printre tulpinile de lămâiţă şi trandafir, sărutând florile de portocal şi de vanilie, pentru ca apoi să înfăşoare cu o cunună purpurie clopoţeii roşu-albăstrii ai minunatei fucsii, acolo ele păreau şi mai frumoase, în preajma scaunului cu pernele sale moi şi a măsuţei de mahon pe care se afla coşuleţul de lucru al stăpânei acestei case.. Până şi scăunelul era mângâiat de o rază mai jucăuşă, iar peste florile şi plantele verzi, umede încă de rouă dimineţii, plutea o vrajă ce nu poate fi descrisă, ci numai simţită.

Şi acum, în sânul acestei linişti plină, de o casnică fericire, stătea făptura întunecată şi severă a omului, care ar fi putut să creeze aici un paradis, dar care, aidoma îngerului încremenit al morţii, ridicase pumnul menit să dea ultima şi cea mai crâncenă

lovitură. Ochii, care priveau din ce în ce mai sălbatic şi mai plin de teamă în jurul lor, i se opriră în cele din urmă, fără să vrea, asupra portretului soţiei, atârnat pe peretele din fund, alături de portretul său. Vedea trăsăturile angelice ale chipului acela frumos care îl priveau surâzându-i prietenos, vedea ochiul acela senin şi sincer care cândva îi jurase iubire – o iubire cum numai o soţie îţi poate dărui – şi care niciodată, de atunci, nu şi-a călcat jurământul, nici cu gândul măcar. Iar el?...

Stătea ţeapăn, încremenit, îşi încleşta pumnii crispaţi, simţind cum totul începuse să se învârtească nebuneşte în jurul lui. Şi deodată inima lui încercă parcă să se descătuşeze de tot ce era păcat şi crimă, desprinzându-se. Închise ochii şi retrăi vremea când văzuse pentru întâia oară fecioara curată şi neprihănită care îi devenise soţie. Câte nu-i făgăduise el atunci şi ce jurăminte nu-i şoptise el la ureche? Şi acum – acum? Nu venise el oare aici, cu gândul de a nu mai călca niciodată în odaia aceasta? Nu venise el aici spre a părăsi pe aceea care nu cunoştea altă fericire decât aceea pe care o afla alături de el, în dragostea lui? Nu voia el acum să rupă, cu mână neîndurătoare, legătura care în inima soţiei sale prinsese rădăcini adânci, cu neputinţă de smuls? Simţea cum gândul că ea însemnase atât de mult pentru el, gând păstrat îndelung şi silnic în sinea lui, începe să-l frământe cu o forţă distrugătoare.

„Hedwig, Hedwig!” gemu el, ascunzându-şi în palme chipul deznădăjduit.

În clipa aceea auzi paşii ei uşori răsunând pe scară. Cu nemărginită voinţă îşi stăpâni durerea, silind-o să reintre în vechiul ei făgaş. Trăsăturile feţei sale luară din nou seriozitatea lor ţeapănă. Numai ochii rămăseseră goi şi lipsiţi de strălucire în orbitele lor, în timp ce obrajii îi deveniseră palizi şi se zbârciseră.

— George! strigă femeia tânără şi frumoasă, când ajunse în dreptul uşii, văzându-şi bărbatul pe care îl credea departe. Slavă Domnului, George, că eşti iar lângă mine! George, George, nici nu sunt în stare să-ţi spun cât mi-a fost inima de grea când ai plecat astăzi de lângă mine!

— Copil nebun, zise Squire-ul, în timp ce un zâmbet istovit îi tremura pe buze. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Sunt destule alte dureri pe lume – să nu le căutăm cu tot dinadinsul!

— Crezi că aşa fac eu? şopti rugătoare Hedwig. Uită-te o dată George, uită-te şi vezi cât eşti de palid şi de abătut. Crezi că n-am dreptul să fiu îngrijorată?

Îl trase uşor cu mina în faţa oglinzii atârnate între cele două ferestre şi privirea lui Dayton căzu asupra luciului ei. O întoarse însă numaidecât – chipul lui alături de chipul ei – contrastul era îngrozitor. În clipa aceea, de pe drum răsună un tropot de copite. Fără să vrea, Doamna Dayton privi pe fereastră şi, amândoi, la fel de surprinşi, avură acelaşi strigăt pe buze:

— Adela!

Fără îndoială că amândoi aveau dreptul să pară uimiţi, căci, pe murgul ei ce sforăia înspumat, cu căpşorul plecat spre a înfrunta mai uşor vântul, ţinând în mina stângă boneta de soare, iar în mâna dreaptă frâiele cu care îşi strunea calul, Adela trecu în galop şi, în timp ce ei abia îi rostiseră numele, ea se şi pierduse departe, după cea dintâi cotitură a drumului ce ducea către malul de sus al fluviului.

— Ia te uită la fata asta nebună, grăi în sfârşit Doamna Dayton, în timp ce Squire-ul, care în cea dintâi clipă făcuse aproape involuntar un pas grăbit către uşă, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, acum se întorcea iarăşi la fereastră. Nici un cal nu e prea sălbatic şi prea nărăvaş pentru ea. Pe oricare îl încalecă. Ce-o fi având însă de gând acum? Odată şi odată tot are s-o păţească!

Judecătorul îşi sprijini mâna de pervazul ferestrei şi privi gânditor în urma tinerei fete. Ce o fi căutând acolo Adela? De ce îşi gonea atât de sălbatic calul? Se întâmplase oare ceva care îl ameninţa pe el?

— Dayton, zise soţia sa, care, între timp se întorsese spre dânsul, eşti palid ca moartea. Ţi-e rău?

— Mie? răspunse Squire-ul, aplecându-se cu un zâmbet silit spre dânsa. Mie? Ce-aş putea să am, copil ciudat ce eşti? Doar capul mi-e tobă de gălăgia şi scandalul din oraşul ăsta. Nu mai pot să rabd viaţa asta aspră şi lipsită de tihnă!

— Ah, George, şopti tânăra femeie, alintându-se şi lipindu-se strâns de bărbatul ei – în timpul lungilor nopţi în care erai departe de mine – de câte ori n-am dorit fierbinte să te văd părăsind viaţa asta pe care o duci! Eşti preţuit şi stimat aici, eşti cel mai de seamă om din oraşul acesta şi înţeleg foarte bine că ambiţia trebuie să-şi aibă locul ei în inima unui bărbat, neavând ce căuta în inima femeii. Totuşi, văd că sănătatea ta e în joc, că puterile tale încep să scadă. Supărările, munca istovitoare şi îndatoririle îţi răpesc toată liniştea, te fac să nu poţi dormi nopţi întregi. O, dacă ai putea să te smulgi din mijlocul acestei

încordări, dacă ţi-ar ajunge inima soţiei tale care nu-şi află fericirea decât prin tine şi cu tine…

Ea îşi ascunse capul la pieptul său şi el o ţinu aşa câteva secunde, strângând-o cu dragoste, în timp ce un simţământ cu totul deosebit şi minunat părea că-l covârşeşte. Trăsăturile sale crispate se destinseră; privirile, care căpătaseră o nouă strălucire, înviorându-se, îmbrăţişară capul rezemat de pieptul său al celei ce-i era soţie; braţul lui, care îi împrejmuia trupul mlădios, începuse să tremure şi pe dinaintea ochilor săi se perindau, ca prin farmec, tot felul de imagini încântătoare. Undeva, departe, pe o insulă singuratică, bătută de valurile mării, la umbra palmierilor şi a dumbrăvilor înflorite, îşi închipuia o colibă. Adieri blânde îi mângâiau obrajii, alături de el şedea credincioasa lui soţie, în timp ce oceanul îşi rostogolea apele între ele şi crimele pe care le făptuise. Şi valurile imense spălau şi ştergeau toate păcatele trecutului. Iar prezentul? Fiecare zi însorită era un nou paradis. Încă mai era vreme. Pasul hotărâtor încă nu fusese făcut. Distrugerea încă nu izbutise să-l strivească în braţele ei de oţel.

Se aplecă spre dânsa – plin de dragoste îşi apăsă buzele pe fruntea ei candidă şi – se ivise oare o lacrimă atât de strălucitoare în ochiul acestui păcătos? O lacrimă de căinţă care, prin acest sărut al sorţii, îl lega de bolta cerească?

— Hedwig, şopti el, în timp ce braţul său o strângea la piept mai tare şi mai pătimaş.

În clipa aceea se auzi sunând întâia chemare a clopotului de pe „Van Buren” – vasul se pregătea de plecare. Cel mai târziu peste un sfert de ceas părăsea debarcaderul. După câteva zile putea să fie în Louisville şi, dacă, de acolo, se refugia sub un alt nume în vreunul din porturile răsăritene, orice urmărire a lui ar fi fost cu neputinţă. Luna următoare l-ar fi văzut liber, pe mare, fără să se mai teamă de moarte şi de pieire. Ar fi fost salvat!

— Hedwig, şopti el, aproape gâtuit de emoţie, în timp ce buzele îi tremurau. Hedwig, nu sunt vrednic de tine; sunt un păcătos pe care tu, înger din ceruri, trebuia să-l ridici până la tine! Trebuie să plec – să plec departe de aici, căci altfel sunt pierdut pentru totdeauna. Totuşi, acum, acum încă mai e vreme – încă mai pot fi salvat, auzi chemarea clopotului aceluia? Câteva minute încă şi corabia aceea mândră, de pe care el îşi trimise chemarea, va porni bărbăteşte înspre miazănoapte. Acum şi numai acum mai e vreme să mă rup de tot ce mă ţine în loc.

Poate că peste un ceas va fi prea târziu! Hedwig, vrei tu să mă mântui, să mă desprinzi de tot ce mă ţine pe meleagul ăsta, din vălmăşeala ce ameninţă să mă strivească?

— George, vrei să pleci? strigă soţia sa, privindu-l uimită. Să părăsim totul? Să ne despărţim de toţi cei ce ne iubesc, fără a ne lua rămas bun de la ei?

— Totul, trebuie să-l părăseşti, totul, dacă vrei să mă salvezi şi dacă mă iubeşti, stărui soţul ei. Soarta mea atârnă acum de buzele tale. De cuvintele pe care ele le vor rosti atârnă viaţa sau moartea mea. Hedwig, Hedwig, tu nu poţi bănui cât de fericit – cât de nenorocit mă poţi face prin câteva cuvinte!

— Şi Adela? întrebă Doamna Dayton, pe jumătate învinsă.

— Va rămâne aici. Casa asta şi tot ce lăsăm aici îi vor aparţine. Pentru noi avem destul şi vei trăi în belşug.

— Bine, dar chiar acum, George? Cum să strâng şi să îngrijim de toate, atât de repede? Cerule, e cu neputinţă? Îmi trebuiesc cel puţin opt zile…

— Hedwig, vrei să mă urmezi? strigă bărbatul. În timp ce vocea şi tot trupul lui tremurau cuprinse de o emoţie sălbatică. Încă mai poţi să ma redai vieţii şi dragostei! Hedwig, viaţa mea, fericirea mea şi a ta atârnă poate de răspunsul tău. Vrei să vii cu mine sau vrei să mă izgoneşti în lumea asta rece, cu inima năpădită de durere?

— George, răspunse speriată Doamna Dayton, privind plină de teamă chipul soţului ei iubit. Pentru numele lui Dumnezeu, George, ce sunt cuvintele acestea? Eu, să te izgonesc singur în lume? Cerule, dacă într-adevăr mă iubeşti, vorbeşte – ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plec, şopti judecătorul, întorcându-şi privirea, zguduit. Cea mai îngrozitoare primejdie mă ameninţă. Numai tu, tu singură mă mai poţi salva acum – vrei să vii cu mine, Hedwig?

— Chiar şi în moarte, George – oriunde mă duci, răspunse ea aruncându-se în braţele sale, în lipsă şi mizerie – oriunde, numai să fiu alături de tine!

Rămaseră astfel îndelung îmbrăţişaţi, până ce Squire-ul îşi veni încet în fire şi şopti, sărutând-o uşor pe frunte:

— Îţi mulţumesc, iubito, îţi mulţumesc din suflet! Acum însă, copila mea dulce, grăbeşte-te. Puţinele lucruri pe care trebuie să le iei cu tine, strânge-le repede. Eu îl trimit pe Bolivar să-l roage pe căpitan să mai întârzie câteva minute, până venim noi. Cezar şi Nancy să care jos între timp ceea ce le dai tu. Ceasul următor

să ne găsească departe de aici, îndreptându-ne spre o altă viaţă şi spre libertate!

Se apropie de un dulăpior din care scoase mai multe scrisori şi pachete sigilate pe care le aruncă în căminul apropiat. Aşa – zise el – hârtiile astea să ajungă prada flăcărilor. Mă rup în felul acesta de tot trecutul meu. Portofelul ăsta păstrează-l tu. Înăuntru se află tot ceea ce pot spune că e, cu adevărat, averea mea. Acum, pentru câteva minute numai, trebuie să te părăsesc. Mai am de dat câteva dispoziţiuni pe care nu pot să le neglijez. Tu, dragostea mea dulce, pregăteşte-te repede – mă întorc numaidecât la tine ca să nu te mai părăsesc niciodată.

O mai sărută o dată pe buze, o îndepărtă puţin de lângă el şi părăsi repede odaia, în timp ce Hedwig, căreia nu-i venea să creadă că e trează şi că totul nu era decât un vis tulbure şi cumplit, îşi strânse într-o valijoară puţinele lucruri de care îşi închipuia că va avea nevoie într-o călătorie nu prea lungă, apoi cu ochii întunecaţi de lacrimi scrise câteva cuvinte de adio, pentru prietena ei. Aştepta acum cu inima îngrijorată reîntoarcerea soţului ei, pentru ca apoi să părăsească pentru totdeauna Helena şi tot ce-i devenise scump în timpul şederii ei aici.

Între timp, negrul cu o lădiţă de mahon bine zăvorită sub braţ părăsi casa îndreptându-se spre corabia care tocmai dădea al doilea semnal, vestind apropiata ei plecare.

34
ADELA ÎL PREVINE PE JAMES LIVELY

În faţa Hotelului Union din oraşul Helena, domnea în dimineaţa aceasta o linişte de moarte. E drept că de stâlpul din preajmă se vedeau legaţi câţiva cai care, plictisiţi de lunga aşteptare, stăteau cu capetele plecate, sau priveau somnoroşi dintr-o parte după rândunelele care se roteau în jurul casei prinzând din zbor ţânţari şi alte gângănii din preajma lor. Tocmai atunci, din ţarcul rezervat cailor ce aparţineau hangiului şi oaspeţilor săi, ieşise Scipio, ţinând de dârlogi murgul Domnului Smart şi îndreptându-se spre casa în faţa căreia ieşiseră Smart şi cunoştinţa noastră de adineauri, lunganul din Virginia.

— Pune repede şaua pe cal, Sip, strigă Jonathan către negrul său care nu se grăbea deloc. Ce dracu, mergi de parcă ai avea plumb în picioare – ah, bună dimineaţa, Domnişoară Adela! O luaţi şi pe băbuţa mea astăzi cu dumneavoastră? În dimineaţa asta nu-i prea multă treabă aici. Doamna Breidelford mi-a luat toată clientela…

— Să-ţi fie ruşine, bărbate – cum poţi vorbi atât de urât? îl întrerupse Doamna Smart, care tocmai venise pe verandă lângă Adela, purtând o uriaşă bonetă de soare şi un cogeamite săculeţ de lucru şi care cobora acum scara din stânga. Nu i-am dat niciodată atenţie, dar oricum, un sfârşit atât de groaznic…

— Domnul. Smart nu vorbeşte cu intenţie rea, o linişti Adela. Vă mai aduceţi aminte, Sir, de gluma pe care aţi făcut-o cu ea acum câteva seri? Cine ar fi crezut că şi pe ea o aştepta o soartă la fel de groaznică? Desigur că a fost atacată prin surprindere.

— Nu, Domnişoară, zise lunganul, coborând treptele din mijloc şi îndreptându-se spre cal, am fost acolo. Nemernicii care au omorât-o se instalaseră ca la ei acasă. Se vede treaba că erau prieteni de-ai ei, care cunoşteau bine interiorul. Dar, Smart, trebuie neapărat să plec; altfel sosesc prea târziu. De fapt, cât e până la familia Lively şi în care parte se află ferma?

— Dacă ţii drumul, îţi trebuie două ceasuri până acolo, răspunse yankeul. Te îndrepţi către nord-vest.

— Cu care dintre Lively vreţi să vorbiţi? întrebă Adela, întorcându-se spre lungan. Îşi amintise de convorbirea, pe care o auzise astăzi între Squire şi William Cook. Nu cred că veţi găsi pe vreunul din ei acasă.

— Asta îmi mai lipsea! bombăni lunganul, mai întâi drumul ăsta călare şi pe urmă – nimic. Trebuie neapărat să-l văd pe James Lively, cât mai degrabă. E în primejdie!

— În primejdie? întrebară, în acelaşi timp, Smart şi Adela. Cum adică? Cine îl primejduieşte?

— L-au arestat pe Cook.

— Cook arestat?! exclamă yankeul uimit, scoţându-şi pentru întâia oară mâinile din buzunare. William Cook?

— Chiar el. Şi acum vor să pună mâna şi pe James. Au găsit cuţitul lui James în casa femeii asasinate.

— Asta nu e cu putinţă! exclamă îngrozită Adela. Doamne Dumnezeule, nu e cu putinţă o bănuială atât de înfiorătoare – Squire Dayton însuşi ştie că James a sosit abia azi-dimineaţă în oraş şi ştie şi de ce a venit aici.

— Squire-ul? Hm! Nu prea cred! Tocmai el e cel care stăruie mai mult ca Lively să fie arestat. Dacă aş şti unde să-l găsesc?!

— Sus, chiar la capătul oraşului, lângă malul apei, îi răspunse grăbit Adela. Nu-ţi trebuie nici un sfert de ceas până acolo, chiar lângă cârciumioară, acolo unde e dumbrăvioara cu pini.

— Chiar atât de aproape? Hm, atunci desigur că am să sosesc prea târziu, zise lunganul, apăsându-şi cu amândouă mâinile pălăria de pâslă pe frunte. S-o ia dracu de treabă! Dacă e atât de aproape, atunci ei trebuie să fi ajuns de mult acolo.

— Bine, bine, dar ce caută el în dumbrava pinilor? întrebă mirat Smart.

Neluând pare-se în seamă întrebarea, Adela urmărea cu o nervozitate din ce în ce mai mare mişcările şi pregătirile lunganului. Acesta stând în stânga calului, ridică foarte grijuliu piciorul drept şi-l puse în scăriţa şeii. Abia rânjetul amuzat al negrului îl făcu să-şi dea seama că, pentru a încăleca, trebuie mai întâi să salţi puţin „vâsla de la babord”, făcându-ţi vânt în faţă pentru ca să stai ca lumea pe cal. Inversă deci ordinea picioarelor.

— Nu ştiţi să călăriţi, Sir? întrebă plină de teamă Adela, în timp ce Smart, cu sprâncenele ridicate, părea că se amuză nespus de felul în care lunganul se căţăra pe şa.

— Eu aş prefera o barcă, zise Mills. Mi se pare grozav de

neplăcut să ştiu că picioarele îmi atârnă aşa de o parte şi de alta a şeii.

Pusese acum în scara şeii piciorul indicat, zvârli piciorul drept peste şa şi, în timp ce căluţul lui sprinten tresărea nerăbdător, se trezi, deodată instalat „la bord”, cum spuse el glumind.

— Doamne Dumnezeule, tare scurtă mai e scăriţa asta! zise el privindu-şi speriat genunchii ce-i ajungea până la piept. Şi unde se află chestia ailaltă?

Se aplecă puţin spre dreapta, căutând să prindă cu piciorul cureaua. Poneiul însă, pe care felul în care marinarul se urcase în şa îl speriase puţin, zvârli nervos cu capul în lături.

— Brrr! strigă Mills, brrr, căluţule… *no bottom*[65]*!* În timp ce îşi mişca neîntrerupt piciorul drept, căutând scăriţa ce se bălăbănea mai sus, la dreapta şi la stânga. Când însă aceasta nimeri sub burta calului, poneiul făcu o săritură în lături, scurtă şi bruscă. „Labele din dos” ale lui Mills, cum botezase bătrânul Lively picioarele acestuia, tresăriră, întâlnindu-se sub burta murgului. Acesta însă, neobişnuit cu asemenea apucături, zvârli deodată cu picioarele dindărăt, lungindu-şi capul între picioarele din faţă, în timp ce lunganul cu un „au, au!” zbură pe deasupra urechilor calului speriat, căzând apoi, cât era el de lung, în mijlocul curţii.

— Măi! râse Smart. Grozav de tot! În viaţa mea n-am văzut asemenea aruncătură!

— Şaua Doamnei Smart, Sip! strigă Adela, tremurând de teamă şi emoţie. Şaua Doamnei Smart!

— Şaua mea? întrebă oarecum uimită Rosalia Smart, în timp ce Scipio îndeplinea porunca, şaua mea, fetiţo? Dar… nici prin gând nu-mi trece să călăresc!

— Dar, nu-i aşa că mi-o împrumutaţi pentru câteva ore? se rugă Adela, apucând frâul calului care o asculta supus. Domnul Smart, vă rog, şaua cealaltă!

— Dar, bine, dragă Domnişoară Adela…

— Domnule Smart, îl rugă fata cea frumoasă, cu un glas atât de moale şi de plin de teamă, încât Domnul Smart n-ar fi fost yankeu dacă nu s-ar fi lăsat înduplecat. Desfăcându-i repede cureaua, scoase şaua de pe cal. În aceeaşi clipă Scipio aşeză din partea cealaltă şeaua Doamnei Smart, strângându-i curelele, în timp ce hangiul ajuta fetei să încalece. Scipio îi întinse o nuieluţă de salcie şi, în clipa următoare, înainte chiar ca lunganul să-şi fi

---

[65] *No bottom* – Nici o bază – strigătul celui care aruncă firul cu plumb, fără să nimerească fundul apei.

venit în fire după căzătura sa, poneiul o şi pornise în galop, stârnind nori de praf în urma lui; cei de faţă şi mai cu seamă Doamna Smart, rămăseseră cu desăvârşire uimiţi.

*

Dar între timp, după ce Cook îl părăsise, James Lively îşi schimbase locul şi, aşa cum fac Pieile-roşii, se strecurase până în imediata apropiere a casei, care însă era mult prea bine ferită pentru ca el să fi putut descoperi ceva. Auzi doar un surd zumzet de voci ce conversau între ele şi, din când în când, zgomotul unor uşi ce se deschideau şi se închideau la loc. La un moment dat urechile sale desluşiră nişte vâsle care loveau apele fluviului, apropiindu-se din ce în ce. Lunecă atunci cât putu de încet spre mal, de unde putea să supravegheze mai bine toată întinderea dintre barcă şi casă. În totul erau cam doisprezece sau paisprezece paşi, fluviul neatingând încă nivelul malului. Nu găsi aici însă nici un alt ascunziş decât trunchiul adus de ape al unui chiparos, îndărătul căruia se chirci, urmărind cu atenţie încordată barca ce se apropia din ce în ce mai mult.

În cele din urmă recunoscu prin ceaţă conturul întunecat al bărcii, care trase la mal, aducând opt oameni, dintre care câţiva purtau haine marinăreşti iar alţii erau îmbrăcaţi orăşeneşte.

— Hei, Thorby, zise o namilă înaltă şi osoasă către cârciumarul care-l întâmpinase. Kelly a sosit? Ce sa întâmplat? Waterford nu ne-a spus nimic.

— Nici eu nu prea ştiu, bombăni crâşmarul. O să aflaţi şi voi. Domneşte o harababură nemaipomenită în oraş. E ca şi cum s-ar muta cineva! L-aţi adus şi pe Porrel cu voi?

— Pe Toby? Nu, el trebuie să vină cu o altă barcă, dar oricum, cât de curând. Kelly îşi adună toţi oamenii.

Se vede treaba că de undeva ne paşte vreo primejdie. Cum stăm cu insula?

— Bine, răspunse Thorby, tocmai a sosit de acolo o barcă. Duceţi-vă înăuntru. Acolo putem să discutăm mai bine. Mai vin şi alţii?

— Da, Waterford trebuie să vină cu toţi oamenii lui din mlaştină. După cum zice el, plecăm de aici cu toţii astă-seară, adunându-ne pe Şaizeci şi unu. Şi, cu aceste cuvinte, oamenii dispărură în interiorul casei, închizând uşa după ei.

James Lively mai rămase câteva clipe în ascunzişul său până ce se încredinţă că în barcă nu se mai afla nici unul din cei sosiţi adineauri, după care se strecură grijuliu şi fără zgomot înapoi,

spre casă. Totuşi, deşi putea să audă destul de bine gălăgia oamenilor care discutau între ei şi să se convingă că nu veniseră doar ca să joace cărţi şi să bea, nu putea desluşi despre ce vorbeau ei de fapt. Era însă acum pe deplin convins că „Ursul cenuşiu”, aşa cum bănuiseră ei încă de azi dimineaţă, era în strânsă legătură cu insula, care era cuibul piraţilor. Aştepta acum nerăbdător întoarcerea cumnatului său, pentru a chibzui când trebuiau să facă pasul hotărâtor.

În sfârşit se iviră zorile. Lucrurile din preajma tânărului fermier începură să se deosebească şi un vântuleţ uşor ce trecea foşnind printre crengile stufoase ale arborilor izgonea încetul cu încetul straturile groase ale ceţii. James socoti că cel mai înţelept lucru era să se retragă, pentru ca lumina zilei, care se revărsa din ce în ce mai repede să nu-l surprindă, făcându-l să fie văzut de cei dinăuntru. Se strecură cât putu de încet pe lângă zidul clădirii modeste, până ce ajunse în faţa ei, ieşind astfel în şosea. Nu se hotărî totuşi să treacă de-a dreptul de partea cealaltă, deoarece, chiar lângă uşă, se afla o fereastră de unde putea fi zărit. Chiar pe marginea drumului însă crescuseră câţiva arbori tineri de hickory, în umbra cărora căută să se strecoare. Abia făcuse vreo zece coţi mai mult târându-se pe lângă ei, când auzi paşii unor bărbaţi care se apropiau repede. La început crezu că vor trece pe lângă el şi se lipi de pământ. Când însă oamenii ajunseră în dreptul casei, se opriră şi James putu să desluşească cum unul din ei, după ce bătuse de patru ori în uşă, rămase liniştit, ascultând.

De dinăuntru parcă cineva puse o întrebare şi primi următorul răspuns:

— Sander!

— Deschideţi!

Cunoştea vocea – era a lui Hawes. Şi-l însemnase bine pe omul ăsta. Dar ce căuta el aici atât de devreme? Ce legătură avea el cu oamenii ăştia? Şi ce tâlc avea semnul? Deschise bine ochii, ca să desluşească mai limpede chipul celuilalt om. Era însă prea întuneric încă. Şi, până să fi putut arunca o privire mai temeinică asupra lui, uşa ce se deschisese cu multă precauţie se închise repede în urma lor.

Ce era de făcut? Să-şi urmeze prietenul şi să-i spună ce i-au văzut ochii? N-ar fi avut nici un rost, deoarece Cook era deja pe drum, galopând spre casa judecătorului, pentru a cere o mai amănunţită cercetare a cârciumii acesteia. Se hotărî aşadar să

mai rămână aici, completându-şi observaţiile, până la întoarcerea celuilalt. În acest scop şi pentru a nu fi descoperit, avea însă nevoie de un ascunziş mai bun. Îşi continuă deci drumul printre tulpinile de hickory, până ce ajunse chiar în faţa desişului de pini despre care îi vorbise lui Cook. Plantaţia începea la şaizeci de paşi de „Ursul cenuşiu” şi se întindea până la vărsarea aceluiaşi pârâu, în susul căruia se aflau aşezate fermele lui Lively şi Cook. Ajuns aici, trecu drumul şi se opri tocmai în capătul de sus al desişului, unde rămase să aştepte ceasuri întregi, dând dovadă de multă răbdare.

Între timp mulţi călăreţi trecură pe drumul acela spre Helena, cei mai mulţi dintre ei coborând în faţa casei misterioase şi, după ce făceau un scurt popas înăuntru, îşi reluau drumeţia. Şi după ce se luminase de-a binelea, James putu să vadă alţi şi alţi oameni, pe care nu-i cunoştea însă, intrând acolo şi pornind apoi călare spre oraş. Dinspre oraş nu sosiră decât doi călăreţi – un negustor de pe strada Frontului şi un fermier din împrejurimi – dar ei nu se opriră la cârciumă ci, trecând pe lângă tânărul nostru ce stătea ascuns, se îndreptaseră, unul spre dealuri, iar celălalt o coti mai târziu pe o potecuţă îngustă ce şerpuia pe lângă mal.

Părea să se fi făcut ora zece. În răstimpul acesta în Helena se desfăşuraseră întâmplările descrise mai sus. Dar tocmai când începuse să se plictisească şi se gândea dacă n-ar trebui, în pofida înţelegerii pe care o avea cu Cook, să-l caute totuşi, ca să-i spună tot ce văzuse şi să-l îndemne să ia cât mai repede măsurile cuvenite, iată că văzu venind dinspre oraş patru bărbaţi, care păreau că urmăresc ceva, doi dintre ei intrând chiar în desişurile din marginea drumului. Îşi începuseră cercetările într-un desiş mărunt de papao, căruia îi răspundea de partea cealaltă o dumbrăvioară de pini, lată de cel mult o sută de paşi. Foarte curând descoperiră un cal legat de un pom.

— „Fir-ar să fie!”, îşi zise James care văzu din ascunzişul său cum calul fusese dezlegat şi predat unuia dintre oameni. „Ce le-o fi trecând prin cap ăstora? Ce au cu calul meu şi, de fapt, cine sunt ei?”

Se înălţă puţin de la locul lui şi văzu cum doi dintre ei, după ce cercetaseră păduricea, ieşiseră iarăşi în drum. Aici avu loc o scurtă consfătuire şi căpetenia lor, adică omul care părea că îi conduce, le arătă drumul pe unde urmau să meargă şi care ducea drept la ascunzătoarea lui. Oamenii porniră numaidecât în

direcţia indicată. În clipa aceea auzul lui ascuţit prinse un tropot de copite şi văzu cum şi ceilalţi îşi îndreptaseră privirile într-acolo. Numaidecât părăsiră drumul, spre a se ascunde şi chiar atunci, pe un cal în spume – nu-i venea să-şi creadă ochilor – cu buclele în vânt şi cu obrajii împurpuraţi – o văzu pe Adela Dunmore care, îndemnându-şi calul cu nuiaua, trecu mai departe într-un iureş din ce în ce mai sălbatic.

Oricât de mult ar fi dorit să-i vorbească şi să afle care erau motivele acestei goane solitare, un sentiment ciudat, pe care nici el nu şi-l putea explica, îl împiedica să facă acest lucru, silindu-l, dimpotrivă, să se ascundă, spre a nu fi văzut. Trecu deci repede în spatele unei tufe, aşteptând să vadă în clipa următoare, cum trece în iureş pe lângă el. Chiar atunci însă, fata îşi struni cu toate puterile poneiul, făcându-l să se ridice în două picioare şi James auzi, cu nemărginită uimire, cum glasul ei speriat îl striga pe nume:

— Domnul Lively – Domnul James Lively! Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunteţi, Sir?

În clipa aceea, dacă James ar fi fost nevoit să se arunce într-o prăpastie adâncă de douăzeci de picioare, dând ascultare chemării, nu încape îndoială că n-ar fi şovăit nici o secundă. Ce e de mirare atunci că se strecură afară din tufiş cu iuţeala fulgerului şi se ivi ca din senin în faţa poneiului surprins, încât acesta se dădu speriat înapoi, gata să se ridice în două picioare. Zvârlindu-şi repede puşca, James îl apucă de dârlogi, în timp ce Adela cu un „Slavă Domnului!” rostit în şoaptă, alunecă de pe şa în braţele tânărului fermier. Totuşi, fără să şovăie o clipă, zărindu-i pe oamenii ce se apropiau în grabă, ea strigă cu glasul aproape gâtuit de emoţie:

— Fugi, Sir – pentru Dumnezeu – fugi! Ia calul meu şi fugi!

— Domnişoară Adela! exclamă surprins James.

— Fugi, îl rugă aceasta – dacă ţii la mine şi la liniştea mea. Fugi! Domnul Cook a fost arestat. În Helena e răzmeriţă – oamenii aceia, pe care îi vezi aici, vin să te prindă!

— Pe mine? De ce?

— Calul meu – sfinte Dumnezeule – să nu fie prea târziu!

Cu toate că, pentru moment, James nu-şi dădea seama dacă e treaz sau dacă visează, înţelese totuşi că se întâmplase ceva şi că viaţa lui ar putea fi în primejdie. Deşi nu se simţea vinovat de ceva, ştirea capturării lui Cook îl pusese pe gânduri; o bănuială sumbră îi apăsa creierul, mai cu seamă când văzu mulţimea

aceea de străini grăbindu-se, desigur cu intenţii duşmănoase, să pună mâna pe el. Între timp însă Adela făcuse tot ce îi stătea în putinţă ca să-i uşureze fuga; desfăcuse în grabă cureaua şeii, zvârlind apoi şaua. Ceata urmăritorilor se afla acum la mai puţin de cincizeci de paşi depărtare.

— Şi dumneavoastră, Domnişoară Adela – cum să vă las aici singură? strigă nehotărât, James. Dumnezeu mi-e martor că nu pot!

— Pe mine nu mă ameninţă nici o primejdie! răspunse fata. Eu n-am de ce să mă tem – dar dumneata… o, Doamne, e prea târziu!

— Nu, încă nu! răspunse râzând pădureanul, căci îşi dăduse seama că urmăritorii lui erau neînarmaţi. Şi ridică repede puşca de pe jos. Aş vrea şi eu să văd pe cel care…

— Doamne, dacă ţii la liniştea mea! se rugă de el Adela, deznădăjduită şi înfricoşată, dacă într-adevăr mă iubeşti – James, atunci te rog, fugi!

O, dacă ea, cu aceste cuvinte l-ar fi îndemnat să se arunce în faţa duşmanului, James s-ar fi azvârlit bucuros în braţele morţii! Dar – să fugă? Totuşi, privirea ei rugătoare îl înduioşă. Cu ajutorul mâinii stângi, în care ţinea puşca, se azvârli pe spinarea calului, apucând abia după aceea frâul.

— Opreşte, Sir! strigă Porrel, care se afla acum la abia zece paşi de el. Opreşte-te! Venim ca prieteni – n-aveţi de ce să vă temeţi!

— Nici nu mă tem! mormăi James, ţinându-şi calul încă în loc, doar dacă…

— Nu-i crede! se rugă de el Adela, înspăimântată. Fugi – fugi la prietenii dumitale!

— Sunt trimis la dumneata de către Squire Dayton! strigă Porrel sărind la el şi apucând hăţurile calului. Adela, care acum îl credea pierdut, îl privi deznădăjduită, cu ochi rătăciţi.

— James! zise ea abia răsuflând şi sprijinindu-se de copacul alăturat.

— Mă supun! strigă James şi cu patul puştii îndepărtă mâna care aproape că-i apucase frâul. Înapoi, Sir! se răsti el la străin. Fie că mă întorc ca prieten sau ca duşman, peste un ceas sunt înapoi la Helena! Şi, în timp ce dădea drumul frâului, îşi înfipse călcâiele în coastele poneiului care făcu o săritură, apoi, îndemnat de mâna sigură a călăreţului, înaintă spre desişul apropiat, pierzându-se curând printre tufele răspândite pe toată

întinderea şesului din preajma apei.

— Domnişoară Dunmore, zise Porrel întorcându-se acum către tânăra care tremura încă, secătuită de putere, vă mărturisesc că nu pot înţelege de ce l-aţi sfătuit pe băiat să fugă. Doar nu-l ameninţă nici o primejdie!

— Aveaţi de gând să-l arestaţi, Sir, răspunse, încă tulburată, Adela. A fost învinuit de asasinat!

— Faptul că, în loc de a se preda singur judecătorului, fuge, e o dovadă a nevinovăţiei sale? întrebă cetăţeanul din Sinkville şi un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze. Uluită, Adela nu răspunse nimic. Dar, oricum ar fi, continuă el, Squire-ul, după cum mi-a spus chiar el, e pe urmele adevăraţilor ucigaşi. Fusesem trimis aici tocmai ca să vorbesc cu tânărul nostru şi să-i spun să nu fie îngrijorat. Acum judecaţi şi dumneavoastră, Domnişoară, dacă aţi făcut bine sau nu ceea ce aţi făcut!

— Domnule Porrel, răspunse Adela, roşie ca focul. Vestea pe care a adus-o adineauri marinarul acela, care şi el tot pentru Domnul Lively venise…

— Domnişoară, dacă vreţi să vă convingeţi că am spus adevărul, răspunse Porrel, atunci întrebaţi-i pe Squire Dayton. Cook, aşa cum am auzit, a fost arestat azi dimineaţă, dar numai pentru tulburarea liniştei publice şi, după toate probabilităţile, între timp poate că a şi fost eliberat. Cel puţin e în afară de orice bănuială. Jim, te rog, ia şaua care-i aruncată jos şi pune-o pe cal. Cred că domnişoara preferă să plece călare, decât să se întoarcă în oraş, în tovărăşia noastră.

Omul ascultă şi numaidecât aduse calul lui James Lively în faţa Adelei. Aceasta se întoarse către avocat oarecum încurcată, vrând parcă să-şi ceară iertare; se răzgândi însă repede, puse piciorul pe buturuga de lângă calul ce scurma pământul cu copita, încălecă şi, supărată şi pe ea şi pe toată lumea, o porni spre oraş.

Porrel o privi, mormăi câteva blesteme în urma ei şi, după ce-şi trimise însoţitorii spre barca apropiată, poruncindu-le să o ducă înapoi la Flat-boatul „Ursul cenuşiu”, se îndreptă spre cârciumioara din apropiere, a cărei uşă se închise curând în urma lui.

35
FUGA OAMENILOR DE LA „URSUL CENUŞIU” – SMART E ÎNFURIAT

Dacă Domnul şi Doamna Dayton rămăseseră uimiţi de furtunoasa dispariţie a Adelei, nici oaspeţii actuali ai „Ursului cenuşiu” nu priveau cu mai puţin interes cele ce se petreceau în imediata lor apropiere. Oare această urmărire prin pădure a unei persoane pe care n-o puteau distinge, îi privea şi pe ei, iar subita apariţie a atâtor oameni pe şoseaua principală era doar întâmplătoare? Conştiinţa lor încărcată îi făcea să tremure. Sander mai cu seamă, care se afla sus, lângă ferestruica de la catul al doilea, urmărind tot ce se întâmpla pe drum, pentru ca, în caz de primejdie să ştie încotro să fugă, se îngălbeni la faţă şi inima începu să-i bată nebuneşte, când o recunoscu pe Adela printre străinii aceia.

Ce o adusese oare pe Adela Dunmore aici, între nişte oameni pe care nu-i cunoştea? Şi cine era omul care acum gonea călare prin pădurea virgină din preajmă? Câţiva hickory cu crengile stufoase îl împiedicau să vadă limpede ce se petrecea. Cu atât mai mult avea motive să fie îngrijorat, cu cât totul i se părea o enigmă.

Deodată atenţia îi fu îndreptată în altă parte. Unul din străinii aceia se apropie acum grăbit de casa lor. Sander nu-şi putea da bine seama cine ar fi putut să fie, de vreme ce aproape toţi localnicii purtau pălării de paie, el nefiind în stare, din locul în care se afla, să ghicească cine se ascundea sub borurile late ale pălăriei. În clipa aceea uşa casei se deschise, lăsând să între pe cel ce bătuse. În orice caz, trebuia să fie un prieten. Altfel, Thorby nu i-ar fi deschis uşa. Repede, tânărul bandit coborî scara, vrând să afle ce ştiri aducea noul venit.

Acesta nu era altul decât însuşi Porrel, care sosea cu instrucţiunile date de conducătorul lor, înfăţişând totodată pe scurt ciracilor lui ce se întâmplaseră la Helena, căror primejdii fuseseră expuşi, ce măsuri fuseseră luate şi, mai cu seamă, ce plan închipuise Kelly, nu numai pentru a înlesni fuga lor, ci şi pentru a se răzbuna pe potrivnicii lor.

— Dar, la dracu! strigă supărat Sander, de ce naiba nu vine o dată şi căpitanul aici? Ştie prea bine ce mi-a făgăduit şi din ce pricină nu trebuie să fiu văzut în oraş. Dacă, aşa cum arată lucrurile, totul trebuie să se prăbuşească dintr-o clipă în alta, am rămâne cu toţii împotmoliţi aici, în timp ce el ar pescui liniştit în apă tulbure sau, în orice caz şi-ar pune în siguranţă prea onorabila sa persoană!

— Nu-ţi fie teamă, îl linişti râzând Porrel, sau Toby, cum îi ziceau de obicei camarazii. Când va veni ceasul răfuielii, să nu crezi că ai să lipseşti. Până una alta, trebuie să mai stai niţeluş ascuns, aşa că rămâi deocamdată în bărcuţa cu care poţi veni repede la Helena. Dacă planul nostru izbuteşte şi cu oamenii noştri înarmaţi trecem într-adevăr pe corabia cu aburi, atunci înălţaţi pânzele bărcuţei şi cu ajutorul câtorva vâslaşi sosiţi încă la timp, dacă nu ca să luptaţi, în orice caz, ca să vă îmbarcaţi pe corabie. Dacă însă planul nostru nu izbuteşte şi trebuie să desfăşurăm lupta chiar în Helena, ceea ce personal n-o doresc, atunci vă vestim lucrul ăsta prin patru salve de puşcă, repetate după un anumit interval. Înseamnă că totul a fost descoperit şi numai forţa ne mai poate mântui. Să nu întârzii nici atunci, dacă nu vrei să pierzi orice contact cu noi. În cazul acesta nu mai e nevoie să purtăm mască, aşa că nu mai trebuie să te sfiieşti – să ieşi la lumină.

— Dacă ar fi după mine, totul s-ar fi terminat de mult. Ce mai caut eu aici? A fost un noroc că la Helena au pus mâna pe blestematul acela din Indiana. Cine ştie altfel în ce bucluc mă mai vâra şi ăsta! Dar… ce aveaţi eu flăcăul care a tulit-o atât de repede în pădure?

— Ei, răspunse Porrel. Era James Lively care pândea aici în pădurice, ca să iscodească ce se petrece în casa asta.

— Vedeţi?! exclamă Sander speriat, astea sunt urmările şovăielii noastre blestemate. Şi noi, care nu ne-am ascuns şi ne-am expus primejdiei, spre folosul cauzei generale, la urma urmei o să sfârşim spânzuraţi de o frânghie bine răsucită, în timp ce voi, ceilalţi o s-o ştergeţi nevătămaţi. Blestemată soartă! Să fii în halul ăsta în mâinile lui Kelly!

— Ei, mult a fost, puţin a rămas! îl potoli Porrel. Iată că vine şi barca. De acum, pe corabie, domnii mei! Dacă James Lively se întoarce repede, aşa cum a pornit-o, înseamnă că a izbutit să-şi adune pădurenii la fel de repede. Deci să-i lăsăm, să afle cuibul gol. Noi ne adunăm oamenii în Helena. Ai expediat aseară

lucrurile dumitale spre insulă, Thorby?

— Nu, aseară nu! Cine dracu era să plece acolo pe pâcla aia? răspunse Thorby. Le-am trimis însă astăzi de dimineaţă. Până ce ajungem noi acolo, ele trebuie să fi şi sosit.

— Dar oare e bine să plecăm acolo aşa pe faţă? întrebă Sander. Dacă vreun ticălos mai stă ascuns pe aici şi pe urmă se duce la Helena, ca să ne trădeze?

— Puneţi păturile astea pe voi, răspunse Thorby, să se creadă că sunteţi indieni. Şi acum să ne grăbim. Mi se pare mereu că aud zgomot de, copite.

Fără să mai stea pe gânduri, oamenii intrară în barca cu pânze din apropierea Flat-boatului şi Porrel, însoţit de mai mulţi ciraci aflaţi la „Ursul cenuşiu”, se îndreptă cu paşi repezi spre Helena.

*

Între timp Jonathan Smart, care aflase din gura lunganului împrejurările în care Cook fusese arestat, pornise împreună cu acesta spre locuinţa judecătorului, pentru a-i cere mai multe amănunte. Numai că el nu era de găsit nicăieri. La rândul său, Constable-rul îi răspunse că fără încuviinţarea judecătorului nu poate primi garanţia oferită.

Smart ştia foarte bine că, împotriva acestei hotărâri nu se putea obiecta nimic şi, cu toate că înfuriatul lungan ameninţa, zicând că tare ar avea poftă să rupă mâinile şi picioarele preaonoratei justiţii din Helena, se convinsese până la urmă că el şi cei ce gândeau ca dânsul se aflau în minoritate şi că, până una alta, nu le rămânea decât sa blesteme şi să înjure.

Între timp, cei doi porniseră cu pas domol pe strada ce ducea spre închisoarea situată chiar peste drum de casa răposatei Breidelford, în preajma căreia mai hoinăreau încă unii marinari şi copii de prin vecini, cu toate că uşile bine zăvorite împiedicau intrarea străinilor. Deodată, fură întâmpinaţi de strigătul: „Corabie, atenţie!” şi Smart, care la început crezuse că e vocea lui Cook, rămase uimit, descoperind aici pe prietenul, său de ieri, tânărul marinar din Indiana. Era cel ce îi adusese fata şi pe care, dat fiind că nu-l mai văzuse de mult, îl bănuia plecat departe.

— Ei, Sir! strigă el uimit. Ce naiba chibzuieşti aici, pe după zăbrelele astea de fier? Fir-ar să fie, ce boală a dat oare. Peste judecătorul nostru? Că doar nu prea avea obiceiul să vâre oamenii atât de lesne la răcoare!

— Dumnezeu ştie ce secătură m-o fi pârât, răspunse marinarul cel tânăr. Derbedeul nu s-a mai arătat şi, după cum mi se pare,

nimănui nu-i pasă de noi. Ţară liberă e asta, unde poţi să vâri oamenii aşa, netam-nesam într-o gaură şi să-i uiţi pe urmă acolo?

— Bine, bine, dar de ce te-au vârât aici? întrebă Smart, uimit.

— Domnilor, se amestecă în vorbă un străin – cel puţin Smart nu-l văzuse niciodată în Helena – astfel de discuţii nu sunt îngăduite aici. Un prieten de-al meu s-a plâns împotriva omului acestuia şi Constable-rul a poruncit să nu fie lăsat nimeni să se apropie de el.

— Dă-i una-n cap, Smart! strigă de sus, Tom. Mă îndatorezi pentru acest mic serviciu!

— Stimabile Sir, zise calm yankeul, fără ca totuşi să facă celui închis serviciul cerut, cred că nu ţi-ar strica deloc dacă ţi-ai vedea de treburile dumitale. Eu cel puţin, nu sunt deloc…

— Păi tocmai astea sunt treburile mele, Sir, îl întrerupse celălalt, în timp ce, de pe partea cealaltă a străzii, mereu veneau rând pe rând alţi oameni, eu sunt pus aici să împiedic asemenea discuţii, aşa că, o dată pentru totdeauna, vă rog să încetaţi.

— … dispus să las pe orice străin să-mi prescrie ce pot şi ce nu pot să fac, continuă Smart. Lunganul însă, căruia încă de la primele cuvinte îi sărise ţandăra, fără să spună un cuvânt trecu mai în faţă, zvârli haina de pe el, îşi sumecă mânecile cămăşii şi-l rugă pe Smart să continue liniştit discuţia, căci, spunea el, al dracului să fie dacă nu astupă el gura „botosului”, dacă mai încearcă doar o singură dată să-şi vâre coada.

— Păstraţi liniştea, domnilor! strigară câţiva, apropiindu-se. Ceva mai încolo e un mort. Cine e neruşinatul care îndrăzneşte să facă gălăgie şi să se bată în faţa casei care adăposteşte un mort?

— Eu sunt acela, dacă sunteţi curioşi să ştiţi – îi înfruntă lunganul. Şi cât priveşte moarta de colo, nu văd de ce i-aş purta respect. Şi-a meritat soarta, a meritat lucrul ăsta de o sută de ori! Pe mine cel puţin, m-a înşelat de mi-au ieşit ochii din cap!

— Ia mai suciţi gâtul derbedeului ăstuia! strigă acum un altul către gloata ce devenea din ce în ce mai numeroasă. Şi când lunganul se întoarse ca ars, vrând să vadă cine vorbise, nu mai întâlni în faţa lui decât o grămadă de chipuri încruntate şi bătăioase, neputând să afle cine-l înfruntase.

„Sfântă Treime!” îşi zise Tom, stând la fereastră. „Ah, de-aş fi eu jos!” Smart însă, scârbit şi revoltat de atâta laşitate a gloatei faţă de un singur om, se întoarse cu faţa către mulţime şi,

întinzând spre ea braţul său lung cu un pumn respectabil, strigă:

— Hei, neisprăviţilor – căci nu pot spune despre voi, pleavă a societăţii, că aţi fi nişte domni – ticăloşi şi nemernici care nu vă ruşinaţi să vă repeziţi buluc împotriva unui singur om, voi pretindeţi că sunteţi americani? Soi rău care…

— Ura, trăiască Smart! începu să strige gloata, amuzată mai mult decât întărâtată de această izbucnire a hangiului, de obicei atât de paşnic şi indiferent. Trăiască yankeul – aduceţi un scaun – repede o masă – Smart să se suie pe masă – să ţină o cuvântare. Trăiască Smart!

— … meritaţi să fiţi spânzuraţi de picioare, ţipă şi mai tare Smart, de data asta înfuriat de-a binelea. Bandă blestemată – piraţi de apă dulce – toţi, toţi! Părinţii voştri şi-au vărsat sângele pentru neatârnarea patriei lor şi voi, neruşinaţilor, tâlhari de drumul mare, jefuiţi ţara, batjocorind mormintele părinţilor noştri! Dar, de fapt, voi nici nu aveţi o patrie. Voi sunteţi în afara legii – şobolani de apă care trebuiesc otrăviţi şi stârpiţi, pentru ca pământul să fie ferit de sămânţa voastră!

— Bravo, Smart, bravo! se auziră îndemnuri entuziaste din toate părţile, în timp ce lunganul adăsta încă cu pumnii pe jumătate ridicaţi, neştiind parcă pe care dintre cei adunaţi să-l lovească mai întâi.

Poate că totuşi s-ar fi încins o încăierare şi cine ştie ce ar fi putut ieşi până la urmă din înfruntarea aceasta, dacă nu se ivea Constable-rul care, cu toată energia, izbuti să restabilească liniştea. Smart nu părea dispus să se supună poruncii, căutând parcă în jurul său una din mutrele ce-l priveau rânjind, pentru a se repezi s-o lovească. În cele din urmă păru că se răzgândeşte, căci, după ce mai aruncă o privire dispreţuitoare asupra neciopliţilor din jurul său, îşi vârî amândouă braţele până aproape de coate, în buzunarele adânci ale pantalonilor şi o porni fluierând mai departe, printre rândurile celor adunaţi, care, fără să şovăie, se dădură la o parte. Îl cunoşteau de mult pe yankeul ăsta şi ştiau că, dacă era întărâtat, devenea primejdios pentru cel ce s-ar fi gândit să se ia la harţă cu el.

Între timp, Constable-rul, care prin cuvinte chibzuite şi în acelaşi timp împăciuitoare căuta să potolească gloată aceea înfuriată, spuse lunganului că se înţelesese mai adineauri cu un negustor din oraş, care se declarase gata să depună cauţiunea atât pentru Cook cât şi pentru James Lively. Şi lunganul jură pe toţi sfinţii că negustorul acesta trebuie să fie singurul om deştept

din întreg oraşul şi că, de azi încolo, blestemat să fie el dacă va mai cumpăra din altă parte tutunul!

Când Porrel se întoarse în oraş, dădu numaidecât cu ochii de judecător, care părea că-l aştepta de mult nerăbdător, la platforma de debarcare a călătorilor de pe corăbiile cu aburi.

— Totul e în ordine, îl întâmpină Porrel, arătând cu mâna fluviul, pe întinderea căruia, cu pânzele sale albe ca neaua umflate de vânt, se vedea cum lunecă o ambarcaţiune mică şi mlădioasă, apropiindu-se de locul unde se aflau ei. În corabia asta sunt cele mai de seamă exemplare ale noastre şi nu mă îndoiesc că Arkansasul ar fi dispus să plătească un preţ frumuşel de intrare, numai ca să le poată vedea. Dintr-o clipă într-alta putem fi gata de plecare.

— Da, zise judecătorul, privind posomorit în pământ şi ne punem în siguranţă pe noi înşine, precum şi pe cei ce sunt în preajma noastră. Ceilalţi însă, pe care trebuie să-i lăsăm aici, sunt pierduţi – aşa că nu putem pleca!

— Ei, drăcie, exclamă speriat Porrel. Frumoasă treabă ar fi! Avertizat de o rudă a dumneavoastră, tânărul Lively a izbutit să fugă. În mai puţin de o oră, toată liota pădurenilor o să fie pe urmele noastre. Nu mai putem întârzia. Cine mai lipseşte?

— Chiar acum am primit o scrisoare din Memphis, zise judecătorul. Un curier călare mi-a adus-o, trecând prin mlaştină. Sus, în mare primejdie, se află trei dintre prietenii noştri. Numai prezenţa mea acolo îi poate salva.

— Bine, bine, dar nu putem lăsa să se prăbuşească totul, numai de dragul celor trei! răspunse supărat Porrel.

— Nu, zise judecătorul, însă atâta timp cât ne mai stă în puteri, e de datoria noastră să încercăm măcar.

— Dar cum?

— Porrel, dumneata cunoşti planurile noastre şi ştii bine că reuşita lor depinde de noi. Pot să mă bizui pe dumneata? Vrei să-i călăuzeşti dumneata în uşoara înfruntare ce va urma, iar, după aceea, să-i duci mai departe, spre libertate? Vrei să te îngrijeşti ca prada să fie transportată pe bordul corăbiei cu aburi, vrei să iei în păstrare banii pe care, la prezentarea acestui inel, ţi-i va înmâna Georgine, ţinându-i la dumneata până în ziua când ne vom întâlni iar în Texas, sau – dacă eu mor între timp – să-i împărţi cum se cuvine?

— Dar ce oare aveţi de gând? întrebă Porrel uimit. Cum, dumneavoastră nu vreţi să veniţi cu noi?

— Numai eu singur îi pot salva pe cei a căror siguranţă a fost până acum datoria mea, continuă Dayton, fără să răspundă direct la întrebare. Nimeni nu bănuieşte încă cine sunt cu adevărat, sau ce legături am avut. Corabia aceasta porneşte în susul fluviului peste câteva minute – astă-seară voi fi la Memphis – restul cetei noastre poate fi mâine dimineaţă în drum spre Texas.

— Şi cui i-ar folosi asta? răspunse Porrel. Alte câteva sute sunt încă risipite pe fluviile şi în oraşele de pe malurile lor. Ar fi siliţi deci să rămână acolo. Şi oare nu aa aceleaşi drepturi ca şi cei din Memphis?

— Ai văzut cum azi dimineaţă a fost tăiat copacul cel bătrân ce se înălţa aici, pe mal? întrebă Dayton.

— Ba da – însă, ce legătură are copacul cu întrebarea mea?

— Pentru toate ambarcaţiunile, el era dovada existentei insulei noastre, răspunse judecătorul. Dacă nu-l mai văd, vor şti că insula, sau s-a dat la fund cu toată colonia ei, sau că deocamdată nu se mai poate acosta acolo. Şi vor trece mai departe.

— Hm! Câtă prudenţă! mormăi printre dinţi Porrel, privindu-şi tovarăşul pe jumătate convins şi pe jumătate neîncrezător. O ciudată bănuială se trezise în el: voia căpitanul oare să-i părăsească în ultimul moment? Înfăţişarea judecătorului îndreptăţea această bănuială, aşa că, el îl întrebă:

— Squire, dacă oamenii mei mă întreabă de dumneavoastră, pot eu să le povestesc cele ce mi-aţi spus acum? Vreţi să-mi mărturisiţi deschis ce aveţi de gând? Sau toată povestea aţi ticluit-o doar pentru mine?

Squire-ul îl privi o clipă nehotărât şi şovăind, după care întinse mâna prietenului său:

— Nu, Porrel, răspunse el, nu e pentru dumneata – dumitale am să-ţi spun adevărul curat. Vreau să nu mai am de-a face cu traiul şi cu banda asta. Dumneata Porrel, dumneata să fii executorul ultimei mele voinţe – urmaşul meu!

— Şi vă luaţi şi soţia cu dumneavoastră? întrebă tovarăşul său din Sinkville. Squire-ul dădu afirmativ din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Dar Georgine…

— Citeşte scrisoarea asta! răspunse cu glas înăbuşit judecătorul. Porrel luă scrisoarea, aruncând o privire grăbită asupra ei.

— Gelozie! zise el zâmbind, oarbă gelozie! Către…? Şi întoarse

hârtia, vrând să citească adresa. Ha… pete de sânge şterse cu o cârpă. Cine a pus oare pecetea asta roşie pe scrisoare?

— Curierul, răspunse Dayton întunecat, dar, orice s-ar întâmplă, nu vreau s-o mai văd. Oricum însă, nu trebuie să ducă lipsă de nimic. Pachetul acesta cu ceea ce conţine el, te rog să i-l dai din partea mea.

— Va să zică sunteţi hotărât? …

— Da, Porrel – hotărât. Iar în ce te priveşte pe dumneata, dacă îmi împlineşti întocmai rugămintea, îngrijind de siguranţa oamenilor şi împărţind cinstit prada între ei, partea ce mi se cuvine mie să fie a dumitale. Eşti mulţumit?

— Partea întreagă? întrebă uimit avocatul. Omule, ştii oare ce bogăţii am pus noi deoparte în timpul din urmă?

— Ştiu prea bine, şopti judecătorul, ocolindu-i privirea, e a dumitale. Oricine dintre ai noştri ar întreba de mine, spune-i în ce scop şi unde am plecat cu corabia asta. Acum însă potoleşte-i acolo pe oamenii noştri. Aud încă gălăgia sălbatică şi cearta lor. Nu-i chip să-i ţii în frâu, chiar când îi ameninţă moartea şi călăul. *Good-bye,* Porrel, mă duc la mine acasă să-mi iau soţia. Îţi doresc mult noroc! Ce aş putea să-ţi urez mai mult decât să te ştiu în Texas, de partea cealaltă a golfului.

Între timp, Adela străbătuse călare drumul până la Hotel Union, vrând să aducă înapoi şaua doamnei Smart. Clădirea întreagă era însă parcă moartă: barmanul stătea singur pe verandă, legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului său. Doamna Smart plecase, aşa cum spunea Scipio, la Squire Dayton. Domnul Smart plecase împreună cu lunganul, iar în ce-l priveşte pe el însuşi, Scipio mărturisea că nu ştie, de atâta plictiseală, dacă trebuie să-şi vadă de treburile sale obişnuite, sau să plece şi el pe urmele celorlalţi.

— Doamna Smart a plecat demult într-acolo? întrebă Adela, în timp ce negrul desfăcea şaua, legând calul de dârlogi.

— Nu, Missus, răspunse Scipio, nu-i aşa de mult!

— Dar, Iisuse – Missus are alt cal acum – Nancy a fost aici – poneiul Domnului Lively e la Jingo – Missus străină foarte bolnavă…

— Maria? exclamă speriată Adela. Sărmană, biată copilă! Vin numaidecât la tine! Scipio, nu ştii dacă Squire Dayton e acasă? Trebuie neapărat să vorbesc cu el!

— Îl găsiţi pe malul apei, Missus. Numaidecât, jos, la capătul străzii, îl găsiţi sigur, dacă nu cumva a plecat între timp de acolo.

— Scipio, zise Adela, vrei să-mi faci plăcerea să dai o fugă până jos şi să-l rogi să – sau nu – mai bine mă duc eu la el. Aşa-i că mergi cu mine până acolo, Scipio? Prea mulţi marinari străini am văzut prin oraş. Aproape că mă tem să umblu singură.

— Sfinte Dumnezeule, răspunse Scipio clătinându-şi îngrijorat capul bucălat, se petrec lucruri ciudate astăzi în Helena. Copilul ăsta – ori de câte ori Scipio se referea la propria lui persoană, întrebuinţa epitetul acesta puţin cam prea tineresc pentru el – copilul ăsta n-a mai pomenit asemenea harababură. Mă miră numai că nu se vede încă doctorul cioclu pe aici.

— Vrei să vii cu mine, Scipio?

— *Be sure – Miss, be sure*[66] – Scipio totdeauna merge cu dumneata! Şi africanul îşi apăsă pe frunte pălăria lui de paie şi după obiceiul marinarilor îşi săltă puţin cureaua de la brâu, întinse mai întâi piciorul drept, apoi pe cel stâng şi, făcând o plecăciune, dădu tinerei fete să înţeleagă că şi-a pus la cale toaleta şi că e gata să o urmeze, oriunde îi va porunci să meargă.

---

[66] Desigur, Domnişoară, desigur.

36
PIRAŢII ÎN DERUTĂ. — „VAN BUREN” URMĂRIT DE „ŞOIMUL NEGRU”

Adela îşi zori paşii, urmată de însoţitorul ei şi amândoi ajunseră în acelaşi timp pe Strada Frontului, chiar în clipa când judecătorul se despărţise de Porrel şi voia s-o ia pe Strada Ulmului în sus, spre locuinţa sa. Cu toate că ar fi preferat să evite o întâlnire cu tânăra fată, lucrul nu prea era cu putinţă. Ea îl văzuse şi acum venea repede spre dânsul. Se opri însă dintr-o dată, îndreptându-şi privirea spre malul fluviului. Scipio se holbă la el şi începu să bată din palme uimit. Iar când Squire-ul îşi întoarse ochii spre ei, urmărindu-le privirea, abia mai avu prilejul să vadă cum, chiar lângă mal, un cal se prăbuşise, zvârlindu-şi departe călăreţul. O mulţime de oameni alergară să-l ajute, dar călăreţul, deşi puţin ameţit de căderea aceasta serioasă, se ridicase repede, privind cu teamă în jurul său. Descoperise fără îndoială nişte chipuri cunoscute, căci Dayton văzu cum întinsese mâna unuia, schimbând câteva cuvinte cu el şi cum acesta îi făcuse semn să se apropie.

Dayton se sperie. În tot felul de a se comporta al călăreţului era ceva misterios. Căci acesta nu numai că nu-şi întorsese privirile spre calul ce se prăbuşise, ci căuta parcă să se depărteze cât mai mult, ca şi cum în urma lui ar fi lăsat cine ştie ce lucruri îngrozitoare, de care dorea să scape cât mai repede. Făcu câţiva paşi să-l întâmpine şi, recunoscându-l, se opri deodată încremenit. Era Peter, palid, plin de sânge, cu hainele murdare şi zdrenţuite, fără pălăria pe care o pierduse, cu părul încâlcit atârnând în jurul capului şi pe obraz cu o cicatrice abia vindecată şi roşie ca sângele. Abia dacă îl mai recunoscu.

— Căpitane Kelly, gemu omul, când ajunse lângă el şi, privind fricos în urma lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de ceilalţi, îi zise: Fugiţi – insula a fost ocupată!

— Ai înnebunit, strigă judecătorul, dându-se îngrozit înapoi, eşti nebun ori beat?

— Blestem şi otravă! şuieră omul cu cicatricea, ţinându-şi

dinţii încleştaţi. Aş fi vrut să fiu astfel şi să nu spun decât o minciună. Dar azi de dimineaţă o corabie eu aburi a acostat acolo debarcând oameni. Mii de draci… îi şi văd venind, colo, după vârf. Aproape că mi-am omorât roibul, călărindu-l. Sunt aproape de tot!

— Şi, totul e pierdut? exclamă Dayton, privind cu ochii rătăciţi pe cel ce adusese vestea nenorocită.

— Totul! răspunse, gemând, acesta.

— Dar Georgine? întrebă căpitanul.

— Înainte de a se lumina de ziuă a părăsit insula cu iola dumneavoastră!

— Sfinte Dumnezeule, Dayton – ce ai? Eşti palia ca moartea! strigă în clipa aceasta Adela, apropiindu-se de el. În oraş e parcă revoluţie. Domnul Cook şi Tom Bamwell au fost arestaţi, Constable-rul aleargă călare dintr-un loc într-altul şi o ceată de străini înarmaţi îşi face de cap pe străzile oraşului…

— Pleacă de aici, Adela, zise judecătorul, abia putându-se stăpâni să rămână liniştit. Pleacă… tu n-ai ce căuta aici… Scipio, însoţeşte-o până acasă… ha… dar ce înseamnă asta?

Dinspre fluviu se auzea apropiindu-se un vuiet imens, ca şi cum tot pământul s-ar fi cutremurat sub loviturile a mii de copite. Un călăreţ după altul se apropia într-o goană sălbatică, trecând pe străzile Ulmului, Nucului şi Frontului şi îndreptându-se spre închisoarea districtuală. Erau dezlănţuitele cete ale pădurenilor, îmbrăcaţi în cămăşi vânătoreşti şi cu mocasini în picioare, purtând pe umeri flintele lor lungi iar la brâu cuţitele de vânătoare. Goneau ca vijelia, scoteau obişnuitul lor strigăt de vânătoare, aidoma chemării la luptă a celor mai sălbatici dintre indieni, adunându-se în faţa caselor din piaţa închisorii. Acum toţi locuitorii Helenei păreau că vor să se adune în jurul lor.

Adela se lipi înfricoşată de judecător. James era în fruntea călăreţilor şi. La porunca lui, ştafetele porneau cu iuţeala vântului. În susul şi în josul oraşului.

Squire-ul stătea ţeapăn, fără să se mişte, năpădit de mii şi mii de simţăminte. Vedea acolo, nu departe de el, corabia care putea să-l ducă de aici, salvându-l; vedea rotocoalele de fum ce se ridicau în văzduh. Auzea deschizându-se ventilele ce până atunci ţinuseră în frâu aburul care ţâşnea acum cu un şuier asurzitor. Auzea bătăile repezi ale clopotului vestind apropierea plecării. În clipa aceea, Bolivar îşi croi drum spre dânsul.

— Massa, şopti el cât putu de încet, căpitanul corăbiei vă

trimite vorbă că trebuie neapărat să pornească – nu poate aştepta mai mult.

— Ei, Squire Dayton! strigă James Lively, a cărui privire, atrasă de culoarea deschisă a rochiei tinerei doamne, îl recunoscuse pe judecător. Călărea încă acelaşi cal pe care i-l adusese Adela şi se grăbi să-l îndrepte spre locul unde se afla Dayton.

— Squire, zise el, după ce sări de pe cal şi, înroşindu-se la faţă, salută pe tânăra de alături. Squire, s-au întâmplat astăzi lucruri foarte ciudate în Helena. Ne-am adunat toţi vecinii şi veneam în ajutorul legii, acolo unde va fi nevoie. Cook pornise mai devreme în acest scop. Din ceea ce aud acum, reiese că el ar fi arestat.

— Domnule Lively, răspunse Squire-ul şi inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul – vaporul venea din susul fluviului şi era din ce în ce mai aproape – ah, de-ar putea să mai câştige timp, doar câteva minute încă! Doar temperamentul clocotitor al lui Cook e de vină că s-a întâmplat aşa. Am pus să-l aresteze mai mult ca să-l apăr pe el de mânia celorlalţi, nu pentru altceva. Totul s-a rezolvat acum şi, cum alt motiv de a-l reţine nu există, chiar eu am să mă duc să-i redau libertatea!

— Cred că nu mai e nevoie, Sir, răspunse tânărul zâmbind. Tata a şi pornit într-acolo şi socot că-l va aduce curând – cred că-i şi aud venind!

Într-adevăr, de pe uliţa cealaltă se vedeau apropiindu-se câţiva călăreţi, având în mijlocul lor pe Cook şi pe Tom Bamwell. Squire-ul se aplecă în clipa aceea repede spre negrul său.

— Bolivar, îi şopti el, fugi sus şi du-o pe Doamna Dayton numaidecât pe corabie. Viaţa şi libertatea ei atârnă de tine!

— Squire! se adresă din nou James judecătorului, vreau să vă spun că am dat o raită pe la „Ursul cenuşiu”, dar am găsit cuibul pustiu! Secretul nostru a fost trădat – banda a…

Fu întrerupt de un strigăt de groază pe care îl scosese Bolivar, uimit şi înfricoşat. Negrul care tocmai era pe cale să îndeplinească porunca primită, se dăduse înapoi îngrozit. În faţa lui, zvârlindu-şi de pe cap ponosita-i pălărie de pâslă neagră, cu chipul marmorean, încadrat. De bucle întunecate şi răzvrătite, cu ochi ce priveau sticloşi şi rătăciţi, cu obrajii săi palizi, dar cu două pete mici şi sângerii, cu buzele tremurânde şi întredeschise – stătea un copilandru, care ridică încet mâna sa spre judecător.

— Georgine, gemu căpetenia bandiţilor, în timp ce tot sângele îi fugea din obraji.

— Dayton, îl imploră speriată Adela, în numele cerului, ce e cu

tine? Ce înseamnă toate astea?

— Ha-ha-ha! izbucni într-un râs batjocoritor Georgine, îndreptându-se din şale şi ridicându-se, mândră şi sălbatică. Pe Adela, pe care până atunci n-o mai văzuse niciodată, o socotea soţia judecătorului. Ha-ha-ha! Richard Kelly, ucigaşul de copii, se teme s-o întâmpine pe una din nevestele sale, pentru că, alături de el, stă cealaltă. Apropiaţi-vă, oameni buni!

— Nebuno! strigă Dayton, apucându-i repede braţul.

— Înapoi, ţipă femeia în furia ei bezmetică. Nebună? Da. Sunt nebună şi vreau să fiu – numai că tu, tu eşti cel ce m-a făcut astfel. Veniţi mai aproape, fermieri, veniţi şi voi, locuitori ai Helenei, veniţi! Omul care se află acum în faţa voastră ca Squire şi judecător – omul care a trăit ani îndelungaţi în mijlocul vostru aşa cum îşi caută şarpele un cuib în casa liniştită a oamenilor…

— Georgine! strigă Dayton îngrozit.

— … omul acesta e Kelly, căpetenia piraţilor, stăpânul acelei insule banditeşti: – iar eu – eu – eu sunt soţia lui!

Trupul slab al femeii nu era în stare să mai reziste. Emoţia, durerea, furia, răzbunarea, care îi dăduseră puteri până în clipa aceasta, nu mai puteau să o ţină. Pierzându-şi cunoştinţa, începu să se clatine, gata să cadă la pământ, dacă James nu ar fi prins-o în braţe.

Dayton stătea acum ţeapăn şi nemişcat, asemenea unei stane de piatră, auzind cuvintele ce însemnau pentru el moartea. Cât timp privirile Georginei fuseseră aţintite asupra lui, nu avusese putere nici măcar să se mişte. Acum însă, după ce ea se prăbuşise, după ce de pe buzele Adelei ţâşnise un strigăt de groază, îmbinându-se cu strigătele de răzbunare ale duşmanilor ce-l împrejmuiau, acum simţi şi el, cum, deodată, conştiinţa primejdiei în care se afla, îl pătrunde, sălbatic şi fierbinte. Orice prefăcătorie ar fi fost fără folos. Căzuse masca! Sosise clipa cea de pe urmă!

— Puneţi mâna pe tâlhar! Aveţi grijă să nu vă scape! Se auzeau strigăte venind din toate părţile şi, îngrozită, Adela se îndepărtă de el fără să vrea. James însă, care stătea cel mai aproape, nu se putuse mişca mai repede, împiedicat fiind de trupul Georginei şi atât de ameţit de surprinzătoarea şi groaznica semnificaţie a învinuirilor aduse, încât nu ştia el însuşi dacă e treaz sau dacă visează. În timp ce acum, ceilalţi oameni, fermieri şi marinari, se apropiau grăbiţi, gata de atac, descoperind armele pe care le ţinuseră ascunse, Kelly scoase din buzunar două

pistoale mici cu ţeavă dublă.

— Suntem pierduţi, strigă el cu voce răguşită. Pierduţi şi blestemaţi! Haideţi, piraţilor, veniţi! Adunaţi-vă în jurul conducătorului vostru – libertate şi răzbunare! Şi primii care se năpustiră asupra lui căzură străpunşi de plumburiile bine ţintite, în timp ce următorii se dădeau înapoi surprinşi, căci din dreapta şi din stângă se iveau alţi duşmani, în spatele lor se auzeau pocnete de pistoale şi luceau tot felul de cuţite, încât într-o singură clipă oamenii ajunseseră să se întrebe cum cântărise oare omul acela groaznic pe cei care îi erau prieteni şi pe cei care îi erau duşmani şi pentru cine sau împotriva cui trebuiau să lupte.

Semnalul fusese acum dat, primindu-şi confirmarea din toate colţurile oraşului. Pe străzi se vedeau cum vin în pas alergător tot soiul de mutre fioroase şi dârze, coborând din tot felul de ambarcaţiuni, cu flinte, securi, cuţite şi harpoane. Se trezise şi şalupa ce se afla în faţa corăbiei cu aburi şi Cotton şi Sander, urmaţi de o mulţime de piraţi entuziaşti, săriră pe uscat.

Căpitanul lui „Van Buren” privea uluit la cetele ce păreau că ieşiseră pe neaşteptate din fundul pământului şi din apă. Se temea, pe drept cuvânt. Să nu fie ameninţat şi vasul său. Văzuse cum mulţi nepoftiţi săriseră pe bord, unul câte unul. Porunci degrabă marinarilor să taie odgoanele şi să tragă punţile în timp ce clopoţelul vestea pe pilot şi pe ingineri să fie gata. Marinarii alergară şi ei la locurile lor. Din păcate însă, era prea târziu!

— La bord, băieţi! strigă cu voce tunătoare căpitanul piraţilor: capturaţi vaporul – la bord!

Marinarii care se aplecaseră, vrând să apuce punţile şi să le tragă înapoi, fură împinşi în lături şi goniţi de cei ce se strecuraseră din vreme pe vas. În clipa următoare, tot felul de făpturi sumbre săriră din toate părţile pe bord. Se căţărau pe de lături, ieşind din bărci şi, în timp ce piraţii aflaţi pe mal se împotriveau asaltului fermierilor, ceilalţi puseră stăpânire pe întreaga corabie, ocupară cabina comandantului şi coverta, deschizând de aici un foc ucigător împotriva cercului din ce în ce mai apropiat al duşmanilor.

Oricât de ameţită fusese de iureşul patimilor ce o covârşeau, Georgine îşi venea în fire, încetul cu încetul; James însă, de cum se simţise uşurat de povară, se repezise la Adela, scoţând-o repede din mijlocul încăierării care i-ar fi putut primejdui viaţa. Din fericire, dădu aici peste Nancy şi Cezar care, împovăraţi de

cufere şi de cutii, se îndreptau tocmai spre „Van Buren”. Lăsă în grija lor pe biata fată care, după cele întâmplate, aproape că era cu desăvârşire lipsită de voinţă.

Curând însă, cu bine-cunoscutul strigăt de vânătoare, James adună laolaltă oamenii săi cu care, sprijinit de Cook, Smart şi Mills, se aruncă într-un iureş sălbatic asupra duşmanilor. Încolţiţi de semenii lor, aceştia nici nu mai avură timp să-şi încarce din nou flintele, căutând să oprească pe adversarii lor doar cu patul puştii şi cu cuţitele. Totuşi, ei se retrăgeau din ce în ce mai mult pe corabie. Spaţiul pe care aveau să-l apere devenea din ce în ce mai mic, în timp ce focurile de armă trimise de pe vapor se înteţeau. Aproape toţi fermierii fuseseră răniţi. În vremea aceasta, Kelly, având în stânga cuţitul lui lat de vânătoare, iar în dreapta ţeava unei puşti sfărâmate, semăna numai moarte şi distrugere în jurul său.

Sus pe covertă, Sander chiuia de veselie, descărcându-şi puşca în cei ce se aflau pe mal.

— Ura, băieţi! Sus, la bord! Ridicaţi ancora şi – înainte, spre libertate!

Dintr-o barcă minată cu grabă un om sări pe „Van Buren”, repezindu-se la cârma vasului.

— La bord! strigă Kelly, cu toţii la bord! Tăiaţi parâmele!

— Aici, răzbunătorilor – aici! se auzi o voce de femeie. Şi, ţinând în mâna dreaptă tomahawkul unuia dintre cei căzuţi, Georgine sări în mijlocul celor ce luptau.

James, a cărui intenţie era să ajungă până la scândura apropiată, ca să taie astfel calea de retragere a celor ce se aflau pe mal şi, dacă era cu putinţă, să prindă de viu pe căpitanul lor, sări în apă, vrând să ajungă înot până la corabie. Două gloanţe îl nimeriră însă aproape în acelaşi timp şi el se scufundă. La rândul său Cook, sprijinit de Mills şi Smart, se năpusti împotriva sâmburelui bandei, unde Kelly îşi îndemna tovarăşii să se refugieze pe corabie, urmând ca el să le acopere retragerea.

Lunganul pusese ochii mai ales pe căpitanul bandei.

— Diavole, strigă el, repezindu-se cu o săritură la dânsul. Ceasul răzbunării a sosit – du-te şi te cufundă în iad! Şi încercă să-l străpungă pe pirat cu cuţitul său. Soarta acestuia ar fi fost pecetluită, dacă, în aceeaşi clipă, Bolivar n-ar fi apucat braţul tânărului, cuprinzându-l şi izbindu-l năprasnic în frunte cu capul lui de fier, încât acesta căzu pe spate şi-şi pierdu cunoştinţa. Kelly sări pe scândură – parâmele fuseseră tăiate, corabia era

dezlegată, roţile începură să se învârtească – scândurile se mişcară – o lovitură cu patul puştii îl nimeri pe Jonathan Smart care, alunecând pe scândură udă de sânge, căzu în apă. Kelly era salvat!

— Eşti al meu, răsună atunci un ţipăt strident la urechea lui. Eşti al meu şi a mea este răzbunarea! Şi cu o nespusă şi oarbă furie, ce nu ţinea seama de nimic, Georgine se aruncă asupra lui cu ochii scânteind şi cu un ţipăt triumfător. Fără să vrea aproape, mâna lui Kelly se ridică tremurând şi pumnul cu cuţitul de oţel căzu în clipa următoare pe umărul frumoasei femei. Georgine fusese rănită de moarte. Totuşi, în căderea ei, se agăţă de genunchii trădătorului şi, în timp ce acesta se străduia să-şi păstreze echilibrul, Cook făcu un salt şi-l doborî mai întâi pe negru. Apoi, parând cu cuţitul din mâna dreaptă lovitura unui duşman care încercă să-l răpună, apucă cu mâna stângă pe căpitanul piraţilor şi, cu un ţipăt de răzbunare pe buze, îi înfipse cuţitul în piept. Un glonte îi atinse în treacăt umărul – o lovitură cu patul puştii îl nimeri în cap. Dar el nu se clătină şi nu se mişcă de loc. Şi, când cea din urmă scândură lunecă de pe corabia care se îndepărta de mal, căzând şi, odată cu ea, toţi cei din jur se treziră în apă, Cook se agăţă cu toată puterea de hainele duşmanului său, trebuind să fie tras la mal laolaltă cu acesta.

Iată însă că, în timp ce corabia fugară se desprindea de pământ, auzi un ţipăt de pe coverta ticsită de oameni. Ochii tuturor se îndreptară spre ea şi bătrânul Lively, care, sângerând de pe urma rănilor sale adânci, tocmai izbutise să-şi tragă băiatul din apă, strigă plin de uimire:

— Dumnezeule – sus e Hawes!

În clipa următoare însă, din înălţimea aceleiaşi coverte se prăvăliră în apa răscolită a fluviului, două trupuri prinse cu înverşunare unul de altul, în timp ce din toate părţile se desprindeau bărci de la mal, gata să-i pescuiască pe cei ce nu voiau cu nici un chip să se despartă.

„Van Buren” nu se depărtase încă nici cu două sute de paşi de locul debarcaderului, când, cu punţile sale înţesate de soldaţi, „Şoimul negru”, anunţat prin puternice bătăi de clopot se ivi în faţa aceluiaşi debarcader. E adevărat că marinarii lui stăteau la proră, gata să arunce frânghiile. Dar căpitanul Colburn, care auzise împuşcăturile şi urmărise cu ocheanul lupta, strigă de sus, din cabina de pilotaj, prin pâlnia sa de tablă: *„What’s the*

matter?[67]" Dar împuşcăturile izolate, hărăzite corăbiei ce se grăbea să se depărteze, semnele făcute cu mâna şi ţipetele celor aflaţi pe mal, precum şi cadavrele risipite împrejur, fură singurul răspuns care, împreună cu ceea ce deunăzi avusese prilejul să afle despre întâmplările din Helena, îl luminară pe deplin.

— Haideţi băieţi, haideţi! strigă el de sus. Încălziţi cazanele până ce se înroşesc! Trebuie neapărat să punem mâna pe haidamacii ăia – trăiască old Kentucky!

Trecând repede pe lângă Flat-boaturile alăturate, „Şoimul negru" zbură asemeni păsării al cărei nume îl purta. Cu rângile lor de fier fochiştii înteţeau jăraticul, soldaţii şi oamenii de echipaj cărau lemnele şi cărbunii, iar maşinile dădeau tot ce puteau da, fără să întreacă limitele posibilului. Totuşi, „Şoimul negru" era o corabie cu aburi mai veche, în timp ce „Van Buren" putea fi socotit drept cel mai nou şi aproape cel mai iute vas de pe Mississippi. După ce străbătu ca săgeata o scurtă porţiune a fluviului, prora îşi reluă poziţia normală. Cei din Helena puteau să vadă coverta ticsită de oameni şi să audă chiotele şi strigătele de veselie răsunând din depărtare. Corabia tăia apa cu o iuţeală de speriat, iar aburul împiedecat silea roţile să se învârtească în jurul axei lor cu o iuţeală ameţitoare. Piraţii cărau necontenit unsoare şi ulei şi le azvârleau dedesubtul cazanelor, în timp ce doi oameni stăteau atârnaţi de ventile, căutând astfel să împiedice cea mai neînsemnată risipă de aburi. Era vorba nu numai ca ei să poată scăpa de duşmanii lor, ci şi de a căpăta un avans substanţial, spre a nu mai avea de ce să le fie teamă de un eventual atac al altor corăbii.

Totuşi, unde era oare omul care ar fi putut ţine în frâu ceata aceasta sălbatică şi nedisciplinată? Cine se pricepea să mânuiască maşinile acestea, să poată cântări siguranţa şi puterea lor? Piraţii nu aveau decât un singur gând: fuga disperată, fuga cu orice preţ şi în orice condiţii. Maşina lucra, lemne erau destule la bord, cazanele dogoreau, centurile roţilor biciuiau fluxul; în faţă, la proră, ţâşnea şuierând o spumă galbenă iar acolo – acolo, o, cât de departe rămăseseră urmăritorii lor. Aproape ajunseseră la promontoriul acela, de unde nu mai puteau fi văzuţi şi începând de unde, în faţa lor, se întindea albia largă şi liniştită a fluviului care trebuia să-i ducă spre libertate. Pe cer încă mai lucea, sus de tot, soarele şi, când va apune, când noaptea întunecată… Dumnezeule, dar ce-a fost

[67] Ce sa întâmplat?

lovitura care a făcut să se cutremure corabia asta mândră? Un fum alb, încins, începu să se reverse pretutindeni, în timp ce frânturi de bărci şi de cadavre sfârtecate erau zvârlite în sus, pentru ca apoi, după un scurt şi înfiorător popas în aer, să cadă greoi şi cu un sunet stins pe suprafaţa tremurândă a apei. Jumătate din corabie dispăruse, dar o mulţime de făpturi deznădăjduite se mai luptau încă cu valurile, când „Şoimul negru” trecu şuierând, înainte şi cârmi apoi spre locul unde, cu câteva minute mai devreme, cazanele lui „Van Buren” săriseră în aer.

Un strigăt de bucurie ţâşni din sute de piepturi, atunci când cei din Helena desluşiră din depărtare explozia corăbiei piraţilor, strigăt ce se uni cu ţipătul înfiorat şi cu horcăitul de moarte al bandiţilor. Duşmanii fuseseră nimiciţi. „Şoimul negru” cucerise într-un iureş insula şi cei ce nu căzuseră în luptă fură aduşi legaţi la bord. La debarcaderul din Helena însă, femei şi fete în lacrimi căutau acum printre morţi pe cei ce le fuseseră dragi, iar mulţimea de bărbaţi şi de prieteni cărau în casele cele mai apropiate pe tovarăşii lor răniţi.

Cine erau însă cei doi bărbaţi care, încă încleştaţi, continuau să se bată, ieşind din apă? Lumea se adunase în jurul lor şi mulţi ar fi vrut să se amestece ca să despartă pe cei doi duşmani. Unul din cei doi însă, Tom Bamwell, îşi ţinea prea zdravăn jertfa. Şi chiar dacă, în furia ei îndârjită, victima îşi înfigea unghiile şi dinţii în carnea celuilalt, acesta nu numai că nu-şi simţea rănile, dar părea că nici nu le bagă în seamă.

— Înapoi! strigă el. Luptă dreaptă, om cu om – ăsta pe care-l vedeţi, e al meu. Am jurat pe mâna mea dreaptă că-l voi sili să mă urmeze. Vreau ca mâna mea dreaptă să-şi ţină jurământul, chiar dacă mi-ar roade cu dinţii braţul, până la os!

— Hei, Tom! îl întrerupse un cunoscut, să-i înalţ puţintel picioarele, ca să fie mai la largul lui!

— Înapoi, Bradshaw, înapoi! îi strigă însă marinarul. Vreau să târăsc undeva bestia asta până când nu va mai fi în stare să meargă. Nu las însă pe nimeni să pună mâna pe el!

Cu un chiot sălbatic de om pe jumătate nebun, marinarul îşi târa pe stradă jertfa ce scotea urlete de durere, îndreptându-se spre locuinţa judecătorului. Îl urmară alţi câţiva bărbaţi, dar el nu vedea nimic. Căuta doar să meargă înainte, înainte şi numai din când în când, printre dinţii încleştaţi, rostea un cuvânt: „Maria” şi apoi iar: „Maria, iată ţi-l aduc – ţi-l aduc!”

Acum sosiseră înaintea casei. În anticameră nu se afla nimeni şi uşa casei era doar rezemată de perete. Adela, care abia se mai putea ţine pe picioare, o dusese pe speriata şi abătuta Hedvvig în odaia ei, ca nu cumva să audă, ca nu cumva să afle întreaga grozăvie. Jos însă, în odaia micuţă şi răcoroasă, în care abia astăzi fusese adusă bolnava, zăcea întinsă, încremenită şi palidă, o făptură tânără, lângă e. Re erau două femei – Doamna Smart şi Nancy. Celei dintâi, care stătea cu mâinile împreunate, îi curgeau pe obraji lacrimi limpezi şi strălucitoare, în timp ce Nancy se ghemuise jos, la picioarele. Patului, pironindu-şi ochii ei mari, întunecaţi şi plini de teamă, asupra trăsăturilor celei. Ce acum zăcea nemişcată – moartă.

— Ţi-l aduc, Maria, ţi-l aduc! răsună în clipa aceea glasul aprig şi pătimaş al exaltatului care pătrundea în camera moartei. Aici, aici, vino aici – şi acum, pleacă-ţi genunchii în faţa unei sfinte – aici, vino aici, bestie! Şi, cu o crâncenă încleştare, căreia nici criminalul, în disperata lui încercare de a se desprinde, n-ar fi fost în stare să-i reziste, el târî după dânsul pe trădător de-a lungul coridorului îngust şi prin cea dintâi uşă pe care o găsi deschisă.

Doamna Smart şi Nancy scoseseră un strigăt de uimire şi de spaimă, iar Tom, care târa omul după el, deschise şi el ochii speriat, uitându-se surprins în jurul său. Privirea lui trecu repede peste cele două femei ce se uitau la el îngrozite, peste tot mobilierul din odaia aceea mică, peste ferestrele acoperite de perdele întunecate, prin care doar arar trecea, câte o rază mai luminoasă. S-ar fi părut că vrea să caute pe cineva şi că, totuşi, se teme să întrebe de dânsul. În sfârşit – recunoscu patul, aşezat în colţul cel mai întunecat al odăii. Perdeaua grea se dăduse puţin la o parte şi, prin vălul subţire, alăturat, se strecură o rază de lumină învăluind asemeni nimbului unei sfinte chipul palid şi liniştit al moartei.

Corăbierul tresări de parcă ar fi fost nimerit de un glonte. Nu mai vedea nimic altceva decât trupul acela palid, înduioşător – şi pumnul său, care îşi ţinuse până atunci jertfa într-o încleştare de fier, se desfăcu fără voie. Sander se folosi de această clipă, unică poate, se furişă spre uşă, fără să fie văzut de nimeni şi izbuti să fugă.

Tom nu-l mai vedea. Încet, ca şi cum s-ar fi temut să trezească pe aceea ce poate dormea numai, se apropie de pat, împreună mâinile sale ca pentru rugăciune şi privi îndelung şi cu adâncă

seriozitate chipul palid, atât de drag lui. Rămase astfel multe, multe minute. Nici un sunet nu-i venea pe buze, nici un suspin nu ieşea din pieptul său. Femeile nu îndrăzneau să răsufle. Durerea mută a bietului tânăr avea într-însa ceva supraomenesc, impunând cel mai adânc respect. Şi ele nu se puteau hotărî să-l tulbure. În cele din urmă îşi aplecă încet capul spre iubita lui moartă. Şi, în timp ce, din piept îi izbucnea un singur strigăt dureros „Maria!”, se prăbuşi în genunchi, plângând în hohote, lângă cadavrul acesteia.

37
EPILOG

Când sălbaticele şi distrugătoarele furtuni echinoxiale au încetat să-şi mai facă de cap, bătând şi scuturând pădurile şi cu asurzitorul lor vuiet gonesc spre miazăzi căldurile apăsătoare ale verii; când pustietăţile îşi îmbracă veşmintele vopsite cu cele mai minunate culori tomnatice; când *sassafrasul*[68] îşi dezvăluie petele sale sângerii, care înşală de atâtea ori ochiul vânătorului, tachinându-i; când tot frunzişul, nevrând să-şi arate vârsta, se sulemeneşte şi se găteşte cu noi culori proaspete, în timp ce frunzele de hickory se înveşmântă în acel galben luminos, unic în lume; când păsările călătoare se însufleţesc, iar ghindele copacilor în căderea lor sperie vânatul – atunci începe în America de Nord cel mai frumos şi minunat anotimp, „vara indiană”, când, luni întregi, deasupra pământului bogat în roade, se întinde firmamentul cel mai senin şi mai limpede din lume.

Soseşte şi vremea când, în apusul îndepărtat, ursul cel pofticios începe să dea târcoale stejarilor albi, îşi alege pe cei mai frumoşi şi mai bogaţi şi se caţără până sus mormăind, apucând şi rupând crengile cele mai pline de rod. Cerbul porneşte prin pădure pe urmele cerboaicei, curcanii se adună în cârduri imense, nemai dându-şi osteneala de a-şi culege hrana de pe ramuri, boabele cele mai frumoase stând risipite pe jos. Veveriţa cenuşie trece foşnind prin frunziş, în goană după nucile care cad, dumbrăveanca ţipă şi lărmuieşte prin crengi, iar porumbeii, în stoluri uriaşe, se îndreaptă spre miazăzi. Întreaga natură trăieşte şi respiră şi-şi ţese din frunzele moi căzute – pe care le îmbină meşteşugit cu tot felul de poame şi de spice – caldul şi îmbietorul ei cojoc de iarnă, care s-o apere împotriva vântului hain şi rece din miazănoapte.

Într-o asemenea zi blândă şi însorită de sfârşit de octombrie, doi călători treceau călări, în statul Georgia, pe şoseaua largă şi frumoasă ducând de la orăşelul Cherokee, în susul râului Apalachicola ce se varsă în golful apropiat, spre o plantaţie mare, frumos gospodărită. Se opriseră câteva clipe lângă poarta

[68] Dafinul american.

grădinii din faţa casei fermierului, în preajma căreia, printre boschetele de portocali se vedeau lucind acoperişurile albe ale locuinţelor negrilor şi admirară frumoasa privelişte ce li se oferea ochilor.

Casa fermierului, cu un singur cat, dar de jur-împrejur cu o verandă lată, comunica cu poarta printr-o alee de arbori de China, cu crengi întinse şi cu boabe în jurul cărora zburdau cete întregi de păsărele, ciugulind cu nesaţ din fructele parfumate. Scara ce ducea de la terasă spre grădină era aproape copleşită de tufe de mirt sălbatic, în preajma cărora străluceau parfumate portocale de aur şi rodii pline şi coapte.

În cele două colţuri ale casei, se aflau doi arbori maiestuoşi de pe crengile cărora atârnau lungi fuioare de muşchi cenuşiu; o privelişte aproape miraculoasă oferea un înalt tufiş sur de magnolia, în jurul căruia trandafirul alăturat cu petale roşii îşi răsucise vrejurile, asemeni unor ghirlande vii, printre care pasărea nopţii îşi cânta melodiile ei dulci, iar mii şi mii de licurici, cu scânteile aripilor lor, luminau şi înviorau cuibul acesta plin de taină.

— Ta te uită, Bill, grăi unul din călăreţi, scărpinându-şi laba piciorului gol, pişcată de un ţânţar, sub burta calului. Jimmy are o locuinţă grozavă aici; ia te uită la el. A devenit cultivator, dar îl lasă pe taică-său, în Arkansas, să mănânce pastrama de cerb.

— Nu v-a bătut la cap cât a putut Lively, pe dumneata şi pe soacră-mea, rugându-vă să veniţi cu ei să locuiţi cu toţii împreună? întrebă celălalt. Aţi vrut?

— Doar nu sunt atât de prost, Cook, răspunse bătrânul, înălţându-se puţin în scăriţele şeii pentru a privi mai bine peste gard, doar nu-s atât de prost. N-am făcut noi astăzi călare şapte mile întregi? Şi spune: am văzut noi în timpul ăsta măcar o singură urmă de cerb? E în toată pădurea asta vreun curcan sălbatic? De urs, nici măcar pomeneală. Poate cel mult să-i aflăm în vreo menajerie. Nu, Billy, pentru noi doi, nimic nu ni se potriveşte mai bine decât Arkansasul, afară doar dacă am avea poftă să o pornim de la început în California. Dar parcă-s aproape prea bătrân pentru aşa ceva. Ei – dar ia să vedem cum e înăuntru şi cum intrăm? Oare uşa o fi deschisă?

Se apropie cu calul până în dreptul porţii şi apăsă clanţa cu piciorul. Uşa se dădu în lături, scârţâind uşor.

— *Hallo the House*! strigă cu voce vibrantă bătrânul şi, de după stâlpii pătraţi de cărămidă ce sprijineau toată; clădirea,

apăru cu iuţeala fulgerului un mulatru, venind în fugă spre poartă.

— Maşterul tău e acasă, Dan? întrebă Cook, aplecându-se.

— Maşterul meu? repetă mulatrul, privind, atât de uimit pe cei doi bărbaţi ca şi cum i-ar fi văzut cum picaseră chiar atunci din lună. Deodată însă, după ce se dumiri că cei doi erau cei pe care ochii lui abia dacă cutezaseră să-i recunoască, începu să sară şi să chiuie de bucurie:

— Doamne Dumnezeule – Massa Lively – Massa Cook – o, Jimmini, Jimmini, ce-are să se mai bucure Missus! Şi se repezi zburând spre cei doi bărbaţi, le sărută şi le strânse, mâinile, uitând aproape de caii care nechezau, nerăbdători să fie duşi de acolo.

— Aşa, Dan, aşa, zise Cook dându-i frâul calului său. Ce mai e nou pe aici? Sănătoşi toţi?

— Toţi, Massa, răspunse bucuros servitorul, apucând caii de căpestre şi făcând o plecăciune după alta, toţi sunt sănătoşi. Dan şi-a păstrat şi el piciorul – doctorul cioclu n-are decât să caute în altă parte un picior de mulatru!

— Şi stăpânul tău? întrebă bătrânul.

— Se simte mai bine, îl încredinţa Dan, doar încă niţeluş bolnav. Hei, Nancy, vino şi du-i pe cei doi domni la Missus şi Massa; *Golly*[69] ce are să se mai bucure Missus!

Dan pălăvrăgea într-una, dar cei doi bărbaţi porniră grăbiţi după Nancy, care, sărind peste cele câteva trepte, deschise uşa casei. În clipa aceea Lively rămase deodată locului.

— Ei drăcie! Aproape că uitasem. Dan – hei, Dan – adu-mi repede calul până aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cook uimit, întorcându-se spre el, Dan îl duce în grajd şi ne aduce mai pe urmă lucrurile noastre!

— Fiţi de o mie de ori bineveniţi! se auzi strigând o voce bucuroasă. Şi Adela – nu însă Adela Dunmore, ci fermecătoarea soţie a lui James Lively – coborî scara, zburând în întâmpinarea lor. Dragă, dragă tăticule Lively, din inimă îţi urez bun venit! Cumnatul meu Cook, frumos din partea amândoura că, în sfârşit, v-aţi ţinut de făgăduiala pe care ne-aţi făcut-o!

Duse braţele pe după gâtul bătrânului, întinzând apoi fermierului celui tânăr mâna ei dreaptă. Dar, cu toate că bătrânul era pe deplin mulţumit de sărutarea pe care o primise pe buzele sale, părea totuşi oarecum stingherit privind îngrijorat la mulatrul

[69] La naiba!

ce se îndepărta cu calul său. Strigă încă o dată după el şi ceru să-i aducă poneiul.

— Haide, tăticule, haide sus! îl rugă Adela. James trebuie şi el să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Nancy are să-ţi aducă pe urmă tot ce-ţi trebuie!

Bătrânul Lively stătea într-un picior, ascunzându-l pe celălalt la spate. Întâmplător, Adela privi în jos şi începu să râdă.

— Ha-ha-ha, iarăşi desculţ, acelaşi, acelaşi de totdeauna. O, Domnule Lively, Domnule Lively!

— Zău că-i am în buzunarul şeii, se jură bătrânul privind melancolic spre Dan, care dispăruse după colţ.

— Dar ciorapii de lână şi i-a pierdut pe drum, începu să râdă Cook. Când am pornit călare de la Cherokee, i-a vârât în pălărie cu gândul să-i îmbrace mai târziu. Se pare că i-au căzut pe drum.

Bătrânul Lively ridică pumnul ameninţându-l pe nesuferitul său ginere. Adela însă îl apucă de braţ, îi făgădui că nu va scoate o vorbă despre asta faţă de bătrâna Doamnă Lively şi îşi conduse în sfârşit oaspeţii dragi până în casă.

Se vede treaba însă că Dan se grăbise să bată aici toba, căci din grădină, cu braţul stâng bandajat încă, dar altfel sănătos şi vesel, veni James, în timp ce, în sala de sus, fură întâmpinaţi cu vorbe izvorâte din inimă, de către Doamna Dayton. Era toată îmbrăcată în negru şi în jurul gurii ei mici şi frumoase se întipărise o cută dureroasă care dădea chipului ei palid şi delicat o înfăţişare plină de duioşie. Totuşi, bucuria de a revedea nişte oaspeţi atât de mult doriţi îi îmbujorase puţin obrajii şi. Dăruise mai multă strălucire ochilor ei blânzi.

Cook şi Lively trebuiră acum să povestească despre cei de acasă, cum le merge, ce fac mama şi cei mici, ce mai e cu Bohs şi cu câinii ceilalţi, dacă vacile dau lapte cât trebuie, dacă viţelul încă mai răstoarnă şiştarul şi atâtea şi atâtea amănunte despre fermă şi casă, despre câmp şi pădure. De câte ori însă vreunul din ei încerca, eu un gest sau un cuvânt, să pomenească de groaznicele întâmplări din Helena, Adela schimba numaidecât vorba şi avea atâtea întrebări de pus, atâtea lucruri mărunte şi atâtea comori de arătat, încât până la urmă Cook îşi dădu seama că ea nu voia să audă nimic despre ceea a fost acolo şi se strădui la rândul său să împiedice aluziile la vremea aceea, făcute de bătrânul Lively, care nu lua în seamă nici privirile celorlalţi, nici semnele ce i se făceau şi o lua mereu de la capăt, vrând să povestească despre Helena şi despre atâtea alte lucruri ce-i

apăsau inima.

În sfârşit, Doamna Dayton se ridică, şopti câteva cuvinte la urechea Adelei, o sărută şi, împreună cu ea, părăsiră odaia.

— Acum poţi să te descarci! zise Cook bătrânului, care îl privea mirat. N-am mai întâlnit niciodată în viaţa mea un asemenea bătrân!

— Dar bine, Cook, ripostă mirat bătrânul Lively. Dacă am măcar habar ce vreţi voi de la mine, sunt gata să umblu tot restul vieţii mele cu bocanci şi ciorapi!

— Tată dragă, zise James, apropiindu-se şi luându-i mâna. Nu vorbi despre Helena când Doamna Dayton e şi ea de faţă. Noi ne ferim totdeauna să facem lucrul ăsta, fiindcă i-ar înteţi suferinţa!

— Bine, bine, răspunse bătrânul, dar ea ştie doar că…

— Te rog, nici o vorbă despre lucruri care i-ar frânge inima dacă le-ar bănui măcar!

— Cum? izbucni Cook uimit. Cum? Ea nu ştie nici acum că Dayton era căpetenia piraţilor şi un criminal cum nu mai e un al doilea ca el pe lume?

— Nu – şi nici nu trebuie să ştie, zise James. Îţi aduci aminte că în ziua aceea blestemată ea fusese adusă numaidecât la fermă şi că apoi, primind vestea morţii bărbatului ei pe care-l credea căzut în lupta cu piraţii, zăcuse săptămâni întregi?

— Fireşte, răspunse Cook şi voi vă simţeaţi atât de prost amândoi, încât doctorul a trebuit cu de-a sila să vă îndepărteze din Arkansas. Credeam totuşi că, până la urmă, tot va afla adevărul.

— Ar muri dacă l-ar afla, zise James. Şi Adela are grijă ca ea să nu vorbească cu nimeni care, din neştiinţă sau din imprudenţă, ar putea să-i dezvăluie adevărul. Până şi gazetele le-am oprit să pătrundă deocamdată în casa noastră, aşa că nici eu însumi nu ştiu prea multe amănunte despre cele întâmplate, cu toate că, la început, eram şi eu amestecat în toată tărăşenia asta. Amintirea asta am s-o mai duc încă o bucată de vreme cu mine. Sunt însă bucuros că nu l-am lăsat atunci pe Monrove să facă cum voia el, deşi mă rugase aproape în genunchi să-l las să-mi taie braţul!

— Doctorul cioclu a jucat atunci un rol cu totul deosebit, zise Cook, pătruns de un fior. Oare cadavrul lui Dayton, pe care el trebuia să-l îmbălsămeze, a sosit aici?

— Da, răspunse James, l-am îngropat în grădina noastră; şi Doamna Dayton îşi petrece în fiecare dimineaţă o oră – ora în care ea se despărţise de el la Helena – lângă groapa lui. E şi în

clipa asta tot acolo, căutând mângâiere şi linişte.

— Atunci ceilalţi, care au fost poate mai puţin vinovaţi, au avut parte de un pat mai tare, zise Cook încruntat. Cel puţin Dayton a murit în lupta corp la corp şi cu arma în mână. Tovarăşii lui însă…

— Va să zică, sunt adevărate zvonurile referitoare la ei? întrebă James, cu glas scăzut.

Cook dădu din cap, fără să scoată un cuvânt, iar bătrânul Lively şopti:

— Da, Jimmy, a fost o zi tare grea şi poţi, să te bucuri că zăceai în pat şi că habar n-aveai de nimic. Barem eu, de atunci nu mai sunt în stare să beau un strop de apă din Mississippi. Mi se pare că văd mereu înaintea ochilor băltoaca de sânge. Gândeşte-te: au smuls din mâinile Constable-rului şaizeci şi patru de oameni şi…

— Te rog, tată, încetează, se rugă Cook, lasă morţii în pace – destul au ispăşit. Prefer lupta dreaptă, deschisă, aşa cum am început-o şi noi; şi, în privinţa asta, cea mai îndrăzneaţă lovitură a dat-o Tom Bamwell, pe care-l scoseseră, împreună cu mine, din închisoare. Văzându-şi duşmanul pe coverta lui „Van Buren”, s-a căţărat singur printre piraţii de pe bord, care, tocmai din pricina acestei îndrăzneli nebuneşti, au crezut că face parte din tagma lor, s-a suit pe puntea de deasupra, a pus mâna în pieptul unuia şi l-a tras după el, zvârlindu-se în apă.

— E adevărat, dar omul tot a scăpat, zise bătrânul Lively, cel puţin a fost văzut ceva mai târziu pe stradă, căutând să ajungă în pădure.

— Ei da, dar de fugit tot n-a fugit, răspunse Cook, căci Bradshaw a pus numaidecât mâna pe el. Am văzut cu ochii mei cum îl târa spre fluviu. S-a dus să-i întâlnească pe ceilalţi!

— Dar cu Tom Bamwell ce s-a mai întâmplat? întrebă James. Se pare ce era un băiat de ispravă!

— Nu ştiu, zise bătrânul Lively. Edgeworth, fermierul acela din Indiana, căruia îi datorăm faptul că insula a putut fi cucerită atât de repede, a mai rămas câteva zile la Helena, după care a plecat cu primul vapor spre nord. Tom însă, care făcea parte din echipajul corăbiei sale, a rămas pe loc şi a plecat mai târziu spre New Orleans. Cred că voia să meargă în Texas. Dar ascultă, Jimmy: am impresia că Dan se simte aici la largul său. Nu mai face mofturi?

— Se pare că lecţia primită i-a fost de mare folos, răspunse

James. Dan e acum un băiat foarte de treabă. Adela i-a scris lui Atkins în Texas, că negrul lui e la noi şi că am dori să-l păstrăm. Am trimis scrisoarea lui Smart, care cred că a dat-o cui trebuie.

— Apropo de Smart, strigă bătrânului Lively, unde dracu o mai fi şi ăsta? A plecat abia acum două săptămâni din Helena, după ce a vândut tot. Nevastă-sa însă pretinde că s-a dus cu O'Toole la New Orleans, să cumpere mobilă nouă pentru a se stabili aici, în Georgia. E adevărat?

— Da, e adevărat, zise James, râzând. Am cumpărat pentru el Hotelul Bunker-Hill din Cherokee şi încă de ieri îl aştept să sosească dintr-o clipă într-alta, ca să pun cu el lucrurile la punct.

— Chiar vine aici? întrebă Cook.

— Domnul mai e acasă? întrebă de jos, tocmai atunci, o voce binecunoscută şi Cook, care deschisese repede fereastra, răspunse, vesel:

— Hei, Smart – ce mai e nou în Georgia?

— Toate bune, răspunse Smart, coborând de pe cal şi frecându-şi mâinile de bucurie, minunat de frumos aici, minunat! Şi, din doua sărituri, fu în capul scării ce ducea din grădină în casă. În clipa următoare se şi afla în odaie, în mijlocul prietenilor săi, scuturându-le mâinile, ca şi cum venise în Georgia cu intenţia precisă ca, la prima ocazie, să le scoată braţele din încheieturi.

— Ei, Smart, zise James, după primele cuvinte de bun sosit, te-ai dus să vezi noua dumitale proprietate. Îţi place? Eşti mulţumit cum am încheiat afacerea?

— N-am cuvinte! răspunse Smart, apucându-l pe James de celălalt braţ sănătos şi vrând să reînnoiască operaţia de adineauri. N-am cuvinte! Peste cel mult patru săptămâni sunt aici cu căţel şi purcel. O'Toole a şi rămas acolo şi vine diseară după mine. Dar, unde e domniţa? întrebă el, sucindu-se de jur împrejur. Înainte de toate aş vrea s-o salut pe Doamna Adela Lively!

— Vine numaidecât, Smart, răspunse James. Ce ai însă în buzunar? Ce-l tot scotoceşti atâta? S-a înfundat cumva?

— Nu ştiu, murmură Smart, străduindu-se să scoată din buzunarul stâng al hainei un pachet, vârât înăuntru. Venind încoace, am găsit pe drum ceva. Cook sări de la locul său şi se apropie grăbit de yankeu. Trebuie să-l fi pierdut vreun călător sau cineva, poate din Cherokee.

— Ura, tată socrule, ia te uite ce noroc! exclamă vesel Cook

când Smart scoase la iveală o pereche de ciorapi de lână. S-au întors la stăpânul lor!

— Ar fi putut, foarte bine să rămână unde erau, Bill, mormăi bătrânul, să-i ia dracu de ciorapi – că doar am pierdut şi tutunul meu de mestecat, dar pe ăla nu mi-l aduce nimeni, în timp ce de ăştia nu pot să scap! Şi îi vârî repede în buzunar, deoarece în aceeaşi clipă uşa se deschisese iar intraseră doamnele.

— Ah, Domnul Smart! strigă Adela, apropiindu-se de dânsul cu mina întinsă. Bun venit în Georgia, îţi urez din inimă bun venit. Şi, aşa ca pe vremuri, la Helena, veţi fi şi aici vecinul nostru?

— Părăsesc Statele Unite, zise Smart zâmbind şi mă mut la Bunker Hill. Păcat numai că Doamna Breidelford…

— Şi scumpa dumitale soţie vine şi ea curând! îl întrerupse Adela, care căuta cu orice preţ să împiedice, orice aluzie la trecut. Jonathan Smart însă credincios vechiului său obicei, nu se lăsă uşor întrerupt, continuând trist… nu e în stare să vină şi ea aici, cu modesta ei locuinţă. Am mai putea din când în când să bem împreună o ceaşcă de ceai. Vedeţi, Doamnă Lively, câtă dreptate aveam eu când spuneam: „Cuvântul lui Dumnezeu pe limbă şi diavolul în suflet!” Femeia asta, care nu înceta să se laude pe sine şi pe răposatul bărbatul ei, făcea şi ea parte…

— Ah, dragă Domnule Smart, dacă cel puţin ai putea convinge pe Domnul Cook şi pe tata Lively să se mute şi ei aici, tare ar fi frumos să locuim împreună!

— … din banda aceea de tâlhari, adăugă Jonathan, fără să-i pese. S-a găsit în casă la ea o grămadă de mărfuri şi o mulţime de scrisori care sunt foarte lămuritoare cu privire la tot ce s-a întâmplat. Totuşi, s-a descoperit ceva care aruncă o lumină încă şi mai îngrozitoare asupra ţelurilor ascunse ale acestor criminali – şi anume, printre lucrurile lui Holk, pe care noi îl crezusem înecat, dar care fără îndoială că a fost şi el omorât. Ticălosul care se dăduse drept fiul lui Holk, se afla şi el printre prizonieri. Cică Doamna Breidelford, aşa cum reiese din hârtiile găsite sul sub podeaua casei, purtase odinioară numele de Dawling şi îl ucisese pe primul ei bărbat cu ajutorul celui de al doilea, vârându-i un cogeamite cuiul în timp ce dormea şi, după această întâmplare, Breidelford a fost spânzurat de către orânduitorii din Missouri, în timp ce ea, cu chiu cu vai, a izbutit să fugă în Arkansas!

— Dragul meu Smart – dar acum te rog să laşi la o parte toată povestea asta urâtă! zise Adela. Haide, povesteşte-ne mai bine ceva vesel!

— Hm, grăi Smart, am şi de-astea! Conform unei hotărâri aproape unanime, Doamna Everett a căpătat ca despăgubire o foarte mare parte din bunurile găsite. În Helena domneşte acum linişte şi pace. Dar, ca să revin la întrebarea dumneavoastră de adineauri, trebuie să declar că şi eu sunt de părere ca firma „Cook and Lively" să părăsească cât mai curând cu putinţă Statul Arkansas ca să înceapă aici, printre arborii de China şi iarba Coco o altă viaţă. Ce ziceţi, domnilor? N-aveţi poftă să vindeţi ferma şi să vă mutaţi? Minunat loc aici; şi apoi – toată familia reunită!

— Hm, zise Cook, nu ştiu. Mie mi-ar plăcea să locuiesc aici; soţiei mele de asemenea!

— Nu, copii, zise Lively-senior, dând din cap. Îmi sunteţi foarte dragi şi bătrâna mea vă iubeşte la fel şi mie – mie mi-ar face mare plăcere să fiu cu voi laolaltă. Dar spre răsărit nu mă mai mut. Aici nu e pădure, ci numai plantaţii şi negri. Cele mai sălbatice animale ale voastre sunt iepurii de casă, iar cele mai mari păsări, blândele şi supusele gâşte. Nici măcar clinii nu mai ştiu la voi ce înseamnă o urmă de urs. Ca de altfel şi Smart, care, nici el, cred eu, n-a văzut vreodată una. Aici nu puteţi face zece paşi dincolo de şosea ca să nu vă loviţi de garduri peste care să trebuie să vă căţăraţi. Jimmy, ce-i drept, parcă s-a înstrăinat de felul nostru de a fi, dar eu, eu n-am ce căuta aici. Şi apoi… acum am isprăvit cu piraţii…

— Domnule Lively, şopti Adela, Dan v-a adus ghetele.

— Copii, zise Lively privind încurcat şi caraghios spre tânăra femeie, mâine vreau, cu adevărat, să pun ciorapii şi să îmbrac ghetele astea. Şi am să le port, vă făgăduiesc, tot timpul cât am să stau aici, la voi. Astăzi însă, astăzi, hai să ne veselim cu toţii laolaltă!

CUPRINS

